

32006L0048

L 177/1

JURNALUL OFICIAL AL UNIUNII EUROPENE

30.6.2006

DIRECTIVA 2006/48/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 14 iunie 2006
privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (reformare)
(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) prima și a treia teză,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽²⁾,

acționând în conformitate cu procedura stabilită la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ⁽⁴⁾ a fost modificată semnificativ de mai multe ori. Având în vedere că se efectuează noi modificări ale directivei în cauză, aceasta ar trebui să fie reformată în scopul clarificării.
- (2) Pentru a se facilita inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit, trebuie să se elimine diferențele cele mai nefavorabile dintre legislațiile statelor membre în ceea ce privește normele care reglementează activitatea instituțiilor respective.
- (3) Directiva constituie instrumentul esențial pentru instituirea pieței interne, atât din punctul de vedere al libertății de stabilire, cât și al libertății de a presta servicii financiare, în domeniul de activitate al instituțiilor de credit.
- (4) Comunicarea Comisiei din 11 mai 1999, intitulată „Aplicarea cadrului pentru piețele financiare: Plan de acțiune”,

enumera o listă de obiective care trebuie îndeplinite pentru a realiza piața internă a serviciilor financiare. Consiliul European de la Lisabona din 23 și 24 martie 2000 a stabilit obiectivul de aplicare a planului de acțiune până în 2005. Reformarea dispozițiilor privind propriile fonduri este un element cheie al planului de acțiune.

- (5) În vederea protejării economiilor și a creării de condiții concurențiale egale pentru aceste instituții de credit, măsurile de coordonare a instituțiilor de credit trebuie aplicate tuturor instituțiilor de acest tip. Cu toate acestea, ar trebui să se aibă în vedere diferențele obiective dintre statutele și obiectivele lor prevăzute de legislația internă respectivă.
- (6) Domeniul de aplicare al acestor măsuri ar trebui să fie cât mai larg posibil, acoperind toate instituțiile a căror activitate constă în primirea unor fonduri rambursabile de la public, sub formă de depozite sau în alte forme, cum ar fi emiterea permanentă de obligațiuni și de alte titluri asemănătoare și acordarea de credite pe cont propriu. Trebuie prevăzute și anumite excepții pentru acele instituții de credit cărora nu li se pot aplica dispozițiile prezentei directive. Dispozițiile prezentei directive nu aduc atingere punerii în aplicare a legislației interne ce prevede o autorizare specială suplimentară, în temeiul căreia instituțiile de credit pot desfășura activități specifice sau anumite tipuri de operațiuni.
- (7) Este oportun să se realizeze doar o armonizare legislativă de substanță, necesară și suficientă pentru a asigura recunoașterea reciprocă a autorizațiilor și a sistemelor de supraveghere prudențială, făcând astfel posibilă și acordarea unei licențe unice recunoscută în întreaga Comunitate și aplicarea principiului supravegherii prudențiale în statul membru de origine. Prin urmare, cerința elaborării unui program operativ trebuie văzută doar ca un factor care dă posibilitatea autorităților competente de a lua decizii pe baza unui număr mai mare de informații precise, utilizând criterii obiective. Cu toate acestea, este posibil un anumit grad de flexibilitate în ceea ce privește cerințele privind statutul juridic al instituțiilor de credit și protejarea denumirilor.

⁽¹⁾ JO C 234, 22.9.2005, p. 8.

⁽²⁾ JO C 52, 2.3.2005, p. 37.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 28 septembrie 2005 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 7 iunie 2006.

⁽⁴⁾ JO L 126, 26.5.2000, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/29/CE (JO L 70, 9.3.2006, p. 50).

- (8) Având în vedere că obiectivele prezentei directive, și anume introducerea normelor privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit, precum și supravegherea lor prudențială, nu pot fi suficient realizate de către statele membre și, prin urmare, din cauza magnitudinii și efectelor acțiunii propuse, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, Comunitatea ar trebui să adopte măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, descris la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește măsurile necesare pentru realizarea obiectivelor respective.
- (9) Sunt necesare cerințe financiare echivalente pentru instituțiile de credit pentru a asigura garanții similare pentru deponenți și condiții de concurență loială pentru categoriile comparabile de instituții de credit. Până la o mai bună coordonare, trebuie să se stabilească raporturi corespunzătoare de structură, care să asigure, în cadrul cooperării dintre autoritățile naționale, urmărirea, pe baza metodelor standard, a situației categoriilor comparabile de instituții de credit. Este de așteptat ca această procedură să creeze o apropiere treptată a sistemelor de coeficienți stabilite și aplicate de statele membre. Cu toate acestea, este necesar să se facă o distincție între coeficienții care asigură o bună gestionare a instituțiilor de credit și cei stabiliți în scopul politicilor economice și monetare.
- (10) În conformitate cu principiile recunoașterii reciproce și supravegherii în statul membru de origine, autoritățile competente din statele membre nu ar trebui să acorde sau să retragă o autorizație în cazul în care o serie de elemente, cum ar fi conținutul programelor de activități, localizarea geografică sau activitățile propriu-zise desfășurate, indică în mod clar că o anumită instituție de credit a optat pentru sistemul juridic al unui anumit stat membru cu scopul de a se sustrage de la standardele mai stricte aplicabile într-un alt stat membru pe teritoriul căruia instituția respectivă desfășoară sau intenționează să desfășoare majoritatea activităților sale. În cazul în care nu există o astfel de indicație clară, dar majoritatea activelor deținute de entitățile dintr-un grup bancar se găsesc într-un alt stat membru ale cărui autorități competente sunt responsabile cu exercitarea supravegherii pe o bază consolidată, în conformitate cu articolele 125 și 126, responsabilitatea supravegherii pe o bază consolidată se poate schimba numai cu acordul autorităților competente respective. Orice instituție de credit, persoană juridică, trebuie să fie autorizată în statul membru în care își are sediul social. O instituție de credit care nu este persoană juridică trebuie să aibă sediul central în statul membru în care a fost autorizată. De asemenea, statele membre trebuie să solicite ca sediul central al unei instituții de credit să se afle întotdeauna în statul membru de origine al acesteia și să desfășoare efectiv activități pe teritoriul statului membru respectiv.
- (11) Autoritățile competente nu ar trebui să acorde sau să mențină autorizația unei instituții de credit în cazul în care aceasta are legături strânse cu alte persoane fizice sau juridice, de natură să împiedice exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere. Instituțiile de credit care sunt deja autorizate trebuie să respecte, la rândul lor, cerințele autorităților competente în acest sens.
- (12) Trimiterea la exercitarea efectivă de către autoritățile competente a funcțiilor de supraveghere are în vedere supravegherea pe o bază consolidată care trebuie exercitată asupra unei instituții de credit, în cazurile specificate de legislația comunitară. În asemenea cazuri, autoritățile cărora li se solicită autorizația trebuie să poată identifica autoritățile care sunt competente să exercite funcția de supraveghere pe o bază consolidată asupra instituției de credit respective.
- (13) Prezenta directivă permite statelor membre și/sau autorităților competente să aplice cerințe de capital pe bază individuală și consolidată și să renunțe la aplicarea acestor cerințe pe bază individuală, după caz. Supravegherea individuală, consolidată și transfrontalieră constituie instrumente utile pentru supravegherea instituțiilor de credit. Prezenta directivă permite autorităților competente să susțină instituțiile transfrontaliere prin facilitarea cooperării dintre acestea. În special, autoritățile competente ar trebui să continue să se bazeze pe articolele 42, 131 și 141 pentru coordonarea activităților lor și solicitărilor de informare.
- (14) Instituțiile de credit autorizate în statul membru de origine ar trebui să poată desfășura, pe întreg teritoriul Comunității, oricare dintre activitățile menționate de anexa 1, prin deschiderea unor sucursale sau prin prestarea anumitor servicii.
- (15) Statele membre pot să aplice norme mai stricte decât cele menționate la articolul 9 alineatul (1) primul paragraf, articolul 9 alineatul (2) și articolele 12, 19-21, 44-52, 75, 120-122 pentru instituțiile de credit autorizate de autoritățile lor competente. Statele membre pot cere, de asemenea, ca articolul 123 să fie respectat pe o bază individuală sau de alt fel și ca subconsolidarea descrisă la articolul 73 alineatul (2) să se aplice în cazul celorlalte niveluri dintr-un grup.
- (16) Principiul recunoașterii reciproce ar trebui extins și asupra activităților menționate de anexa 1, în situația în care acestea sunt desfășurate de instituții financiare care sunt filiale ale unor instituții de credit, cu condiția ca filialele respective să fie incluse în supravegherea pe bază consolidată a întreprinderilor-mamă și să îndeplinească anumite criterii stricte.
- (17) Statul membru gazdă ar trebui să aibă posibilitatea ca, în ceea ce privește libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii, să impună respectarea dispozițiilor speciale de drept intern instituțiilor care nu sunt autorizate ca instituții de credit în statul membru de origine și în ceea ce privește activitățile care nu sunt cuprinse în anexa 1, cu condiția ca, pe de o parte, asemenea dispoziții să fie compatibile cu dreptul comunitar și să apere interesul general și ca, pe de altă parte, aceste instituții sau activități să nu fie supuse unor norme echivalente prevăzute de dreptul intern al statului membru de origine.

- (18) Statele membre trebuie să se asigure că nu există nici un obstacol pentru desfășurarea unor activități care beneficiază de recunoaștere reciprocă în aceleași condiții ca și în statul membru de origine, atât timp cât aceste activități nu intră în conflict cu dispozițiile legale care apără interesul general în statul membru gazdă.
- (19) Ar trebui ca normele privind activitatea sucursalelor instituțiilor de credit cu sediul central în afara Comunității să fie similare în toate statele membre. În momentul de față, este important să se prevadă ca aceste norme să nu fie mai favorabile decât cele referitoare la sucursalele unei instituții dintr-un alt stat membru. Comunitatea ar trebui să poată încheia acorduri cu țări terțe, care să prevadă aplicarea unor norme care să acorde unor asemenea sucursale un tratament similar pe întreg teritoriul Comunității. Sucursalele instituțiilor de credit autorizate în țări terțe nu beneficiază de libertatea de a presta servicii, în conformitate cu dispozițiile articolului 49 al doilea paragraf din tratat, sau de libertatea de stabilire în alte state membre decât cele în care sunt stabilite.
- (20) Este oportun să se ajungă la un acord, pe bază de reciprocitate, între Comunitate și țările terțe, în vederea exercitării funcției de supraveghere pe bază consolidată asupra unei zone geografice cât mai extinse.
- (21) Responsabilitatea de a supraveghea soliditatea financiară a unei instituții de credit, în special solvabilitatea acesteia, revine autorităților competente din statul membru de origine. Autoritățile competente din statul membru gazdă își păstrează responsabilitățile legate de supravegherea lichidităților și politicilor monetare. Supravegherea riscului de piață trebuie să facă obiectul unei strânse cooperări între autoritățile competente din statul membru gazdă și din cel de origine.
- (22) Funcționarea armonioasă a pieței bancare interne necesită nu numai reglementări juridice, ci și o cooperare strânsă și periodică și o convergență sporită semnificativ a practicilor de reglementare și de supraveghere ale autorităților competente din statele membre. În aceste sens, în special, abordarea problemelor referitoare la fiecare instituție de credit în parte și schimbul de informații ar trebui să aibă loc în cadrul Comitetului european de supraveghere bancară, înființat prin Decizia 2004/5/CE a Comisiei ⁽¹⁾. Procedura de informare reciprocă nu înlocuiește în nici un caz cooperarea bilaterală. Fără a aduce atingere atribuțiilor lor de control, autoritățile competente din statul membru gazdă pot continua, într-o situație de urgență, fie din proprie inițiativă, fie din inițiativa autorităților competente din statul membru de origine, să verifice dacă activitățile desfășurate de o anumită instituție de credit cu sediul pe teritoriul lor respectă dispozițiile legale în domeniu și cu principiile unei bune organizări administrative și contabile, precum și ale unui control intern adecvat.
- (23) Este de dorit să se realizeze schimburi de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele care, prin funcțiile pe care le îndeplinesc, contribuie la consolidarea stabilității sistemului financiar. Pentru a păstra confidențialitatea informațiilor care fac obiectul unor astfel de schimburi, lista destinatarilor acestor informații trebuie să fie cât mai restrânsă.
- (24) Anumite fapte, cum ar fi fraudă sau delictul de inițiat, pot afecta stabilitatea, dar și integritatea sistemului financiar, chiar și atunci când este vorba de alte instituții decât cele de credit. Este necesar să se specifice condițiile în care sunt autorizate aceste schimburi de informații.
- (25) În cazul în care se prevede că informațiile pot fi divulgate numai cu acordul explicit al autorităților competente, aceste autorități pot condiționa, după caz, acordul lor de respectarea unor condiții stricte.
- (26) Ar trebui autorizate și schimburile de informații între, pe de o parte, autoritățile competente și, pe de altă parte, băncile centrale și alte organisme cu funcții similare, în calitatea acestora de autorități în domeniul monetar și, după caz, alte autorități publice responsabile cu supravegherea sistemelor de plată.
- (27) În scopul consolidării sistemului de supraveghere prudentială a instituțiilor de credit și pentru protejarea clienților acestor instituții, ar trebui prevăzută obligația unui auditor de a raporta prompt autorităților competente ori de câte ori constată, în cursul îndeplinirii sarcinilor sale, anumite fapte de natură să afecteze în mod semnificativ situația financiară sau structura administrativă și contabilă a unei anumite instituții de credit. Din aceleași motive, statele membre ar trebui să prevadă ca o asemenea responsabilitate să se aplice în toate cazurile în care se descoperă astfel de fapte de către un auditor, în cursul îndeplinirii sarcinilor sale într-o întreprindere care are legături strânse cu o instituție de credit. Obligația auditorilor de a comunica, după caz, autorităților competente anumite fapte și decizii referitoare la o anumită instituție de credit, pe care le constată în cursul îndeplinirii sarcinilor lor în cadrul unei instituții nefinanciare, nu modifică în sine natura îndatoririlor profesionale ale auditorilor în cadrul întreprinderii respective și nici modul în care aceștia trebuie să își îndeplinească sarcinile în întreprinderea respectivă.
- (28) Prezenta directivă stabilește criteriile pe care trebuie să le îndeplinească anumite elemente ale fondurilor proprii, fără a aduce atingere posibilității statelor membre de a aplica o serie de dispoziții mai stricte.
- (29) În funcție de natura acestor elemente care compun fondurile proprii, prezenta directivă face o distincție între, pe de o parte, elementele care compun fondurile proprii de bază și, pe de altă parte, elementele care constituie fonduri proprii suplimentare.
- (30) Pentru a reflecta faptul că elementele care constituie fonduri proprii suplimentare nu sunt de aceeași natură cu cele care constituie fondurile proprii de bază, valoarea celor dintâi inclusă în fondurile proprii nu trebuie să

⁽¹⁾ JO L 3, 7.1.2004, p. 28.

depășească fondurile proprii de bază. De asemenea, valoarea anumitor elemente din fondurile proprii suplimentare incluse nu trebuie să depășească jumătate din fondurile proprii de bază.

- (31) Pentru a evita orice denaturare a concurenței, instituțiile de credit publice nu trebuie să includă în fondurile lor proprii garanțiile acordate lor de statele membre sau de autoritățile locale.
- (32) Ori de câte ori, în cursul activității de supraveghere, este necesar să se determine valoarea fondurilor proprii consolidate ale unui grup de instituții de credit, calculul respectiv se face în conformitate cu prezenta directivă.
- (33) Tehnica contabilă precisă care trebuie utilizată pentru calcularea fondurilor proprii, a ratei de solvabilitate, precum și pentru evaluarea concentrării expunerilor, trebuie să țină seama de dispozițiile Directivei 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare ⁽¹⁾, care includ o serie de adaptări ale dispozițiilor celei de-a șaptea Directive 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 privind conturile consolidate ⁽²⁾ sau ale Regulamentului (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate ⁽³⁾, în funcție de actul care reglementează contabilitatea instituțiilor de credit în conformitate cu legislația internă.
- (34) Cerințele minime de capital joacă un rol central în supravegherea instituțiilor de credit și în recunoașterea reciprocă a tehnicilor de supraveghere. În acest scop, dispozițiile privind cerințele minime de capital ar trebui luate în considerare împreună cu alte instrumente specifice de armonizare a tehnicilor principale de supraveghere a instituțiilor de credit.
- (35) Pentru a se preveni denaturarea concurenței și pentru a se consolida sistemul bancar pe piața internă, ar trebui să se prevadă cerințe minime de capital comune.
- (36) Pentru a se asigura solvabilitatea adecvată, trebuie să se stabilească cerințe minime de capital care să pondereze activele și elementele extrabilanțiere în funcție de gradul respectiv de risc.
- (37) În acest scop, Comitetul de supraveghere bancară de la Basel adoptă un acord-cadru privind convergența internațională a măsurii și a normelor fondurilor proprii.

Dispozițiile prezentei directive privind cerințele minime de capital ale instituțiilor de credit și dispozițiile privind capitalul minim ale Directivei 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de acoperire a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ⁽⁴⁾ sunt echivalente cu dispozițiile acordului-cadru de la Basel.

- (38) Este esențial să se țină seama de diversitatea instituțiilor de credit din Comunitate prin oferirea de abordări alternative de calculare a cerințelor minime de capital pentru riscurile de credit care încorporează niveluri diferite de sensibilitate la risc și care necesită grade diferite de sofisticare. Folosirea ratingurilor externe și a estimărilor proprii ale instituțiilor de credit privind parametrii individuali de risc reprezintă o îmbunătățire semnificativă a sensibilității la risc și a solidității prudențiale a normelor aplicabile riscului de credit. Ar trebui să existe măsuri adecvate de stimulare pentru ca instituțiile de credit să adopte abordări mai sensibile la riscuri. Atunci când elaborează estimările necesare pentru aplicarea abordărilor riscurilor de credit din prezenta directivă, instituțiile de credit trebuie să-și ajusteze nevoile de prelucrare a datelor în funcție de interesele legitime privind protecția datelor clienților lor, în conformitate cu legislația existentă în Comunitate privind protecția datelor, îmbunătățind totodată procesele de măsurare și gestionare a riscurilor de credit ale instituțiilor de credit pentru a crea metode de determinare a cerințelor de reglementare privind fondurile proprii, de natură să reflecte sofisticarea proceselor individuale ale instituțiilor de credit. Prelucrarea datelor trebuie făcută în conformitate cu normele privind transferul datelor personale prevăzute de Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽⁵⁾. În această privință, prelucrarea datelor legate de existența și gestionarea expunerii la clienți ar trebui să includă dezvoltarea și validarea sistemelor de gestionare și măsurare a riscurilor de credit. Aceasta servește nu doar la îndeplinirea interesului legitim al instituțiilor de credit, dar și obiectivelor prezentei directive de a folosi metode mai bune de măsurare și gestionare a riscurilor, precum și de a le folosi pentru reglementarea fondurilor proprii.
- (39) În ceea ce privește folosirea estimărilor externe și interne sau ratingurile interne ale unei instituții, trebuie să se țină seama de faptul că, în prezent, numai estimările interne sunt elaborate de o entitate – instituția financiară însăși – care face obiectul unui proces de autorizare în Comunitate. În cazul ratingurilor externe se folosesc așa-numitele agenții de rating recunoscute, care, în prezent, nu fac obiectul unui proces de autorizare în Comunitate. Având în vedere importanța ratingurilor externe pentru calcularea cerințelor de capital în conformitate cu prezenta directivă, trebuie să se ia în considerare examinarea unor viitoare procese adecvate de autorizare și de supraveghere a agențiilor de rating.

⁽¹⁾ JO L 372, 31.12.1986, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2003/51/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 178, 17.7.2003, p. 16).

⁽²⁾ JO L 193, 18.7.1983, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2003/51/CE.

⁽³⁾ JO L 243, 11.9.2002, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

⁽⁵⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31, directivă astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).

- (40) Cerințele minime de capital ar trebui să fie proporționale cu riscurile pe care le vizează. În special, reducerea nivelului riscurilor provenită din existența unui număr mare de expuneri relativ mici ar trebui să reiasă din cerințe.
- (41) Dispozițiile prezentei directive respectă principiul proporționalității, ținând seama, în special, de diversitatea ca mărime și importanță a operațiunilor și de varietatea de activități ale instituțiilor de credit. Respectarea principiului proporționalității înseamnă și că procedurile cele mai simple de rating, chiar și în cazul abordării pe baza ratingurilor interne (denumită în continuare abordare „RI”), sunt recunoscute în cadrul expunerilor pentru clienții de retail.
- (42) Natura evolutivă a prezentei directive permite instituțiilor de credit să aleagă dintre trei abordări a căror complexitate variază. Pentru a permite în special instituțiilor de credit mici să opteze pentru abordarea RI, mai sensibilă la riscuri, autoritățile competente ar trebui să aplice dispozițiile articolului 89 alineatul (1) literele (a) și (b) ori de câte ori este cazul. Dispozițiile respective trebuie înțelese astfel încât clasele de expuneri definite la articolul 86 alineatul (1) literele (a) și (b) să includă expuneri care, în prezenta directivă, sunt, direct sau indirect, tratate ca expuneri clasificate în clasele respective. Ca regulă generală, autoritățile competente nu ar trebui să facă discriminare între cele trei abordări în ceea ce privește Procesul de supraveghere prudentială, adică instituțiile de credit care funcționează în conformitate cu dispozițiile abordării standardizate nu trebuie supravegheate pe o bază mai strictă numai din acest motiv.
- (43) Trebuie să se acorde o recunoaștere sporită tehnicilor de reducere a riscurilor incluse în cadrul de norme destinate să garanteze că solvabilitatea nu este afectată de o recunoaștere incorectă. Formele pertinente de asigurări bancare folosite în statele membre pentru reducerea riscurilor de credit ar trebui să fie recunoscute ori de câte ori este posibil în abordarea standardizată, dar și în celelalte abordări.
- (44) Pentru a garanta că riscurile și reducerea riscurilor care decurg din activitățile de titlurizare și de investiții ale instituțiilor de credit se reflectă în cerințele minime de capital al instituțiilor de credit, este necesar să se includă norme care să permită un tratament sensibil la risc și prudential al acestor activități și investiții.
- (45) Riscul operațional este unul semnificativ pentru instituțiile de credit care necesită acoperire prin fonduri proprii. Este esențial să se țină seama de diversitatea instituțiilor de credit din Comunitate prin oferirea de abordări alternative de calculare a cerințelor de risc operațional care încorporează diferite niveluri de sensibilitate la risc și cer grade diferite de sofisticare. Ar trebui să existe factori stimulanți adecvați pentru ca instituțiile de credit să adopte abordări mai sensibile la riscuri. Având în vedere caracterul relativ recent al măsurării și gestiunii riscului operațional, normele ar trebui monitorizate și actualizate după caz, inclusiv în legătură cu diferitele linii de activitate și cu recunoașterea tehnicilor de diminuare a riscurilor. Ar trebui să se acorde o atenție specială în acest sens ca asigurările să fie luate în considerare în abordările simple de calculare a cerințelor de capital pentru riscul operațional.
- (46) Pentru a se asigura solvabilitatea adecvată a instituțiilor de credit din cadrul unui grup, este esențial ca cerințele minime de capital să se aplice pe baza situației financiare consolidate a grupului. Pentru a se garanta că fondurile proprii sunt distribuite adecvat în cadrul unui grup și sunt disponibile pentru protejarea economiilor, după caz, cerințele minime de capital ar trebui să se aplice instituțiilor de credit individuale dintr-un grup, cu excepția cazului în care acest obiectiv se poate realiza eficient în alt mod.
- (47) Normele esențiale pentru monitorizarea expunerilor maxime ale instituțiilor de credit ar trebui armonizate. Statele membre ar trebui să poată adopta în continuare dispoziții mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă.
- (48) Monitorizarea și controlul expunerilor unei instituții de credit fac parte integrantă din procesul de supraveghere a sa. Prin urmare, concentrarea excesivă a expunerilor asupra unui singur client sau grup de clienți aflați în legătură poate avea drept consecință un risc inacceptabil de pierdere. Se poate considera că o asemenea situație prejudiciază solvabilitatea unei instituții de credit.
- (49) Deoarece în cadrul pieței interne, instituțiile de credit sunt angajate în concurență directă una cu cealaltă, cerințele referitoare la supraveghere ar trebuie să fie echivalente la nivelul întregii Comunități.
- (50) Atunci când este oportun ca, în sensul limitării expunerilor maxime, definiția expunerilor să se bazeze pe definiția în sensul cerințelor minime de fonduri proprii pentru riscul de credit, nu ar trebui să se facă trimitere din principiu la ponderări sau la grade de risc. Ponderările sau gradele de risc respective au fost întocmite pentru a se stabili o cerință generală de solvabilitate care să includă riscul de credit al instituțiilor de credit. Pentru a limita pierderea maximă pe care o poate suporta o instituție de credit printr-un singur client sau un grup de clienți aflați în legătură, trebuie adoptate norme pentru determinarea expunerilor maxime, care să țină seama de valoarea nominală a expunerii fără a aplica ponderări sau grade de risc.
- (51) Deși este de dorit, până la verificarea ulterioară a dispozițiilor privind expunerile maxime, să se permită recunoașterea efectelor atenuării riscurilor într-un mod similar cu cel permis pentru cerințele minime de capital, pentru a se limita cerințele de calculare, normele privind diminuarea riscurilor au fost întocmite în contextul riscului general diversificat de credit care decurge din expunerile la un număr larg de contrapartide. De asemenea, recunoașterea efectelor unor astfel de tehnici în scopul limitării expunerilor maxime, destinate să limiteze pierderile maxime care pot fi suportate printr-un singur client sau un grup de clienți aflați în legătură, ar trebui să facă obiectul unor garanții prudentiale.

- (52) În momentul în care o instituție de credit își asumă riscurile din partea întreprinderii-mamă sau din partea altor filiale ale acesteia, se impune o prudență specială. Gestionarea expunerilor cu care se confruntă o instituție de credit trebuie să se facă în condiții de deplină autonomie, în conformitate cu principiile unei gestiuni bancare sănătoase, fără a se lua în considerare alte considerente în afara acestor principii. În cazul în care influența exercitată de anumite persoane, care dețin direct sau indirect o participație calificată la o instituție de credit, poate avea un efect negativ asupra gestionării adecvate și prudențiale a instituției respective, autoritățile competente iau măsurile corespunzătoare pentru a pune capăt situației respective. În ceea ce privește expunerile maxime, ar trebui, de asemenea, stabilite anumite standarde specifice referitoare la expunerile unei instituții de credit față de grupul din care face parte, inclusiv restricții mult mai ferme decât în cazul altor expuneri. Cu toate acestea, nu este necesară aplicarea unor astfel de standarde în cazul în care întreprinderea-mamă este un holding financiar sau o instituție de credit sau în cazul în care celelalte filiale sunt fie instituții de credit sau financiare, fie întreprinderi care oferă servicii bancare auxiliare, cu condiția ca toate aceste întreprinderi să se afle sub supravegherea instituției de credit pe o bază consolidată.
- (53) Instituțiile de credit trebuie să se asigure că au un capital intern care, în funcție de riscurile la care sunt sau pot fi expuse, este adecvat ca distribuție, calitate și cantitate. De asemenea, instituțiile de credit ar trebui să aplice strategii și procese de evaluare și menținere a caracterului adecvat al capitalului lor intern.
- (54) Autoritățile competente au responsabilitatea de a se asigura că instituțiile de credit au o bună organizare și fonduri proprii adecvate, ținând seama de riscurile la care aceste instituții sunt sau pot fi expuse.
- (55) Pentru ca piața bancară internă să opereze eficient, Comitetul european de supraveghere bancară ar trebui să contribuie la aplicarea consistentă a prezentei directive și la convergența practicilor de supraveghere în întreaga Comunitate și ar trebui să raporteze anual instituțiilor din Comunitate cu privire la progresele făcute.
- (56) Din același motiv și pentru a se garanta că instituțiile de credit din Comunitate care sunt active în mai multe state membre nu fac obiectul unor cerințe disproporționate din cauza responsabilităților continue ale fiecărei autorități competente de autorizare și de supraveghere din statele membre individuale, este esențial să se îmbunătățească semnificativ cooperarea dintre autoritățile competente. În acest context, rolul de supraveghere consolidată trebuie să devină mai puternic. Comitetul european de supraveghere bancară ar trebui să susțină și să îmbunătățească cooperarea respectivă.
- (57) Supravegherea instituțiilor de credit pe bază consolidată urmărește, în special, protejarea intereselor deponenților la instituții de credit și asigurarea stabilității sistemului financiar.
- (58) Pentru a fi cât mai eficientă, supravegherea pe o bază consolidată trebuie, prin urmare, să se aplice tuturor grupurilor bancare, inclusiv celor ale căror întreprinderi-mamă nu sunt instituții de credit. Autoritățile competente ar trebui să dețină instrumentele juridice necesare pentru a putea exercita acest tip de supraveghere.
- (59) În cazul grupurilor cu activități diversificate ale căror întreprinderi-mamă controlează cel puțin o filială a unei instituții de credit, autoritățile competente trebuie să poată evalua situația financiară a unei instituții de credit din cadrul unui asemenea grup. Autoritățile competente trebuie să dețină cel puțin mijloacele de obținere, din partea tuturor întreprinderilor din cadrul unui grup, a informațiilor necesare pentru îndeplinirea funcțiilor pe care le dețin. În cazul grupurilor de întreprinderi care desfășoară o gamă întreagă de activități financiare, trebuie să se pună bazele unei cooperări între autoritățile responsabile cu supravegherea diferitelor sectoare financiare. În așteptarea unei coordonări ulterioare, statele membre ar trebui să prevadă metode adecvate de consolidare pentru realizarea obiectivului prezentei directive.
- (60) Statele membre ar trebui să poată refuza sau retrage autorizația de funcționare bancară în cazul anumitor structuri de grup considerate a fi necorespunzătoare pentru desfășurarea activităților bancare, în special din cauză că asemenea structuri nu pot fi supravegheate cu eficacitate. În această situație, autoritățile competente ar trebui să aibă atribuțiile necesare pentru a asigura gestionarea sănătoasă și prudențială a instituțiilor de credit.
- (61) Pentru ca piața bancară internă să opereze cu o eficiență sporită, iar cetățenii Comunității să dispună de niveluri adecvate de transparență, este necesar ca autoritățile competente să facă public modul în care se aplică prezenta directivă, astfel încât să se poată face comparații adecvate.
- (62) Pentru a se consolida disciplina pieței și pentru a stimula instituțiile de credit să-și îmbunătățească organizarea strategiei de piață, controlul riscurilor și gestionarea internă, ar trebui să se prevadă obligația instituțiilor de credit de a-și face publice în mod adecvat activitățile.
- (63) Examinarea problemelor din cadrul domeniilor reglementate de prezenta directivă, precum și de alte directive privind activitatea instituțiilor de credit, necesită cooperarea între autoritățile competente și Comisie, în special în scopul unei mai bune coordonări.
- (64) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive trebuie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a procedurilor de exercitare a competențelor de executare conferite Comisiei ⁽¹⁾.

(1) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

- (65) În rezoluția din 5 februarie 2002 privind punerea în aplicare a legislației privind serviciile financiare ⁽¹⁾, Parlamentul a cerut ca, împreună cu Consiliul, să aibă un rol egal în supravegherea modului în care Comisia își exercită rolul executiv pentru a reflecta puterile legislative ale Parlamentului în conformitate cu articolul 251 din tratat. În declarația solemnă făcută în fața Parlamentului în aceeași zi de către președintele său, Comisia a susținut această cerere. La 11 decembrie 2002, Comisia a propus modificarea Deciziei 1999/468/CE și apoi, la 22 aprilie 2004, a prezentat o propunere modificată. Parlamentul nu consideră că propunerea respectivă păstrează prerogativele sale legislative. Din punctul de vedere al Parlamentului, acesta împreună cu Consiliul ar trebui să aibă ocazia de a evalua delegarea competențelor de executare Comisiei într-un termen dat. Prin urmare, este adecvat să se limiteze perioada în care Comisia poate să adopte măsuri de punere în aplicare.
- (66) Parlamentul ar trebui să dispună de o perioadă de trei luni de la prima trimitere a propunerii de modificare și de aplicare pentru a putea să o examineze și să își exprime avizul. Cu toate acestea, în situații urgente și justificate corespunzător, perioada respectivă se poate scurta. În cazul în care, în perioada menționată anterior, Parlamentul adoptă o rezoluție, Comisia trebuie să reexamineze propunerea de modificare sau de aplicare.
- (67) Pentru a se evita perturbarea piețelor și a se asigura menținerea nivelurilor generale ale fondurilor proprii, ar trebui să se prevadă dispoziții tranzitorii speciale.
- (68) Având în vedere sensibilitatea la risc a normelor privind cerințele minime de capital, ar trebui să se monitorizeze dacă aceste norme au efecte semnificative asupra ciclului economic. Comisia, ținând seama de contribuția Băncii Centrale Europene, ar trebui să raporteze Parlamentului European și Consiliului cu privire la aceste aspecte.
- (69) Dispozițiile necesare pentru supravegherea lichidităților trebuie, de asemenea, armonizate.
- (70) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene ca principii generale ale dreptului comunitar.
- (71) Obligația de a transpune prezenta directivă în legislația internă ar trebui să se aplice acelor dispoziții care reprezintă o modificare substanțială față de directivele anterioare. Obligația transpunerii dispozițiilor care nu se modifică rezultă din directivele precedente.
- (72) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în legislația internă a directivelor menționate de anexa XIII partea B,

⁽¹⁾ JO C 284 E, 21.11.2002, p. 115.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CONȚINUT

TITLUL I	OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII
TITLUL II	CONDIȚII PRIVIND ÎNȚIEREA ȘI EXERCITAREA ACTIVITĂȚII INSTITUȚIILOR DE CREDIT
TITLUL III	DISPOZIȚII PRIVIND LIBERTATEA DE STABILIRE ȘI LIBERTATEA DE A PRESTA SERVICII
Secțiunea 1	Instituții de credit
Secțiunea 2	Instituții financiare
Secțiunea 3	Exercitarea dreptului de stabilire
Secțiunea 4	Exercitarea libertății de a presta servicii
Secțiunea 5	Puterile autorităților competente din statul membru gazdă
TITLUL IV	RELAȚII CU ȚĂRILE TERȚE
Secțiunea 1	Notificările în legătură cu instituțiile din țările terțe și condițiile de acces pe piețele acestor țări
Secțiunea 2	Cooperarea cu autoritățile competente din țările terțe privind supravegherea pe o bază consolidată
TITLUL V	PRINCIPII ȘI INSTRUMENTE TEHNICE DE SUPRAVEGHERE ȘI INFORMARE PRUDENȚIALĂ
CAPITOLUL 1	PRINCIPIILE DE SUPRAVEGHERE PRUDENȚIALĂ
Secțiunea 1	Competențele statului membru de origine și ale statului membru gazdă
Secțiunea 2	Schimbul de informații și secretul profesional
Secțiunea 3	Obligațiile persoanelor responsabile cu controlul legal al conturilor anuale și consolidate
Secțiunea 4	Puterea de sancționare și căi de atac jurisdicționale
CAPITOLUL 2	INSTRUMENTE TEHNICE DE SUPRAVEGHERE PRUDENȚIALĂ
Secțiunea 1	Fonduri proprii
Secțiunea 2	Protejarea contra riscurilor
Subsecțiunea 1	Nivel de aplicare
Subsecțiunea 2	Calcularea cerințelor
Subsecțiunea 3	Nivelul minim al fondurilor proprii

Secțiunea 3	Cerințe de fonduri proprii minime pentru riscul de credit
Subsecțiunea 1	Abordarea standardizată
Subsecțiunea 2	Abordarea pe baza ratingurilor interne
Subsecțiunea 3	Diminuarea riscului de credit
Subsecțiunea 4	Titlurizarea
Secțiunea 4	Cerințe minime de fonduri proprii pentru riscul operațional
Secțiunea 5	Expuneri maxime
Secțiunea 6	Participații calificate din afara domeniului financiar
CAPITOLUL 3	PROCESUL DE EVALUARE A INSTITUȚIILOR DE CREDIT
CAPITOLUL 4	SUPRAVEGHEREA ȘI INFORMAȚIILE CARE TREBUIE FĂCUTE PUBLICE DE CĂTRE AUTORITĂȚILE COMPETENTE
Secțiunea 1	Supravegherea
Secțiunea 2	Informații care trebuie făcute publice de către autoritățile competente
CAPITOLUL 5	INFORMAȚII CARE TREBUIE FĂCUTE PUBLICE DE CĂTRE INSTITUȚIILE DE CREDIT
TITLUL VI	COMPETENȚE EXECUTORII
TITLUL VII	DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE
CAPITOLUL 1	DISPOZIȚII TRANZITORII
CAPITOLUL 2	DISPOZIȚII FINALE
ANEXA I	LISTA ACTIVITĂȚILOR CARE FAC OBIECTUL RECUNOAȘTERII RECIPROCE
ANEXA II	CLASIFICAREA ELEMENTELOR EXTRABILANȚIERE
ANEXA III	TRATAREA RISULUI DE CREDIT AL CONTRAPARTIDEI ÎN CEEA CE PRIVEȘTE INSTRUMENTELE FINANCIARE DERIVATE, OPERAȚIUNILE DE REPORT, OPERAȚIUNILE DE ÎMPRUMUT ȘI DE CREDITARE DE VALORI MOBILIARE SAU MĂRFURI, TRANZACȚIILE CU TERMEN LUNG DE DECONTARE ȘI OPERAȚIUNILE DE CREDITARE CU APEL ÎN MARJĂ
Partea 1	Definiții
Partea 2	Alegerea metodei
Partea 3	Metoda marcării la piață
Partea 4	Metoda expunerii inițiale
Partea 5	Metoda standardizată
Partea 6	Metoda modelului intern
Partea 7	Compensarea contractuală
ANEXA IV	TIPURI DE INSTRUMENTE FINANCIARE DERIVATE

ANEXA V	CRITERII TEHNICE PRIVIND ORGANIZAREA ȘI TRATAREA RISCURILOR
ANEXA VI	ABORDAREA STANDARDIZATĂ
Partea 1	Ponderarea riscului
Partea 2	Recunoașterea agențiilor internaționale de rating și punerea în corespondență a evaluărilor lor de credit (<i>mapping</i>)
Partea 3	Utilizarea evaluărilor de credit efectuate de o agenție internațională de rating pentru determinarea ponderărilor riscului
ANEXA VII	ABORDAREA BAZATĂ PE RATINGUL INTERN
Partea 1	Valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate
Partea 2	Probabilitatea de neplată, pierderile datorate nerambursării și scadența
Partea 3	Valoarea expunerii la risc
Partea 4	Cerințe minime pentru abordarea RI
ANEXA VIII	DIMINUAREA RISCURILOR DE CREDIT
Partea 1	Eligibilitate
Partea 2	Cerințe minime
Partea 3	Calcularea efectelor diminuării riscului de credit
Partea 4	Asimetria scadențelor
Partea 5	Combinarea formelor de diminuare a riscului de credit în abordarea standardizată
Partea 6	Tehnici de diminuare a riscului de credit pe baza unui coș de instrumente
ANEXA IX	TITLURIZAREA
Partea 1	Definiții în sensul anexei IX
Partea 2	Cerințe minime pentru recunoașterea transferului unui nivel semnificativ de risc de credit și calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate pentru expuneri care fac obiectul titlurizării
Partea 3	Evaluări externe ale creditului
Partea 4	Metode de calcul
ANEXA X	RIScul OPERAȚIONAL
Partea 1	Abordarea de bază
Partea 2	Abordarea standardizată
Partea 3	Abordarea avansată de evaluare
Partea 4	Utilizarea combinată a abordărilor
Partea 5	Clasificarea evenimentelor de pierdere

ANEXA XI	CRITERII TEHNICE PRIVIND CONTROLUL ȘI EVALUAREA EFECTUATE DE AUTORITĂȚILE COMPETENTE
ANEXA XII	CRITERII TEHNICE PRIVIND INFORMAREA
Partea 1	Criterii generale
Partea 2	Cerințe generale
Partea 3	Cerințe de calificare pentru utilizarea anumitor instrumente sau metodologii
ANEXA XIII Partea A	DIRECTIVE ABROGATE ȘI MODIFICĂRILE LOR SUCESIVE (menționate la articolul 158)
ANEXA XIII Partea B	TERMENE LIMITĂ DE TRANSPUNERE (menționate la articolul 158)
ANEXA XIV	TABEL DE CORESPONDENȚĂ

TITLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

(1) Prezenta directivă stabilește norme privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit și supravegherea lor prudentială.

(2) Articolul 39 și titlul V capitolul 4 secțiunea 1 se aplică holdingurilor financiare și holdingurilor cu activitate mixtă care își au sediile centrale în Comunitate.

(3) Instituțiile excluse cu titlu permanent în conformitate cu articolul 2, cu excepția, însă, a băncilor centrale din statele membre, sunt considerate instituții financiare în sensul articolului 39 și a titlului V capitolul 4 secțiunea 1.

Articolul 2

Prezenta directivă nu se aplică următoarelor entități:

- băncile centrale din statele membre;
- oficiile poștale care efectuează operațiuni de virament;
- în Belgia, „Institut de Réescompte et de Garantie/Herdisconteringen Waarborginstituut”;
- în Danemarca, „Dansk Eksportfinansieringsfond”, „Danmarks Skibskreditfond” și „Dansk Land Landbrugs Realkreditfond” și „KommuneKredit”;
- în Germania, „Kreditanstalt für Wiederaufbau”, organismele care, în sensul „Wohnungsgemeinnützigkeitgesetz”, sunt recunoscute ca organe ale politicii naționale în domeniul locuințelor și care nu sunt angajate în principal în tranzacții bancare, precum și organisme care, în sensul legii respective, sunt recunoscute ca organisme de interes public în domeniul locuințelor;
- în Grecia, „Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων” (Tamio Parakatathikon kai Danion);
- în Spania, „Instituto de Crédito Oficial”;
- în Franța, „Caisse des dépôts et consignations”;
- în Irlanda, „credit unions” și „friendly unions”;
- în Italia, „Cassa depositi e prestiti”;
- în Letonia, „krājaizdevu sabiedrības”, întreprinderi care sunt recunoscute în conformitate cu „krājaizdevu sabiedrību likums” ca întreprinderi cooperative prestatoare de servicii financiare numai către membrii lor;
- în Lituania, „kredito unijos” altele decât „Centrinė kredito unija”;
- în Ungaria, „Magyar Fejlesztési Bank Rt.” și „Magyar Export-Import Bank Rt.”;

- în Țările de Jos, „Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV”, „NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij”, „NV Industriebank Limburgs Instituut voor ontwikkeling en Financiering”, precum și „Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV”;
- în Austria, întreprinderile recunoscute ca asociații de construcții de locuințe în interes public și „Österreichische Kontrollbank AG”;
- în Polonia, „Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo” – „Kredytowe” și „Bank Gospodarstwa Krajowego”;
- în Portugalia, „Caixas Económicas” existente la 1 ianuarie 1986, cu excepția celor constituite ca societăți anonime, precum și „Caixa Económica Montepio Geral”;
- în Finlanda, „Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB”, și „Finvera Oyj/Finvera Abp”;
- în Suedia, „Svenska Skeppshypotekskassan”;
- în Regatul Unit, „National Savings Bank”, „Commonwealth Development Finance Company Ltd”, „Agricultural Mortgage Corporation Ltd”, „Scottish Agricultural Securities Corporation Ltd”, „Crown Agents for overseas governments and administrations”, „credit unions” și municipal banks.

Articolul 3

- (1) Instituțiile de credit situate în același stat membru și afiliate în mod permanent, la data de 15 decembrie 1997, unui organism central care le supraveghează și care are sediul în același stat membru, pot fi exceptate de la îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolele 7 și 11 alineatul (1) în cazul în care, până la 15 decembrie 1979, legislația internă prevede că:
- (a) angajamentele organismului central și ale instituțiilor afiliate constituie angajamente în solidar și nelimitate sau angajamentele instituțiilor afiliate sunt în întregime garantate de organismul central respectiv;
 - (b) solvabilitatea și lichiditatea organismului central și ale tuturor instituțiilor afiliate acestuia sunt supravegheate în ansamblul lor, pe baza conturilor consolidate și
 - (c) conducerea organismului central este abilitată să emită instrucțiuni către organele de conducere ale instituțiilor afiliate.

Instituțiile de credit care funcționează la nivel local și care sunt permanent afiliate, după data de 15 septembrie 1997, unui organism central în sensul dispozițiilor primului paragraf, pot beneficia de condițiile prezentei directive în cazul în care reprezintă elemente adăugate în mod normal la rețeaua aparținând organismului central respectiv.

În cazul instituțiilor de credit, altele decât cele constituite în regiunile recent îndiguite sau care au rezultat în urma divizării sau fuzionării instituțiilor existente dependente de organismul central,

Comisia, în conformitate cu articolul 151 alineatul (2), poate stabili norme suplimentare pentru aplicarea dispozițiilor paragrafului al doilea, inclusiv abrogarea excepțiilor prevăzute la primul paragraf, în cazul în care este de părere că afilierea noilor instituții care beneficiază de regimul prevăzut la paragraful al doilea ar putea avea un efect negativ asupra concurenței.

(2) O instituție de credit menționată la alineatul (1) primul paragraf poate fi, de asemenea, exceptată de la aplicarea dispozițiilor articolelor 9 și 10 și, de asemenea, ale titlului V capitolul 2 secțiunile 2, 3, 4, 5 și 6 și ale capitolului 3, cu condiția ca, fără a aduce atingere aplicării respectivelor dispoziții pentru organismul central, întregul constituit de către organismul central împreună cu instituțiile sale afiliate să facă obiectul dispozițiilor în cauză, pe o bază consolidată.

În cazul excepției, articolele 16, 23, 24, 25, 26 alineatele (1)-(3) și 28-37 se aplică întregului constituit din organismul central și instituțiile sale afiliate.

Articolul 4

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „instituție de credit” înseamnă:

(a) o întreprindere a cărei activitate constă în primirea de depozite sau de alte fonduri rambursabile din partea cetățenilor și acordarea unor credite în cont propriu sau

(b) o instituție de bani electronici în sensul Directivei 2000/46/CE ⁽¹⁾;

2. „autorizație” înseamnă un act eliberat sub orice formă de către autorități, prin care se acordă dreptul de a desfășura activități specifice instituțiilor de credit;

3. „sucursală” înseamnă orice sediu secundar care, din punct de vedere juridic, depinde de o instituție de credit și care desfășoară direct toate tranzacțiile sau anumite tipuri de tranzacții specifice instituțiilor de credit;

4. „autorități competente” înseamnă autoritățile naționale care sunt împuternicite în temeiul unui act cu putere de lege sau unei norme administrative să supravegheze activitatea instituțiilor de credit;

5. „instituție financiară” înseamnă o întreprindere, alta decât o instituție de credit, a cărei activitate principală constă în dobândirea de participații sau în desfășurarea uneia sau mai multor activități menționate la punctele 2-12 din anexa I;

6. „instituții”, în sensul secțiunilor 2 și 3 ale titlului V capitolul 2, înseamnă instituțiile definite la articolul 3 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/49/CE;

⁽¹⁾ Directiva 2000/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 septembrie 2000 privind inițierea, exercitarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor de bani electronici (JO L 275, 27.10.2000, p. 39).

7. „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care o instituție de credit a primit autorizația de funcționare, în conformitate cu articolele 6-9 și 11-14;

8. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru în care o instituție de credit are o sucursală sau în care prestează servicii;

9. „control” înseamnă relația stabilită între o întreprindere-mamă și o filială, astfel cum este definită la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE sau o relație similară între orice persoană juridică sau fizică și o întreprindere;

10. „participație”, în sensul articolului 57 literele (o) și (p), al articolelor 71-73 și al titlului V capitolul 4, înseamnă participație în sensul articolului 17 prima teză din a patra Directivă 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind conturile anuale ale anumitor tipuri de societăți ⁽²⁾, sau deținerea directă sau indirectă a 20 % sau mai mult din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi;

11. „participație calificată” înseamnă deținerea, directă sau indirectă, într-o întreprindere a cel puțin 10 % din capital sau din drepturile de vot sau orice altă posibilitate de a exercita o influență semnificativă asupra gestionării întreprinderii respective;

12. „întreprindere-mamă” înseamnă:

(a) orice întreprindere-mamă, definită la articolele 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE sau

(b) în sensul articolelor 71-73 și al titlului V capitolul 2 secțiunea 5 și al capitolului 4, orice întreprindere în sensul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE, precum și orice întreprindere care, în opinia autorităților competente, exercită în mod efectiv o influență dominantă asupra unei alte întreprinderi;

13. „filială” înseamnă:

(c) orice filială, definită la articolele 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE sau

(d) în sensul articolelor 71-73, al titlului V capitolul 2 secțiunea 5 și al capitolului 4, orice filială în sensul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE, precum și orice întreprindere asupra căreia, în opinia autorităților competente, o întreprindere-mamă exercită în mod efectiv o influență dominantă.

⁽²⁾ JO L 222, 14.8.1978, p. 11, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2003/51/CE.

- Toate filialele unei întreprinderi filiale se consideră, de asemenea, filiale ale întreprinderii-mamă inițiale;
14. „instituție de credit mamă dintr-un stat membru” înseamnă o instituție de credit care are ca filială o instituție de credit sau o instituție financiară sau care are o participație într-o astfel de instituție și care nu este la rândul său filiala unei alte instituții de credit autorizate în același stat membru sau a unui holding financiar din același stat membru;
 15. „holding financiar mamă dintr-un stat membru” înseamnă un holding financiar care nu este filiala unei instituții de credit autorizate în același stat membru sau a unui holding financiar din același stat membru;
 16. „instituție de credit mamă din UE” înseamnă o instituție de credit mamă dintr-un stat membru care nu este filială a unei alte instituții de credit autorizate în orice stat membru sau a unui holding financiar din orice stat membru;
 17. „holding financiar mamă din UE” înseamnă o instituție de credit care nu este filiala unei instituții de credit autorizate în orice stat membru sau a unui holding financiar din orice stat membru;
 18. „entități din sectorul public” înseamnă organismele administrative necomerciale responsabile față de administrațiile centrale, autoritățile regionale sau locale, sau față de autoritățile care, din punctul de vedere al autorităților competente, exercită aceleași activități ca și autoritățile regionale sau cele locale, sau întreprinderile necomerciale deținute de administrațiile centrale care dispun de sisteme de garantare explicite și care pot include organisme cu administrare proprie reglementate de lege și care sunt supuse unui control public;
 19. „holding financiar” înseamnă orice instituție financiară ale cărei filiale sunt fie în exclusivitate, fie în principal instituții de credit sau instituții financiare, cel puțin una dintre aceste filiale fiind o instituție de credit, și care nu este holding financiar mixt în sensul articolului 2 alineatul (15) din Directiva 2002/87/CE ⁽¹⁾;
 20. „holding cu activitate mixtă” înseamnă o întreprindere-mamă, alta decât un holding financiar sau o instituție de credit sau un holding cu activitate mixtă în sensul articolului 2 alineatul (15) din Directiva 2002/87/CE, ale cărei filiale includ cel puțin o instituție de credit;
 21. „întreprindere de servicii auxiliare” înseamnă o întreprindere a cărei activitate principală constă în deținerea sau gestionarea de proprietăți, de servicii de prelucrare a datelor sau orice altă activitate similară care este auxiliară activității principale a uneia sau mai multor instituții de credit;
 22. „risc operațional” înseamnă riscul de pierderi care rezultă din neadecvarea sau eșecul unor procese, persoane sau sisteme interne sau din evenimente externe și care include riscurile legale;
 23. „băncile centrale” includ Banca Centrală Europeană în lipsa unor alte mențiuni;
 24. „risc de diluare” înseamnă riscul ca o sumă de primit să fie redusă prin acordarea de credite, în numerar sau nu, către debitor;
 25. „probabilitatea de neplată” înseamnă probabilitatea de neplată de către o contrapartidă pe parcursul unui an de zile;
 26. „pierdere”, în sensul titlului V capitolul 2 secțiunea 3, înseamnă pierderea economică, inclusiv efectele actualizărilor importante și costurile materiale directe și indirecte asociate recuperării sumelor de perceput pe un instrument;
 27. „pierdere datorată nerambursării (LGD)” înseamnă raportul dintre pierderea pe o expunere datorată neplății de către o contrapartidă și suma exigibilă la momentul neplății;
 28. „factor de conversie” înseamnă raportul dintre suma încă neatribuită dintr-o linie de credit care se va atribui și exigibilă în caz de neplată și partea încă neatribuită din linia de credit respectivă, importanța liniei de credit fiind determinată prin limita autorizată, cu excepția cazului în care limita neautorizată este mai mare;
 29. „pierdere anticipată (EL)”, în sensul titlului V capitolul 2 secțiunea 3, înseamnă raportul dintre suma care se așteaptă să se piardă pe o expunere în caz de neplată de către o contrapartidă sau în caz de diluare pe parcursul unui an și suma exigibilă în caz de neplată;
 30. „diminuarea riscului de credit” înseamnă tehnica folosită de o instituție de credit pentru a reduce riscul de credit asociat unei expuneri sau unor expuneri pe care instituția de credit continuă să le dețină;
 31. „protecție finanțată a creditului” înseamnă tehnica de diminuare a riscului de credit prin care reducerea riscului de credit asociat unei expuneri a unei instituții de credit derivă din dreptul respectivei instituții – în cazul neplății de către o contrapartidă sau al unor alte evenimente de credit legate de contrapartidă – de a lichida sau de a obține transferul, atribuirea sau păstrarea unor active sau sume sau de a reduce sau înlocui valoarea expunerii cu diferența dintre valoarea expunerii și cuantumul unei creanțe asupra instituției de credit;

⁽¹⁾ Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar (JO L 35, 11.2.2003, p. 1), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

32. „protecție nefinanțată a creditului” înseamnă tehnica de diminuare a riscului de credit prin care reducerea riscului de credit asociat unei expunerii a unei instituții de credit derivă din angajarea unei terțe părți de a plăti o sumă în cazul neplății de către debitor sau a unor alte evenimente specifice legate de credit;
33. „operațiune de report” înseamnă orice tranzacție reglementată printr-un contract care intră sub incidența definiției de „contract de report” sau „acord de vânzare reversibilă” în sensul definiției articolului 3 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2006/49/CE;
34. „operațiune de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri” înseamnă orice operațiune care intră sub incidența definiției de „creditare de valori mobiliare sau mărfuri” sau de „împrumut de valori mobiliare sau mărfuri” în sensul definiției articolului 3 alineatul (1) litera (n) din Directiva 2006/49/CE;
35. „instrument financiar asimilat lichidităților” înseamnă un certificat de depozit sau un alt instrument similar eliberat de instituția de credit finanțatoare;
36. „titlurizare” înseamnă o tranzacție sau un program în care riscul de credit asociat unei expunerii sau unui ansamblu de expunerii este împărțit în tranșe, cu următoarele caracteristici:
- (a) plățile sunt dependente de performanța expunerii sau a ansamblului de expunerii și
 - (b) subordonarea tranșelor determină distribuirea pierderilor pe parcursul duratei tranzacției sau a programului;
37. „titlurizare tradițională” înseamnă o titlurizare care implică transferul economic al expunerilor care sunt titlurizate către un emitent de instrumente financiare securizate care eliberează valori mobiliare. Aceasta se efectuează prin transferul proprietății expunerilor titlurizate de la instituția de credit inițitoare sau prin subparticipații. Valorile mobiliare emise nu reprezintă obligații de plată pentru instituția de credit inițitoare;
38. „titlurizare sintetică” înseamnă o titlurizare în care împărțirea pe tranșe se efectuează prin folosirea de instrumente derivate de credit sau de garanții, iar ansamblul de expunerii nu este eliminat din bilanțul instituției de credit inițitoare;
39. „tranșă” înseamnă un segment de risc de credit stabilit contractual și asociat unei expunerii sau unui număr de expunerii, în care o poziție din segment prezintă un risc de pierdere de credit mai mare sau mai mic decât o poziție cu același quantum din orice alt segment, fără a se ține seama de protecția creditului oferită de terțe părți direct deținătorilor pozițiilor din segment sau din alte segmente;
40. „poziție de titlurizare” înseamnă expunerea la o titlurizare;
41. „inițiator” înseamnă oricare dintre următoarele:
- (a) o entitate care, individual sau prin intermediul unor entități asociate, a fost implicată direct sau indirect în contractul original care a creat obligațiile sau obligațiile potențiale ale debitorului sau ale debitorului potențial, care au determinat expunerea titlurizată sau
 - (b) o entitate care cumpără expunerile unei terțe părți pe bilanțul său și apoi le titlurizează;
42. „sponsor” înseamnă o instituție de credit, alta decât o instituție de credit inițitoare care stabilește și gestionează un program de instrumente comerciale garantate cu active sau un alt program de titlurizare, care achiziționează expunerii de la entități terțe;
43. „relansarea creditului” înseamnă un aranjament contractual în care calitatea creditului unei poziții de titlurizare se îmbunătățește față de cazul în care nu s-ar fi oferit relansarea, inclusiv relansările oferite de tranșele mai noi din titlurizare sau de alte tipuri de protecție a creditului;
44. „emitent de instrumente financiare securizate” înseamnă un trust corporativ sau o altă entitate, alta decât o instituție de credit, organizată pentru efectuarea de titlurizări, ale cărei activități sunt limitate la ceea ce este adecvat pentru realizarea obiectivului în cauză și a cărei structură are rolul de a izola obligațiile emitentului de instrumente financiare securizate de cele ale instituției de credit inițitoare și ai cărei deținători de interese au dreptul să le dea în gaj sau să le schimbe fără restricții;
45. „grup de clienți aflați în legătură” înseamnă:
- (a) două sau mai multe persoane fizice sau juridice care, până la proba contrarie, constituie un risc unic, pentru că una dintre ele, direct sau indirect, deține controlul asupra celeilalte sau celorlalte sau
 - (b) două sau mai multe persoane fizice sau juridice între care nu există o relație de control, astfel cum este definită la litera (a), dar care trebuie să fie considerate ca reprezentând un singur risc, deoarece legătura dintre ele este atât de strânsă încât, în cazul în care una din aceste persoane se confruntă cu probleme financiare, cealaltă sau toate celelalte persoane ar întâmpina probabil dificultăți de rambursare;
46. „legături strânse” înseamnă o situație în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate prin relații de:
- (a) participare, adică deținerea, directă sau prin control, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi sau
 - (b) control sau
 - (c) situația în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt în permanență legate de una și aceeași persoană terță printr-o relație de control;

47. „burse recunoscute” înseamnă bursele recunoscute de autoritățile competente și care îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) funcționează în mod regulat;
- (b) fac obiectul unor anumitor norme, adoptate sau aprobate de autoritățile competente din țara de origine a bursei, care definesc condițiile de funcționare a bursei respective, condițiile de acces la bursa respectivă, precum și condițiile pe care trebuie să le îndeplinească un contract înainte de a putea fi negociat la bursa respectivă și
- (c) dețin un mecanism compensatoriu prin care contractele menționate de anexa IV fac obiectul cerințelor de marjă zilnică care, în opinia autorităților competente, oferă o protecție corespunzătoare.

Articolul 5

Statele membre interzic persoanelor sau întreprinderilor care nu sunt instituții de credit să desfășoare activitatea de preluare de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la populație.

Primul paragraf nu se aplică pentru preluarea de depozite sau alte fonduri rambursabile de către un stat membru sau de către autoritățile regionale sau locale ale unui stat membru sau de către organisme publice internaționale în care sunt membri unul sau mai multe state membre sau în cazurile prevăzute în mod expres de legislația internă sau comunitară, cu condiția ca aceste activități să fie supuse unor reglementări și controale menite să protejeze depozenții și investitorii, aplicabile situațiilor respective.

TITLUL II

CONDIȚII PRIVIND ÎNȚIEREA ȘI EXERCITAREA ACTIVITĂȚII INSTITUȚIILOR DE CREDIT

Articolul 6

Statele membre solicită instituțiilor de credit să obțină autorizații înainte de începerea propriu-zisă a activităților lor. Fără a aduce atingere articolelor 7-12, statele membre stabilesc condițiile pentru eliberarea acestei autorizații și le notifică Comisiei.

Articolul 7

Statele membre solicită ca cererile pentru autorizare să fie însoțite de un program de operațiuni care să descrie, *inter alia*, tipul de activitate prevăzut și organizarea structurală a instituției de credit respective.

Articolul 8

Statele membre nu pot să ceară ca cererea pentru autorizare să fie examinată în contextul nevoilor economice ale pieței.

Articolul 9

(1) Fără a aduce atingere altor condiții generale prevăzute de legislația internă, autoritățile competente nu acordă autorizații în

cazul în care instituțiile de credit nu dețin fonduri proprii separate sau în cazurile în care capitalul inițial este mai mic de 5 milioane EUR.

„Capitalul inițial” include capitaluri și rezerve în conformitate cu articolul 57 literele (a) și (b).

Statele membre pot decide ca instituțiile de credit care nu îndeplinesc cerințele referitoare la fondurile proprii separate și care funcționau deja la 15 decembrie 1979 să își poată continua activitatea. Statele membre pot excepta respectivele instituții de credit de la îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolul 11 alineatul (1) primul paragraf.

(2) Sub rezerva următoarelor condiții, statele membre pot acorda autorizația anumitor categorii de instituții de credit al căror capital inițial este inferior celui menționat la alineatul (1):

- (a) capitalul inițial nu poate fi mai mic de 1 milion EUR,
- (b) statele membre în cauză notifică Comisia în legătură cu motivele pentru care au recurs la opțiunea respectivă și
- (c) denumirea fiecărei instituții de credit care nu deține capitalul minim menționat la alineatul (1) se marchează în consecință în lista menționată la articolul 14.

Articolul 10

(1) Fondurile proprii ale unei instituții de credit nu pot scădea sub nivelul capitalului inițial prevăzut la articolul 9 la momentul emiterii autorizației.

(2) Statele membre pot decide ca instituțiile de credit care funcționau deja la 1 ianuarie 1993, ale căror fonduri proprii nu ating nivelurile prevăzute pentru capitalul inițial la articolul 9, să își poată continua activitatea. În acest caz, fondurile lor proprii nu pot scădea sub nivelul maxim atins începând cu 22 decembrie 1989.

(3) În cazul în care controlul asupra unei instituții de credit care se încadrează în categoria prevăzută la alineatul (2) este preluat de către o persoană fizică sau juridică, alta decât cea care deținea anterior controlul instituției în cauză, fondurile proprii ale instituției respective trebuie să atingă cel puțin nivelul prevăzut pentru capitalul inițial la articolul 9.

(4) În anumite situații specifice și cu acordul autorităților competente, în cazul în care două sau mai multe instituții de credit din categoria menționată la alineatul (2) fuzionează, fondurile proprii ale instituției rezultate din fuziune nu pot fi inferioare fondurilor proprii totale ale instituțiilor care au fuzionat, atât timp cât nivelurile corespunzătoare prevăzute la articolul 9 nu au fost atinse.

(5) În cazul în care, în situațiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (4), este necesară reducerea fondurilor proprii, autoritățile

competente pot acorda unei instituții de credit, în cazul în care împrejurările justifică o asemenea măsură, o perioadă limitată în care să rectifice situația respectivă sau să își înceteze activitatea.

Articolul 11

(1) Autoritățile competente acordă autorizația instituțiilor de credit numai în momentul în care există cel puțin două persoane care gestionează în mod efectiv activitatea instituției de credit respective.

Autoritățile respective nu acordă autorizația în cazul în care persoanele respective nu au o bună reputație sau nu au suficientă experiență pentru a avea astfel de responsabilități.

(2) Fiecare stat membru solicită următoarele:

- (a) orice instituție de credit care este persoană juridică și care, în conformitate cu legislația internă, are un sediu social, are sediul central în același stat membru în care se află sediul social și
- (b) orice instituție de credit are sediul central în statul membru care i-a eliberat autorizația și în care își desfășoară efectiv activitatea.

Articolul 12

(1) Autoritățile competente nu eliberează autorizații privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit înainte de a primi informații cu privire la identitatea acționarilor sau a membrilor, direcți sau indirecti, persoane fizice sau juridice, care dețin participații calificate, precum și cu privire la valoarea participațiilor acestora.

În determinarea existenței unei participații calificate în contextul prezentului articol, drepturile de vot prevăzute la articolul 92 din Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare ⁽¹⁾ sunt luate în considerare.

(2) Autoritățile competente refuză să acorde o autorizație în cazul în care, având în vedere necesitatea de a asigura gestionarea sănătoasă și prudențială a unei instituții de credit, autoritățile respective nu consideră satisfăcătoare calitatea acționarilor sau a membrilor.

(3) În situația în care există legături strânse între instituțiile de credit și orice alte persoane fizice sau juridice, autoritățile competente acordă autorizația numai în cazul în care legăturile respective nu împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor lor de supraveghere.

⁽¹⁾ JO L 184, 6.7.2001, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

Autoritățile competente nu eliberează autorizația în cazul în care actele cu putere de lege sau actele administrative ale unei țări terțe, care reglementează activitatea uneia sau mai multor persoane fizice sau juridice cu care instituția de credit respectivă are legături strânse, sau dificultățile survenite în punerea în aplicare a respectivelor acte împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere ale autorităților respective.

Autoritățile competente solicită instituțiilor de credit să le ofere informațiile necesare pentru a monitoriza în mod continuu respectarea condițiilor menționate de prezentul alineat.

Articolul 13

Motivele pentru care se refuză acordarea unei autorizații sunt aduse la cunoștința solicitantului în termen de șase luni de la primirea solicitării respective sau, în cazul în care solicitarea este incompletă, în termen de șase luni de la trimiterea de către solicitant a informațiilor necesare pentru luarea deciziei. În orice caz, decizia se ia în termen de 12 luni de la primirea cererii.

Articolul 14

Fiecare autorizație emisă este notificată Comisiei.

Denumirea fiecărei instituții de credit autorizate se înscrie pe o listă. Comisia publică lista respectivă în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și o actualizează periodic.

Articolul 15

(1) Înainte de autorizarea unei instituții de credit, autoritatea competentă consultă autoritățile competente dintr-un alt stat membru implicat în următoarele cazuri:

- (a) instituția de credit în cauză este filiala unei instituții de credit autorizate în alt stat membru sau
- (b) instituția de credit în cauză este filiala unei întreprinderi-mamă a unei instituții de credit autorizate în alt stat membru sau
- (c) instituția de credit în cauză este controlată de aceleași persoane, fizice sau juridice, care controlează o instituție de credit autorizată în alt stat membru.

(2) Autoritatea competentă consultă, înainte de a emite autorizația, autoritatea competentă din celălalt stat membru, care este responsabilă cu supravegherea întreprinderilor de asigurare sau a întreprinderilor de investiții în următoarele cazuri:

- (a) instituția de credit în cauză este filiala unei întreprinderi de asigurare sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în Comunitate sau
- (b) instituția de credit în cauză este filiala unei întreprinderi-mame a unei întreprinderi de asigurare sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în Comunitate sau

- (c) instituția de credit în cauză este controlată de aceleași persoane, fizice sau juridice, care controlează o întreprindere de asigurare sau o întreprindere de investiții autorizate în Comunitate.

(3) Autoritățile competente relevante menționate la alineatele (1) și (2) se consultă în special atunci când evaluează calitatea acționarilor, precum și reputația și experiența directorilor care participă la gestionarea unei alte entități din același grup. Autoritățile fac schimb de informații privind calitatea acționarilor, precum și reputația și experiența directorilor, informații care sunt relevante pentru acordarea unei autorizații, precum și pentru evaluarea continuă a respectării condițiilor de funcționare.

Articolul 16

Statele membre gazdă nu pot solicita autorizare sau capital de dotare pentru sucursalele instituțiilor de credit autorizate în alte state membre. Înființarea și supravegherea sucursalelor în cauză pot fi realizate în conformitate cu articolele 22, 25, 26 alineatele (1)-(3), 29-37 și 40.

Articolul 17

(1) Autoritățile competente pot retrage autorizația unei instituții de credit numai în următoarele situații:

- (a) instituția de credit în cauză nu utilizează autorizația respectivă timp de 12 luni, renunță în mod expres la aceasta sau încetează să mai exercite o activitate pe o perioadă mai mare de șase luni, în cazul în care statul membru respectiv nu prevede că în astfel de situații autorizația își pierde valabilitatea;
- (b) instituția de credit în cauză a obținut autorizația respectivă prin declarații false sau prin alte mijloace nelegitime;
- (c) instituția de credit în cauză nu mai îndeplinește condițiile în temeiul cărora i-a fost acordată autorizația;
- (d) instituția de credit în cauză nu mai posedă fonduri proprii suficiente sau se consideră că nu își mai poate onora obligațiile față de creditorii și, în special, nu mai prezintă garanții pentru activele încredințate ei sau
- (e) instituția de credit în cauză se încadrează într-una dintre situațiile pentru care legislația internă prevede retragerea autorizației.

(2) Orice retragere a unei autorizații este justificată, iar persoanele respective sunt informate în consecință. Retragerea autorizației este adusă la cunoștința Comisiei.

Articolul 18

În scopul exercitării activităților specifice și fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la utilizarea termenilor „bancă”, „casă de economii” sau alți termeni utilizați în statele membre gazde și care denumesc instituții bancare, instituțiile de credit utilizează pe întreg teritoriul Comunității aceeași denumire pe care o utilizează

și în statul membru în care își au sediul central. În cazul în care există pericolul unor confuzii, statul membru gazdă poate solicita, pentru clarificare, ca denumirea instituției respective să fie însoțită de anumite detalii explicative.

Articolul 19

(1) Statele membre solicită oricărei persoane fizice sau juridice care își propune să dețină, direct sau indirect, o participație calificată într-o instituție de credit, să informeze în prealabil autoritățile competente în acest sens și să le comunice nivelul participației avut în vedere. De asemenea, orice astfel de persoană informează autoritățile competente în cazul în care dorește să își majoreze participația calificată, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului social deținut de aceasta să ajungă la sau să depășească 20 %, 33 % sau 50 % sau astfel încât instituția de credit să îi devină filială.

Fără a aduce atingere alineatului (2), autoritățile competente au la dispoziție un termen de cel mult trei luni de la data notificării menționate la primul și al doilea paragraf pentru a se opune unui asemenea plan în cazul în care, avându-se în vedere necesitatea asigurării unei gestionări sănătoase și prudențiale a instituției de credit, autoritățile respective nu sunt mulțumite de calitatea persoanei în cauză. În cazul în care autoritățile respective nu se opun planului, ele pot stabili un termen limită pentru punerea sa în aplicare.

(2) În cazul în care persoana care își propune să dobândească participațiile menționate la alineatul (1) este o instituție de credit, o întreprindere de asigurare sau o întreprindere de investiții autorizată în alt stat membru, sau întreprinderea-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în alt stat membru sau o persoană fizică sau juridică controlând o instituție de credit, de o întreprindere de asigurare sau de o întreprindere de investiții autorizată în alt stat membru și în cazul în care, ca rezultat al achiziției respective, instituția de credit la care achizitorul își propune să dețină o participație ar deveni o filială a achizitorului sau ar intra sub controlul acestuia, evaluarea achiziției respective se face sub rezerva consultărilor prevăzute la articolul 15.

Articolul 20

Statele membre solicită oricărei persoane fizice sau juridice care își propune să vândă, direct sau indirect, participația calificată pe care o deține la o instituție de credit, să informeze mai întâi autoritățile competente, comunicându-le valoarea participației pe care intenționează să o vândă. În cazul în care persoana respectivă intenționează să își reducă participația calificată, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să scadă sub 20 %, 33 % sau 50 %, sau astfel încât instituția de credit ar înceta să mai fie filiala sa, aceasta informează, de asemenea, mai întâi autoritățile competente.

Articolul 21

(1) Instituțiile de credit comunică autorităților competente, de îndată ce dobândesc informații în acest sens, achizițiile sau vânzările de participații la capitalul lor care fac ca participațiile să

depășească sau să scadă sub pragurile menționate la articolul 19 alineatul (1) și la articolul 20.

De asemenea, cel puțin o dată pe an, instituțiile de credit aduc la cunoștința autorităților competente numele acționarilor și membrilor care dețin participații calificate, precum și dimensiunile respectivelor participații, în conformitate cu, de exemplu, informațiile primite în cadrul adunărilor generale anuale ale acționarilor și membrilor sau ca rezultat al respectării reglementărilor referitoare la societățile cotate la bursă.

(2) Statele membre solicită ca, în cazul în care este posibil ca influența exercitată de persoanele menționate la articolul 19 alineatul (1) să funcționeze în detrimentul unei gestionări sănătoase și prudențiale a instituției de credit, autoritățile competente să adopte măsuri adecvate pentru încetarea situației respective. Asemenea măsuri pot consta, de exemplu, în interdicții, sancțiuni aplicate cadrelor de conducere sau suspendarea exercitării dreptului de vot aferent acțiunilor deținute de acționarii sau membrii respectivi.

Măsuri similare se aplică și în cazul persoanelor fizice sau juridice care nu respectă obligația de a oferi informații prealabile, astfel cum se prevede la articolul 19 alineatul (1).

În cazul în care se dobândește o participație în pofida opoziției autorităților competente, statele membre, indiferent de sancțiunile ce urmează a fi adoptate, dispun fie suspendarea exercitării drepturilor de vot aferente, fie nulitatea voturilor exprimate, fie posibilitatea anulării acestora.

(3) În sensul determinării existenței unei participații calificate și a altor niveluri de participații prevăzute la prezentul articol, se iau în considerare drepturile de vot menționate la articolul 92 din Directiva 2001/34/CE.

Articolul 22

(1) Autoritățile competente din statele membre de origine solicită ca fiecare instituție de credit să dispună de principii robuste de guvernare care includ o structură organizatorică clară cu linii de responsabilitate bine definite, transparente și consistente, procese eficiente care identifică, gestionează, monitorizează și raportează riscurile la care este sau poate fi expusă respectiva instituție, precum și mecanisme adecvate de control intern, inclusiv proceduri administrative și contabile optime.

(2) Dispozițiile, procesele și mecanismele menționate la alineatul (1) sunt cuprinzătoare și proporționale cu natura, dimensiunea și complexitatea activităților instituțiilor de credit. Se iau în considerare criteriile tehnice menționate de anexa V.

TITLUL III

DISPOZIȚII PRIVIND LIBERTATEA DE STABILIRE ȘI LIBERTATEA DE A PRESTA SERVICII

Secțiunea 1

Instituții de credit

Articolul 23

Statele membre adoptă dispoziții în conformitate cu care pot fi desfășurate pe teritoriul lor activitățile prevăzute de anexa 1, în conformitate cu articolele 25, 26 alineatele (1)-(3), 28 alineatele (1) și (2) și 29-37, fie prin înființarea unei sucursale, fie prin prestarea de servicii de către orice instituție de credit autorizată și supravegheată de către autoritățile competente dintr-un alt stat membru, cu condiția ca activitățile respective să facă obiectul autorizației.

Secțiunea 2

Instituții financiare

Articolul 24

(1) Statele membre adoptă dispoziții care să prevadă ca activitățile menționate de anexa 1 să poată fi desfășurate pe teritoriul lor, în conformitate cu articolele 25, 26 alineatele (1)-(3), 28 alineatele (1) și (2) și 29-37, fie prin înființarea unei sucursale, fie prin prestarea de servicii de către orice instituție financiară din alt stat membru, care poate fi fie filiala unei instituții de credit fie o filială deținută în comun de două sau mai multe instituții de credit, ale căror contract de societate și statut permit desfășurarea acestor activități și care îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) întreprinderea sau întreprinderile-mamă sunt instituții de credit autorizate în statele membre prin legea care reglementează și activitatea instituției financiare;
- (b) activitățile respective se desfășoară efectiv pe teritoriul aceluiași stat membru;
- (c) întreprinderea sau întreprinderile-mamă dețin cel puțin 90 % din drepturile de vot aferente numărului de acțiuni sau părți sociale deținute în capitalul social al instituției financiare;
- (d) întreprinderea sau întreprinderile-mamă îndeplinesc cerințele autorităților competente în ceea ce privește gestionarea prudențială a instituției financiare și trebuie să fi declarat, cu consimțământul autorităților competente din statul membru de origine, că garantează în solidar angajamentele asumate de instituția financiară și
- (e) instituția financiară este inclusă efectiv, în special în ceea ce privește activitățile respective, în supravegherea consolidată a

întreprinderii-mamă sau a fiecăreia dintre întreprinderile-mamă, în conformitate cu titlul V capitolul 4 secțiunea 1, în special în sensul cerințelor privind fondurile proprii minime prevăzute la articolul 75 pentru controlul expunerilor maxime și în sensul limitării participațiilor prevăzute la articolele 120-122.

Respectarea acestor condiții este verificată de autoritățile competente din statul membru de origine, care eliberează instituției financiare un certificat de conformitate, care este parte integrantă din notificarea menționată la articolele 25 și 28.

Autoritățile competente din statul membru de origine asigură supravegherea instituției financiare în conformitate cu articolele 10 alineatul (1), 19-22, 40, 42-52 și 54.

(2) În cazul în care o instituție financiară menționată la alineatul (1) primul paragraf nu mai îndeplinește toate condițiile impuse, statul membru de origine înștiințează autoritățile competente din statul membru gazdă, iar activitățile desfășurate de instituția respectivă în statul membru gazdă fac obiectul legislației statului membru gazdă respectiv.

(3) Dispozițiile alineatelor (1) și (2) se aplică, *mutatis mutandis*, filialelor unei instituții financiare menționate la alineatul (1) primul paragraf.

Secțiunea 3

Exercitarea dreptului de stabilire

Articolul 25

(1) Orice instituție de credit care dorește să își deschidă o sucursală pe teritoriul unui alt stat membru notifică autoritățile competente din statul membru de origine.

(2) Statele membre solicită fiecărei instituții de credit care dorește să își deschidă o sucursală într-un alt stat membru să furnizeze următoarele informații, la depunerea notificării menționate la alineatul (1):

- (a) statul membru pe teritoriul căruia instituția de credit respectivă intenționează să își înființeze o sucursală;
- (b) un program de activități care să specifice, *inter alia*, tipurile de activități anticipate și structura organizatorică a sucursalei respective;
- (c) adresa din statul membru gazdă din care pot fi obținute documente și
- (d) numele celor care răspund de gestionarea sucursalei.

(3) În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine nu au nici un motiv pentru a pune la îndoială caracterul adecvat al structurii administrative sau situația financiară a instituției de credit, având în vedere activitățile anticipate, autoritățile

respective, în termen de trei luni de la primirea informațiilor prevăzute la alineatul (2), comunică informațiile respective autorităților competente din statul membru gazdă și informează instituția de credit în consecință.

Autoritățile competente din statul membru de origine comunică, de asemenea, valoarea fondurilor proprii și cuantumul cerințelor de capital impuse instituției de credit în conformitate cu articolul 75.

Prin derogare de la paragraful al doilea, în cazul prevăzut la articolul 24, autoritățile competente din statul membru gazdă comunică cuantumul fondurilor proprii ale instituției financiare și cuantumul cerințelor privind fondurile proprii consolidate și capitalul consolidat impuse instituției de credit care este întreprindere-mamă în conformitate cu articolul 75.

(4) În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine refuză să comunice informațiile prevăzute la alineatul (2) autorităților competente din statul membru gazdă, refuzul este motivat în fața instituției de credit în cauză în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor.

Refuzul de a răspunde sau absența unui astfel de răspuns pot fi atacate într-o instanță din statul membru de origine.

Articolul 26

(1) Înainte ca sucursala unei instituții de credit să își înceapă activitatea, autoritățile competente din statul membru gazdă, în termen de două luni de la primirea informațiilor menționate la articolul 25, organizează supravegherea instituției de credit în conformitate cu secțiunea 5 indicând, în cazul în care este necesar pentru interesul general, și condițiile în care pot fi desfășurate activitățile respective în statul membru gazdă.

(2) La primirea unei comunicări din partea autorităților competente din statul membru gazdă sau în cazul în care perioada menționată la alineatul (1) expiră fără a se primi nici o comunicare din partea statului membru gazdă, sucursala poate fi înființată și își poate începe activitatea.

(3) În cazul modificării conținutului unei informații comunicate în conformitate cu articolul 25 alineatul (2) literele (b), (c) sau (d), instituția de credit înștiințează în scris autoritățile competente din statul membru de origine și statul membru gazdă, cu cel puțin o lună înainte de modificarea respectivă, pentru a permite autorităților competente din statul membru de origine să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile articolului 25 și, de asemenea, pentru a permite autorităților competente din statul membru gazdă să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile alineatului (1) din prezentul articol.

(4) Se consideră că sucursalele care și-au început deja activitatea, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statele membre gazdă, înainte de 1 ianuarie 1993, au făcut deja obiectul procedurilor prevăzute la articolul 25 și la alineatele (1) și (2) din prezentul articol. Începând cu 1 ianuarie 1993, sucursalele respective intră sub incidența prezentului articol alineatul (3), a articolelor 23 și 43, precum și a secțiunilor 2 și 5.

Articolul 27

Mai multe sedii secundare înființate în același stat membru de o instituție de credit cu sediul în alt stat membru sunt considerate o singură sucursală.

Secțiunea 4

Exercitarea libertății de a presta servicii

Articolul 28

(1) Orice instituție de credit care dorește să își exercite pentru prima dată libertatea de a presta servicii pe teritoriul unui alt stat membru înștiințează în acest sens autoritățile competente din statul membru de origine în legătură cu activitățile menționate de anexa 1 pe care dorește să le desfășoare.

(2) În termen de o lună de la primirea înștiințării menționate la alineatul (1), autoritățile competente din statul membru de origine trimit notificarea respectivă autorităților competente din statul membru gazdă.

(3) Prezentul articol nu aduce atingere în nici un fel drepturilor dobândite de instituțiile de credit prestatoare de servicii înainte de 1 ianuarie 1993.

Secțiunea 5

Puterile autorităților competente din statul membru gazdă

Articolul 29

În scopuri statistice, statele membre gazdă pot solicita tuturor instituțiilor de credit care au sucursale pe teritoriul lor să depună la autoritățile competente din statul membru gazdă respectiv rapoarte periodice cu privire la activitatea lor în statul membru gazdă respectiv.

În îndeplinirea responsabilităților care le revin în conformitate cu articolul 41, statele membre gazdă pot solicita ca sucursalele instituțiilor de credit din alte state membre să ofere aceleași informații pe care le solicită instituțiilor de credit naționale în scopul respectiv.

Articolul 30

(1) În cazul în care autoritățile competente dintr-un stat membru gazdă constată că o instituție de credit care are o sucursală sau prestează servicii pe teritoriul statului respectiv nu respectă dispozițiile legale adoptate în acel stat în conformitate cu dispozițiile prezentei directive privind puterile autorităților competente din statul membru gazdă, respectivele autorități solicită instituției de credit în cauză să pună capăt neregulii respective.

(2) În cazul în care instituția de credit în cauză nu adoptă măsurile necesare, autoritățile competente din statul membru gazdă informează în consecință autoritățile competente din statul membru de origine.

Autoritățile competente din statul membru de origine iau cât mai curând posibil toate măsurile necesare, pentru a se asigura că instituția de credit în cauză pune capăt neregulii respective. Natura acestor măsuri va fi comunicată autorităților competente din statul membru gazdă.

(3) În cazul în care, în pofida măsurilor aplicate de statul membru de origine sau datorită faptului că măsurile respective sunt inadecvate sau nu sunt disponibile în statul membru respectiv, instituția de credit în cauză continuă să încalce dispozițiile legale menționate la alineatul (1), care sunt în vigoare în statul membru gazdă, statul respectiv poate lua măsurile necesare, după informarea autorităților competente din statul membru de origine, pentru a preveni și pentru a sancționa orice viitoare nereguli și, în măsura în care este necesar, pentru a împiedica instituția respectivă să întreprindă noi tranzacții pe teritoriul său. Statele membre se asigură că înmânarea documentelor legale necesare pentru aplicarea măsurilor în cauză față de instituțiile de credit este posibilă pe teritoriile lor.

Articolul 31

Dispozițiile articolelor 29 și 30 nu aduce atingere prerogativelor statelor membre gazdă de a lua măsurile adecvate pentru prevenirea sau sancționarea neregulilor comise pe teritoriul lor, care contravin dispozițiilor legale adoptate în interesul general. Aceste măsuri includ și posibilitatea de a împiedica instituțiile care au comis nereguli să efectueze noi tranzacții pe teritoriile lor.

Articolul 32

Orice măsură adoptată în conformitate cu articolul 30 alineatele (2) și (3) sau cu articolul 31, care implică sancțiuni sau restricții în exercitarea libertății de a presta servicii, este justificată în mod corespunzător și comunicată instituției de credit în cauză. Orice astfel de măsură poate face obiectul unei căi de atac judiciare în statul membru în care a fost adoptată.

Articolul 33

Înainte de a urma procedura prevăzută la articolul 30, autoritățile competente din statul membru gazdă pot lua, în situații de urgență, orice măsuri preventive considerate necesare pentru protecția intereselor deponenților, investitorilor și celorlalte persoane cărora li se prestează servicii. Comisia și autoritățile competente din celelalte state membre în cauză sunt informate în legătură cu măsurile respective cât mai curând posibil.

După consultarea autorităților competente din statele membre în cauză, Comisia poate decide ca statul membru respectiv să modifice sau să abroge măsurile respective.

Articolul 34

Statele membre gazdă pot exercita prerogativele acordate lor în temeiul prezentei directive, prin luarea măsurilor corespunzătoare pentru prevenirea și sancționarea neregulilor comise pe teritoriul lor. Exercitarea prerogativelor respective include și posibilitatea de a împiedica instituțiile de credit în cauză să mai efectueze noi tranzacții pe teritoriile statelor respective.

Articolul 35

În cazul retragerii autorizației, autoritățile competente din statul membru gazdă sunt informate și adoptă măsurile necesare pentru a împiedica instituția de credit în cauză să inițieze noi tranzacții pe teritoriul său și pentru a proteja interesele deponenților.

Articolul 36

Statele membre informează Comisia în legătură cu numărul și tipul de cazuri în care s-a refuzat eliberarea unei autorizații în conformitate cu articolele 25 și 26 alineatele (1)-(3) sau în care s-au luat măsuri în conformitate cu articolul 30 alineatul (3).

Articolul 37

Dispozițiile prezentei secțiuni nu împiedică instituțiile de credit cu sediul central în alte state membre să facă publicitate serviciilor lor prin toate mijloacele disponibile în statul membru gazdă, sub rezerva respectării normelor privind forma și conținutul acestei publicități, adoptate în interesul general.

TITLUL IV

RELAȚII CU ȚĂRI TERȚE

Secțiunea 1

Notificările în legătură cu instituțiile din țările terțe și condițiile de acces pe piețele acestor țări

Articolul 38

(1) Statele membre nu aplică sucursalelor instituțiilor de credit cu sediul central în afara Comunității, la începerea sau derularea activității acestora, dispozițiile care au drept rezultat un tratament mai favorabil decât cel acordat sucursalelor instituțiilor de credit cu sediul central în Comunitate.

(2) Autoritățile competente notifică Comisiei și Comitetului bancar european toate autorizațiile de sucursală acordate instituțiilor de credit cu sediul central în afara Comunității.

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (1), Comunitatea poate conveni, prin acorduri încheiate cu una sau mai multe țări terțe, aplicarea dispozițiilor care acordă sucursalelor unei instituții de credit cu sediul central în afara Comunității un tratament identic pe teritoriul Comunității.

Secțiunea 2

Cooperarea cu autoritățile competente din țările terțe privind supravegherea pe o bază consolidată

Articolul 39

(1) Comisia poate prezenta Consiliului, fie la cererea unui stat membru, fie din proprie inițiativă, propuneri pentru negocierea de acorduri cu una sau mai multe țări terțe, cu privire la supravegherea pe bază consolidată a următoarelor:

- (a) instituții de credit ale căror întreprinderi-mamă au sediile centrale într-o țară terță sau
- (b) instituții de credit situate în țări terțe, ale căror întreprinderi-mamă, fie că sunt instituții de credit, fie holdinguri financiare, au sediile centrale în Comunitate.

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) urmăresc, în special, să garanteze că:

- (a) autoritățile competente din statele membre pot obține informațiile necesare pentru a supraveghea, pe baza situațiilor lor financiare consolidate, instituțiile de credit sau holdingurile financiare situate în Comunitate și care au ca filiale instituții de credit sau instituții financiare situate în afara Comunității sau care dețin participații în astfel de instituții și
- (b) autoritățile competente din țări terțe pot obține informațiile necesare pentru supravegherea întreprinderilor-mamă ale căror sedii centrale sunt situate pe teritoriile lor și care au ca filiale instituții de credit și instituții financiare situate în unul sau mai multe state membre sau care dețin participații în astfel de instituții.

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 300 alineatele (1) și (2) din tratat, Comisia și Comitetul bancar european examinează rezultatul negocierilor menționate la alineatul (1) și situația rezultată.

TITLUL V

PRINCIPII ȘI INSTRUMENTE TEHNICE DE SUPRAVEGHERE ȘI INFORMARE PRUDENȚIALĂ

CAPITOLUL 1

Principiile de supraveghere prudențială

Secțiunea 1

Competențele statului membru de origine și ale statului membru gazdă

Articolul 40

(1) Supravegherea prudențială a unei instituții de credit, inclusiv a activităților desfășurate de aceasta în conformitate cu articolele 23 și 24, este responsabilitatea autorităților competente

din statul membru de origine, fără a aduce atingere dispozițiilor prezentei directive care atribuie această responsabilitate autorităților statului membru gazdă.

(2) Aplicarea alineatului (1) nu împiedică supravegherea pe bază consolidată, în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 41

În așteptarea unei coordonări ulterioare, statele membre gazdă răspund în continuare, în cooperare cu autoritățile competente din statul membru de origine, de supravegherea lichidității sucursalelor instituțiilor de credit.

Fără a aduce atingere măsurilor necesare pentru consolidarea Sistemului Monetar European, statele membre gazdă păstrează întreaga responsabilitate pentru măsurile care rezultă din punerea în aplicare a politicilor lor monetare.

Aceste măsuri nu pot prevedea tratamente discriminatorii sau restrictive pe baza faptului că o instituție de credit este autorizată în alt stat membru.

Articolul 42

Autoritățile competente din statele membre în cauză colaborează îndeaproape în supravegherea activității instituțiilor de credit care funcționează, în special printr-o sucursală, în unul sau mai multe state membre, altele decât cele în care își au sediul central. Autoritățile competente din statele membre își comunică toate informațiile privind administrarea și proprietatea asupra acestor instituții de credit, informații care pot facilita supravegherea acestora și examinarea condițiilor de autorizare a lor, precum și toate informațiile care pot facilita supravegherea acestor instituții în special în ceea ce privește lichiditatea, solvabilitatea, garantarea depozitelor, limitarea expunerilor maxime, procedurile administrative și contabile și mecanismele de control intern.

Articolul 43

(1) Statele membre gazdă prevăd ca, în cazul în care o instituție de credit autorizată în alt stat membru își desfășoară activitatea prin intermediul unei sucursale, autoritățile competente din statul membru de origine să poată desfășura, ele însele sau prin intermediul unor persoane pe care le numesc în acest scop, după informarea prealabilă a autorităților competente din statul membru gazdă, verificări la fața locului ale informațiilor menționate la articolul 42.

(2) Autoritățile competente din statul membru de origine pot să recurgă, de asemenea, pentru verificarea sucursalelor, la una dintre procedurile prevăzute la articolul 141.

(3) Dispozițiile alineatelor (1) și (2) nu aduce atingere dreptului autorităților competente din statul membru gazdă de a efectua, în îndeplinirea responsabilităților care le revin prin prezenta directivă, verificări la fața locului la sucursalele înființate pe teritoriul lor.

Secțiunea 2

Schimbul de informații și secretul profesional

Articolul 44

(1) Statele membre prevăd ca toate persoanele care lucrează sau au lucrat pentru autoritățile competente, precum și auditorii sau experții care au acționat în numele autorităților competente, să fie obligate să respecte secretul profesional.

Nici o informație confidențială pe care respectivele persoane o pot obține în cursul îndeplinirii obligațiilor lor profesionale nu poate fi divulgată unei alte persoane sau autorități decât în formă sumară sau colectivă, astfel încât să nu poată fi identificate instituțiile de credit individuale respective, fără a aduce însă atingere situațiilor care fac obiectul dreptului penal.

Cu toate acestea, în cazul în care o instituție de credit a fost declarată falimentară sau se află în executare silită, informațiile confidențiale care nu se referă la terțe părți implicate în eforturile de salvare a instituției de credit respective pot fi divulgate în cursul unor acțiuni în instanțe civile sau comerciale.

(2) Dispozițiile alineatului (1) nu împiedică autoritățile competente din diferite state membre să facă schimb de informații în conformitate cu prezenta directivă, precum și cu alte directive aplicabile instituțiilor de credit. Informațiile respective fac obiectul secretului profesional menționat la alineatul (1).

Articolul 45

Autoritățile competente care primesc informații confidențiale în conformitate cu articolul 44 le pot utiliza numai în cursul exercitării sarcinilor lor și numai în următoarele scopuri:

- (a) pentru verificarea îndeplinirii condițiilor care reglementează inițierea activității instituțiilor de credit, precum și pentru a facilita supravegherea, pe bază consolidată sau neconsolidată, a desfășurării activităților respective, în special în ceea ce privește supravegherea lichidității, a solvabilității, a expunerilor maxime și a procedurilor contabile și administrative, precum și a mecanismelor interne de control;
- (b) pentru impunerea de sancțiuni;
- (c) într-un apel în contencios administrativ împotriva unei autorități competente sau
- (d) în acțiuni în instanță în conformitate cu articolul 55 sau cu dispozițiile speciale prevăzute de prezenta directivă sau de alte directive adoptate în domeniul instituțiilor de credit.

Articolul 46

Statele membre pot încheia acorduri de cooperare care să prevadă schimburi de informații cu autoritățile competente din țări terțe sau cu autorități sau organisme din țări terțe, astfel cum se prevede la articolele 47 și 48 alineatul (1), cu condiția ca informațiile

furnizate să beneficieze de garanții de respectare a secretului profesional care să fie cel puțin echivalente cu cele prevăzute la articolul 44 alineatul (1). Un astfel de schimb de informații are drept scop îndeplinirea responsabilităților de supraveghere ale autorităților sau organismelor menționate.

În cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, ele nu pot fi divulgate fără acordul expres în scris al autorităților competente care le-au prezentat și, după caz, numai pentru scopurile avizate.

Articolul 47

Articolul 44 alineatul (1) și articolul 45 nu împiedică schimbul de informații în cadrul unui stat membru, în cazul în care există două sau mai multe autorități competente în același stat membru, sau între statele membre, între autoritățile competente și următoarele:

- (a) autorități care au datoria publică de a supraveghea alte organizații financiare și societăți de asigurare și autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare,
- (b) organisme implicate în lichidarea și procedurile de faliment ale instituțiilor de credit, precum și în alte proceduri similare și
- (c) persoane responsabile cu verificarea legală a conturilor instituțiilor de credit și ale altor instituții financiare,

în îndeplinirea responsabilităților lor de supraveghere.

Articolul 44 alineatul (1) și articolul 45 nu împiedică furnizarea către organismele responsabile cu gestionarea sistemelor de garantare a depozitelor a informațiilor necesare pentru exercitarea funcțiilor lor.

În ambele cazuri, informațiile primite fac obiectul condițiilor privind secretul profesional specificate la articolul 44 alineatul (1).

Articolul 48

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 44-46, statele membre pot autoriza schimbul de informații între autoritățile competente și:

- (a) autoritățile responsabile cu supravegherea organismelor implicate în lichidarea și procedurile de faliment ale instituțiilor de credit, precum și în alte proceduri similare și
- (b) autoritățile responsabile cu supravegherea persoanelor care efectuează verificarea legală a conturilor întreprinderilor de asigurare, ale instituțiilor de credit, ale întreprinderilor de investiții, precum și ale altor instituții financiare.

În astfel de cazuri, statele membre solicită îndeplinirea cel puțin a următoarelor condiții:

- (a) informațiile sunt destinate îndeplinirii sarcinilor de supraveghere menționate la primul paragraf;

- (b) informațiile primite în acest context fac obiectul condițiilor privind secretul profesional specificate la articolul 44 alineatul (1) și

- (c) în cazul în care informațiile provin din alt stat membru, acestea nu pot fi furnizate fără acordul expres al autorităților competente care le-au prezentat și, dacă este necesar, exclusiv pentru scopurile pentru care autoritățile respective și-au dat acordul.

Statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre denumirile autorităților care pot primi informații în conformitate cu prezentul alineat.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 44-46, statele membre pot autoriza, cu scopul de a consolida stabilitatea, inclusiv integritatea sistemului financiar, schimbul de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele responsabile în temeiul legii cu depistarea și investigarea încălcării legislației în materia dreptului societăților comerciale.

În astfel de cazuri, statele membre solicită îndeplinirea cel puțin a următoarelor condiții:

- (a) informațiile respective sunt destinate îndeplinirii sarcinilor de supraveghere menționate la primul paragraf;
- (b) informațiile primite în acest context fac obiectul condițiilor privind secretul profesional specificate la articolul 44 alineatul (1) și
- (c) în cazul în care informațiile respective provin dintr-un alt stat membru, acestea nu pot fi divulgate fără acordul expres al autorităților competente care le-au furnizat și, după caz, exclusiv pentru scopul pentru care autoritățile respective și-au dat acordul.

În cazul în care, într-un stat membru, autoritățile sau organismele menționate la primul paragraf îndeplinesc responsabilități de depistare și investigare cu ajutorul unor persoane, date fiind competențele acestora, care sunt numite în acest scop și care nu sunt angajate în sectorul public, posibilitatea de a efectua schimburile de informații prevăzute la primul paragraf poate fi extinsă și asupra unor asemenea persoane, în condițiile prevăzute la paragraful al doilea.

Pentru a pune în aplicare dispozițiile paragrafului al treilea, autoritățile sau organismele menționate la primul paragraf comunică autorităților competente care au prezentat informațiile, numele și responsabilitățile exacte ale persoanelor cărora urmează să le fie trimise informațiile respective.

Statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre denumirile autorităților sau organismelor care pot primi respectivele informații în conformitate cu dispozițiile prezentului articol.

Comisia întocmește un raport cu privire la aplicarea dispozițiilor prezentului articol.

Articolul 49

Dispozițiile prezentei secțiuni nu pot împiedica o autoritate competentă să transmită următoarelor entități informațiile de care acestea au nevoie în îndeplinirea sarcinilor lor de serviciu:

- (a) băncilor centrale și celorlalte organisme cu funcții similare, în calitate de autorități monetare și
- (b) după caz, celorlalte autorități publice responsabile cu supravegherea sistemelor de plată.

Dispozițiile prezentei secțiuni nu pot împiedica autoritățile sau organismele respective să comunice autorităților competente informațiile necesare în sensul articolului 45.

Informațiile primite în acest context fac obiectul condițiilor privind secretul profesional specificate la articolul 44 alineatul (1).

Articolul 50

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 44 alineatul (1) și ale articolului 45, statele membre pot autoriza, în temeiul dispozițiilor legale, comunicarea anumitor informații altor departamente ale administrațiilor centrale de stat care răspund de legislația privind supravegherea instituțiilor de credit, a instituțiilor financiare, a serviciilor de investiții și a societăților de asigurare, precum și inspectorilor care acționează în numele departamentelor respective.

Cu toate acestea, informațiile respective pot fi comunicate numai în cazul în care acest lucru este absolut necesar pentru controlul prudential.

Articolul 51

Statele membre dispun ca informațiile primite în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) și cu articolul 47, precum și informațiile obținute prin intermediul verificărilor la fața locului menționate la articolul 43 alineatele (1) și (2) să nu poată fi comunicate în cazurile menționate la articolul 50 decât cu acordul expres al autorităților competente care au furnizat informațiile respective sau al autorităților competente din statul membru în care s-a desfășurat verificarea la fața locului.

Articolul 52

Dispozițiile prezentei secțiuni nu pot împiedica autoritățile competente dintr-un stat membru să comunice informațiile prevăzute la articolele 44-46 unei case de compensare sau unui alt organism similar recunoscut de dreptul intern pentru asigurarea de servicii de compensare și decontare pe una dintre piețele lor naționale, în cazul în care autoritățile respective consideră necesară comunicarea informațiilor pentru a asigura funcționarea adecvată a organismelor respective în caz de neplată sau de neplată potențială de către operatorii de piață. Informațiile primite în acest context fac obiectul condițiilor privind secretul profesional specificate la articolul 44 alineatul (1).

Cu toate acestea, statele membre se asigură că informațiile primite în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) nu pot fi comunicate în situațiile menționate la alineatul respectiv fără acordul expres al autorităților competente care au furnizat informațiile respective.

Secțiunea 3

Obligațiile persoanelor responsabile cu controlul legal al conturilor anuale și consolidate

Articolul 53

(1) Statele membre prevăd cel puțin că orice persoană autorizată în sensul Directivei 84/253/CEE ⁽¹⁾, care îndeplinește în cadrul unei instituții de credit sarcinile prevăzute la articolul 51 din Directiva 78/660/CEE, la articolul 37 din Directiva 83/349/CEE sau la articolul 31 din Directiva 85/611/CEE ⁽²⁾, sau orice altă îndatorire obligatorie, are obligația de a informa cu promptitudine autoritățile competente în legătură cu orice fapt sau decizie cu privire la o anumită instituție de credit de care a luat cunoștință în exercitarea sarcinilor care îi revin și care sunt de natură:

- (a) să constituie o încălcare serioasă a actelor cu putere de lege sau a actelor administrative care reglementează condițiile de autorizare sau care reglementează activitățile instituțiilor de credit;
- (b) să aducă atingere funcționării continue a instituțiilor de credit sau
- (c) să ducă la refuzul de a certifica conturile sau la formularea anumitor rezerve.

Statele membre prevăd cel puțin că persoana respectivă are, de asemenea, obligația de a raporta orice fapt sau decizie care ajunge la cunoștința sa în îndeplinirea îndatoririlor care îi revin, astfel cum se descrie la primul paragraf, în cadrul unei întreprinderi care are legături strânse ce rezultă dintr-o relație de control existentă cu instituția de credit în cadrul căreia persoana îndeplinește sarcina respectivă.

(2) Prezentarea de bună credință către autoritățile competente, de către persoanele autorizate în sensul Directivei 84/253/CEE, a oricărui fapt sau decizie menționate la alineatul (1) nu constituie o încălcare a nici unei restricții privind comunicarea informațiilor, impuse prin contract sau în temeiul unor acte cu putere de lege sau acte administrative și nu implică nici un fel de răspundere a persoanelor respective.

Secțiunea 4

Puterea de sancționare și căi de atac jurisdicționale

Articolul 54

Fără a aduce atingere procedurilor de retragere a autorizației și dispozițiilor de drept penal, statele membre dispun ca autoritățile lor competente respective să poată adopta sau impune împotriva instituțiilor de credit sau împotriva celor care controlează efectiv

⁽¹⁾ A opta directivă (84/253/CEE) a Consiliului din 10 aprilie 1984 privind autorizarea persoanelor responsabile de controlul legal al documentelor contabile (JO L 126, 12.5.1984, p. 20).

⁽²⁾ Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 375, 31.12.1985, p. 3), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

activitatea instituțiilor de credit și care încalcă actele cu putere de lege sau actele administrative privind supravegherea și desfășurarea activităților lor sancțiuni și măsuri menite să pună capăt încălcărilor respective sau să elimine cauzele acestora.

Articolul 55

Statele membre se asigură că deciziile luate în privința unei instituții de credit, în temeiul actelor cu putere de lege și al actelor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă, pot fi atacate în instanță. Aceleași dispoziții se aplică și în situația în care nu se ia nici o decizie în termen de șase luni de la prezentarea cererii de autorizare care conține toate informațiile necesare potrivit dispozițiilor în vigoare.

CAPITOLUL 2

Instrumente tehnice de supraveghere prudențială

Secțiunea 1

Fonduri proprii

Articolul 56

Ori de câte ori un stat membru prevede printr-un act cu putere de lege sau act administrativ o dispoziție de punere în aplicare a legislației comunitare privind supravegherea prudențială a unei instituții de credit aflată în activitate, care utilizează termenul sau face referire la conceptul de fonduri proprii, statul membru respectiv se asigură că termenul sau conceptul respectiv corespunde cu definiția menționată la articolele 57-61 și la articolele 63-66.

Articolul 57

Sub rezerva limitărilor impuse la articolul 66, fondurile proprii neconsolidate ale instituțiilor de credit includ următoarele elemente:

- (a) capitalul în sensul articolului 22 din Directiva 86/635/CEE, în măsura în care a fost vărsat, la care se adaugă primele de emisiune, fără a lua însă în considerare acțiunile preferențiale cumulative;
- (b) rezervele în sensul articolului 23 din Directiva 86/635/CEE și profiturile și pierderile reportate ca urmare a aplicării profitului sau pierderii finale;
- (c) fondurile pentru riscuri bancare generale, în sensul articolului 38 din Directiva 86/635/CEE;
- (d) rezervele de reevaluare, în sensul articolului 33 din Directiva 78/660/CEE;
- (e) ajustări de valoare în sensul articolului 37 alineatul (2) din Directiva 86/635/CEE;

- (f) alte elemente în sensul articolului 63;
- (g) angajamentele membrilor instituțiilor de credite constituite ca societăți cooperative și angajamentele în solidar ale debitorilor unor anumite instituții organizate ca fonduri, menționate la articolul 64 alineatul (1) și
- (h) acțiuni preferențiale cumulative pe termen fix și împrumuturile de capital subordonate menționate la articolul 64 alineatul (3).

Următoarele elemente se scad în conformitate cu articolul 66:

- (i) acțiunile proprii la valoarea contabilă, deținute de o instituție de credit;
- (j) activele necorporale în sensul articolului 4 alineatul (9) („active”) din Directiva 86/635/CEE;
- (k) pierderile materiale din exercițiul financiar în curs;
- (l) participațiile la alte instituții de credit și instituții financiare, reprezentând peste 10 % din capitalul acestora;
- (m) creanțele subordonate și instrumentele menționate la articolul 63 și la articolul 64 alineatul (3) pe care o instituție de credit le deține la instituții de credit și instituții financiare la care are participații de peste 10 % din capitalul acestora, în fiecare caz;
- (n) participațiile deținute la alte instituții de credit și instituții financiare de până la 10 % din capitalul acestora, creanțele subordonate și instrumentele menționate la articolul 63 și la articolul 64 alineatul (3) deținute de o instituție de credit la instituții de credit și instituții financiare, altele decât cele menționate la literele (l) și (m) cu privire la valoarea totală a participațiilor respective, creanțele subordonate și instrumentele care depășesc 10 % din fondurile proprii ale instituției de credit respective, calculate înainte de deducerea elementelor menționate la literele (l)-(p);
- (o) participațiile în sensul articolului 4 alineatul (10) pe care o instituție de credit le deține în:

- (i) întreprinderi de asigurare în sensul articolului 6 din Directiva 73/239/CEE ⁽¹⁾, al articolului 4 din Directiva 2002/83/CE ⁽²⁾ sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE ⁽³⁾;

(1) Prima directivă a Consiliului 73/239/CEE din 24 iulie 1973 de coordonare a dispozițiilor legale, de reglementare și administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă, alta decât asigurarea de viață (JO L 228, 16.8.1973, p. 3), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

(2) Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea directă de viață (JO L 345, 19.12.2002, p. 1), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

(3) Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare parte a unui grup de asigurare (JO L 330, 5.12.1998, p. 1), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

- (ii) întreprinderi de reasigurare în sensul articolului 1 litera (c) din Directiva 98/78/CE sau
- (iii) holdinguri de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;
- (p) fiecare dintre următoarele elemente pe care instituția de credit le deține în raport cu entitățile definite la litera (o) în care deține o participație:
 - (i) instrumentele menționate la articolul 16 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE și
 - (ii) instrumentele menționate la articolul 27 alineatul (3) din Directiva 2002/83/CE;
- (q) pentru instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu secțiunea 3 subsecțiunea 2, sumele negative care rezultă din calcularea de la anexa VII partea 1 punctul 36 și pierderile anticipate în conformitate cu anexa VII partea 1 punctele 32 și 33 și
- (r) valoarea expunerii la risc a pozițiilor titlurizate care au primit o ponderare a riscului de 1 250 % în conformitate cu anexa IX partea 4, calculată în modul specificat de anexa respectivă.

În sensul literei (b), statele membre pot permite includerea de profituri interimare înainte de luarea unei decizii oficiale, numai în cazul în care respectivele profituri au fost verificate de persoanele responsabile cu verificarea conturilor și în cazul în care se dovedește, în conformitate cu cerințele autorităților competente, că valoarea acestora a fost evaluată în conformitate cu principiile enunțate de Directiva 86/635/CEE și nu conține nici un impozit sau dividende anticipate.

În cazul în care o instituție de credit este inițiatorul unei titlurizări, câștigurile nete provenind din capitalizarea veniturilor viitoare din activele titlurizate și asigurând relansarea creditului pozițiilor titlurizate se exclud din elementele menționate la litera (b).

Articolul 58

În situația în care se dețin temporar acțiuni la alte instituții de credit sau financiare, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau holdinguri de asigurare în scopul unei operațiuni de asistență financiară menită să ducă la reorganizarea și salvarea instituției respective, autoritatea competentă poate acorda o derogare de la deducerile menționate la articolul 57 literele (l)-(p).

Articolul 59

Ca o alternativă la deducerea elementelor menționate la articolul 57 literele (o) și (p), statele membre permit instituțiilor lor de credit să aplice *mutatis mutandis* metodele 1, 2 și 3 din anexa I la Directiva 2002/87/CE. Metoda 1 (consolidarea contabilă) se poate aplica numai în cazul în care autoritatea competentă are încredere în nivelul gestiunii integrate și al controlului intern ale

entităților care ar fi incluse în consolidare. Metoda aleasă se aplică în mod constant de-a lungul timpului.

Articolul 60

Statele membre pot să prevadă că, pentru calcularea fondurilor proprii pe bază individuală, instituțiile de credit care fac obiectul unei supravegheri pe bază consolidată în conformitate cu capitolul 4 secțiunea 1 sau al unei supravegheri suplimentare în conformitate cu Directiva 2002/87/CE nu trebuie să deducă elementele menționate la articolul 57 literele (l)-(p) deținute în instituții de credit sau instituții financiare, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau holdinguri de asigurare, care sunt incluse în sfera supravegherii consolidate sau suplimentare.

Prezenta dispoziție se aplică tuturor normelor prudențiale armonizate prin acte comunitare.

Articolul 61

Conceptul de fonduri proprii, astfel cum este definit la articolul 57 literele (a)-(h), include un număr maxim de elemente și sume. Utilizarea acestor elemente și stabilirea unor plafoane inferioare, ca și deducerea altor elemente decât cele menționate la articolul 57 literele (i)-(r), sunt lăsate la discreția statelor membre.

Elementele menționate la articolul 57 literele (a)-(e) sunt puse la dispoziția unei instituții de credit, spre a fi utilizate de îndată și fără restricții la acoperirea riscurilor sau pierderilor, de îndată ce acestea apar. Suma nu include nici un impozit previzibil la momentul calculării sau este ajustată corespunzător în măsura în care astfel de impozite reduc valoarea până la care aceste elemente pot fi alocate pentru a acoperi riscurile sau pierderile.

Articolul 62

Statele membre pot să raporteze Comisiei privind progresele realizate pentru convergență în vederea obținerii unei definiții comune a fondurilor proprii. Pe baza acestor rapoarte, Comisia prezintă, după caz, o propunere Parlamentului European și Consiliului privind modificarea prezentei secțiuni până la 1 ianuarie 2009.

Articolul 63

(1) Conceptul de fonduri proprii utilizat de un stat membru poate include și alte elemente, cu condiția ca, indiferent de denumirea lor juridică sau contabilă, respectivele elemente să aibă următoarele caracteristici:

- (a) să poată fi folosite în mod liber de instituția de credit pentru a acoperi riscurile bancare normale, în cazul în care nu au fost încă identificate pierderi de venituri sau capital;
- (b) existența lor este inclusă în înregistrările contabile interne și
- (c) valoarea lor este determinată de către conducerea instituției de credit, este verificată de auditori independenți, este adusă la cunoștința autorităților competente și este pusă sub supravegherea respectivelor autorități.

(2) Valorile mobiliare cu durată nedeterminată și celelalte instrumente care îndeplinesc următoarele condiții pot fi de asemenea acceptate ca alte elemente:

- (a) nu pot fi rambursate la inițiativa deținătorului sau fără acordul prealabil al autorității competente;
- (b) contractul de împrumut dă posibilitatea instituției de credit să amâne plata dobânzii aferente împrumutului;
- (c) creanțele creditorului asupra instituției de credit sunt în totalitate subordonate creanțelor creditorilor nesubordonați;
- (d) documentele care reglementează emiterea valorilor mobiliare prevăd capacitatea datoriilor și dobânzilor neachitate de a absorbi pierderile, permițând în același timp instituției de credit să își continue activitatea și
- (e) se iau în considerare numai sumele vărsate integral.

La aceste valori mobiliare și instrumente se pot adăuga acțiunile preferențiale cumulative, altele decât cele menționate la articolul 57 litera (h).

(3) Pentru instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu secțiunea 3 subsecțiunea 2, sumele pozitive care rezultă din calcularea de la anexa VII partea 1 punctul 36 pot să fie acceptate ca alte elemente până la limita de 0,6 % din valorile expunerilor ponderate la risc calculate în conformitate cu subsecțiunea 2. Pentru instituțiile de credit respective, ajustările valorilor și dispozițiile incluse în calculul menționat de anexa VII partea 1 punctul 36 și ajustările valorilor și dispozițiile articolului 57 litera (e) nu se includ în fondurile proprii decât în conformitate cu prezentul alineat. În acest sens, valorile expunerilor ponderate la risc nu includ sumele calculate în conformitate cu pozițiile de titlurizare cu un risc ponderat de 1 250 %.

Articolul 64

(1) Angajamentele membrilor instituțiilor de credite constituite ca societăți cooperative de tipul celor menționate la articolul 57 litera (g) includ și capitalul nesolicitat al societăților respective, împreună cu angajamentele legale ale membrilor societăților cooperative respective de a efectua plăți nerambursabile suplimentare, în cazul în care instituția de credit suferă o pierdere, situație în care plățile respective pot fi solicitate neîntârziat.

Angajamentele în solidar ale debitorilor, în cazul instituțiilor de credit organizate ca fonduri, se tratează în mod similar cu elementele menționate anterior.

Toate elementele menționate pot fi incluse în fondurile proprii în măsura în care sunt considerate ca fiind fonduri proprii ale instituțiilor din categoria în cauză, în conformitate cu legislația internă.

(2) Statele membre nu includ în fondurile proprii ale instituțiilor publice de credit garanțiile pe care statele respective sau autoritățile lor locale le acordă unor astfel de instituții.

(3) Statele membre sau autoritățile competente pot include în fondurile proprii acțiunile preferențiale cumulative cu termen fix menționate la articolul 57 litera (h), precum și împrumuturile subordonate menționate în aceeași dispoziție, în cazul în care există acorduri obligatorii care prevăd că, în caz de faliment sau lichidare a instituției de credit, respectivele împrumuturi au un rang inferior în raport cu creanțele exigibile ale tuturor celorlalți creditori și nu pot fi rambursate decât după achitarea tuturor celorlalte datorii la momentul respectiv.

Împrumuturile subordonate îndeplinesc, de asemenea, următoarele criterii:

- (a) numai fondurile vărsate integral pot fi luate în considerare;
- (b) împrumuturile respective au o scadență inițială de cel puțin cinci ani, după care pot fi rambursate;
- (c) valoarea până la care pot fi clasificate ca fonduri proprii este redusă treptat cel puțin în cursul ultimilor cinci ani înainte de data rambursării și
- (d) contractul de împrumut nu include nici o clauză care să prevadă că, în anumite situații, altele decât lichidarea instituției de credit, datoria este rambursată înainte de scadența convenită.

În sensul paragrafului al doilea litera (b), în cazul în care scadența datoriei nu este stabilită, împrumuturile în cauză se rambursează numai sub rezerva unui preaviz de cinci ani, cu excepția cazului în care împrumuturile respective au încetat să mai fie considerate fonduri proprii sau cu excepția cazului în care este în mod expres cerut consimțământul prealabil al autorităților competente pentru rambursarea anticipată. Autoritățile competente pot permite rambursarea anticipată a unor astfel de împrumuturi, cu condiția ca solicitarea în acest sens să fie făcută la inițiativa instituției care acordă împrumutul și ca solvabilitatea instituției de credit respective să nu fie afectată.

(4) Instituțiile de credit nu includ în fondurile proprii nici rezervele de valoare justă legate de pierderi și câștiguri generate de acoperirea fluxurilor de trezorerie a instrumentelor financiare evaluate la cost amortizat, nici pierderile și câștigurile înregistrate pe pasivele evaluate la valoare justă care se datorează evoluției calității creditului lor.

Articolul 65

(1) În cazul în care calcularea se face pe bază consolidată, sumele consolidate aferente elementelor menționate la articolul 57 se utilizează în conformitate cu normele prevăzute la capitolul 4 secțiunea 1. De asemenea, următoarele elemente pot fi asimilate rezervelor consolidate, în scopul calculării fondurilor proprii, atunci când sunt elemente de credit („negative”):

- (a) orice dobânzi minoritare în sensul articolului 21 din Directiva 83/349/CEE, în cazul în care este utilizată metoda integrării globale;
- (b) prima diferență de consolidare, în sensul articolelor 19, 30 și 31 din Directiva 83/349/CEE;

(c) diferențele de conversiune incluse în rezervele consolidate, în conformitate cu articolul 39 alineatul (6) din Directiva 86/635/CEE și

(d) orice diferență care rezultă din includerea anumitor participații, în conformitate cu metoda indicată la articolul 33 din Directiva 83/349/CEE.

(2) În cazul în care elementele menționate la paragraful 1 literele (a)-(d) sunt elemente de debit („pozitive”), acestea sunt deduse la calcularea fondurilor proprii consolidate.

Articolul 66

(1) Elementele prevăzute la articolul 57 literele (d)-(h) se supun următoarelor limite:

(a) totalul elementelor de la literele (d)-(h) nu poate depăși un maximum de 100 % din elementele menționate la literele (a) plus (b) și (c) minus (i)-(k) și

(b) totalul elementelor de la literele (g)-(h) nu poate depăși un maximum de 50 % din elementele menționate la literele (a) plus (b) și (c) minus (i)-(k);

(2) Totalul elementelor de la articolul 57 literele (l)-(r) se deduc jumătate din totalul elementelor (a) plus (c) minus (i)-(k) și jumătate din totalul elementelor de la articolul 57 literele (d)-(h), după aplicarea limitelor menționate la prezentul articol alineatul (1). În măsura în care jumătate din totalul elementelor de la literele (l)-(r) depășește totalul elementelor de la articolul 57 literele (d)-(h), excedentul se deduce din totalul elementelor de la articolul 57 literele (a) plus (c) minus (i)-(k). Elementele de la articolul 57 litera (r) nu se deduc în cazul în care au fost incluse în calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc în sensul articolului 75, în conformitate cu anexa IX partea 4.

(3) În sensul secțiunilor 5 și 6, dispozițiile prezentei secțiuni se înțeleg fără a se ține seama de elementele menționate la articolul 57 literele (q) și (r) și la articolul 63 alineatul (3).

(4) Autoritățile competente pot să autorizeze instituțiile de credit să depășească limitele stabilite la alineatul (1) în circumstanțe temporare și extraordinare.

Articolul 67

Respectarea condițiilor prevăzute de prezenta secțiune sunt probate în fața autorităților competente.

Secțiunea 2

Protejarea contra riscurilor

Subsecțiunea 1

Nivel de aplicare

Articolul 68

(1) Instituțiile de credit respectă obligațiile menționate la articolele 22 și 75 și la secțiunea 5 pe bază individuală.

(2) Orice instituție de credit care nu este nici filială într-un stat membru în care este autorizată și supravegheată, nici întreprindere-mamă și orice instituție de credit neinclusă în consolidare în conformitate cu articolul 73 respectă obligațiile menționate la articolele 120 și 123 pe bază individuală.

(3) Orice instituție de credit care nu este nici întreprindere-mamă, nici filială și orice instituție de credit neinclusă în consolidare în conformitate cu articolul 73, respectă obligațiile menționate la capitolul 5 pe bază individuală.

Articolul 69

(1) Statele membre pot să aleagă să nu aplice articolul 68 alineatul (1) nici unei filiale a unei instituții de credit, atunci când atât filiala, cât și instituția de credit în cauză fac obiectul autorizării și supravegherii de către statul membru respectiv, iar filiala este inclusă în supravegherea pe bază consolidată a instituției de credit care este întreprindere-mamă, iar următoarele condiții sunt îndeplinite pentru a se garanta că fondurile proprii sunt distribuite corect între întreprinderea-mamă și filialele sale:

(a) nu există nici un impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor de către întreprinderea-mamă;

(b) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudențială a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt neglijabile;

(c) procedurile de evaluare, măsurare și control ale întreprinderii-mamă includ filiala și

(d) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor din capitalul filialei și/sau are dreptul să numească sau să elimine majoritatea membrilor conducerei filialei descrise la articolul 11.

(2) Statele membre pot exercita opțiunea prevăzută la alineatul (1) în care întreprinderea-mamă este un holding financiar înființat în același stat membru ca și instituția de credit, cu condiția ca întreprinderea respectivă să facă obiectul aceleiași supravegheri ca și instituțiile de credit, în special al normelor menționate la articolul 71 alineatul (1).

(3) Statele membre pot alege să nu aplice articolul 68 alineatul (1) unei instituții de credit mame într-un stat membru în care instituția respectivă face obiectul autorizării și supravegherii de către statul membru respectiv și este inclusă în supravegherea pe bază consolidată, iar următoarele condiții sunt îndeplinite pentru a se garanta că fondurile proprii sunt distribuite adecvat între întreprinderea-mamă și în filialele sale:

- (a) nu există nici un impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor către instituția de credit mamă dintr-un stat membru și
- (b) procedurile de evaluare, măsurare și control relevante pentru supravegherea consolidată includ instituția de credit mamă dintr-un stat membru.

Autoritatea competentă care face uz de prezentul alineat informează autoritățile competente din toate celelalte state membre.

(4) Fără a aduce atingere caracterului general al articolului 144, autoritatea competentă a statului membru care exercită opțiunea menționată la alineatul (3) publică, în modul indicat la articolul 144:

- (a) criteriile pe care le aplică pentru a determina că nu există nici un impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor;
- (b) numărul de instituții de credit mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la alineatul (3) și numărul instituțiilor care încorporează filiale într-o țară terță și
- (c) pe bază agregată, pentru statul membru:
 - (i) suma totală a fondurilor proprii pe bază consolidată ale instituției de credit mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la alineatul (3) și care sunt deținute la filialele dintr-o țară terță;
 - (ii) procentajul de fonduri proprii pe baza consolidată ale instituțiilor de credit mamă dintr-un stat membru care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la alineatul (1), reprezentat de fondurile proprii care sunt deținute la filialele dintr-o țară terță și
 - (iii) procentajul minim al fondurilor proprii totale necesare în temeiul articolului 75, pe bază consolidată, ale instituțiilor de credit mamă dintr-un stat membru care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la alineatul (3),

reprezentat de fondurile proprii care sunt deținute la filialele dintr-o țară terță.

Articolul 70

(1) În conformitate cu prezentul articol alineatele (2)-(4), autoritățile competente pot să permită pe bază individuală instituțiilor de credit mamă să încorporeze în calcularea cerințelor lor în conformitate cu articolul 68 alineatul (1) filialele care îndeplinesc condițiile menționate la articolul 69 alineatul (1) literele (c) și (d), ale căror riscuri sau pasive semnificative sunt față de instituția de credit mamă respectivă.

(2) Opțiunea de la alineatul (1) este permisă numai în cazul în care instituția de credit mamă demonstrează complet autorității competente circumstanțele și dispozițiile, inclusiv dispozițiile legale, în temeiul cărora nu există nici un impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor datorate de către filială întreprinderii sale mamă.

(3) În cazul în care exercită opțiunea de la alineatul (1), autoritatea competentă în cauză face acest lucru periodic și, cel puțin o dată pe an, informează autoritățile competente din toate celelalte state membre cu privire la utilizarea alineatului (1) și la circumstanțele și dispozițiile alineatului (2). În cazul în care filiala este situată într-o țară terță, autoritățile competente furnizează aceleași informații și autorităților competente din respectiva țară terță.

(4) Fără a aduce atingere caracterului general al articolului 144, autoritatea competentă care exercită opțiunea prevăzută la alineatul (1) face public(e), în modul indicat la articolul 144:

- (a) criteriile pe care le aplică pentru a determina că nu există nici un impediment practic sau legal, semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor;
- (b) numărul de instituții de credit mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la alineatul (1) și numărul instituțiilor care încorporează filiale într-o țară terță și
- (c) pe bază agregată, pentru statul membru:
 - (i) suma totală a fondurilor proprii pe bază consolidată ale instituției de credit mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la alineatul (1) și care sunt deținute la filialele dintr-o țară terță;
 - (ii) procentajul de fonduri proprii pe baza consolidată ale instituțiilor de credit mamă dintr-un stat membru care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la alineatul (1), reprezentat de fondurile proprii care sunt deținute la filialele dintr-o țară terță și
 - (iii) procentajul minim al fondurilor proprii totale necesare în temeiul articolului 75 ale instituțiilor de credit mamă

dintr-un stat membru care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la alineatul (1), reprezentat de fondurile proprii care sunt deținute la filiale dintr-o țară terță.

Articolul 71

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 68-70, instituțiile de credit mamă dintr-un stat membru respectă, în măsura și modul prevăzute la articolul 133, obligațiile prevăzute la articolele 75, 120, 123 și la secțiunea 5 pe baza situației lor financiare consolidate.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 68-70, instituțiile de credit controlate de un holding financiar dintr-un stat membru respectă, în măsura și modul prevăzute la articolul 133, obligațiile prevăzute la articolele 75, 120, 123 și la secțiunea 5 pe baza situației financiare consolidate a respectivului holding financiar.

În cazul în care există mai multe instituții de credit controlate de un holding financiar dintr-un stat membru, primul paragraf se aplică numai în cazul instituției de credit care face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu articolele 125 și 126.

Articolul 72

(1) Instituțiile de credit mamă din Uniunea Europeană respectă obligațiile prevăzute la capitolul 5 pe baza situației lor financiare consolidate.

Filialele semnificative ale instituțiilor de credit mamă din Uniunea Europeană fac publice informațiile menționate de anexa XII partea I punctul 5 pe bază individuală sau subconsolidată.

(2) Instituțiile de credit controlate de un holding financiar mamă din Uniunea Europeană respectă obligațiile de credit prevăzute la capitolul 5 pe baza situației financiare consolidate a respectivului holding financiar.

Filialele semnificative ale holdingurilor financiare mamă din Uniunea Europeană fac publice informațiile menționate de anexa XII partea I punctul 5 pe bază individuală sau subconsolidată.

(3) Autoritățile competente responsabile cu exercitarea supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu articolele 125 și 126 pot decide neaplicarea parțială sau totală a alineatelor (1) și (2) în cazul instituțiilor de credit care sunt incluse în publicarea de informații comparabile efectuată pe bază consolidată de către întreprinderea-mamă stabilită într-o țară terță.

Articolul 73

(1) Statele membre sau autoritățile competente responsabile cu exercitarea supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu articolele 125 și 126 pot decide, în cazurile menționate în continuare, ca o instituție de credit, instituție financiară sau o întreprindere de servicii auxiliare care este filială sau la care se deține o participație, să nu fie inclusă în consolidare:

- (a) în cazul în care întreprinderea în cauză este situată într-o țară terță în care există obstacole de natură juridică în calea transferului de informații necesare;
- (b) în cazul în care, în opinia autorităților competente, întreprinderea în cauză nu prezintă decât un interes nesemnificativ în ceea ce privește obiectivele supravegherii instituțiilor de credit și, în orice caz, atunci când totalul bilanțului întreprinderii în cauză este inferior următoarelor două valori:
 - (i) 10 milioane EUR sau
 - (ii) 1 % din totalul bilanțului întreprinderii-mamă sau al întreprinderii care deține participația respectivă;
- (c) în cazul în care, în opinia autorităților competente responsabile cu exercitarea supravegherii pe bază consolidată, consolidarea situației financiare a întreprinderii în cauză este inadecvată sau poate induce în eroare în ceea ce privește realizarea obiectivului de supraveghere a instituțiilor de credit.

În cazul în care mai multe întreprinderi îndeplinesc criteriile prevăzute la primul paragraf litera (b), întreprinderile respective sunt incluse, cu toate acestea, în consolidare, în măsura în care ansamblul acestor întreprinderi prezintă un interes care nu este nesemnificativ în ceea ce privește obiectivele menționate anterior.

(2) Autoritățile competente solicită instituțiilor de credit care sunt filiale să aplice cerințele prevăzute la articolele 75, 120, 123 și la secțiunea 5 pe bază subconsolidată în cazul în care instituțiile de credit respective sau întreprinderea-mamă care este un holding financiar au o instituție de credit, o instituție financiară sau o societate de gestionare a activelor în conformitate cu definiția de la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2002/87/CE ca filială într-o țară terță sau deține o participație într-o astfel de întreprindere.

(3) Autoritățile competente solicită întreprinderilor-mamă și filialelor care fac obiectul prezentei directive să îndeplinească obligațiile prevăzute la articolul 22 pe o bază consolidată sau subconsolidată, pentru a se asigura că dispozițiile, procesele și mecanismele lor sunt consistente și bine-integrate și că se pot obține orice date sau informații relevante pentru supraveghere.

Subsecțiunea 2

Calcularea cerințelor*Articolul 74*

(1) În absența oricăror dispoziții contrare, evaluarea activelor și a elementelor extrabilanțiere se face în conformitate cu cadrul contabil care reglementează instituția de credit în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 și cu Directiva 86/635/CEE.

(2) Fără a aduce atingere cerințelor prevăzute la articolele 68-72, calculele pentru a se verifica dacă instituțiile de credit respectă obligațiile prevăzute la articolul 75 se efectuează cel puțin de două ori pe an.

Instituțiile de credit comunică rezultatele și orice date componente solicitate autorităților competente.

Subsecțiunea 3

Nivelul minim al fondurilor proprii*Articolul 75*

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 136, statele membre solicită instituțiilor de credit să dețină fonduri proprii al căror quantum este în orice moment mai mare sau egal cu valoarea următoarelor cerințe de capital:

- (a) pentru riscul de credit și riscul de diluare inerente activităților lor de afaceri, cu excepția operațiunilor de portofoliu de tranzacționare și a activelor nelichide, în cazul în care activele respective se deduc din fondurile proprii în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2000/49/CE, 8 % din totalul valorilor expunerilor ponderate la risc calculate în conformitate cu secțiunea 3;
- (b) în ceea ce privește portofoliul de tranzacționare, pentru riscul de poziție, pentru riscul de decontare și de contrapartidă și, în măsura în care este autorizată depășirea limitelor menționate la articolele 111-117, pentru riscurile mari care depășesc limitele respective, cerințele de capital determinate în conformitate cu articolul 18 și cu capitolul V secțiunea 4 din Directiva 2006/49/CE;
- (c) în ceea ce privește toate activitățile lor de afaceri, pentru riscul cursului de schimb și pentru riscul pe mărfuri, cerințele de capital determinate în conformitate cu articolul 18 din Directiva 2006/49/CE și
- (d) în ceea ce privește toate activitățile lor de afaceri, pentru riscul operațional, cerințele de capital determinate în conformitate cu secțiunea 4.

Secțiunea 3

Cerințe de fonduri proprii minime pentru riscul de credit*Articolul 76*

Instituțiile de credit aplică fie abordarea standardizată prevăzută la articolele 78-83 sau, în cazul în care autoritățile competente

permit în conformitate cu articolul 84, abordarea pe baza ratingurilor interne prevăzută la articolele 84-89 pentru calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc în sensul articolului 75 litera (a).

Articolul 77

„Expunere” în sensul prezentei secțiuni desemnează un activ sau un element extrabilanțier.

Subsecțiunea 1

Abordarea standardizată*Articolul 78*

(1) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (2), valoarea expunerii unui activ este valoarea sa din bilanț și valoarea expunerii unui element inclus în anexa II este următorul procentaj din valoarea sa: 100 % pentru elementele cu grad mare de risc, 50 % pentru elementele cu un grad mediu de risc, 20 % pentru elementele cu risc moderat spre scăzut și 0 % pentru elementele cu risc scăzut. Elementele extrabilanțiere menționate la prezentul alineat, prima teză, se grupează în categoriile de risc stabilite de anexa II. În cazul în care o instituție de credit folosește metoda generală bazată pe garanții financiare („*Financial Collateral Comprehensive*”) descrisă de anexa VIII partea 3 și expunerea ia forma valorilor mobiliare sau a mărfurilor vândute, date în gaj sau împrumutate în cadrul unei operațiuni de report sau de împrumut sau de credit cu valori mobiliare sau mărfuri sau în cadrul unei operațiuni de creditare cu apel în marjă, valorii expuse la risc i se adaugă corecția corespunzătoare pentru volatilitate, descrisă de anexa VIII partea 3 punctele 34-59.

(2) Valoarea expunerii la risc a unui instrument derivat menționat de anexa IV se determină în conformitate cu anexa III, efectele contractelor de novatie și ale altor contracte de compensare luându-se în considerare în sensul metodelor în cauză. Valoarea expunerii la risc a operațiunilor de report, a tranzacțiilor de împrumut sau de credit cu valori mobiliare sau mărfuri, a operațiunilor cu decontare pe termen lung și a operațiunilor de creditare cu apel în marjă se poate determina în conformitate cu anexa III sau cu anexa VIII.

(3) În cazul în care o expunere face obiectul unei protecții finanțate a creditului, valoarea aplicabilă de expunere a elementului respectiv se poate modifica în conformitate cu subsecțiunea 3.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (2), valoarea expunerii la risc a expunerilor de credit curent exigibile, astfel cum a fost determinată de autoritățile competente, cu o contrapartidă centrală, se calculează în conformitate cu anexa III partea 2 punctul 6, cu condiția ca expunerile de credit de contrapartidă ale contrapartidei centrale în raport cu toți participanții la acordurile încheiate să fie complet garantate zilnic.

Articolul 79

(1) Fiecare expunere se grupează într-una dintre următoarele clase de expuneri:

- (a) creanțe sau creanțe eventuale asupra administrațiilor centrale sau băncilor centrale;

- (b) creanțe sau creanțe eventuale asupra autorităților regionale sau locale;
- (c) creanțe sau creanțe eventuale asupra instituțiilor administrative și întreprinderilor necomerciale;
- (d) creanțe sau creanțe eventuale asupra băncilor multilaterale de dezvoltare;
- (e) creanțe sau creanțe eventuale asupra organizațiilor internaționale;
- (f) creanțe sau creanțe eventuale asupra instituțiilor;
- (g) creanțe sau creanțe eventuale asupra întreprinderilor;
- (h) creanțe sau creanțe eventuale asupra clienților de retail;
- (i) creanțe sau creanțe eventuale garantate cu o proprietate imobiliară;
- (j) elemente scadente;
- (k) elemente care aparțin unor categorii de reglementare cu risc ridicat;
- (l) creanțe sub forma unor obligațiuni garantate;
- (m) poziții de titlurizare;
- (n) creanțe pe termen scurt asupra instituțiilor și întreprinderilor;
- (o) creanțe sub forma organismelor de plasament colectiv („OPC”) sau
- (p) alte elemente.

(2) Pentru a fi încadrată în categoria de expuneri față de clienți de retail, menționată la alineatul (1) litera (h), expunerea îndeplinește următoarele condiții:

- (a) să existe față de una sau mai multe persoane fizice sau față de o entitate mică sau mijlocie;
- (b) să facă parte dintr-un număr semnificativ de expuneri cu caracteristici similare, astfel încât riscurile asociate acestui împrumut să fie considerabil reduse și
- (c) suma totală datorată instituției de credit, întreprinderilor-mamă și filialelor lor, incluzând orice expunere scadentă, de către clientul debitor sau de către un grup de clienți aflați în legătură, excluzând creanțele sau creanțele eventuale garantate cu proprietăți imobiliare, nu depășesc 1 milion EUR, potrivit informațiilor deținute de instituția de credit. Instituția de credit ia toate măsurile necesare pentru a confirma situația respectivă.

Valorile mobiliare nu pot fi încadrate în categoria de expuneri față de clienții de retail.

(3) Valoarea actuală a plăților minime în temeiul contractelor de locație cu clienții de retail poate fi încadrată în categoria de expuneri față de clienții de retail.

Articolul 80

(1) Pentru a determina valorile expunerilor ponderate la risc, ponderarea riscurilor se aplică în cazul tuturor expunerilor, cu condiția ca respectivele expuneri să nu fie deduse din fonduri proprii, în conformitate cu dispozițiile anexei VI partea 1. Ponderarea riscului aplicată depinde de clasa în care este încadrată fiecare expunere și, în conformitate cu anexa VI partea 1, de calitatea creditului. Calitatea creditului poate fi stabilită prin raportare la evaluările efectuate de agențiile internaționale de rating (ECAI), în conformitate cu dispozițiile articolelor 81-83 sau prin raportare la evaluările de credit realizate de agențiile de credit de export, astfel cum precizează anexa VI partea 1.

(2) În vederea aplicării unei ponderări a riscului în sensul alineatului (1), valoarea expunerii la risc se multiplică cu ponderarea riscului specificată sau determinată în conformitate cu prezenta subsecțiune.

(3) Pentru determinarea valorilor expunerilor ponderate la risc față de instituții, statele membre decid dacă trebuie adoptată metoda bazată pe calitatea creditului administrației centrale din țara în care este înregistrată instituția sau metoda bazată pe calitatea creditului instituției contrapartidă, în conformitate cu anexa VI.

(4) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (1), în cazul în care expunerea face obiectul protecției creditului, ponderarea riscului aplicabilă poate fi modificată în conformitate cu subsecțiunea 3.

(5) În cazul expunerilor care fac obiectul titlurizării, valorile expunerilor ponderate la risc se calculează în conformitate cu subsecțiunea 4.

(6) În cazul expunerilor pentru care prezenta subsecțiune nu prevede modalități de calcul al valorilor expunerilor ponderate la risc se aplică o ponderare a riscului de 100 %.

(7) Cu excepția expunerilor care determină elemente de pasiv precum cele menționate la articolul 57 literele (a)-(h), autoritățile competente pot excepta de la obligațiile prevăzute de prezentul articol alineatul (1) expunerile unei instituții de credit față de o contrapartidă care este întreprinderea sa mamă, filială a sa, o filială a întreprinderii sale mamă sau o întreprindere asociată printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) contrapartida este o instituție sau un holding financiar, o instituție financiară, o societate de gestionare a activelor sau o întreprindere de servicii auxiliare care face obiectul unor cerințe prudențiale adecvate;

- (b) contrapartida este integral inclusă în aceeași sferă de consolidare ca și instituția de credit;
- (c) contrapartida face obiectul aceluiași proceduri de evaluare, de măsurare și de control al riscurilor ca și instituția de credit;
- (d) contrapartida este situată în același stat membru ca și instituția de credit și
- (e) nu există nici un impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor de către contrapartidă instituției de credit.

În acest caz, se aplică o ponderare a riscului de 0 %.

(8) Cu excepția expunerilor care determină elemente de pasiv precum cele menționate la articolul 57 literele (a)-(h), autoritățile competente pot excepta de la obligațiile prevăzute de prezentul articol alineatul (1) expunerile față de contrapartide care sunt membre ale aceluiași sistem de protecție instituțională ca și instituția de credit finanțatoare, sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

- (a) cerințele stabilite la alineatul (7) literele (a), (d) și (e);
- (b) instituția de credit și contrapartida au încheiat un acord contractual sau statutar de stabilire a responsabilităților care le protejează și le garantează, în special, lichiditatea și solvabilitatea pentru a evita falimentul, în cazul în care acesta devine necesar (denumit în continuare „sistem instituțional de protecție”);
- (c) măsurile luate garantează că sistemul instituțional de protecție poate acorda sprijinul necesar, în temeiul obligațiilor care îi revin, din fonduri ușor accesibile;
- (d) sistemul instituțional de protecție dispune de sisteme adecvate și uniformizate pentru monitorizarea și clasificarea riscurilor (oferind o imagine completă a situațiilor de risc individuale ale tuturor membrilor, precum și a sistemului instituțional de protecție în ansamblul său), cu posibilitățile corespunzătoare de a-și exercita influența; sistemele în cauză permit monitorizarea adecvată a expunerilor în caz de neplată, în conformitate cu anexa VII partea 4 punctul 44;
- (e) sistemul instituțional de protecție realizează propria analiză a riscurilor, pe care o comunică diversilor membri individuali;
- (f) sistemul instituțional de protecție întocmește și publică o dată pe an fie un raport consolidat care cuprinde bilanțul, contul de profit și pierderi, raportul de situație și raportul privind riscurile, cu privire la sistemul instituțional de protecție în ansamblul său, fie un raport care cuprinde bilanțul agregat, contul agregat de profit și pierderi, raportul de situație și raportul privind riscurile cu privire la sistemul instituțional de protecție în ansamblul său;
- (g) membrii sistemului instituțional de protecție sunt obligați să dea un preaviz de cel puțin 24 de luni în cazul în care doresc să pună capăt aranjamentelor contractuale;

- (h) utilizarea multiplă a elementelor eligibile pentru calculul fondurilor proprii (dubla utilizare a fondurilor proprii), precum și orice constituire inadecvată de fonduri proprii între membrii sistemului instituțional de protecție sunt excluse;
- (i) sistemul instituțional de protecție se bazează pe o amplă participare a instituțiilor de credit cu un profil comercial predominant omogen și
- (j) adecvarea sistemelor menționate la litera (d) este aprobată și monitorizată la intervale regulate de către autoritățile competente.

Într-un astfel de caz, se aplică o ponderare de risc de 0 %.

Articolul 81

(1) Evaluarea externă a creditului poate fi folosită pentru determinarea ponderării riscului aplicabile unei expuneri în conformitate cu articolul 80, numai în cazul în care agenția internațională de rating care face evaluarea a fost recunoscută ca eligibilă în acest sens de către autoritățile competente („o agenție internațională de rating eligibilă” în sensul prezentei subsecțiuni).

(2) Autoritățile competente recunosc o agenție internațională de rating ca eligibilă în sensul articolului 80 numai în cazul în care au garanția că metoda de evaluare folosită de respectiva instituție îndeplinește cerințele de obiectivitate, de independență, de control continuu și de transparență, precum și că evaluările rezultate ale creditului îndeplinesc cerințele de credibilitate și de transparență. În acest sens, autoritățile competente țin seama de criteriile tehnice stabilite de anexa VI partea 2.

(3) În cazul în care o agenție internațională de rating a fost recunoscută ca eligibilă de către autoritățile competente dintr-un stat membru, autoritățile competente din alte state membre pot recunoaște ca atare instituția respectivă, fără a mai pune în aplicare un proces propriu de evaluare.

(4) Autoritățile competente publică o prezentare a procesului de recunoaștere și o listă cu agențiile internaționale de rating eligibile.

Articolul 82

(1) Autoritățile competente stabilesc, ținând seama de criteriile tehnice menționate de anexa VI partea 2, căruia dintre gradele de calitate a creditului stabilite la partea 1 a anexei menționate i se asociază evaluările pertinente ale creditului realizate de o agenție internațională de rating eligibilă. Deciziile respective trebuie să fie obiective și coerente.

(2) În cazul în care autoritățile competente dintr-un stat membru au luat o decizie în temeiul alineatului (1), autoritățile competente din alte state membre pot recunoaște respectiva decizie, fără a mai pune în aplicare un proces propriu de evaluare.

Articolul 83

(1) Utilizarea evaluărilor de credit efectuate de o agenție internațională de rating pentru a determina valorile expunerilor ponderate la risc ale unei instituții de credit trebuie să fie coerentă și în conformitate cu anexa VI partea 3. Evaluările creditelor nu pot fi utilizate selectiv.

(2) Instituțiile de credit utilizează evaluări solicitate ale creditelor. Cu toate acestea, cu permisiunea autorității competente în cauză, instituțiile respective pot utiliza evaluări nesolicitate.

Subsecțiunea 2

Abordarea pe baza ratingurilor interne

Articolul 84

(1) În conformitate cu prezenta subsecțiune, autoritățile competente pot permite instituțiilor de credit să calculeze valorile expunerilor ponderate la risc utilizând abordarea bazată pe ratingul intern (denumită în continuare „abordarea RI”). Pentru fiecare instituție de credit este necesară o autorizare explicită.

(2) Autorizația respectivă se acordă numai în cazul în care autoritatea competentă are garanția că instituția de credit în cauză dispune de sisteme de gestiune și de rating ale expunerilor la risc de credit solide, care sunt puse în aplicare cu integritate și, în special, în cazul în care se îndeplinesc următoarele condiții în conformitate cu anexa VII partea 4:

- (a) sistemele de rating ale instituției de credit permit o evaluare pertinentă a caracteristicilor debitorului și ale tranzacției, precum și o diferențiere semnificativă și o estimare cantitativă precisă și coerentă a riscului;
- (b) ratingurile interne și estimările cazurilor de neplată și ale pierderilor, utilizate pentru determinarea cerințelor de capital, și sistemele și procesele asociate joacă un rol esențial în gestionarea riscurilor și în procesul decizional, precum și în mecanismul de aprobare a creditului, în repartizarea capitalului intern și în gestionarea instituției de credit;
- (c) instituția de credit dispune de o unitate de control a riscului de credit, responsabilă pentru sistemele sale de rating, suficient de independentă și aflată în afara oricărei influențe inoportune;
- (d) instituția de credit colectează și păstrează toate datele relevante care pot constitui un sprijin efectiv ale procedurilor sale de măsurare și de gestionare a riscului de credit și
- (e) instituția de credit produce o documentație privind sistemele sale de rating, precum și motivele care stau la baza proiectărilor și validează sistemele în cauză.

În cazul în care o instituție de credit mamă din Uniunea Europeană și filialele sale sau un holding financiar mamă din Uniunea Europeană și filialele sale aplică abordarea RI pe o bază unificată, autoritățile competente pot permite ca cerințele minime prevăzute de anexa VII partea 4 să fie îndeplinite de întreprinderea-mamă și filialele sale considerate în ansamblu.

(3) O instituție de credit care solicită autorizarea de a utiliza abordarea RI demonstrează că a utilizat, pentru clasele de expuneri RI, sisteme de rating conforme, în linii mari, cu cerințele minime prevăzute de anexa VII partea 4 pentru măsurarea și gestionarea internă a riscului, pe o perioadă de cel puțin trei ani înaintea obținerii autorizării respective.

(4) O instituție de credit care solicită autorizarea de a utiliza propriile estimări ale pierderilor datorate nerambursării și/sau a factorilor de conversie demonstrează că a estimat și utilizat propriile estimări ale pierderilor datorate nerambursării și/sau ale factorilor de conversie într-o manieră conformă, în linii mari, cu cerințele minime prevăzute de anexa VII partea 4, pe o perioadă de cel puțin trei ani înaintea obținerii autorizării respective.

(5) În cazul în care o instituție de credit nu mai îndeplinește cerințele prevăzute de prezenta subsecțiune, instituția în cauză fie prezintă autorității competente un plan de redresare rapidă a situației, fie demonstrează că efectele nerespectării cerințelor respective sunt neglijabile.

(6) În cazul în care o instituție de credit mamă din Uniunea Europeană și filialele sale, sau un holding financiar mamă din Uniunea Europeană și filialele sale intenționează să utilizeze abordarea RI, autoritățile competente ale acestor diferite entități juridice cooperează îndeaproape, în conformitate cu dispozițiile articolelor 129-132.

Articolul 85

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 89, instituțiile de credit și orice întreprindere-mamă și filialele sale pun în aplicare abordarea RI în cazul tuturor expunerilor.

Sub rezerva aprobării de către autoritățile competente, punerea în aplicare se poate face progresiv pentru fiecare dintre clasele de expuneri menționate la articolul 86, în cadrul aceleiași unități comerciale, pentru diferitele unități comerciale din același grup sau în cazul utilizării propriilor estimări ale pierderilor datorate nerambursării sau a factorilor de conversie pentru calculul ponderării de risc pentru expunerile față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale.

În cazul clasei de expuneri față de clienți de retail menționată la articolul 86, punerea în aplicare se poate face progresiv în funcție de clasele de expuneri cărora le corespund diferitele corelări de la anexa VII partea 1 punctele 10-13.

(2) Punerea în aplicare menționată la alineatul (1) se realizează într-un interval rezonabil de timp care urmează să fie convenit cu autoritățile competente. Aplicarea se realizează în condiții stricte, stabilite de autoritățile competente. Condițiile respective sunt destinate să garanteze că flexibilitatea acordată în temeiul alineatului (1) nu este utilizată selectiv, cu scopul de a reduce cerințele minime de capital aplicabile claselor de expuneri sau unităților comerciale care trebuie încă incluse în abordarea RI sau în utilizarea estimărilor proprii ale pierderilor datorate nerambursării și/sau a factorilor de conversie.

(3) Instituțiile de credit care aplică abordarea RI pentru orice clasă de expuneri utilizează abordarea în cauză și pentru categoria de expuneri pe acțiuni.

(4) Sub rezerva dispozițiilor alineatelor (1)-(3) din prezentul articol și ale articolului 89, instituțiile de credit care au obținut autorizarea în temeiul articolului 84 de a utiliza abordarea RI, revin la dispozițiile subsecțiunii 1 pentru determinarea valorilor expunerilor ponderate la risc numai în cazul în care au un motiv bine întemeiat și sub rezerva aprobării acordate de autoritățile competente.

(5) Sub rezerva dispozițiilor alineatelor (1)-(3) din prezentul articol și ale articolului 89, instituțiile de credit care au obținut autorizarea în temeiul articolului 87 alineatul (9) de a utiliza propriile estimări ale pierderilor datorate nerambursării și ale factorilor de conversie revin la utilizarea valorilor pierderilor datorate nerambursării și a factorilor de conversie menționați la articolul 87 alineatul (8) numai în cazul în care au un motiv bine întemeiat și sub rezerva aprobării acordate de autoritățile competente.

Articolul 86

(1) Fiecare expunere se încadrează în una dintre următoarele clase de expuneri:

- (a) creanțe sau creanțe eventuale asupra administrațiilor centrale sau băncilor centrale;
- (b) creanțe sau creanțe eventuale asupra instituțiilor;
- (c) creanțe sau creanțe eventuale asupra întreprinderilor;
- (d) creanțe sau creanțe eventuale asupra clienților de retail;
- (e) creanțe sub formă de acțiuni;
- (f) poziții de titlurizare sau
- (g) active, altele decât obligații de credit.

(2) Următoarele expuneri se tratează ca expuneri față de administrații centrale și băncile centrale:

- (a) expuneri față de autoritățile regionale și locale sau față de entități din sectorul public, care sunt tratate ca expuneri față de administrații centrale în temeiul subsecțiunii 1 și
- (b) expuneri față de băncile multilaterale de dezvoltare și față de organizațiile internaționale, cărora le este atribuită o ponderare a riscului de 0 % în temeiul subsecțiunii 1.

(3) Următoarele expuneri se tratează ca expuneri față de instituții:

- (a) expuneri față de autoritățile regionale și locale care nu sunt tratate ca expuneri față de administrații centrale în temeiul subsecțiunii 1;
- (b) expuneri față de entități din sectorul public, care sunt tratate ca expuneri față de instituții în temeiul subsecțiunii 1 și

(c) expuneri față de băncile multilaterale de dezvoltare, cărora nu le este atribuită o ponderare a riscului de 0 % în temeiul subsecțiunii 1.

(4) Pentru a fi încadrate în categoria expunerilor față de clienții de retail, menționată la alineatul (1) litera (d), expunerile îndeplinesc următoarele criterii:

- (a) să fie înregistrate față de una sau mai multe persoane fizice sau față de o entitate mică sau mijlocie, cu condiția ca, în acest din urmă caz, suma totală datorată instituției de credit și întreprinderii-mamă și filialelor sale, incluzând orice expunere scadentă, de către clientul debitor sau de grupul de clienți aflați în legătură, excluzând creanțele sau creanțele eventuale garantate cu proprietăți imobiliare, să nu depășească 1 milion EUR, potrivit informațiilor deținute de instituția de credit, care trebuie să fi luat măsurile necesare pentru a confirma situația respectivă;
- (b) să fie tratate de instituția de credit în cadrul procesului de gestionare a riscurilor într-o manieră similară, consecventă în timp;
- (c) să nu fie administrate doar în mod individual ca expuneri din categoria expunerilor față de întreprinderi și
- (d) fiecare să reprezinte o expunere dintr-un număr semnificativ de expuneri care sunt administrate în mod similar.

Valoarea actuală a plăților minime în temeiul contractelor de locație cu clienții de retail poate fi încadrată în categoria de expuneri față de clienții de retail.

(5) Următoarele expuneri se tratează ca expuneri pe acțiuni:

- (a) expuneri care nu sunt pe titluri de creanță și care evidențiază un drept rezidual subordonat asupra activelor sau venitului emitentului și
- (b) expunerile pe titluri de creanță, dar a căror semnificație economică este similară cu cea a expunerilor menționate la litera (a).

(6) În cadrul clasei expunerilor față de întreprinderi, instituțiile de credit identifică în mod distinct ca expuneri provenind din împrumuturi specializate expunerile care prezintă următoarele caracteristici:

- (a) expunerea este înregistrată față de o entitate creată în mod special pentru a finanța și/sau administra active corporale;
- (b) dispozițiile contractuale conferă creditorului un grad substanțial de control asupra activelor și veniturilor pe care le generează și

(c) sursa principală de rambursare a creditului este reprezentată de venitul generat de activele finanțate și nu de capacitatea independentă de rambursare a întreprinderi comerciale în ansamblul său.

(7) Orice obligație de credit care nu poate fi încadrată în nici una din clasele de expuneri menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (d)-(f) este încadrată în categoria de expuneri menționată la litera (c) de la alineatul menționat anterior.

(8) Categoria de expuneri menționată la alineatul (1) litera (g) include valoarea reziduală a bunurilor imobiliare închiriate, în cazul în care valoarea respectivă nu este inclusă în expunerile din operațiuni de închiriere, astfel cum sunt definite de anexa VII partea 3 punctul 4

(9) Metodologia utilizată de instituția de credit în vederea încadrării expunerilor în diferitele clase de expuneri este adecvată și consecventă pe parcursul timpului.

Articolul 87

(1) Valorile expunerilor ponderate la riscul de credit pentru expunerile incluse într-una din clasele de expuneri menționate la articolul 86 alineatul (1) literele (a)-(e) sau (g) se calculează, în cazul în care nu au fost deduse din fondurile proprii, în conformitate cu anexa VII partea 1 punctele 1-27.

(2) Valorile expunerilor ponderate la riscul de diluare, în cazul creanțelor achiziționate, se calculează în conformitate cu anexa VII partea 1 punctul 28. În cazul în care o instituție de credit dispune, pentru creanțele achiziționate, un drept de regres direct împotriva vânzătorului creanțelor respective în ceea ce privește riscul de nerambursare și riscul de diluare, nu este necesară aplicarea dispozițiilor articolelor 87 și 88 cu privire la creanțele respective. Ca alternativă, expunerea poate fi tratată ca o expunere însoțită de o garanție.

(3) Valorile expunerilor ponderate la riscul de credit și la riscul de diluare se calculează pe baza parametrilor relevanți aferenți expunerilor în cauză. Parametrii în cauză sunt probabilitatea de neplată (PD), pierderile datorate nerambursării (LGD), scadența (M) și valoarea expunerii. Probabilitatea de neplată și pierderile datorate nerambursării pot fi considerate individual sau împreună, în conformitate cu anexa VII partea 2.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (3) și cu aprobarea autorităților competente, valorile expunerilor ponderate la riscul de credit, în cazul tuturor expunerilor încadrate în categoria de expuneri menționată la articolul 86 alineatul (1) litera (e), se calculează în conformitate cu anexa VII partea 1 punctele 17-26. Autoritățile competente permit unei instituții de credit să utilizeze abordarea descrisă de anexa VII partea 1 punctele 25 și 26 numai în cazul în care instituția de credit respectivă îndeplinește cerințele minime prevăzute de anexa VII partea 4 punctele 115-123.

(5) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (3), valorile expunerilor ponderate la riscul de credit în cazul expunerilor provenind din împrumuturi specializate pot fi calculate în conformință cu anexa VII partea 1 punctul 6. Autoritățile competente publică recomandări privind modul în care instituțiile de

credit ar trebui să atribuie ponderările riscului pentru expunerile provenind din împrumuturi specializate în conformitate cu anexa VII partea 1 punctul 6 și aprobă metodologiile de atribuire întocmite de instituțiile de credit.

(6) În cazul expunerilor încadrate în clasele de expuneri menționate la articolul 86 alineatul (1) literele (a)-(d), instituțiile de credit furnizează propriile estimări ale probabilităților de neplată în conformitate cu articolul 84 și cu anexa VII partea 4.

(7) În cazul expunerilor încadrate în clasele de expuneri menționate la articolul 86 alineatul (1) litera (d), instituțiile de credit furnizează propriile estimări ale pierderilor datorate nerambursării și ale factorilor de conversie în conformitate cu articolul 84 și cu anexa VII partea 4.

(8) În cazul expunerilor încadrate în clasele de expuneri menționate la articolul 86 alineatul (1) literele (a)-(c), instituțiile de credit aplică valorile pierderilor datorate nerambursării stabilite de anexa VII partea 2 punctul 8 și factorii de conversie precizați în anexa VII partea 3 punctul 9 literele (a)-(d).

(9) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (8), pentru toate expunerile încadrate în clasele de expuneri menționate la articolul 86 alineatul (1) literele (a)-(c), autoritățile competente pot permite instituțiilor de credit să utilizeze propriile estimări ale pierderilor datorate nerambursării și ale factorilor de conversie, în conformitate cu articolul 84 și cu anexa VII partea 4.

(10) Valorile expunerilor ponderate la risc care fac obiectul titlurizării și pentru expunerile încadrate în clasele de expuneri menționate la articolul 86 alineatul (1) litera (f) se calculează în conformitate cu subsecțiunea 4.

(11) În cazul în care expunerile sub forma organismelor de plasament colectiv (OPC) îndeplinesc condițiile prevăzute de anexa VI partea 1 punctele 77 și 78, iar instituția de credit este informată cu privire la toate expunerile suport ale organismului de plasament colectiv, instituția în cauză ține seama de expunerile suport respective în vederea calculării valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate, în conformitate cu metodele prevăzute de prezenta subsecțiune.

În cazul în care instituția de credit nu îndeplinește condițiile pentru utilizarea metodelor prevăzute de prezenta subsecțiune, valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate se calculează în conformitate cu următoarele metode:

- (a) pentru expunerile încadrate în categoria de expuneri menționată la articolul 86 alineatul (1) litera (e), metoda prevăzută de anexa VII partea 1 punctele 19-21. În cazul în care, în acest sens, instituția de credit nu are capacitatea de a distinge între expunerile sub formă de capital de investiții, expunerile pe acțiuni cotate și expunerile pe alte acțiuni, tratează respectivele expuneri ca expuneri pe alte acțiuni;
- (b) pentru toate celelalte expuneri suport, metoda prevăzută la subsecțiunea 1, cu următoarele modificări:
 - (i) expunerile se încadrează în categoria de expuneri adecvată și li se atribuie ponderarea riscului aferentă nivelului de calitate a creditului imediat superior gradului atribuit în mod normal expunerii respective și

- (ii) expunerilor încadrate în ultimele niveluri de calitate a creditului, cărora ar trebui să le fie atribuită o ponderare de risc de 150 %, li se atribuie o ponderare a riscului de 200 %.

(12) În cazul în care expunerile față de un organism de plasament colectiv nu îndeplinesc condițiile prevăzute de anexa VI partea 1 punctele 77 și 78, sau instituția de credit nu este informată cu privire la toate expunerile suport ale organismului de plasament colectiv în cauză, respectiva instituție ține seama direct de aceste expunerii suport și calculează valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate în conformitate cu metoda prevăzută de anexa VII partea 1 punctele 19-21. În cazul în care, în acest sens, instituția de credit nu are capacitatea de a distinge între expunerile sub formă de capital de investiții, expunerile pe acțiuni cotate și expunerile pe alte acțiuni, tratează respectivele expunerii ca expunerii pe alte acțiuni. În acest sens, expunerile, altele decât pe acțiuni, se încadrează în una din clasele menționate de anexa VII partea 1 punctul 19 (expunerii sub formă de capital de investiții, expunerii pe acțiuni cotate și expunerii pe alte acțiuni), iar expunerile a căror natură nu este cunoscută se încadrează în clasele de expunerii pe alte acțiuni.

Ca alternativă la aplicarea metodei descrise anterior, instituțiile de credit pot determina ele însele sau pot recurge la o terță parte pentru calcularea și raportarea valorii medii ponderate a expunerii pe baza expunerilor suport ale organismului de plasament colectiv și în conformitate cu următoarele metode, în condițiile în care este asigurată corectitudinea calculului și a raportării:

- (a) pentru expunerile încadrate în categoria de expunerii menționată la articolul 86 alineatul (1) litera (e), metoda prevăzută de anexa VII partea 1 punctele 19-21. În cazul în care, în acest sens, instituția de credit nu are capacitatea de a distinge între expunerile sub formă de capital de investiții, expunerile pe acțiuni cotate și expunerile pe alte acțiuni, tratează respectivele expunerii ca expunerii pe alte acțiuni sau
- (b) pentru toate celelalte expunerii suport, metoda prevăzută la subsecțiunea 1, cu următoarele modificări:
 - (i) expunerile se încadrează în categoria de expunerii adecvată și li se atribuie ponderarea riscului aferentă nivelului de calitate a creditului imediat superior gradului atribuit în mod normal expunerii respective și
 - (ii) expunerilor încadrate în ultimele niveluri de calitate a creditului, cărora ar trebui să le fie atribuită o ponderare a riscului de 150 %, li se atribuie o ponderare a riscului de 200 %.

Articolul 88

(1) Pentru expunerile încadrate în clasele de expunerii menționate la articolul 86 alineatul (1) literele (a)-(e), valorile pierderilor anticipate se calculează în conformitate cu metodele stabilite de anexa VII partea 1 punctele 29-35.

(2) Calculul valorilor pierderilor anticipate efectuat în conformitate cu anexa VII partea 1 punctele 29-35 utilizează în mod sistematic, în cazul probabilității de neplată, a pierderilor datorate nerambursării și a valorii expunerii, valori identice cu cele utilizate pentru calculul valorilor expunerilor ponderate la

risc, efectuat în conformitate cu articolul 87. În cazul în care instituțiile de credit utilizează propriile estimări ale pierderilor datorate nerambursării pentru expunerile care nu au fost rambursate, pierderea anticipată („EL”) este considerată cea mai bună estimare a instituției de credit cu privire la pierderea anticipată pentru expunerile în cazul cărora s-a înregistrat o neplată („EL_{BE}”), în conformitate cu anexa VII partea 4 punctul 80.

(3) Valorile pierderilor anticipate pentru expunerile care fac obiectul titlurizării se calculează în conformitate cu subsecțiunea 4.

(4) În cazul expunerilor încadrate în categoria de expunerii menționată la articolul 86 alineatul (1) litera (g), valoarea pierderilor anticipate este zero.

(5) În cazul riscului de diluare al creanțelor achiziționate, valorile pierderilor anticipate se calculează în conformitate cu metodele prevăzute de anexa VII partea 1 punctul 35.

(6) În cazul expunerilor menționate la articolul 87 alineatele (11) și (12), valorile pierderilor anticipate se calculează în conformitate cu metodele prevăzute de anexa VII partea 1 punctele 29-35.

Articolul 89

(1) Sub rezerva aprobării de către autoritățile competente, instituțiile de credit autorizate să utilizeze modul de abordare RI pentru calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate pentru una sau mai multe clase de expunerii pot aplica dispozițiile subsecțiunii 1 în următoarele cazuri:

- (a) pentru categoria de expunerii menționată la articolul 86 alineatul (1) litera (a), în cazul în care numărul contrapartidelor semnificative este limitat și punerea în aplicare de către instituția de credit a unui sistem de rating pentru contrapartidele respective ar reprezenta un efort nejustificat;
- (b) pentru categoria de expunerii menționată la articolul 86 alineatul (1) litera (b), în cazul în care numărul contrapartidelor semnificative este limitat și punerea în aplicare de către instituția de credit a unui sistem de rating pentru contrapartidele respective ar reprezenta un efort nejustificat;
- (c) pentru expunerile în unități comerciale de mică importanță, precum și pentru clasele de expunerii care nu sunt semnificative din perspectiva dimensiunii și a profilului de risc;
- (d) pentru expunerile față de administrația centrală a statului membru de origine, față de autoritățile sale regionale și locale și față de organele sale administrative, sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:
 - (i) din punctul de vedere al riscului, ca urmare a unor dispoziții publice cu caracter specific, nu există diferențe între expunerile față de administrația centrală în cauză și celelalte expunerii menționate și
 - (ii) expunerilor față de administrația centrală li se atribuie o ponderare a riscului de 0 % în temeiul subsecțiunii 1;
- (e) pentru expunerile unei instituții de credit față de o contrapartidă care este întreprinderea-sa mamă, filiala sa sau o filială a întreprinderii sale mamă, cu condiția ca respectiva contrapartidă să fie o instituție sau un holding financiar, o

instituție financiară, o societate de gestionare a activelor sau o întreprindere de servicii auxiliare, care face obiectul unor cerințe prudențiale adecvate sau o întreprindere legată printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE și pentru expunerile dintre instituțiile de credit care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 80 alineatul (8);

- (f) pentru expunerile pe acțiuni față de entități ale căror obligații de credit se ponderează cu grad de risc 0 %, în temeiul subsecțiunii 1 (inclusiv față de entitățile sponsorizate public în cazul cărora se poate aplica o ponderare a riscului de 0 %);
- (g) pentru expunerile pe acțiuni din cadrul programelor legislative de promovare a anumitor sectoare ale economiei, care acordă instituției de credit subvenții importante pentru investiții și implică o anumită formă de supraveghere guvernamentală, precum și restricții privind investițiile în acțiuni. Această excepție este limitată la un total de 10 % din fondurile proprii inițiale și din fondurile proprii suplimentare;
- (h) pentru expunerile prevăzute de anexa VI partea 1 punctul 40, care îndeplinesc condițiile specificate la respectivul punct sau
- (i) pentru garanțiile de stat și garanțiile asigurate de stat în conformitate cu anexa VIII partea 2 punctul 19.

Dispozițiile prezentului alineat nu împiedică autoritățile competente din alte state membre să permită aplicarea normelor prevăzute la subsecțiunea 1 în cazul expunerilor pe acțiuni pentru care tratamentul în cauză este permis în alte state membre.

(2) În sensul alineatului (1), clasa expunerilor pe acțiuni ale unei instituții de credit este considerată semnificativă în cazul în care valoarea agregată medie a expunerilor din anul precedent, excluzând expunerile pe acțiuni din cadrul programelor legislative menționate la alineatul (1) litera (g), depășește 10 % din fondurile proprii ale instituției de credit. În cazul în care numărul expunerilor respective pe acțiuni este mai mic de 10 participatii individuale, limita este de 5 % din fondurile proprii ale instituției de credit.

Subsecțiunea 3

Diminuarea riscului de credit

Articolul 90

În sensul prezentei subsecțiuni, „instituția de credit finanțatoare” reprezintă instituția de credit care deține expunerea în cauză, fie că expunerea respectivă provine sau nu dintr-un împrumut.

Articolul 91

Instituțiile de credit care aplică abordarea standardizată în conformitate cu articolele 78-83 sau abordarea RI în conformitate cu articolele 84-89, dar care nu utilizează propriile estimări ale pierderilor datorate nerambursării și ale factorilor de conversie în conformitate cu articolele 87 și 88, pot ține seama de diminuarea riscului de credit în conformitate cu prezenta subsecțiune în

calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc în sensul articolului 75 litera (a) sau, după caz, de valorile pierderilor anticipate pentru calculul menționat la articolul 57 litera (q) și la articolul 63 alineatul (3).

Articolul 92

(1) Tehnica utilizată de instituția de credit finanțatoare pentru protecția creditului, precum și acțiunile și măsurile adoptate și procedurile și politicile puse în aplicare determină mecanisme de protecție a creditului care să fie eficiente din punct de vedere juridic și aplicabile în toate țările în cauză.

(2) Instituția de credit finanțatoare ia toate măsurile adecvate pentru a garanta eficacitatea mecanismului de protecție a creditului și pentru a gestiona riscurile aferente.

(3) În cazul unei protecții finanțate a creditului, pentru a fi considerate eligibile, activele folosite ca garanții trebuie să fie suficient de lichide, iar valoarea lor să rămână suficient de stabilă în timp pentru a oferi un grad adecvat de certitudine în ceea ce privește nivelul de protecție atins, având în vedere metoda utilizată pentru a calcula valorile expunerilor ponderate la risc și gradul de recunoaștere autorizat. Eligibilitatea se limitează la activele menționate de anexa VIII partea 1.

(4) În cazul protecției finanțate a creditului, instituția de credit finanțatoare are dreptul să lichideze sau să păstreze, în mod oportun, activele care asigură protecția în caz de neplată, insolvabilitate sau faliment al debitorului – sau alt eveniment de credit menționat în documentația tranzacției – și, după caz, al depozitarului garanției. Gradul de corelare între valoarea activelor care asigură protecția și calitatea creditului debitorului nu trebuie să fie excesiv.

(5) În cazul protecției nefinanțate a creditului, pentru a fi considerată eligibilă, partea care își asumă angajamentul trebuie să fie suficient de fiabilă, iar convenția de protecție să fie eficientă din punct de vedere juridic și aplicabilă în țările în cauză, pentru a oferi un grad adecvat de certitudine în ceea ce privește nivelul de protecție atins, având în vedere metoda utilizată pentru a calcula valorile expunerilor ponderate la risc și gradul de recunoaștere autorizat. Eligibilitatea se limitează la furnizorii de protecție și la tipurile de convenții de protecție prevăzute de anexa VIII partea 1.

(6) Cerințele minime prevăzute de anexa VIII partea 2 sunt respectate.

Articolul 93

(1) În cazul în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 92, calculul valorilor expunerilor ponderate la risc și, după caz, al valorilor pierderilor anticipate, poate fi modificat în conformitate cu anexa VIII părțile 3-6.

(2) Nici o expunere pentru care s-a obținut o diminuare a riscului de credit nu determină o valoare a expunerii ponderate la risc sau o valoare a pierderii anticipate mai mare decât cea a unei expuneri identice care nu face obiectul unei diminuări a riscului de credit.

(3) În cazul în care valoarea expunerii ponderate la risc ține deja seama de protecția creditului în conformitate cu articolele 78-83 sau cu articolele 84-89, după caz, calculul protecției creditului nu mai este luat în considerare în temeiul prezentei subsecțiunii.

Subsecțiunea 4

Titlurizarea

Articolul 94

În cazul în care o instituție de credit utilizează abordarea standardizată descrisă la articolele 78-83 pentru a calcula valorile expunerilor ponderate la risc din categoria în care ar fi încadrate expunerile care fac obiectul titlurizării în temeiul articolului 79, instituția respectivă calculează valoarea expunerii ponderate la risc pentru o poziție de titlurizare în conformitate cu anexa IX partea 4 punctele 1-36.

În toate celelalte cazuri, instituția respectivă de credit calculează valoarea expunerii ponderate la risc în conformitate cu anexa IX partea 4 punctele 1-5 și 37-76.

Articolul 95

(1) În cazul în care un risc semnificativ de credit asociat expunerilor care fac obiectul titlurizării a fost transferat de la instituția de credit inițitoare, în conformitate cu anexa IX partea 2, respectiva instituție de credit poate:

- (a) în cazul unei titlurizări tradiționale, să excludă expunerile care au fost titlurizate din calculul valorilor expunerilor ponderate la risc și, după caz, al valorilor pierderilor anticipate și
- (b) în cazul unei titlurizări sintetice, să calculeze valorile expunerilor ponderate la risc și, după caz, valorile pierderilor anticipate pentru expunerile titlurizate, în conformitate cu anexa IX partea 2.

(2) În cazul în care se aplică dispozițiile alineatului (1), instituția de credit inițitoare calculează valorile expunerilor ponderate la risc menționate de anexa IX pentru eventualele poziții de titlurizare.

În cazul în care instituția de credit inițitoare nu realizează transferul unui risc semnificativ de credit în conformitate cu dispozițiile alineatului (1), respectiva instituție nu trebuie să calculeze valorile expunerilor ponderate la risc pentru eventualele poziții de titlurizare.

Articolul 96

(1) Pentru a calcula valoarea expunerii ponderate la risc aferentă unei poziții de titlurizare, valorii expunerii aferente poziției i se atribuie o ponderare de risc în conformitate cu anexa IX, pe baza calității creditului respectivei poziții, care poate fi determinată utilizând evaluarea creditului efectuată de către o agenție internațională de rating sau printr-o altă metodă menționată de anexa IX.

(2) În cazul în care există o expunere față de diferite tranșe dintr-o operațiune de titlurizare, expunerea față de fiecare tranșă este considerată o poziție individuală din titlurizare. Persoanele care asigură protecția creditului pozițiilor din titlurizare sunt considerate deținători de poziții de titlurizare. Pozițiile de titlurizare includ expunerile față de o operațiune de titlurizare care provin din

contracte aferente instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valută.

(3) În cazul în care o poziție de titlurizare face obiectul unei protecții finanțate sau nefinanțate a creditului, ponderarea de risc aplicabilă poate fi modificată în conformitate cu articolele 90-93, coroborate cu anexa IX.

(4) Sub rezerva dispozițiilor articolului 57 litera (r) și ale articolului 66 alineatul (2), valoarea expunerii ponderate la risc se include în valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituției de credit, în sensul articolului 75 litera (a).

Articolul 97

(1) În vederea determinării ponderării de risc pentru o poziție de titlurizare, în conformitate cu articolul 96, se poate utiliza evaluarea creditului efectuată de o agenție internațională de rating, numai în cazul în care respectiva instituție fost recunoscută ca eligibilă în acest sens de autoritățile competente (denumită în continuare „agenție internațională de rating eligibilă”).

(2) Autoritățile competente recunosc o agenție internațională de rating ca eligibilă în sensul alineatului (1) numai în cazul în care au garanția că instituția respectivă îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 81, ținând seama de criteriile tehnice stabilite de anexa VI partea 2, și că are o experiență relevantă în domeniul titlurizării, fapt ce poate fi probat printr-un grad ridicat de acceptare pe piață.

(3) În cazul în care o instituție externă de evaluare a creditului a fost recunoscută ca eligibilă de autoritățile competente dintr-un stat membru în sensul alineatului (1), autoritățile competente din alte state membre pot să recunoască ca atare instituția respectivă în același sens, fără a mai pune în aplicare un proces propriu de evaluare.

(4) Autoritățile competente publică o prezentare a procesului de recunoaștere și o listă cu agențiile internaționale de rating eligibile.

(5) Evaluarea creditului de o agenție internațională de rating eligibilă poate fi utilizată în sensul alineatului (1) numai în cazul în care respectă principiile de credibilitate și transparență stabilite de anexa IX partea 3.

Articolul 98

(1) În vederea aplicării ponderărilor de risc pozițiilor din titlurizare, autoritățile competente stabilesc nivelurile de calitate a creditului, stabilite de anexa IX, la care ar trebui încadrate evaluările relevante ale creditului de către o agenție internațională de rating eligibilă. Deciziile în cauză sunt obiective și coerente.

(2) În cazul în care autoritățile competente dintr-un stat membru au luat o decizie în temeiul alineatului (1), autoritățile competente din alte state membre pot recunoaște decizia respectivă, fără a mai pune în aplicare propria lor evaluare.

Articolul 99

Utilizarea evaluărilor creditului realizate de o agenție internațională de rating pentru determinarea valorilor expunerilor ponderate la risc ale unei instituții de credit în temeiul articolului 96 este consecventă și în conformitate cu anexa IX partea 3. Evaluările creditului nu pot fi utilizate în mod selectiv.

Articolul 100

(1) În cazul titlurizării unor expuneri care pot fi reînnoite și care fac obiectul unei clauze de rambursare anticipată, instituția de credit inițitoare calculează, în conformitate cu anexa IX, o valoare suplimentară a expunerii ponderate la risc, în ceea ce privește riscul de creștere a nivelurilor riscului de credit, ca urmare a punerii în aplicare a clauzei de rambursare anticipată.

(2) În acest sens, o expunere care poate fi reînnoită reprezintă o expunere în cazul căreia soldurile exigibile ale clienților pot fluctua în funcție de deciziile acestor clienți de a împrumuta și de a rambursa, până la o limită convenită, iar o clauză de rambursare anticipată reprezintă o clauză contractuală care impune ca, la producerea unor evenimente bine definite, pozițiile investitorilor să fie răscumpărate înainte de scadența convenită inițial pentru valorile mobiliare emise.

Articolul 101

(1) O instituție de credit inițitoare care, în ceea ce privește o operațiune de titlurizare, a utilizat dispozițiile articolului 95 la calculul valorilor expunerilor ponderate la risc, sau o instituție de credit sponsor sprijină o operațiune de titlurizare peste obligațiile lor contractuale, în vederea reducerii pierderilor potențiale sau efective față de investitori.

(2) În situația în care o instituție de credit inițitoare sau o instituție de credit sponsor nu respectă dispozițiile alineatului (1) în ceea ce privește o operațiune de titlurizare, autoritatea competentă solicită instituției de credit, cel puțin, să dețină capital pentru acoperirea tuturor expunerilor care fac obiectul titlurizării, ca și cum expunerile nu ar fi fost titlurizate. Instituția de credit face public faptul că a furnizat suport peste obligațiile sale contractuale, precum și impactul acestei susțineri asupra capitalului propriu.

Secțiunea 4

Cerințe minime de fonduri proprii pentru riscul operațional

Articolul 102

(1) Autoritățile competente solicită instituțiilor de credit să dețină fonduri proprii pentru acoperirea riscului operațional în conformitate cu metodele descrise la articolele 103, 104 și 105.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (4), instituțiile de credit care utilizează metoda descrisă la articolul 104 nu revin la metoda descrisă la articolul 103 decât din motive bine întemeiate și cu aprobarea autorităților competente.

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (4), instituțiile de credit care utilizează metoda descrisă la articolul 105 nu revin la metoda descrisă la articolele 103 sau 104 decât din motive bine întemeiate și cu aprobarea autorităților competente.

(4) Autoritățile competente pot permite instituțiilor de credit să combine metode diferite, în conformitate cu anexa X partea 4.

Articolul 103

În conformitate cu abordarea de bază, cerința de capital pentru acoperirea riscului operațional este egală cu un anumit procent dintr-un indicator relevant, în conformitate cu parametrii stabiliți de anexa X partea 1.

Articolul 104

(1) În conformitate cu abordarea standardizată, instituțiile de credit își împart activitățile într-un anumit număr de linii de activitate, astfel cum este prevăzut de anexa X partea 2.

(2) Pentru fiecare linie de activitate, instituțiile de credit determină o cerință de capital pentru acoperirea riscului operațional, care corespunde unui anumit procent dintr-un indicator relevant, în conformitate cu parametrii stabiliți de anexa X partea 2.

(3) În cazul anumitor linii de activitate, autoritățile competente pot, în anumite condiții, să permită unei instituții de credit să utilizeze un alt indicator relevant pentru determinarea cerinței de capital pentru acoperirea riscului operațional, în conformitate cu anexa X partea 2 punctele 5-11.

(4) În conformitate cu abordarea standardizată, cerința de capital pentru riscul operațional este egală cu suma cerințelor de capital pentru riscul operațional aferent tuturor liniilor de activitate.

(5) Parametrii care trebuie utilizați în cazul abordării standardizate sunt stabiliți de anexa X partea 2.

(6) Pentru a putea utiliza abordarea standardizată, instituțiile de credit trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de anexa X partea 2.

Articolul 105

(1) Instituțiile de credit pot utiliza abordarea de evaluare avansată bazată pe propriile sisteme de evaluare a riscului operațional, cu condiția ca autoritățile competente să permită în mod expres utilizarea modelelor în cauză pentru determinarea cerinței de capital.

(2) Instituțiile de credit asigură autoritățile competente că îndeplinesc criteriile de calificare prevăzute de anexa X partea 3.

(3) În cazul în care abordarea de evaluare avansată trebuie să fie utilizată de o instituție de credit mamă din Uniunea Europeană și de filialele sale, sau de filialele unui holding financiar mamă din Uniunea Europeană, autoritățile competente din diferitele entități juridice cooperează îndeaproape, în conformitate cu dispozițiile articolelor 129-132. Cererea cuprinde elementele stabilite de anexa X partea 3.

(4) În cazul în care o instituție de credit mamă din Uniunea Europeană și filialele sale sau filialele unui holding financiar mamă din Uniunea Europeană utilizează o abordare de evaluare avansată pe o bază unificată, autoritățile competente pot permite îndeplinirea criteriilor de calificare prevăzute de anexa X partea 3 de către întreprinderea-mamă și filialele sale luate în ansamblu.

Secțiunea 5

Expuneri maxime*Articolul 106*

(1) „Expuneri”, în sensul prezentei secțiuni, reprezintă orice activ sau element extrabilanțier menționat la secțiunea 3 subsecțiunea 1, fără aplicarea ponderărilor sau nivelurilor de risc prevăzute la secțiunea menționată.

Expunerile care decurg din elementele menționate de anexa IV se calculează utilizând una dintre metodele descrise de anexa III. În sensul prezentei secțiuni, se aplică de asemenea anexa III partea 2 punctul 2.

Toate elementele acoperite în totalitate din fonduri proprii pot fi excluse din definiția expunerilor, cu acordul autorităților competente, cu condiția ca fondurile respective să nu fie incluse în fondurile proprii ale instituției de credit în sensul articolului 75 sau în calculul altor indicatori de monitorizare prevăzuți de prezenta directivă și de alte acte comunitare.

(2) Expunerile nu cuprind următoarele:

- (a) în cazul tranzacțiilor de schimb valutar, expunerile care au loc în mod normal la decontare în timpul celor patruzeci și opt de ore ulterioare plății sau
- (b) în cazul operațiunilor de vânzare sau cumpărare de valori mobiliare, expunerile care au loc în mod normal în cele cinci zile ulterioare plății sau livrării valorilor mobiliare, oricare survine mai întâi.

Articolul 107

În sensul aplicării prezentei secțiuni, termenul „instituție de credit” desemnează:

- (a) o instituție de credit, inclusiv sucursalele sale din țările terțe și
- (b) orice întreprindere privată sau publică, inclusiv sucursalele sale, care corespunde definiției „instituției de credit” și care a fost autorizată într-o țară terță.

Articolul 108

Expunerea unei instituții de credit față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură este considerată a fi o expunere maximă în cazul în care valoarea sa este cel puțin egală cu 10 % din fondurile sale proprii.

Articolul 109

Autoritățile competente solicită fiecărei instituții de credit să aplice proceduri administrative și contabile solide și mecanisme adecvate de control intern, pentru a identifica și înregistra toate expunerile maxime și modificările lor ulterioare, în conformitate

cu prezenta directivă, precum și pentru a supraveghea aceste expuneri ținând seama de politica fiecărei instituții de credit în materie de risc.

Articolul 110

(1) Instituția de credit informează autoritățile competente cu privire la fiecare expunere maximă.

Statele membre dispun ca această notificare să se realizeze, la alegere, folosind una din următoarele două metode:

- (a) notificarea tuturor expunerilor maxime cel puțin o dată pe an, împreună cu alte notificări pe parcursul anului cu privire la noi expuneri maxime, precum și la orice creștere a expunerilor maxime de cel puțin 20 % în comparație cu valorile comunicate în rapoartele precedente sau
- (b) notificarea tuturor expunerilor maxime de cel puțin patru ori pe an.

(2) Cu excepția instituțiilor de credit care se bazează pe articolul 114 pentru recunoașterea garanțiilor în calculul valorii expunerii în sensul articolului 111 alineatele (1), (2) și (3), expunerile exceptate în temeiul articolului 113 alineatul (3) literele (a)-(d), (f)-(h) nu trebuie raportate în conformitate cu prezentul articol alineatul (1), iar frecvența de raportare stabilită la alineatul (1) litera (b) din prezentul articol poate fi redusă la două rapoarte pe an pentru expunerile menționate la articolul 113 alineatul (3) literele (e) și (i) și la articolele 115 și 116.

În cazul în care o instituție de credit invocă prezentul alineat, instituția respectivă ține o evidență a motivelor invocate pe o perioadă de cel puțin un an de la evenimentul generator care a dat naștere la o situație de derogare, astfel încât autoritățile competente să poată stabili dacă solicitarea în cauză este justificată.

(3) Statele membre pot solicita instituțiilor de credit să își analizeze expunerile față de emitenții de garanții privind posibilele concentrări și, după caz, să ia măsuri sau să comunice autorităților competente informațiile relevante.

Articolul 111

(1) O instituție de credit nu își poate asuma față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură riscuri care să depășească 25 % din fondurile proprii ale instituției respective.

(2) În cazul în care acest client sau grupul de clienți aflați în legătură constituie întreprinderea-mamă sau filiala instituției de credit și/sau una sau mai multe filiale ale acelei întreprinderi-mamă, procentul prevăzut la alineatul (1) se reduce la 20 %. Cu toate acestea, statele membre pot excepta expunerile asumate față de asemenea clienți de la aplicarea limitei de 20 % în cazul în care se prevede supravegherea specifică a acestor riscuri prin alte măsuri sau proceduri. Statele membre informează Comisia și Comitetul bancar european în legătură cu conținutul măsurilor sau procedurilor respective.

(3) O instituție de credit nu își poate asuma expuneri maxime a căror valoare totală depășește 800 % din fondurile sale proprii.

(4) Orice instituție de credit respectă permanent limitele prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) referitoare la expuneri. În cazul în care, într-o situație excepțională, expunerile depășesc limitele respective, situația este notificată de îndată autorităților competente care, în cazul în care acest lucru se justifică, acordă instituției de credit o perioadă limitată de timp pentru a respecta limitele respective.

Articolul 112

(1) În sensul articolelor 113-117, termenul „garanție” cuprinde instrumentele derivate de credit luate în considerare în temeiul articolelor 90-93, altele decât titlurile asociate unui credit.

(2) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (3), în cazul în care recunoașterea protecției finanțate sau nefinanțate a creditului poate fi permisă în temeiul articolelor 113-117, această autorizare este condiționată de respectarea criteriilor de eligibilitate și a altor cerințe minime prevăzute la articolele 90-93, în vederea determinării valorilor expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83.

(3) În cazul în care o instituție de credit se bazează pe dispozițiile articolului 114 alineatul (2), recunoașterea protecției finanțate a creditului este condiționată de cerințele relevante prevăzute la articolele 84-89.

Articolul 113

(1) Statele membre pot impune limite mai stricte decât cele prevăzute la articolul 111.

(2) Statele membre pot acorda exceptări, totale sau parțiale, de la aplicarea articolului 111 alineatele (1), (2) și (3), pentru expunerile asumate de o instituție de credit față de întreprinderea sa mamă, față de alte filiale ale acestei întreprinderi-mamă sau față de propriile sale filiale, cu condiția ca aceste întreprinderi să fie incluse în supravegherea pe bază consolidată la care este supusă și instituția de credit, în conformitate cu prezenta directivă sau cu normele echivalente în vigoare într-o țară terță.

(3) Statele membre pot excepta în totalitate sau parțial de la aplicarea articolului 111 următoarele riscuri:

- (a) activele care constituie creanțe asupra administrației centrale sau băncilor centrale și care, negarantate, ar primi o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83;
- (b) activele care constituie creanțe asupra organizațiilor internaționale sau băncilor multilaterale de dezvoltare și care, negarantate, ar primi o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83;
- (c) activele care constituie creanțe garantate în mod expres de administrația centrală, băncile centrale, organizațiile internaționale, băncile multilaterale de dezvoltare sau de entitățile din sectorul public, în cazul în care o creanță negarantată asupra entității care furnizează garanția ar primi o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83;
- (d) alte expuneri față de sau garantate de administrația centrală, băncile centrale, organizațiile internaționale, băncile multilaterale de dezvoltare sau entitățile din sectorul public, în cazul în care o creanță negarantată asupra entității căreia îi este atribuită garanția ar primi o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83;
- (e) activele care constituie creanțe și alte expuneri față de administrația centrală sau băncile centrale, care nu sunt menționate la litera (a), denumite și, după caz, finanțate în monedele naționale ale debitorilor;
- (f) activele și alte expuneri garantate, în conformitate cu cerințele autorităților competente, printr-o garanție sub forma unor titluri de creanță emise de administrații centrale, bănci centrale, organizații internaționale, bănci multilaterale de dezvoltare, autorități regionale sau locale din statele membre sau entități din sectorul public, în cazul în care titlurile respective reprezintă o creanță asupra emitentului lor, care ar primi o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83;
- (g) activele și alte expuneri garantate, în conformitate cu cerințele autorităților competente, printr-o garanție sub forma unui depozit în numerar la instituția de credit finanțatoare sau la o instituție de credit care este întreprinderea-mamă sau o filială a instituției finanțatoare;
- (h) activele și alte expuneri garantate, în conformitate cu cerințele autorităților competente, printr-o garanție sub forma unor certificate de depozit emise de instituția de credit finanțatoare sau de o instituție de credit care este întreprinderea-mamă sau o filială a instituției de credit finanțatoare și depuse la oricare dintre aceste întreprinderi;
- (i) activele care constituie creanțe și alte expuneri față de instituții, cu o scadență de cel mult un an și care nu constituie fondurile proprii ale respectivelor instituții;
- (j) activele care constituie creanțe și alte expuneri față de instituțiile care nu sunt instituții de credit, dar care respectă condițiile prevăzute de anexa VI partea 1 punctul 85, cu o scadență de cel mult un an, garantate în conformitate cu același punct;
- (k) efectele de comerț și alte documente similare, cu o scadență de cel mult un an, care poartă semnătura altor instituții de credit;
- (l) obligațiunile garantate care îndeplinesc condițiile prevăzute de anexa VI partea 1 punctele 68-70;
- (m) până la o coordonare ulterioară, participațiile la societățile de asigurare menționate la articolul 122 alineatul (1), de până la 40 % din fondurile proprii ale instituției de credit care achiziționează respectiva participație;
- (n) activele care constituie creanțe asupra instituțiilor de credit regionale sau centrale la care instituția de credit finanțatoare este asociată în cadrul unei rețele, în conformitate cu dispozițiile legale sau statutare, și care sunt responsabile, în

temeiul dispozițiilor respective, de operațiunile de compensare în numerar din cadrul acelei rețele;

- (o) expunerile garantate, în conformitate cu cerințele autorităților competente, printr-o garanție sub forma altor titluri decât cele menționate la litera (f);
- (p) credite garantate, în conformitate cu cerințele autorităților competente, prin ipoteți pe proprietăți imobiliare sau prin participării la societăți imobiliare finlandeze care funcționează în conformitate cu legea finlandeză privind societățile imobiliare din 1991 sau cu legislația echivalentă ulterioară și operațiuni de închiriere în temeiul cărora locatorul deține în continuare integral bunul imobil închiriat atât timp cât locatarul nu și-a exercitat opțiunea de achiziție și, în toate cazurile, până la 50 % din valoarea proprietății imobiliare în cauză;
- (q) următoarele elemente, în cazul în care ar primi o ponderare a riscului de 50 % în temeiul articolelor 78-83, și numai până la 50 % din valoarea proprietății în cauză;
 - (i) expunerile garantate cu ipoteți asupra birourilor sau altor sedii comerciale sau prin participării la societățile imobiliare finlandeze care funcționează în conformitate cu legea finlandeză privind societățile imobiliare din 1991 sau cu legislația echivalentă ulterioară, în ceea ce privește birourile și alte sedii comerciale și
 - (ii) expunerile asociate operațiunilor de închiriere de proprietăți imobiliare, privind birourile sau alte sedii comerciale;

în sensul punctului (ii), până la 31 decembrie 2011, autoritățile competente din fiecare stat membru pot permite instituțiilor de credit să ia în considerare valoarea integrală a proprietății în cauză. La sfârșitul acestei perioade, acest tratament va fi reexaminat. Statele membre informează Comisia cu privire la utilizarea acestui tratament preferențial;

- (r) 50 % din elementele extrabilanțiere care prezintă un grad de risc mediu/scăzut menționate de anexa II;
- (s) cu acordul autorităților competente, garanțiile, altele decât garanțiile pentru credite care au o bază legală sau statutară și sunt acordate membrilor prin fondurile de garantare mutuală care au statut de instituții de credit, sub rezerva unei ponderări de 20 % din valoarea acestora și
- (t) elementele extrabilanțiere care prezintă un grad de risc scăzut menționate de anexa II, în măsura în care există un acord încheiat cu un client sau un grup de clienți aflați în legătură, în sensul căruia riscul nu poate fi suportat decât în cazul în care se constată că nu determină depășirea limitelor impuse la articolul 111 alineatele (1)-(3).

Fondurile primite în temeiul unui titlu asociat unui credit emis de instituția de credit și creditele și depozitele unei contrapartide în

raport cu o instituție de credit și care fac obiectul unui acord de compensare privind elementele bilanțiere, recunoscut în conformitate cu articolele 90-93, se încadrează la litera (g).

În sensul literei (o), valorile mobiliare utilizate ca garanții se evaluează la prețul pieței, au o valoare superioară expunerilor garantate și sunt fie cotate la o bursă, fie efectiv negociabile și cotate în mod regulat pe o piață care funcționează prin intermediul unor operatori profesioniști recunoscuți și care asigură, în conformitate cu cerințele autorităților competente din statul membru de origine al instituției de credit, posibilitatea de a determina un preț obiectiv care să permită verificarea în orice moment a valorii în exces a valorilor mobiliare respective. Valoarea în exces necesară este de 100 %. Cu toate acestea, valoarea în exces este de 150 % în cazul acțiunilor și de 50 % în cazul titlurilor de creanță emise de instituții, de autoritățile regionale sau locale ale statelor membre, altele decât cele menționate la litera (f), iar în cazul titlurilor de creanță emise de băncile multilaterale de dezvoltare, altele decât cele cărora li se aplică o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83. În cazul asimetriei între scadența expunerii și scadența protecției creditului, garanția nu este recunoscută. Valorile mobiliare utilizate ca garanții nu pot constitui fonduri proprii ale instituțiilor de credit.

În sensul literei (p), valoarea proprietății imobiliare se calculează, în conformitate cu cerințele autorităților competente, pe baza unor criterii stricte de evaluare stabilite prin acte cu putere de lege și acte administrative. Evaluarea se efectuează cel puțin o dată pe an. În sensul literei (p), proprietatea imobiliară reprezintă un imobil care va fi ocupat sau închiriat de către locator.

Statele membre informează Comisia cu privire la orice derogare acordată în temeiul literei (s), pentru a se asigura că aceasta nu determină o denaturare a concurenței.

Articolul 114

(1) Sub rezerva alineatului (3), pentru a calcula valoarea expunerii în sensul articolului 111 alineatele (1)-(3), statele membre pot permite, ca alternativă la exceptările parțiale sau totale prevăzute la articolul 113 alineatul (3) literele (f), (g), (h) și (o), ca instituțiile de credit care aplică metoda generală bazată pe garanții financiare în conformitate cu articolele 90-93 să utilizeze o valoare inferioară valorii expunerii, dar care să nu fie mai mică decât suma totală a valorilor pe deplin ajustate ale expunerilor față de client sau de grupul de clienți aflați în legătură.

În acest sens, „valoarea pe deplin ajustată a expunerii” reprezintă valoarea calculată în temeiul articolelor 90-93, luând în considerare diminuarea riscului de credit, ajustările de volatilitate și orice asimetrie a scadențelor (E’).

În cazul în care prezentul alineat se aplică unei instituții de credit, articolul 113 alineatul (3) literele (f), (g), (h) și (o) nu se aplică instituției de credit în cauză.

(2) Sub rezerva alineatului (3), unei instituții de credit care are dreptul să utilizeze propriile estimări ale pierderilor datorate nerambursării și factori de conversie proprii pentru o anumită clasă de expuneri, în conformitate cu articolele 84-89, i se poate permite, în cazul în care autoritățile competente consideră că respectiva instituție este în măsură să estimeze efectele garanțiilor financiare asupra expunerilor sale separat de alte aspecte aferente pierderilor datorate nerambursării, să ia în considerare efectele respective în calcularea valorii expunerilor în sensul articolului 111 alineatele (1)-(3).

Autoritățile competente trebuie să fie mulțumite de calitatea estimărilor realizate de instituția de credit în vederea reducerii valorii expunerii în sensul respectării cerințelor prevăzute la articolul 111.

În cazul în care o instituție de credit are dreptul să utilizeze propriile estimări ale efectelor garanțiilor financiare, instituția în cauză procedează astfel în conformitate cu metoda adoptată pentru determinarea cerințelor de capital.

Instituțiilor de credit care au dreptul să utilizeze propriile estimări ale pierderilor datorate nerambursării și factori de conversie proprii pentru o anumită clasă de expuneri în conformitate cu articolele 84-89 și care nu determină valoarea expunerilor lor prin metoda menționată la primul paragraf li se poate permite să utilizeze metoda menționată la alineatul (1) sau exceptarea prevăzută la articolul 113 alineatul (3) litera (o) pentru calcularea valorii expunerilor. Orice instituție de credit utilizează numai una dintre aceste două metode.

(3) O instituție de credit care are dreptul să utilizeze metodele descrise la alineatele (1) și (2) pentru a determina valoarea expunerilor în sensul articolului 111 alineatele (1)-(3), pune periodic în aplicare simulări de situații de criză privind concentrările riscului de credit, inclusiv în ceea ce privește valoarea realizabilă a oricărei garanții luate.

Aceste simulări de criză periodice abordează riscurile provenite din eventualele modificări ale condițiilor de piață, care ar putea avea un impact negativ asupra caracterului adecvat al fondurilor proprii ale instituției de credit, precum și riscurile provenite din realizarea garanțiilor în situațiile de criză.

Instituția de credit asigură autoritățile competente că simulările de criză pe care le pune în aplicare sunt adecvate pentru evaluarea riscurilor respective.

În cazul în care o astfel de simulare de criză indică o valoare realizabilă a garanției luate mai mică decât valoarea care ar putea fi acceptată în temeiul alineatelor (1) și (2), după caz, valoarea garanției care poate fi luată în considerare pentru determinarea valorii expunerilor în sensul articolului 111 alineatele (1)-(3) se reduce în consecință.

Instituțiile de credit în cauză includ următoarele elemente în strategiile lor de gestionare a riscului de concentrare:

- (a) politici și proceduri de abordare a riscurilor provenite din asimetria dintre scadența expunerilor și scadența oricărei protecții a creditului aferente expunerilor respective;
- (b) politici și proceduri care trebuie aplicate în cazul în care o simulare de criză indică o valoare realizabilă a garanției mai mică decât valoarea acceptată în temeiul alineatelor (1) și (2) și

(c) politici și proceduri privind riscul de concentrare ca urmare a punerii în aplicare a tehnicilor de diminuare a riscului de credit, în special riscurile indirecte de credit, de exemplu față de un emitent unic de valori mobiliare luate ca garanții.

(4) În cazul în care efectele garanțiilor sunt luate în considerare în temeiul alineatelor (1) sau (2), statele membre pot trata orice parte garantată a expunerii ca o expunere față de garant și nu față de client.

Articolul 115

(1) În sensul articolului 111 alineatele (1)-(3), statele membre pot aplica o ponderare a riscului de 20 % activelor care constituie creanțe asupra autorităților regionale și locale ale statelor membre, în cazul în care aceste creanțe ar primi o ponderare a riscului de 20 % în temeiul articolelor 78-83, precum și altor expuneri față de autoritățile respective sau garantate de acestea, în cazul în care creanțele asupra acestor autorități primesc o ponderare a riscului de 20 % în temeiul articolelor 78-83. Cu toate acestea, statele membre pot reduce rata la 0 % pentru activele care constituie creanțe asupra autorităților regionale și locale ale statelor membre, în cazul în care aceste creanțe ar primi o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83, precum și pentru alte expuneri față de autoritățile respective sau garantate de acestea, în cazul în care creanțele asupra acestor autorități primesc o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83.

(2) În sensul articolului 111 alineatele (1)-(3), statele membre pot aplica o ponderare a riscului de 20 % elementelor de activ care constituie creanțe, precum și altor expuneri față de instituții, cu o scadență mai mare de un an, dar mai mică de trei ani, și o ponderare a riscului de 50 % elementelor de activ care constituie creanțe asupra instituțiilor, cu o durată mai mare de trei ani, cu condiția ca respectivele creanțe să fie reprezentate prin titluri de creanță emise de o instituție și ca aceste titluri de creanță să fie, în opinia autorităților competente, efectiv negociabile pe o piață constituită din operatori profesioniști și să fie cotate zilnic pe această piață, sau a căror emisiune a fost autorizată de autoritățile competente din statul membru de origine al instituției emitente. Elementele în cauză nu pot constitui fonduri proprii în nici un caz.

Articolul 116

Prin derogare de la articolul 113 alineatul (3) litera (i) și de la articolul 115 alineatul (2), statele membre pot aplica o ponderare a riscului de 20 % elementelor de activ care constituie creanțe și altor expuneri față de instituții, indiferent de scadență.

Articolul 117

(1) În cazul în care o expunere față de un client este garantată de o terță parte sau printr-o garanție sub forma unor titluri emise de o terță parte în condițiile prevăzute la articolul 113 alineatul (3) litera (o), statele membre:

- (a) pot considera că expunerea este față de garant și nu față de client sau

(b) pot considera că expunerea este față de o terță parte și nu față de client, în cazul în care expunerea definită la articolul 113 alineatul (3) litera (o) este garantată printr-o garanție în condițiile prevăzute la articolul în cauză.

(2) Atunci când statele membre aplică tratamentul prevăzut la alineatul (1) litera (a):

(a) în cazul în care garanția este denominată într-o altă monedă decât moneda în care este denominată expunerea, valoarea expunerii considerată ca fiind garantată se calculează în conformitate cu dispozițiile anexei VIII privind tratamentul asimetriei monetare în caz de protecție nefinanțată a creditului;

(b) o asimetrie între scadența expunerii și scadența protecției este tratată în conformitate cu dispozițiile anexei VIII privind tratamentul asimetriei scadențelor și

(c) o protecție parțială poate fi luată în considerare în conformitate cu tratamentul prevăzut de anexa VIII.

Articolul 118

În cazul în care cerințele prevăzute de prezenta secțiune nu se aplică unei instituții de credit, pe bază individuală sau subconsolidată, în temeiul articolului 69 alineatul (1), sau dispozițiile articolului 70 se aplică unor instituții de credit mamă dintr-un stat membru, trebuie luate măsuri pentru a garanta o repartizare adecvată a riscurilor în cadrul grupului.

Articolul 119

Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului, până la 31 decembrie 2007, un raport cu privire la aplicarea prezentei secțiuni, însoțit de orice propuneri adecvate.

Secțiunea 6

Participații calificate din afara domeniului financiar

Articolul 120

(1) O instituție de credit nu poate deține o participație calificată al cărei quantum depășește 15 % din fondurile sale proprii într-o întreprindere care nu este nici instituție de credit, nici instituție financiară și nici întreprindere ale cărei activități sunt o extensie directă a activității bancare sau privesc serviciile auxiliare domeniului bancar, precum leasing, factoring, administrarea fondurilor comune de plasament, administrarea serviciilor informatice sau oricare altă activitate similară.

(2) Valoarea totală a participațiilor calificate ale unei instituții de credit în alte întreprinderi decât instituții de credit, instituții

financiare sau întreprinderi ale căror activități sunt o extensie directă a activității bancare sau privesc serviciile auxiliare domeniului bancar, precum leasing, factoring, administrarea fondurilor comune de plasament, administrarea serviciilor informatice sau oricare altă activitate similară nu poate depăși 60 % din fondurile proprii ale instituției de credit respective.

(3) Limitele stabilite la alineatele (1) și (2) pot fi depășite numai în cazuri excepționale. Cu toate acestea, în astfel de cazuri, autoritățile competente solicită fie ca instituția de credit să-și majoreze fondurile proprii, fie să adopte alte măsuri echivalente.

Articolul 121

Acțiunile deținute temporar în timpul unei operațiuni de asistență financiară sau de salvare sau pe durata normală a unei subscrierii de titluri, ori în numele propriu al unei instituții, dar în contul unor terți, nu se includ în participațiile calificate în sensul determinării limitelor stabilite la articolul 120 alineatele (1) și (2). Acțiunile care nu sunt active fixe financiare în sensul articolului 35 alineatul (2) din Directiva 86/635/CEE nu se includ în calcul.

Articolul 122

(1) Statele membre pot să nu aplice limitele stabilite la articolul 120 alineatele (1) și (2) în cazul participațiilor deținute la întreprinderile de asigurare în sensul Directivelor 73/239/CEE și 2002/83/CE sau la întreprinderile de reasigurare în sensul Directivei 98/78/CE.

(2) Statele membre pot prevedea ca autoritățile competente să nu aplice limitele stabilite la articolul 120 alineatele (1) și (2), în cazul în care prevăd că excedentele de participație calificată în raport cu limitele menționate sunt acoperite 100 % prin fonduri proprii și că aceste fonduri nu se includ în calculul solicitat în temeiul articolului 75. În cazul în care ambele limite stabilite la articolul 120 alineatele (1) și (2) sunt depășite, valoarea care trebuie acoperită prin fonduri proprii este valoarea excedentară mai ridicată.

CAPITOLUL 3

Procesul de evaluare a instituțiilor de credit

Articolul 123

Instituțiile de credit dispun de strategii și proceduri solide, eficiente și complete pentru a evalua și menține în permanență valorile, tipurile și repartizarea capitalului intern pe care le consideră adecvate pentru a acoperi natura și nivelul riscurilor la care sunt expuse sau ar putea fi expuse.

Aceste strategii și proceduri fac obiectul unui control intern periodic pentru a garanta că rămân complete și adaptate naturii, scalei și complexității activităților instituției de credit în cauză.

CAPITOLUL 4

Articolul 126

Supravegherea și informațiile care trebuie făcute publice de către autoritățile competente

Secțiunea 1

Supravegherea

Articolul 124

(1) Pe baza criteriilor tehnice stabilite de anexa XI, autoritățile competente analizează dispozițiile, strategiile, procedurile și mecanismele puse în aplicare de instituțiile de credit pentru a se conforma prezentei directive și evaluează riscurile la care acestea sunt expuse sau ar putea fi expuse.

(2) Sfera de aplicare a analizei și a evaluării menționate la alineatul (1) este în conformitate cu prezenta directivă.

(3) Pe baza analizei și a evaluării menționate la alineatul (1), autoritățile competente stabilesc dacă dispozițiile, strategiile, procedurile și mecanismele puse în aplicare de instituțiile de credit și fondurile proprii deținute asigură o gestionare și o acoperire adecvată a riscurilor lor.

(4) Autoritățile competente stabilesc frecvența și intensitatea analizei și evaluării menționate la alineatul (1), ținând seama de dimensiunea, importanța sistemică, natura, scala și complexitatea activităților exercitate de instituția de credit în cauză și de principiul proporționalității. Actualizarea analizei și evaluării se face cel puțin o dată pe an.

(5) Analiza și evaluarea efectuate de către autoritățile competente includ expunerea instituțiilor de credit la riscul de rată a dobânzii inerent activităților lor necomerciale. Se impun măsuri în cazul instituțiilor a căror valoare economică scade cu mai mult de 20 % din fondurile lor proprii, ca urmare a unei modificări bruște și neașteptate a ratelor dobânzii, a căror valoare este stabilită de autoritățile competente și nu diferă de la o instituție de credit la alta.

Articolul 125

(1) În cazul în care o întreprindere-mamă este o instituție de credit mamă într-un stat membru sau o instituție de credit mamă din Uniunea Europeană, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au autorizat instituția de credit respectivă în temeiul articolului 6.

(2) În cazul în care instituția de credit are ca întreprindere-mamă un holding financiar mamă din Uniunea Europeană, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au autorizat instituția de credit respectivă în temeiul articolului 6.

(1) În cazul în care instituțiile de credit autorizate în două sau mai multe state membre au ca întreprindere-mamă același holding financiar mamă dintr-un stat membru sau același holding financiar mamă din Uniunea Europeană, supravegherea pe bază consolidată se exercită de către autoritățile competente pentru instituția de credit autorizată în statul membru în care holdingul financiar a fost constituit.

În cazul în care întreprinderile-mamă ale instituțiilor de credit autorizate în două sau mai multe state membre cuprind mai multe holdinguri financiare având sediul social în state membre diferite, iar în fiecare dintre aceste state există o instituție de credit, supravegherea pe bază consolidată se exercită de către autoritățile competente pentru instituția de credit cu cel mai mare total al bilanțului.

(2) În cazul în care mai multe instituții de credit autorizate în Comunitate au ca întreprindere-mamă același holding financiar și nici una dintre aceste instituții de credit nu a fost autorizată în statul membru în care a fost constituit holdingul financiar, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au autorizat instituția de credit cu cel mai mare total al bilanțului și care este considerată, în sensul prezentei directive, ca fiind instituția de credit controlată de holdingul financiar mamă din Uniunea Europeană.

(3) În situații particulare, autoritățile competente pot, de comun acord, să nu respecte criteriile menționate la alineatele (1) și (2) în cazul în care aplicarea lor ar fi inadecvată, având în vedere instituțiile de credit și importanța relativă a activităților lor din diferite țări, precum și să desemneze o altă autoritate competentă pentru a exercita supravegherea pe bază consolidată. În astfel de cazuri, înainte de luarea deciziei, autoritățile competente oferă instituției de credit mamă din Uniunea Europeană, holdingului financiar din Uniunea Europeană sau instituției de credit cu cel mai mare total al bilanțului, după caz, ocazia de a-și exprima opinia cu privire la respectiva decizie.

(4) Autoritățile competente adresează o notificare Comisiei cu privire la orice acord care intră sub incidența alineatului (3).

Articolul 127

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare, după caz, pentru a include holdingurile financiare în supravegherea pe bază consolidată. Fără a aduce atingere articolului 135, consolidarea situației financiare a holdingului financiar nu implică în nici un fel obligația autorităților competente de a exercita o funcție de control asupra holdingului financiar la nivel individual.

(2) În cazul în care autoritățile competente dintr-un stat membru nu includ o instituție de credit filială în supravegherea pe bază consolidată în temeiul unuia dintre cazurile prevăzute la articolul 73 alineatul (1) literele (b) și (c), autoritățile competente din statul membru în care este situată instituția de credit filială pot solicita întreprinderii-mamă informații de natură să faciliteze supravegherea instituției de credit respective.

(3) Statele membre prevăd ca autoritățile lor competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată să poată solicita filialele unei instituții de credit sau ale unui holding financiar care nu sunt incluse în sfera de supraveghere pe bază consolidată informațiile menționate la articolul 137. În acest caz, se aplică procedurile de transmitere și verificare a informațiilor prevăzute la articolul menționat anterior.

Articolul 128

În cazul în care în statele membre există mai multe autorități competente pentru supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a instituțiilor financiare, statele membre iau măsurile necesare pentru a organiza coordonarea între aceste autorități.

Articolul 129

(1) Pe lângă obligațiile care îi revin în conformitate cu dispozițiile prezentei directive, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată a instituțiilor de credit mamă din Uniunea Europeană și a instituțiilor de credit controlate de holdinguri financiare din Uniunea Europeană are următoarele responsabilități:

- (a) să coordoneze colectarea și difuzarea de informații relevante sau esențiale în situațiile obișnuite și în cele de urgență și
- (b) să planifice și să coordoneze activitățile de supraveghere din situațiile obișnuite și din cele de urgență, inclusiv activitățile menționate la articolul 124, în cooperare cu autoritățile competente implicate.

(2) În cazul în care se solicită o autorizație menționată la articolul 84 alineatul (1), la articolul 87 alineatul (9), la articolul 105 sau de anexa III partea 6 de către o instituție de credit mamă din Uniunea Europeană și filialele sale, sau în comun de către filialele unui holding financiar mamă din Uniunea Europeană, autoritățile competente conlucrează pe deplin pentru a decide dacă trebuie sau nu acordată autorizația solicitată și, după caz, pentru a stabili condițiile acordării unei astfel de autorizații.

O cerere care intră sub incidența primului paragraf este transmisă numai autorității competente menționate la alineatul (1).

Autoritățile competente depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la cererea respectivă în termen de șase luni. Decizia comună este prezentată într-un document care cuprinde decizia temeinic motivată pe care autoritatea competentă menționată la alineatul (1) o comunică solicitantului.

Perioada menționată la paragraful al treilea începe la data primirii cererii complete de către autoritatea competentă menționată la alineatul (1). Autoritatea competentă respectivă transmite de îndată cererea completă către celelalte autorități competente.

În lipsa unei decizii comune din partea autorităților competente în termen de șase luni, autoritatea competentă menționată la alineatul (1) se pronunță ea însăși cu privire la cererea respectivă. Decizia este prezentată într-un document care cuprinde decizia temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de șase luni. Autoritatea competentă menționată la alineatul (1) comunică decizia solicitantului și celorlalte autorități competente.

Deciziile menționate la paragrafele al treilea și al cincilea sunt considerate hotărâtoare și se aplică de autoritățile competente în statele membre în cauză.

Articolul 130

(1) În cazul în care, în cadrul unui grup bancar, survine o situație de urgență care ar putea pune în pericol stabilitatea sistemului financiar din oricare din statele membre în care au fost autorizate entități ale unui grup, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată avertizează cât mai curând posibil, sub rezerva capitolului 1 secțiunea 2, autoritățile menționate la articolul 49 litera (a) și la articolul 50. Această obligație se aplică în cazul tuturor autorităților competente identificate în conformitate cu articolele 125 și 126 în legătură cu un anumit grup, precum și în cazul autorității competente identificate în conformitate cu articolul 129 alineatul (1). După caz, autoritatea competentă utilizează căile de comunicare definite existente.

(2) În cazul în care o autoritate responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată are nevoie de informații deja transmise unei alte autorități competente, respectiva autoritate responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată contactează, după caz, această autoritate pentru a evita duplicarea raportărilor către diferitele autorități care iau parte la supraveghere.

Articolul 131

Pentru a promova și institui o supraveghere eficientă, autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată și celelalte autorități competente încheie acorduri scrise de coordonare și cooperare.

În temeiul acestor acorduri, autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată i se pot încredința atribuții suplimentare și proceduri de luare a deciziilor și de cooperare cu alte autorități competente.

Autoritățile competente responsabile cu autorizarea filialei unei întreprinderi-mamă care este o instituție de credit își pot delega responsabilitatea de supraveghere, prin acord bilateral, autorităților competente care au autorizat și care supraveghează întreprinderea-mamă, astfel încât acestea să-și asume responsabilitatea de supraveghere a filialei în conformitate cu prezenta directivă. Comisia este informată cu privire la existența și conținutul unor astfel de acorduri. Comisia transmite astfel de informații autorităților competente din alte state membre și Comitetului bancar european.

Articolul 132

(1) Autoritățile competente cooperează îndeaproape. Autoritățile competente își comunică reciproc orice informație esențială sau relevantă pentru exercitarea atribuțiilor de supraveghere ale altor autorități competente în conformitate cu prezenta directivă. În acest sens, autoritățile competente transmit, la cerere, orice informație relevantă și, din proprie inițiativă, orice informație esențială.

Informațiile menționate la primul paragraf sunt considerate esențiale în cazul în care pot avea un impact important asupra evaluării solidității financiare a unei instituții de credit sau a unei instituții financiare dintr-un alt stat membru.

În special, autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată a instituțiilor de credit mamă din Uniunea Europeană și a instituțiilor de credit controlate de holdinguri financiare din Uniunea Europeană transmit autorităților competente din alte state membre, responsabile cu supravegherea filialelor acestor instituții mamă, toate informațiile relevante. Pentru stabilirea sferei informațiilor relevante, se ține seama de importanța filialelor respective în cadrul sistemului financiar al statelor membre în cauză.

Informațiile esențiale menționate la primul paragraf includ în special următoarele elemente:

- (a) identificarea structurii de grup a tuturor instituțiilor de credit importante dintr-un grup, precum și a autorităților competente pentru respectivele instituții de credit;
- (b) procedurile de colectare de informații de la instituțiile de credit dintr-un grup și verificarea informațiilor;
- (c) evoluțiile negative înregistrate de instituțiile de credit sau de alte entități dintr-un grup, care ar putea afecta grav instituțiile de credit și
- (d) sancțiunile majore și măsurile excepționale luate de autoritățile competente în conformitate cu prezenta directivă, inclusiv impunerea unei cerințe suplimentare de capital în temeiul articolului 136 și a unei limite la utilizarea abordării avansate de evaluare pentru determinarea cerințelor de fonduri proprii în temeiul articolului 105.

(2) Autoritățile competente responsabile cu supravegherea instituțiilor de credit controlate de o instituție de credit mamă din Uniunea Europeană contactează, după caz, autoritatea competentă menționată la articolul 129 alineatul (1), în cazul în care au nevoie de informații cu privire la punerea în aplicare a abordărilor și metodelor prevăzute de prezenta directivă, de care respectiva autoritate competentă poate dispune deja.

(3) Înainte de a lua o decizie cu privire la următoarele elemente, autoritățile competente în cauză se consultă între ele, în cazul în care decizia prezintă importanță pentru atribuțiile de supraveghere ale altor autorități competente:

- (a) modificările structurii acționariatului, de organizare sau de gestionare a instituțiilor de credit dintr-un grup, care necesită aprobarea sau autorizarea din partea autorităților competente și
- (b) sancțiunile majore și măsurile excepționale luate de autoritățile competente, inclusiv impunerea unei cerințe suplimentare de capital în temeiul articolului 136 și a unei limite privind utilizarea abordării avansate de evaluare pentru determinarea cerințelor de fonduri proprii în temeiul articolului 105.

În sensul literei (b), autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată sunt întotdeauna consultate.

Cu toate acestea, o autoritate competentă poate decide să nu se consulte alte autorități competente în situațiile de urgență sau în cazul în care consultarea ar putea pune în pericol eficacitatea deciziilor sale. În acest caz, autoritatea competentă respectivă informează de îndată celelalte autorități competente.

Articolul 133

(1) Autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată solicită, în scopul supravegherii, consolidarea integrală a tuturor instituțiilor de credit și a instituțiilor financiare care sunt filiale ale întreprinderii-mamă.

Cu toate acestea, autoritățile competente pot solicita doar o consolidare proporțională în cazul în care, în opinia lor, răspunderea unei întreprinderi-mamă care deține o cotă din capital se limitează la acea cotă din capital, dat fiind faptul că ceilalți acționari sau membri au o solvabilitate satisfăcătoare. Răspunderea celorlalți acționari și membri este stabilită în mod clar, în cazul în care este necesar, chiar prin semnarea unor angajamente formale.

În cazul întreprinderilor asociate printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE, autoritățile competente stabilesc modalitățile de consolidare.

(2) Autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată solicită consolidarea proporțională a participațiilor deținute în instituții de credit și în instituțiile financiare gestionate de o întreprindere inclusă în consolidare împreună cu una sau mai multe întreprinderi care nu sunt incluse în consolidare, în cazul în care răspunderea respectivelor întreprinderi se limitează la cota din capital pe care o dețin.

(3) În cazul participațiilor sau al altor legături de capital decât cele menționate la alineatele (1) și (2), autoritățile competente stabilesc dacă și sub ce formă trebuie să se facă consolidarea. Autoritățile competente pot permite sau solicita, în special, utilizarea metodei echivalării. Cu toate acestea, această metodă nu reprezintă o includere a întreprinderilor în cauză în supravegherea pe bază consolidată.

Articolul 134

(1) Fără a aduce atingere articolului 133, autoritățile competente stabilesc dacă și sub ce formă trebuie efectuată consolidarea în următoarele cazuri:

- (a) în cazul în care, în opinia autorităților competente, o instituție de credit exercită o influență semnificativă asupra uneia sau mai multor instituții de credit sau instituții financiare, fără a deține însă o participație în aceste instituții sau fără a avea alte legături de capital cu acestea și
- (b) în cazul în care două sau mai multe instituții de credit sau instituții financiare se află sub o conducere unică, fără ca acest lucru să se facă în baza unui contract sau a unor clauze statutare.

Autoritățile competente pot permite sau impune, în mod special, folosirea metodei menționate la articolul 12 din Directiva 83/349/CEE. Cu toate acestea, această metodă nu reprezintă o includere a întreprinderilor în cauză în supravegherea pe bază consolidată.

(2) În cazul în care supravegherea pe bază consolidată se impune în temeiul articolelor 125 și 126, întreprinderile de servicii auxiliare și societățile de gestionare a activelor în sensul Directivei 2002/87/CE se includ în consolidare în cazurile și potrivit metodelor prevăzute la articolul 133 și la alineatul (1) din prezentul articol.

Articolul 135

Statele membre impun ca persoanele care administrează efectiv activitățile unui holding financiar să aibă o reputație suficient de bună și experiența necesară pentru a exercita aceste atribuții.

Articolul 136

(1) Autoritățile competente impun oricărei instituții de credit care nu îndeplinește condițiile prevăzute de prezenta directivă să ia de îndată măsurile necesare pentru redresarea situației.

În acest sens, autoritățile competente trebuie să poată lua, în special, următoarele măsuri:

- (a) să oblige instituția de credit să dețină fonduri proprii cu o valoare superioară nivelului minim prevăzut la articolul 75;
- (b) să impună consolidarea dispozițiilor, procedurilor, mecanismelor și strategiilor puse în aplicare pentru a se conforma dispozițiilor articolelor 22 și 123;
- (c) să impună instituției de credit să aplice în cazul activelor sale o politică specială de constituire de provizioane sau un tratament special în ceea ce privește cerințele de fonduri proprii;
- (d) să restrângă sau să limiteze activitățile, operațiunile sau rețeaua instituțiilor de credit și
- (e) să impună diminuarea riscului inerent activităților, produselor și sistemelor instituțiilor de credit.

Adoptarea acestor măsuri face obiectul capitolului 1 secțiunea 2.

(2) Autoritățile competente impun o cerință specifică de fonduri proprii excedentare față de nivelul minim prevăzut la articolul 75, cel puțin în cazul instituțiilor de credit care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la articolele 22, 109 și 123, sau în cazul cărora s-a luat o decizie negativă cu privire la problema menționată la articolul 124 alineatul (3), în situația în care este puțin probabil ca aplicarea exclusivă a altor măsuri să îmbunătățească suficient dispozițiile, procedurile, mecanismele și strategiile într-un termen adecvat.

Articolul 137

(1) Până la coordonarea ulterioară a metodelor de consolidare, statele membre prevăd ca, în cazul în care întreprinderea-mamă a uneia sau mai multor instituții de credit este un holding cu activitate mixtă, autoritățile competente responsabile cu autorizarea

și supravegherea instituției de credit respective să solicite luând legătura cu respectivul holding cu activitate mixtă și cu filialele acestuia, fie direct, fie prin intermediul filialelor instituției de credit, furnizarea oricăror informații care ar putea fi relevante în scopul supravegherii filialelor instituției de credit.

(2) Statele membre prevăd ca autoritățile lor competente să poată efectua ele însele sau prin inspectori externi verificări la fața locului pentru a verifica informațiile primite de la holdingurile cu activitate mixtă și de la filialele acestora. În cazul în care un holding cu activitate mixtă sau una dintre filialele acestuia este o întreprindere de asigurare, poate fi utilizată și procedura prevăzută la articolul 140 alineatul (1). În cazul în care un holding cu activitate mixtă sau una dintre filialele acestuia este situat într-un stat membru altul decât cel în care se află filiala instituției de credit, verificarea la fața locului a informațiilor se face în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 141.

Articolul 138

(1) Fără a aduce atingere capitolului 2 secțiunea 5, statele membre prevăd ca, în cazul în care întreprinderea-mamă a uneia sau mai multor instituții de credit este un holding cu activitate mixtă, autoritățile competente responsabile cu supravegherea instituțiilor de credit respective să exercite o supraveghere generală a tranzacțiilor pe care instituțiile în cauză le efectuează cu holdingul cu activitate mixtă și cu filialele sale.

(2) Autoritățile competente impun instituțiilor de credit să pună în aplicare proceduri adecvate de gestionare a riscurilor și mecanisme de control intern adecvate, inclusiv proceduri solide de informare și contabilizare, în vederea identificării, măsurării, monitorizării și controlării adecvate a tranzacțiilor efectuate cu holdingul cu activitate mixtă mamă și cu filialele sale. Autoritățile competente impun instituțiilor de credit să le comunice orice tranzacție importantă efectuată cu entitățile respective, alta decât cea menționată la articolul 110. Aceste proceduri și tranzacții importante fac obiectul unui control din partea autorităților competente.

În cazul în care aceste tranzacții intragrup constituie o amenințare pentru situația financiară a unei instituții de credit, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea instituției respective ia măsuri adecvate.

Articolul 139

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că nu există nici un obstacol juridic în calea schimbului de informații relevante în vederea supravegherii, în conformitate cu articolele 124-138 și cu prezentul articol, între întreprinderile incluse în procesul de supraveghere pe bază consolidată, holdingurile cu activitate mixtă și filialele lor sau filialele de tipul celor menționate la articolul 127 alineatul (3).

(2) În cazul în care întreprinderea-mamă și instituțiile de credit care sunt filialele sale sunt situate în state membre diferite, autoritățile competente din fiecare stat membru își comunică toate informațiile relevante care ar putea permite sau facilita exercitarea supravegherii pe bază consolidată.

În cazul în care autoritățile competente din statul membru în care este situată o întreprindere-mamă nu exercită ele însele supravegherea pe bază consolidată în temeiul articolelor 125 și 126, respectivele autorități pot fi invitate de autoritățile competente responsabile cu exercitarea acestei supravegheri să solicite întreprinderii-mamă informațiile relevante în vederea supravegherii pe bază consolidată și să le transmită acestor autorități.

(3) Statele membre autorizează, între autoritățile lor competente, schimbul de informații menționate la alineatul (2), cu condiția ca, în cazul holdingurilor financiare, al instituțiilor financiare sau al întreprinderilor de servicii auxiliare, colectarea sau deținerea de informații să nu implice în nici un fel obligația autorităților competente de a exercita un rol de supraveghere individuală a instituțiilor sau întreprinderilor respective.

În mod similar, statele membre autorizează, între autoritățile lor competente, schimbul de informații menționate la articolul 137, cu condiția ca colectarea sau deținerea de informații să nu implice în nici un fel obligația autorităților competente de a exercita un rol de supraveghere a holdingului cu activitate mixtă și a filialelor sale care nu sunt instituții de credit, sau asupra filialelor menționate la articolul 127 alineatul (3).

Articolul 140

(1) În cazul în care o instituție de credit, un holding financiar sau un holding cu activitate mixtă controlează una sau mai multe filiale care sunt întreprinderi de asigurare sau alte întreprinderi furnizoare de servicii de investiții care fac obiectul unei autorizări, autoritățile competente și autoritățile cărora li s-a încredințat misiunea publică de supraveghere a întreprinderilor de asigurare sau a celorlalte întreprinderi furnizoare de servicii de investiții cooperează îndeaproape. Fără a aduce atingere responsabilităților lor respective, aceste autorități își comunică toate informațiile de natură să le simplifice misiunea și să permită un control al activității și situației financiare de ansamblu a întreprinderilor pe care le supraveghează.

(2) Informațiile primite în cadrul supravegherii pe bază consolidată și, în special, schimburile de informații dintre autoritățile competente, prevăzute de prezenta directivă, fac obiectul secretului profesional definit la capitolul 1 secțiunea 2.

(3) Autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată stabilesc listele cu holdingurile financiare menționate la articolul 71 alineatul (2). Listele sunt comunicate autorităților competente din celelalte state membre și Comisiei.

Articolul 141

În cazul în care, în aplicarea prezentei directive, autoritățile competente dintr-un stat membru doresc, în cazuri specifice, să verifice informațiile cu privire la o instituție de credit, un holding financiar, o instituție financiară, o întreprindere de servicii auxiliare, un holding cu activitate mixtă, o filială de tipul celor menționate la articolul 137 sau cu privire la o filială de tipul celor menționate la articolul 127 alineatul (3), situate într-un alt stat membru, autoritățile respective solicită autorităților competente

din celălalt stat membru să dispună efectuarea acestei verificări. În limitele competenței lor, autoritățile care primesc o astfel de cerere fie efectuează verificarea ele însele, fie permit autorităților care au transmis cererea să efectueze verificarea, fie permit acest lucru unui auditor sau unui expert. În cazul în care nu desfășoară verificarea pe care a solicitat-o, autoritatea competentă respectivă poate participa la verificare.

Articolul 142

Fără a aduce atingere dispozițiilor lor de drept penal, statele membre asigură posibilitatea de a impune sancțiuni sau măsuri menite să pună capăt neregulilor constatate sau cauzelor lor în cazul holdingurilor financiare și al holdingurilor cu activitate mixtă sau al managerilor responsabili care încalcă actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în aplicarea articolelor 124-141 și a prezentului articol. Autoritățile competente cooperează îndeaproape pentru ca aceste sancțiuni sau măsuri să permită obținerea rezultatelor dorite, în special în cazul în care administrația centrală a unui holding financiar sau a unui holding cu activitate mixtă nu se află în același loc cu sediul său central.

Articolul 143

(1) În cazul în care o instituție de credit, a cărei întreprindere-mamă este o instituție de credit sau un holding financiar care are sediul social într-o țară terță, nu face obiectul unei supravegheri consolidate în temeiul articolelor 125 și 126, autoritățile competente verifică dacă instituția de credit respectivă face obiectul unei supravegheri consolidate din partea unei autorități competente dintr-o țară terță, echivalentă supravegherii reglementate de principiile prevăzute de prezenta directivă.

Verificarea se face de autoritatea competentă care ar fi responsabilă cu supravegherea consolidată în cazul în care s-ar aplica dispozițiile alineatului (3), la cererea întreprinderii-mamă sau a uneia din entitățile autorizate în Comunitate sau din proprie inițiativă. Autoritatea competentă respectivă consultă celelalte autorități competente în cauză.

(2) Comisia poate solicita Comitetului bancar european să elaboreze recomandări generale pentru a ști dacă măsurile de supraveghere consolidată luate de autoritățile competente din țările terțe ar putea permite atingerea obiectivelor supravegherii consolidate prevăzute de prezentul capitol, în ceea ce privește instituțiile de credit a căror întreprindere-mamă își are sediul social într-o țară terță. Comitetul examinează periodic aceste recomandări și ține seama de orice modificări aduse măsurilor de supraveghere consolidată aplicate de autoritățile competente respective.

Autoritatea competentă care efectuează verificarea specificată la alineatul (1) primul paragraf ține seama de recomandările menționate anterior. În acest sens, autoritatea competentă respectivă consultă comitetul înainte de a lua o decizie.

(3) În lipsa unei astfel de supravegheri echivalente, statele membre aplică instituției de credit, prin analogie, dispozițiile prezentei directive sau permit autorităților lor competente să aplice alte tehnici de control adecvate pentru atingerea obiectivelor de supraveghere pe bază consolidată a instituțiilor de credit.

Aceste tehnici de control sunt aprobate de autoritatea competentă care ar fi responsabilă cu supravegherea consolidată, după consultarea autorităților competente în cauză.

Autoritățile competente pot impune, după caz, constituirea unui holding financiar cu sediul social în cadrul Comunității și aplicarea dispozițiilor privind supravegherea consolidată în cazul poziției consolidate a holdingului financiar respectiv.

Tehnicile de control urmăresc să atingă obiectivele supravegherii consolidate definite de prezentul capitol și sunt notificate celorlalte autorități competente în cauză și Comisiei.

Secțiunea 2

Informațiile care trebuie făcute publice de către autoritățile competente

Articolul 144

Autoritățile competente fac publice următoarele informații:

- textul actelor cu putere de lege și al actelor administrative și recomandările generale adoptate în statul membru respectiv în domeniul reglementării prudențiale;
- modalitățile de exercitare a opțiunilor și drepturilor prevăzute de legislația comunitară;
- criteriile generale și metodele utilizate pentru analiza și evaluarea menționate la articolul 124 și
- fără a aduce atingere dispozițiilor capitolului 1 secțiunea 2, datele statistice agregate cu privire la aspectele principale ale punerii în aplicare a cadrului prudențial în fiecare stat membru.

Informațiile publicate în conformitate cu primul paragraf sunt suficiente pentru a permite efectuarea unei comparații semnificative între abordările adoptate de autoritățile competente din diferite state membre. Informațiile se publică într-un format unitar și se actualizează periodic. Informațiile în cauză trebuie să fie accesibile la o singură adresă electronică.

CAPITOLUL 5

Informații care trebuie făcute publice de către instituțiile de credit

Articolul 145

(1) În sensul prezentei directive, instituțiile de credit fac publice informațiile prevăzute de anexa XII partea 2, sub rezerva dispozițiilor articolului 146.

(2) Recunoașterea de către autoritățile competente, în temeiul capitolului 2 secțiunea 3 subsecțiunile 2 și 3 și al articolului 105,

a instrumentelor și metodelor menționate de anexa XII partea 3 este condiționată de publicarea, de către instituțiile de credit, a informațiilor stabilite de respectiva anexă.

(3) Instituțiile de credit adoptă o politică formală pentru a se conforma cerințelor de publicitate prevăzute la alineatele (1) și (2) și dispun de politici de evaluare a gradului de adecvare a măsurilor de publicitate, inclusiv a verificării și frecvenței lor.

(4) La cerere, instituțiile de credit ar trebui să explice deciziile lor de rating întreprinderilor mici și mijlocii și altor entități care solicită un credit, punând la dispoziție o explicație în scris, în cazul în care li se solicită acest lucru. În situația în care angajamentul voluntar al sectorului se dovedește a fi insuficient în acest sens, se adoptă măsuri de drept intern. Costurile administrative aferente explicației menționate trebuie să fie în funcție de mărimea împrumutului.

Articolul 146

(1) Sub rezerva articolului 145, instituțiile de credit pot să nu facă publice una sau mai multe dintre informațiile prevăzute de anexa XII partea 2 în cazul în care informațiile respective nu sunt considerate semnificative, având în vedere criteriile specificate de anexa XII partea 1 punctul 1.

(2) Sub rezerva articolului 145, instituțiile de credit pot să nu facă publice una sau mai multe date incluse în comunicările prevăzute de anexa XII părțile 2 și 3 în cazul în care datele respective conțin informații considerate sensibile sau confidențiale, având în vedere criteriile specificate de anexa XII partea 1 punctele 2 și 3.

(3) În cazurile excepționale menționate la alineatul (2), instituția de credit în cauză menționează în comunicările sale faptul că nu a făcut publice anumite date, precum și motivele nepublicării, și furnizează informații mai generale care fac obiectul cerinței de publicitate, exceptând cazul în care informațiile respective trebuie considerate sensibile sau confidențiale în conformitate cu criteriile menționate de anexa XII partea 1 punctele 2 și 3.

Articolul 147

(1) Instituțiile de credit publică informațiile prevăzute la articolul 145 cel puțin o dată pe an. Informațiile se publică de îndată ce este posibil.

(2) Instituțiile de credit stabilesc, de asemenea, dacă este necesară o publicare mai frecventă decât cea prevăzută la alineatul (1), având în vedere criteriile stabilite de anexa XII partea 1 punctul 4.

Articolul 148

(1) Instituțiile de credit pot stabili mijlocul de informare, locul și mijloacele de verificare adecvate pentru a se conforma efectiv cerințelor de publicitate prevăzute la articolul 145. În măsura în care este posibil, toate informațiile se publică prin același mijloc de informare și în același loc.

(2) Comunicările echivalente efectuate de instituțiile de credit în conformitate cu cerințele contabile, condițiile de cotare și alte cerințe pot fi considerate conforme cu articolul 145. În cazul în care informațiile respective nu sunt incluse în declarațiile lor financiare, instituțiile de credit indică locul în care informațiile pot fi găsite.

Articolul 149

Sub rezerva articolelor 146-148, statele membre pot abilita autoritățile competente să solicite instituțiilor de credit:

- (a) publicarea uneia sau mai multor informații dintre cele menționate de anexa XII părțile 2 și 3;
- (b) publicarea uneia sau mai multor informații de mai multe ori pe an și stabilirea unor termene de publicare;
- (c) utilizarea unor mijloace de informare și a unor locuri de publicare specifice, altele decât declarațiile financiare și
- (d) recurgerea la mijloace specifice de verificare a informațiilor care nu fac obiectul unui audit legal.

TITLUL VI

COMPETENȚE EXECUTORII

Articolul 150

(1) Fără a aduce atingere, în ceea ce privește fondurile proprii, propunerii pe care Comisia ar trebui să o prezinte în conformitate cu articolul 62, adaptările tehnice din următoarele domenii se efectuează în conformitate cu procedura menționată la articolul 151 alineatul (2):

- (a) clarificarea definițiilor, astfel încât să se țină seama la punerea în aplicare a prezentei directive de evoluțiile de pe piețele financiare;
- (b) clarificarea definițiilor pentru a se asigura aplicarea uniformă a prezentei directive;
- (c) alinierea terminologiei și a modului de formulare a definițiilor în concordanță cu legislația ulterioară privind instituțiile de credit și aspectele conexe;
- (d) adaptări tehnice ale listei menționate la articolul 2;
- (e) modificarea valorii capitalului inițial prevăzut la articolul 9, astfel încât să se țină seama de evoluția economică și monetară;
- (f) îmbogățirea conținutului listei menționate la articolele 23 și 24 și specificate de anexa I sau adaptarea terminologiei folosite în acea listă, astfel încât să se țină seama de evoluția piețelor financiare;
- (g) domeniile în care autoritățile competente fac schimb de informații, în conformitate cu articolul 42;

(h) adaptarea tehnică a articolelor 56-67 și a articolului 74 ca urmare a evoluției standardelor sau a cerințelor contabile, ținând seama de legislația comunitară și având în vedere convergența practicilor prudențiale;

(i) modificarea listei claselor de expuneri menționate la articolele 79 și 86, astfel încât să se țină seama de evoluția piețelor financiare;

(j) modificarea valorii specificate la articolul 79 alineatul (2) litera (c), la articolul 86 alineatul (4) litera (a), de anexa VII partea 1 punctul 5 și de anexa VII partea 2 punctul 15, astfel încât să se țină seama de efectele inflației;

(k) lista și clasificarea elementelor extrabilanțiere prevăzute de anexele II și IV și tratamentul lor pentru determinarea valorilor expunerilor în sensul titlului V capitolul 2 secțiunea 3 sau

(l) adaptarea dispozițiilor anexelor V-XII, astfel încât să se țină seama de evoluția piețelor financiare (în special de apariția noilor produse financiare) sau de standardele sau cerințele contabile, ținând seama de legislația comunitară sau având în vedere convergența practicilor de supraveghere.

(2) Comisia poate adopta următoarele măsuri de aplicare în conformitate cu procedura menționată la articolul 151 alineatul (2):

(a) specificarea amplitudinii modificărilor bruște și neașteptate ale ratelor dobânzii menționate la articolul 124 alineatul (5);

(b) reducerea temporară a nivelului minim al fondurilor proprii prevăzut la articolul 75 și/sau a ponderărilor riscului stabilite la titlul V capitolul 2 secțiunea 3, astfel încât să se țină seama de condițiile specifice;

(c) fără a aduce atingere raportului menționat la articolul 119, clarificarea excepțiilor menționate la articolele 111 alineatul (4) și la articolele 113, 115 și 116;

(d) specificarea principalelor aspecte cu privire la care trebuie făcute publice datele statistice agregate, în conformitate cu articolul 144 alineatul (1) litera (d) sau

(e) specificarea formatului, a structurii, a conținutului și a datei de publicare anuală a informațiilor stabilite la articolul 144.

(3) Nici una dintre măsurile de aplicare adoptate nu poate modifica dispozițiile esențiale ale prezentei directive.

(4) Fără a aduce atingere măsurilor de aplicare deja adoptate, la expirarea unei perioade de doi ani de la adoptarea prezentei directive și până la 1 aprilie 2008, aplicarea dispozițiilor prezentei directive care necesită adoptarea normelor, amendamentelor și deciziilor de natură tehnică în conformitate cu alineatul (2) se suspendă. La propunerea Comisiei, Parlamentul și Consiliul pot prelunge aceste dispoziții în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din Tratat și le revizuiesc, în acest sens, înainte de expirarea perioadei specificate sau până la data menționată la prezentul alineat, oricare survine mai întâi.

Articolul 151

(1) Comisia este sprijinită de Comitetul bancar european instituit prin Decizia 2004/10/CE a Comisiei ⁽¹⁾.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică procedura prevăzută la articolul 5 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 7 alineatul (3) și ale articolului 8 din decizia menționată anterior.

Perioada stabilită la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE este de trei luni.

(3) Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

TITLUL VII

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

CAPITOLUL I

Dispoziții tranzitorii

Articolul 152

(1) Instituțiile de credit care determină valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 84-89 dispun, pe parcursul primei, celei de-a doua și de-a treia perioade de douăsprezece luni după 31 decembrie 2006, de fonduri proprii care sunt în permanență mai mari sau egale cu valorile indicate la alineatele (3), (4) și (5).

(2) Instituțiile de credit care utilizează abordarea de evaluare avansată în conformitate cu articolul 105 pentru calcularea cerințelor de capital pentru acoperirea riscului operațional dispun, pe parcursul celei de-a doua și de-a treia perioade de douăsprezece luni după 31 decembrie 2006, de fonduri proprii care sunt în permanență mai mari sau egale cu valorile indicate la alineatele (4) și (5).

(3) Pentru prima perioadă de douăsprezece luni menționată la alineatul (1), valoarea fondurilor proprii este de 95 % din valoarea minimă totală a fondurilor proprii de care instituția de credit ar trebui să dispună pe parcursul acestei perioade în temeiul articolului 4 din Directiva 93/6/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ⁽²⁾, în forma în care această directivă și Directiva 2000/12/CE erau aplicabile înainte de 1 ianuarie 2007.

(4) Pentru a doua perioadă de douăsprezece luni menționată la alineatul (1), valoarea fondurilor proprii este de 90 % din valoarea minimă totală a fondurilor proprii de care instituția de credit ar trebui să dispună pe parcursul acestei perioade în conformitate cu articolul 4 din Directiva 93/6/CEE, în forma în care această directivă și Directiva 2000/12/CE erau aplicabile înainte de 1 ianuarie 2007.

(5) Pentru a treia perioadă de douăsprezece luni menționată la alineatul (1), valoarea fondurilor proprii este de 80 % din valoarea minimă totală a fondurilor proprii de care instituția de credit ar trebui să dispună pe parcursul acestei perioade în conformitate cu articolul 4 din Directiva 93/6/CEE, în forma în care această directivă și Directiva 2000/12/CE erau aplicabile înainte de 1 ianuarie 2007.

(6) Respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (1)-(5) se face pe baza valorilor fondurilor proprii ajustate complet pentru a reflecta diferențele existente între calculul fondurilor proprii, în conformitate cu Directiva 2000/12/CE și cu Directiva 93/6/CEE, aplicabile înainte de 1 ianuarie 2007, și calculul fondurilor proprii în conformitate cu prezenta directivă, diferențe provenind din tratamentele distincte aplicate pierderilor anticipate și pierderilor neașteptate în conformitate cu articolele 84-89 din prezenta directivă.

(7) În sensul alineatelor (1)-(6) din prezentul articol, se aplică articolele 68-73.

(8) Până la 1 ianuarie 2008, instituțiile de credit pot considera că articolele care stabilesc abordarea standardizată prevăzută la titlul V capitolul 2 secțiunea 3 subsecțiunea 1 sunt înlocuite cu articolele 42-46 din Directiva 2000/12/CE, aplicabile înainte de 1 ianuarie 2007.

(9) În cazul exercitării opțiunii prevăzute la alineatul (8), cu privire la dispozițiile Directivei 2000/12/CE se aplică următoarele:

- (a) dispozițiile respectivei directive, menționate la articolele 42-46, se aplică în forma în care erau aplicabile înainte de 1 ianuarie 2007;
- (b) „valoarea ponderată” menționată la articolul 42 alineatul (1) din această directivă reprezintă „valoarea expunerii ponderate la risc”;
- (c) rezultatele calculului prevăzut la articolul 42 alineatul (2) din respectiva directivă se consideră valori ale expunerilor ponderate la risc;
- (d) „instrumentele derivate de credit” se includ în lista elementelor cu „risc ridicat” din anexa II la respectiva directivă și
- (e) tratamentul prevăzut la articolul 43 alineatul (3) din respectiva directivă se aplică în cazul instrumentelor derivate de credit menționate de anexa IV la respectiva directivă, fie că este vorba de elemente bilanțiere sau extrabilanțiere, iar rezultatele tratamentului prevăzut de anexa III se consideră valori ale expunerilor ponderate la risc.

(10) În cazul exercitării opțiunii prevăzute la alineatul (8), cu privire la tratamentul expunerilor pentru care se folosește abordarea standardizată se aplică următoarele:

- (a) titlul V capitolul 2 secțiunea 3 subsecțiunea 3, cu privire la diminuarea riscului de credit, nu se aplică;
- (b) autoritățile competente pot să nu aplice titlul V capitolul 2 secțiunea 3 subsecțiunea 4 cu privire la tratamentul titlurizării.

⁽¹⁾ JO L 3, 7.1.2004, p. 36.

⁽²⁾ JO L 141, 11.6.1993, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

(11) În cazul exercitării opțiunii prevăzute la alineatul (8), cerința de capital pentru riscul operațional prevăzută la articolul 75 litera (d) se reduce cu procentajul corespunzător raportului între valoarea expunerilor instituției de credit pentru care se calculează valori ale expunerilor ponderate la risc în conformitate cu opțiunea prevăzută la alineatul (8) și valoarea totală a expunerilor instituției de credit respective.

(12) În cazul în care o instituție de credit calculează valorile expunerilor ponderate la risc pentru toate expunerile sale în conformitate cu opțiunea menționată la alineatul (8), se pot aplica articolele 48-50 din Directiva 2000/12/CE în ceea ce privește expunerile maxime, în forma în care erau aplicabile înainte de 1 ianuarie 2007.

(13) În cazul exercitării opțiunii prevăzute la alineatul (8), trimerile la articolele 78-83 din prezenta directivă se citesc ca trimiteri la articolele 42-46 din Directiva 2000/12/CE, în forma în care respectivele articole erau aplicabile înainte de 1 ianuarie 2007.

(14) În cazul exercitării opțiunii prevăzute la alineatul (8), articolele 123, 124, 145 și 149 nu se aplică înainte de data menționată la respectivele articole.

Articolul 153

Până la 31 decembrie 2012, autoritățile competente pot permite aplicarea unei ponderări a riscului de 50 %, fără aplicarea anexei VI partea 1 punctele 55 și 56, pentru a determina valorile expunerilor ponderate la risc provenind din operațiunile de închiriere de proprietăți imobiliare sub forma unor birouri sau alte sedii comerciale situate pe teritoriul lor și care îndeplinesc criteriile stabilite de anexa VI partea 1 punctul 54.

Până la 31 decembrie 2010, autoritățile competente pot recunoaște alte garanții decât garanțiile eligibile în conformitate cu articolele 90-93 pentru determinarea părții garantate a unui împrumut scadent în sensul anexei VI.

Până la 31 decembrie 2012, pentru determinarea valorilor expunerilor ponderate la risc în sensul anexei VI partea 1 punctul 4, se aplică aceeași ponderare a riscului în cazul expunerilor față de administrațiile centrale și băncile centrale din statele membre, denumite și finanțate în moneda națională a oricărui stat membru, ca și ponderarea care s-ar aplica expunerilor denumite și finanțate în moneda lor națională.

Articolul 154

(1) Până la 31 decembrie 2011, autoritățile competente din fiecare stat membru pot stabili, în sensul anexei VI partea 1 punctul 61, numărul de zile de întârziere, în limita a 180, pentru expunerile menționate de anexa VI partea 1 punctele 12-17 și 41-43 față de contrapartidele situate pe teritoriul lor, în cazul în care condițiile locale justifică acest lucru. Numărul exact de zile poate să difere în funcție de liniile de produse.

Autoritățile competente care nu își exercită opțiunea prevăzută la primul paragraf cu privire la expunerile față de contrapartidele situate pe teritoriul lor pot stabili un număr de zile mai mare în cazul expunerilor față de contrapartidele situate pe teritoriul altor state membre, ale căror autorități și-au exercitat această opțiune.

Acest număr este cuprins între 90 de zile și numărul de zile stabilit de autoritățile competente pentru expunerile față de contrapartidele de pe teritoriul lor.

(2) În cazul instituțiilor de credit care solicită aprobarea pentru utilizarea abordării RI înainte de 2010, cerința privind utilizarea pe o perioadă de trei ani, prevăzută la articolul 84 alineatul (3), poate fi redusă, cu aprobarea autorităților competente, la o perioadă care nu poate fi mai mică de un an, până la 31 decembrie 2009.

(3) În cazul instituțiilor de credit care solicită aprobarea pentru utilizarea propriilor estimări ale pierderilor datorate nerambursării și/sau proprii factori de conversie, cerința privind utilizarea pe o perioadă de trei ani, prevăzută la articolul 84 alineatul (4), poate fi redusă la o perioadă de doi ani, până la 31 decembrie 2008.

(4) Până la 31 decembrie 2012, autoritățile competente din fiecare stat membru pot permite instituțiilor de credit să continue aplicarea tratamentului stabilit la articolul 38 din Directiva 2000/12/CE, în forma în care articolul menționat era aplicabil înainte de 1 ianuarie 2007, în cazul participațiilor de tipul celor specificate la articolul 57 litera (o), achiziționate înainte de 20 iulie 2006.

(5) Până la 31 decembrie 2010, media pierderilor datorate nerambursării, ponderată cu valoarea expunerii, pentru toate expunerile față de clienți de retail garantate cu proprietăți imobiliare și care nu beneficiază de garanții din partea administrației centrale, nu poate fi mai mică de 10 %.

(6) Până la 31 decembrie 2017, autoritățile competente din statele membre pot excepta de la tratamentul RI anumite expuneri pe acțiuni deținute de instituțiile de credit și de filialele din UE ale instituțiilor de credit din statul membru respectiv la 31 decembrie 2007.

Poziția care face obiectul derogării se măsoară în număr de acțiuni deținute la 31 decembrie 2007, la care se adaugă orice acțiuni suplimentară ca rezultat direct al deținerii participațiilor respective, cu condiția ca aceste acțiuni să nu mărească cota parte de proprietate dintr-o societate de portofoliu.

În cazul în care o achiziție mărește cota parte de proprietate dintr-o anumită participație, partea în exces nu beneficiază de derogarea în cauză. Derogarea nu se aplică nici în cazul participațiilor care au făcut inițial obiectul derogării, dar care au fost vândute și apoi răscumpărate.

Expunerile pe acțiuni care intră sub incidența prezentei dispoziții tranzitorii fac obiectul cerințelor de capital calculate în conformitate cu titlul V capitolul 2 secțiunea 3 subsecțiunea 1.

(7) Până la 31 decembrie 2011, pentru expunerile față de întreprinderi, autoritățile competente din fiecare stat membru pot stabili numărul de zile de întârziere pe care toate instituțiile de credit aflate sub jurisdicția sa trebuie să le respecte în conformitate cu definiția „neplății” enunțate de anexa VII partea 4 punctul 44, în cazul în care contrapartidele sunt, de asemenea, situate în statul membru respectiv. Acest număr este de cel puțin 90 de zile și poate ajunge până la 180 de zile, în cazul în care condițiile locale justifică acest lucru. Pentru expunerile față de astfel de contrapartide situate pe teritoriile altor state membre, autoritățile

competente stabilesc un număr de zile de întârziere care nu poate fi mai mare decât numărul stabilit de autoritatea competentă din statul membru respectiv.

Articolul 155

Până la 31 decembrie 2012, în cazul instituțiilor de credit al căror indicator relevant pentru linia de activitate „comerț și vânzări” reprezintă cel puțin 50 % din totalul indicatorilor relevanți pentru toate liniile sale de activitate în conformitate cu anexa X partea 2 punctele 1-4, statele membre pot aplica liniei de activitate „comerț și vânzări” un procent de 15 %.

CAPITOLUL 2

Dispoziții finale

Articolul 156

Comisia, în cooperare cu statele membre și ținând seama de contribuția Băncii Centrale Europene, controlează în mod periodic dacă prezenta directivă, luată în ansamblu, împreună cu Directiva 2006/49/CE, are efecte semnificative asupra ciclului economic și analizează, în acest scop, dacă se justifică măsuri corective.

Pe baza acestei analize și ținând seama de contribuția Băncii Centrale Europene, Comisia elaborează un raport bianual pe care îl transmite Parlamentului European și Consiliului, însoțit de orice propuneri adecvate. La întocmirea raportului sunt luate în considerare contribuțiile debitorilor și creditorilor, în mod corespunzător.

Până la 1 ianuarie 2012, Comisia analizează punerea în aplicare a prezentei directive și elaborează un raport în acest sens, acordând o atenție deosebită tuturor aspectelor articolelor 68-73, articolului 80 alineatele (7) și (8) și articolului 129 și transmite acest raport, însoțit de orice propuneri adecvate, Parlamentului European și Consiliului.

Articolul 157

(1) Până la 31 decembrie 2006, statele membre adoptă și publică actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolelor 4, 22, 57, 61-64, 66, 68-106, 108, 110-115, 117-119, 123-127, 129-132, 133, 136, 144-149 și 152-155 și anexelor II, III și V-XII. Comisiei îi sunt comunicate de îndată de către statele membre dispozițiile respective, precum și un tabel de corespondență între prezenta directivă și dispozițiile de drept intern adoptate.

Sub rezerva alineatului (3), statele membre aplică aceste acte începând cu 1 ianuarie 2007.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea includ, de asemenea, o mențiune care precizează că trimiterile din actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare la directivele abrogate prin prezenta directivă sunt considerate trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modalitatea de formulare a acestei mențiuni.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern, pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(3) Statele membre aplică de la 1 ianuarie 2008, și nu mai devreme, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 87 alineatul (9) și articolului 105.

Articolul 158

(1) Directiva 2000/12/CE, astfel cum a fost modificată prin directivele specificate de anexa XIII partea A, se abrogă, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre cu privire la termenele de transpunere a directivelor prevăzute de anexa XIII partea B.

(2) Trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa XIV.

Articolul 159

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 160

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasburg, 14 iunie 2006.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. BORRELL FONTELLES

Pentru Consiliu

Președintele

H. WINKLER

ANEXA I

LISTA ACTIVITĂȚILOR CARE FAC OBIECTUL RECUNOAȘTERII RECIPROCE

1. Acceptarea depozitelor și a altor fonduri rambursabile
2. Acordarea de împrumuturi, *inter alia*: credite de consum, credite ipotecare, factoring cu sau fără recurs, finanțarea tranzacțiilor comerciale (inclusiv forfetare)
3. Leasing financiar
4. Servicii de expediere a unor sume de bani
5. Eliberarea și administrarea mijloacelor de plată (de exemplu, cărți de credit, cecuri de călătorie și trate bancare)
6. Garanții și angajamente
7. Tranzacționare în cont propriu sau în contul clienților, cu:
 - (a) instrumente de pe piața monetară (cecuri, efecte de comerț, certificate de depozit etc.);
 - (b) schimb valutar;
 - (c) contracte futures pe instrumente financiare și contracte cu opțiuni;
 - (d) instrumente valutare și pe rata dobânzii sau
 - (e) valori mobiliare transferabile.
8. Participare la emisiunile de valori mobiliare și prestarea de servicii aferente
9. Consultanță acordată întreprinderilor cu privire la structura capitalului social, strategia industrială și alte aspecte conexe, precum și consultanță și servicii referitoare la fuziuni și achiziții de întreprinderi
10. Brokeraj monetar
11. Administrarea portofoliului și consultanță
12. Păstrarea și administrarea valorilor mobiliare
13. Servicii de informații privind creditele
14. Servicii de custodie

Serviciile și activitățile menționate la secțiunile A și B din anexa I la Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ⁽¹⁾, atunci când se face referire la instrumentele financiare prevăzute la secțiunea C din anexa I la respectiva directivă, fac obiectul recunoașterii reciproce în sensul prezentei directive.

⁽¹⁾ JO L 145, 30.4.2004, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/31/CE (JO L 114, 27.4.2006, p. 60).

ANEXA II

CLASIFICAREA ELEMENTELOR EXTRABILANȚIERE

Risc ridicat:

- Garanții având caracter de substitute de credit
- Instrumente derivate de credit
- Acceptări
- Andosarea efectelor de comerț care nu poartă numele unei alte instituții de credit
- Tranzacții cu recurs
- Acreditiv stand-by irevocabile, cu caracter de substitute de credit
- Active achiziționate în baza unor contracte ferme de cumpărare la termen
- Depozite la termen contra termen
- Partea neplătită din acțiunile și valorile mobiliare achitate parțial
- Contracte de vânzare și de report pentru unele active, definite la articolul 12 alineatele (3) și (5) din Directiva 86/635/CEE și
- Alte elemente care prezintă un grad de risc ridicat.

Risc mediu:

- Acreditiv documentare emise și confirmate (a se vedea, de asemenea, „risc mediu/scăzut”)
- Garanții și cauțiuni (inclusiv garanții pentru licitații, de execuție, pentru angajamente vamale și fiscale) și garanții care nu au caracter de substitute de credit
- Acreditiv stand-by irevocabile care nu au caracter de substitute de credit
- Facilități de credit neutilizate (contracte de împrumut, de achiziție de valori mobiliare, de instrumente de garantare sau de acceptare) cu o scadență inițială de peste un an
- Facilități pentru emisiunile de efecte (NIF) și facilități de garantare care se reînnoiesc la scadență (RUF) și
- Alte elemente care prezintă un grad de risc mediu și care sunt comunicate Comisiei.

Risc mediu/scăzut:

- Acreditiv documentare în cadrul cărora expedierea în sine funcționează ca garanție și alte tranzacții care decurg din una în alta
- Facilități de credit neutilizate (contracte de împrumut, de achiziție de valori mobiliare, de instrumente de garantare sau de acceptare) cu o scadență inițială de până la un an sau de un an, care nu pot fi anulate necondiționat fără preaviz sau care nu prevăd efectiv anularea automată datorită unei deteriorări a solvabilității debitorului și
- Alte elemente care prezintă un grad de risc mediu/scăzut și care sunt comunicate Comisiei.

Risc scăzut:

- Facilități de credit neutilizate (contracte de împrumut, de achiziție de valori mobiliare, de instrumente de garantare sau de acceptare) care pot fi anulate necondiționat în orice moment fără preaviz sau care prevăd efectiv anularea automată datorită unei deteriorări a solvabilității debitorului. Facilitățile de credit en detail se consideră necondiționat anulabile în cazul în care clauzele contractuale permit instituției de credit să le anuleze integral în conformitate cu normele de protecție a consumatorului și cu alte legi conexe și
 - Alte elemente care prezintă un grad de risc scăzut și care sunt comunicare Comisiei.
-

ANEXA III

TRATAREA RISULUI DE CREDIT AL CONTRAPARTIDEI ÎN CEEA CE PRIVEȘTE INSTRUMENTELE FINANCIARE DERIVATE, OPERAȚIUNILE DE REPORT, OPERAȚIUNILE DE ÎMPRUMUT ȘI DE CREDITARE DE VALORI MOBILIARE SAU MĂRFURI, TRANZACȚIILE CU TERMEN LUNG DE DECONTARE ȘI OPERAȚIUNILE DE CREDITARE CU APEL ÎN MARJĂ

PARTEA 1

Definiții

În sensul prezentei anexe se aplică următoarele definiții:

Termeni generali

1. „Riscul de credit al contrapartidei (RCC)” reprezintă riscul ca o contrapartidă la o tranzacție să nu își respecte obligațiile contractuale înainte de decontarea definitivă a fluxurilor de numerar aferente tranzacției respective.
2. „Contrapartidă centrală” reprezintă o entitate care se interpune, în conformitate cu dispozițiile legale, între contrapartidele la contractele tranzacționate pe una sau mai multe piețe financiare, devenind astfel cumpărător pentru orice vânzător și vânzător pentru orice cumpărător.

Tipuri de tranzacții

3. „Tranzacții cu termen lung de decontare” reprezintă tranzacții în care una dintre părți se obligă să livreze o valoare mobilă, o marfă sau o sumă în valută în schimbul unei sume în numerar, a altor instrumente financiare sau mărfuri, sau vice versa, la o dată de decontare sau de livrare stabilită prin contract ca fiind ulterioară maximumului dintre cel mai scăzut standard de piață pentru tranzacția respectivă și cinci zile lucrătoare de la data la care instituția de credit în cauză încheie tranzacția.
4. „Operațiuni de creditare cu apel în marjă” reprezintă tranzacții în care o instituție de credit acordă credit pentru cumpărarea, vânzarea, deținerea sau tranzacționarea de valori mobiliare. Operațiunile de creditare cu apel în marjă nu includ alte credite garantate cu valori mobiliare.

Grupuri de compensare, grupuri de acoperire și alte noțiuni conexe

5. reprezintă un ansamblu de tranzacții încheiate cu o singură contrapartidă, care fac obiectul unui acord de compensare bilaterală, executoriu din punct de vedere legal, și a căror compensare este recunoscută în sensul prezentei anexe partea 7 și a articolelor 90-93. Orice tranzacție care nu face obiectul unui acord de compensare bilaterală, executoriu din punct de vedere legal, care este recunoscut în conformitate cu prezenta anexă partea 7, trebuie să fie interpretată, în sensul prezentei anexe, ca fiind ea însăși un grup de compensare.
6. „Poziție de risc” reprezintă o valoare de risc atribuită unei tranzacții în conformitate cu metoda standardizată descrisă la partea 5, pe baza unui algoritm predeterminat.
7. „Grup de acoperire” reprezintă un ansamblu de poziții de risc rezultate din tranzacțiile din cadrul unui singur grup de compensare, pentru care numai soldul este relevant pentru stabilirea valorii expunerii pe baza metodei standardizate prevăzută la partea 5.
8. „Contract în marjă” reprezintă un contract potrivit căruia, sau dispoziții ale unui contract potrivit cărora, o contrapartidă oferă garanții reale celeilalte contrapartide, atunci când expunerea celei de-a doua contrapartide față de prima contrapartidă depășește un anumit nivel.
9. „Prag de marjă” reprezintă nivelul maxim al expunerii în curs, de la care una dintre părți are dreptul să solicite garanții reale.
10. „Perioada de risc de marjă” reprezintă perioada de timp de la ultimul schimb de garanții reale, care acoperă un grup de compensare de tranzacții cu o contrapartidă care nu-și respectă obligațiile contractuale, până la momentul la care poziția respectivei contrapartide este închisă și riscul de piață rezultat face obiectul unei noi operațiuni de acoperire.
11. „Scadență efectivă în conformitate cu metoda modelului intern, pentru un grup de compensare cu scadența mai mare de un an”, reprezintă raportul dintre valoarea expunerilor anticipate pe durata de viață a tranzacțiilor din cadrul unui grup de compensare, actualizată cu rata profitului fără risc și valoarea expunerilor anticipate pe

parcursul unui an aferente acestui grup de compensare, actualizată cu rata profitului fără risc. Scadența efectivă poate fi ajustată pentru a ține seama de riscul de reînnoire prin înlocuirea expunerii anticipate cu expunerea anticipată efectivă pentru orizonturi de estimare mai mici de un an.

12. „Compensare încrucișată” reprezintă includerea în cadrul aceluiași grup de compensare a unor tranzacții cu categorii diferite de produse, în conformitate cu normele privind compensarea încrucișată prevăzute de prezenta anexă.
13. În sensul părții 5, „valoarea curentă de piață (CMV)” reprezintă valoarea netă de piață a portofoliului de tranzacții incluse în grupul de compensare cu contrapartida. Pentru calcularea valorii curente de piață se utilizează atât valorile pozitive de piață, cât și cele negative.

Distribuții

14. „Distribuție a valorilor de piață” reprezintă estimarea distribuției de probabilitate a valorilor nete de piață ale tranzacțiilor din cadrul unui grup de compensare la o dată viitoare (orizont de estimare), având în vedere valoarea de piață realizată a tranzacțiilor respective până în prezent.
15. „Distribuția expunerilor” reprezintă estimarea distribuției de probabilitate a valorilor de piață, obținută prin egalarea cu zero a estimărilor valorilor nete negative de piață.
16. „Distribuția neutră la risc” reprezintă o distribuție a valorilor de piață sau a expunerilor pe o perioadă de timp viitoare, atunci când distribuția se obține prin utilizarea de valori de piață implicite, cum ar fi volatilitățile implicite.
17. „Distribuția efectivă” reprezintă o distribuție a valorilor de piață sau a expunerilor pe o perioadă de timp viitoare, atunci când distribuția se obține prin utilizarea de valori istorice sau realizate, cum ar fi volatilitățile calculate pe baza variațiilor prețurilor sau ratelor, înregistrate în trecut.

Măsurile privind expunerea și ajustările

18. „Expunere curentă” reprezintă valoarea maximă dintre zero și valoarea de piață a unei tranzacții sau a unui portofoliu de tranzacții din cadrul unui grup de compensare cu o contrapartidă, care s-ar pierde în cazul în care contrapartida nu și-ar respecta obligațiile contractuale, în ipoteza în care, în caz de faliment, nu este posibilă nici o recuperare a valorii tranzacțiilor respective.
19. „Expunere maximă” reprezintă o centilă superioară a distribuției expunerilor, la orice dată viitoare, înaintea scadenței celei mai îndelungate tranzacții din cadrul grupului de compensare.
20. „Expunere anticipată (EE)” reprezintă media distribuției expunerilor, la orice dată viitoare, înainte de scadența celei mai îndelungate tranzacții din cadrul grupului de compensare.
21. „Expunere anticipată efectivă (EE efectivă) la o anumită dată” reprezintă valoarea maximă a expunerii anticipate la data respectivă sau anterior datei respective. Expunerea anticipată efectivă la o anumită dată se mai poate, de asemenea, defini ca valoarea maximă a expunerii anticipate la data respectivă sau a expunerii efective la data anterioară.
22. „Expunere anticipată pozitivă (EPE)” reprezintă media ponderată în timp a expunerilor anticipate, unde ponderările sunt reprezentate de o fracțiune din întregul interval de timp aferent fiecărei expunerii anticipate. La calcularea cerinței minime de capital, media se determină pe durata primului an sau, în cazul în care toate contractele din cadrul grupului de compensare au o scadență mai mică de un an, pe durata de timp reprezentând scadența contractului celui mai îndelungat din cadrul grupului de compensare.
23. „Expunere anticipată pozitivă efectivă (EPE efectivă)” reprezintă media ponderată în timp a expunerilor anticipate efective pe durata primului an sau, în cazul în care toate contractele din cadrul grupului de compensare au o scadență mai mică de un an, pe durata de timp reprezentând scadența contractului celui mai îndelungat din cadrul grupului de compensare, unde ponderările sunt reprezentate de o fracțiune din întregul interval de timp aferent fiecărei expunerii anticipate individuale.
24. „Ajustare a evaluării creditului” reprezintă o ajustare la valoarea medie de piață a portofoliului de tranzacții încheiate cu o contrapartidă. Această ajustare reflectă valoarea de piață a riscului de credit ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor contractuale încheiate cu o contrapartidă. Această ajustare poate reflecta valoarea de piață a riscului de credit al contrapartidei sau valoarea de piață a riscului de credit aferent atât instituției de credit, cât și contrapartidei.

25. „Ajustare unilaterală a evaluării creditului” reprezintă o ajustare a evaluării creditului care reflectă valoarea de piață a riscului de credit pe care îl reprezintă contrapartida pentru instituția de credit, dar nu reflectă valoarea de piață a riscului de credit pe care îl reprezintă instituția de credit pentru contrapartidă.

Riscuri asociate riscului de credit al contrapartidei

26. „Risc de reînnoire” reprezintă măsura în care este subestimată expunerea pozitivă anticipată, în cazul în care se așteaptă ca tranzacțiile viitoare cu o contrapartidă să se desfășoare pe bază continuă. Valoarea expunerii suplimentare generată de tranzacțiile viitoare menționate anterior nu este inclusă în calculul expunerii anticipate pozitive.
27. „Risc general de corelare” este riscul care apare atunci când există o corelație pozitivă între probabilitatea de neplată de către contrapartide și factorii de risc general ai pieței.
28. „Risc specific de corelare” este riscul care apare atunci când există o corelație pozitivă între expunerea față de o anumită contrapartidă și probabilitatea de neplată de către aceasta, ca urmare a tipului de tranzacții efectuate cu contrapartida. Se consideră că o instituție de credit este expusă unui risc de specific de corelare în cazul în care este de așteptat ca expunerea viitoare față de o anumită contrapartidă să fie semnificativă atunci când probabilitatea de neplată de către contrapartidă este, de asemenea, ridicată.

PARTEA 2

Alegerea metodei

1. Sub rezerva punctelor 2-7, instituțiile de credit stabilesc valoarea expunerii pentru contractele menționate de anexa IV pe baza uneia dintre metodele menționate la părțile 3-6. Instituțiile de credit care nu sunt eligibile pentru tratamentul menționat la articolul 18 alineatul (2) din Directiva 2006/49/CE nu au permisiunea de a utiliza metoda menționată la partea 4. Pentru a stabili valoarea expunerii pentru contractele menționate de anexa IV punctul 3, instituțiile nu au permisiunea de a utiliza metoda descrisă la partea 4.

Se permite utilizarea combinată pe bază continuă a metodelor specificate la părțile 3-6 în cadrul unui grup, dar nu în cadrul aceleiași entități juridice. Utilizarea combinată a metodelor menționate la părțile 3 și 5 în cadrul unei entități juridice este permisă numai în cazul în care una dintre metode este utilizată pentru situațiile descrise la partea 5 punctul 19.

2. Cu aprobarea autorităților competente, instituțiile de credit pot stabili valoarea expunerii pentru:
- (i) contractele menționate de anexa IV;
 - (ii) operațiunile de report;
 - (iii) operațiuni de împrumut și de creditare de valori mobiliare sau mărfuri;
 - (iv) operațiuni de creditare cu apel în marjă și
 - (v) tranzacții cu termen lung de decontare,
- pe baza metodei modelului intern prevăzute la partea 6.
3. În cazul în care o instituție de credit este cumpărător de protecție prin intermediul unor instrumente financiare derivate de credit în vederea acoperirii unei expuneri din afara portofoliului de tranzacționare sau a unei expuneri la riscul de credit al contrapartidei, instituția respectivă poate calcula cerința de capital pentru activul acoperit în conformitate cu anexa VIII partea 3 punctele 83-92 sau, cu aprobarea autorităților competente, în conformitate cu anexa VII partea 1 punctul 4 sau cu anexa VII partea 4 punctele 96-104. În aceste situații, valoarea expunerii la riscul de credit al contrapartidei aferent instrumentelor derivate de credit menționate anterior este zero.
4. Valoarea expunerii la riscul de credit al contrapartidei aferent instrumentelor vândute de tip swap pe risc de credit din afara portofoliului de tranzacționare, în măsura în care acestea sunt tratate ca instrumente prin intermediul cărora instituția de credit oferă protecție creditului și care fac obiectul unei cerințe de capital pentru riscul de credit la întreaga valoare noțională, este zero.
5. Pentru toate metodele descrise la părțile 3-6, valoarea expunerii pentru o anumită contrapartidă este egală cu suma valorilor expunerilor calculate pentru fiecare grup de compensare cu contrapartida respectivă.
6. O valoare a expunerii egală cu zero pentru riscul de credit al contrapartidei poate fi atribuită contractelor derivate, operațiunilor de report, operațiunilor de împrumut sau de creditare de valori mobiliare și mărfuri,

tranzacțiilor cu termen lung de decontare și operațiunilor de creditare cu apel în marjă aflate în derulare cu o contrapartidă centrală și care nu au fost respinse de respectiva contrapartidă centrală. De asemenea, o valoare a expunerii egală cu zero poate fi atribuită expunerilor la riscul de credit față de contrapartide centrale, ca urmare a contractelor derivate, a operațiunilor de report, a operațiunilor de împrumut sau de creditare de valori mobiliare și mărfuri, a tranzacțiilor cu termen lung de decontare și a operațiunilor de creditare cu apel în marjă, sau altor expuneri stabilite de autoritățile competente, pe care instituția de credit le are în proces de derulare cu contrapartida centrală. Expunerile contrapartidei centrale la riscul de credit al contrapartidei față de toți participanții la acordurile sale trebuie acoperite zilnic integral prin garanții reale.

7. Expunerile care decurg din tranzacțiile cu termen lung de decontare se pot stabili pe baza oricăreia dintre metodele specificate la părțile 3-6, indiferent de metodele alese pentru tratarea instrumentelor financiare derivate tranzacționate pe OTC, a operațiunilor de report, a operațiunilor de împrumut sau de creditare de valori mobiliare și mărfuri, a tranzacțiilor cu termen lung de decontare și a operațiunilor de creditare cu apel în marjă. Pentru calcularea cerințelor de capital în cazul tranzacțiilor cu termen lung de decontare, instituțiile de credit care utilizează abordarea prevăzută la articolele 84-89 pot aplica ponderările de risc în conformitate cu abordarea prevăzută la articolele 78-83, în mod permanent și indiferent de importanța pozițiilor respective.
8. În cazul metodelor descrise la părțile 3 și 4, autoritățile competente trebuie să garanteze că valoarea noțională care trebuie luată în calcul este un indicator adecvat pentru riscul inerent care decurge din contract. De exemplu, în cazul în care contractul prevede o multiplicare a fluxurilor de numerar, valoarea noțională trebuie ajustată pentru a ține seama de efectele multiplicării asupra structurii riscului aferent contractului în cauză.

PARTEA 3

Metoda marcării la piață

- Etapa (a): prin aplicarea valorilor curente de piață contractelor (marcarea la piață), se obține costul curent de înlocuire al tuturor contractelor cu valori pozitive.
- Etapa (b): pentru a obține valoarea expunerii de credit potențiale viitoare, cu excepția contractelor swap pe rata dobânzii, caz în care se calculează numai costul curent de înlocuire, valorile noționalului sau valorile activului suport se înmulțesc cu procentele din Tabelul 1:

Tabelul 1 ⁽¹⁾ ⁽²⁾

Maturitate reziduală ⁽³⁾	Contracte pe rata dobânzii	Contracte pe cursul de schimb și pe aur	Contracte pe capitaluri proprii	Contracte pe metale prețioase, cu excepția aurului	Contracte pe mărfuri, altele decât metalele prețioase
Cel mult un an	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Între un an și cel mult cinci ani	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Cel puțin cinci ani	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

⁽¹⁾ Contractele care se încadrează în nici una dintre cele cinci categorii indicate în prezentul tabel se tratează ca fiind contracte pe alte mărfuri decât metalele prețioase.

⁽²⁾ La contractele care prevăd schimbări multiple ale principalului, procentajele trebuie înmulțite cu numărul de plăți rămase de efectuat în conformitate cu contractul respectiv.

⁽³⁾ La contractele care sunt astfel structurate încât să regleze expunerile exigibile după anumite date de plată și ale căror clauze sunt ajustate astfel încât valoarea de piață a contractului să fie egală cu zero la datele respective, maturitatea reziduală este egală cu intervalul rămas până la data următoarei ajustări. În cazul contractelor pe rata dobânzii care respectă aceste criterii și care au o maturitate reziduală mai mare de un an, procentajul respectiv nu va fi mai mic de 0,5 %.

Pentru a calcula expunerea de credit potențială viitoare în conformitate cu etapa (b), autoritățile competente permit instituțiilor de credit să aplice procentele indicate în tabelul 2 în locul celor indicate în tabelul 1, cu condiția ca instituțiile respective să facă uz de opțiunea prevăzută la punctul 21 din anexa IV la Directiva 2006/49/CE pentru contractele pe mărfuri, cu excepția aurului, în sensul alineatului (3) din anexa IV la prezenta directivă:

Tabelul 2

Maturitate reziduală	Metale prețioase (cu excepția aurului)	Metale de bază	Produse agricole (ușoare)	Alte produse, inclusiv produse energetice
Cel mult un an	2 %	2,5 %	3 %	4 %
Între un an și cel mult cinci ani	5 %	4 %	5 %	6 %
Cel puțin cinci ani	7,5 %	8 %	9 %	10 %

Etapa (c): suma costului curent de înlocuire și expunerea de credit potențială viitoare reprezintă valoarea expunerii.

PARTEA 4

Metoda expunerii inițiale

Etapa (a): valoarea noționalului fiecărui instrument se multiplică cu procentele indicate în tabelul 3.

Tabelul 3

Scadența inițială ⁽¹⁾	Contracte pe rata dobânzii	Contracte pe cursul de schimb și pe aur
Cel mult un an	0,5 %	2 %
Între un an și cel mult doi ani	1 %	5 %
Procent aplicat pentru fiecare an în plus	1 %	3 %

⁽¹⁾ În cazul contractelor pe rata dobânzii, instituțiile de credit pot alege fie scadența inițială, fie maturitatea reziduală, cu acordul autorităților competente respective.

Etapa (b): expunerea inițială astfel obținută este valoarea expunerii.

PARTEA 5

Metoda standardizată

1. Metoda standardizată (MS) poate fi utilizată numai pentru instrumentele financiare derivate tranzacționate pe OTC și tranzacțiile cu termen lung de decontare. Valoarea expunerii se calculează separat pentru fiecare grup de compensare. Se stabilește prin deducerea garanțiilor, pe baza următoarei formule:

valoarea expunerii =

$$\beta^* \max \left(CMV - CMC; \sum_j \left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right| \cdot CCRM_j \right)$$

unde:

CMV = valoarea curentă de piață a portofoliului de tranzacții din cadrul unui grup de compensare cu o contrapartidă, înainte de deducerea garanțiilor, respectiv:

$$CMV = \sum_i CMV_i$$

unde:

CMVi = valoarea curentă de piață a tranzacției i;

CMC = valoarea curentă de piață a garanțiilor atribuite grupului de compensare, unde:

$$CMC = \sum_l CMC_l$$

unde:

CMCl = valoarea curentă de piață a garanțiilor l;

i = indicele care desemnează tranzacția;

l = indicele care desemnează garanțiile;

j = indicele care desemnează categoria grupului de acoperire a riscului. Aceste grupuri de acoperire a riscului corespund unor factori de risc pentru care pozițiile de risc de semn opus pot fi compensate, rezultând o poziție de risc netă, pe baza căreia se calculează valoarea expunerii;

RPTij = poziție de risc din tranzacția i în raport cu grupul j de acoperire a riscului;

RPClj = poziție de risc din garanțiile l în raport cu grupul j de acoperire a riscului;

CCRMj = multiplicatorul aferent riscului de credit al contrapartidei, stabilit în tabelul 5, în raport cu grupul j de acoperire a riscului;

$\beta = 1,4$.

Garanțiile unei contrapartide au semn pozitiv, în timp ce garanțiile furnizate unei contrapartide au semn negativ.

Garanțiile recunoscute pe baza metodei în cauză se limitează la garanțiile eligibile în conformitate cu partea 1 punctul 11 din anexa VIII la prezenta directivă și cu punctul 9 din anexa II la Directiva 2006/49/CE.

2. În cazul în care o tranzacție cu instrumente financiare derivate, care se desfășoară pe OTC și prezintă un profil de risc linear, prevede schimbul unui instrument financiar contra unei sume de bani, aspectul privind plata se numește segment de plată. Tranzacțiile care prevăd schimbul unei plăți contra altei plăți sunt constituite din două segmente de plată. Segmentele de plată sunt formate din plățile brute prevăzute în contract, inclusiv valoarea noțională a tranzacției. Pentru efectuarea următoarelor calcule, instituțiile de credit pot să nu țină seama de riscul de rată a dobânzii aferent segmentelor de plată cu scadență mai mică de un an. Instituțiile de credit pot trata tranzacțiile care constau din două segmente de plată denumite în aceeași monedă, cum ar fi swap pe rata dobânzii, ca fiind o singură tranzacție agregată. Tratatamentul specific segmentelor de plată se aplică tranzacției agregate.
3. Tranzacțiile cu profil de risc linear, având ca instrumente financiare suport capitaluri proprii (inclusiv indici ai capitalurilor proprii), aur, alte metale prețioase sau alte mărfuri, sunt puse în corespondență cu o poziție de risc pe respectivele capitaluri proprii (sau indici ai capitalurilor proprii) sau mărfuri (inclusiv aur și alte metale prețioase) și cu o poziție de risc pe rata dobânzii pentru segmentul de plată. În cazul în care segmentul de plată este denominat în valută, acesta este pus în corespondență cu o poziție de risc în respectiva valută.
4. Tranzacțiile cu profil de risc linear, având ca instrument suport un titlu de creanță, sunt puse în corespondență cu o poziție de risc pe rata dobânzii pentru titlul de creanță respectiv și cu o altă poziție de risc pe rata dobânzii pentru segmentul de plată. Tranzacțiile cu profil de risc linear care prevăd schimbul unei plăți contra altei plăți, inclusiv contractele la termen pe cursul de schimb, sunt puse în corespondență cu o poziție de risc pe rata dobânzii pentru fiecare dintre segmentele de plată. În cazul în care titlul de creanță suport este denominat în valută, titlul respectiv este pus în corespondență cu o poziție de risc în valuta respectivă. În cazul în care un

segment de plată este denominat în valută, segmentul de plată respectiv este, de asemenea, pus în corespondență, cu o poziție de risc în valuta respectivă. Valoarea expunerii pentru un swap de bază pe curs de schimb este zero.

5. Dimensiunea unei poziții de risc care provine dintr-o tranzacție cu profil de risc linear este valoarea noțională efectivă (preț de piață înmulțit cu cantitate) a instrumentelor financiare suport (inclusiv mărfuri), convertită în moneda națională a instituției de credit, cu excepția cazului titlurilor de creanță.
6. Pentru titlurile de creanță și segmentele de plată, dimensiunea poziției de risc este produsul dintre valoarea noțională efectivă a plăților brute de efectuat (inclusiv valoarea noțională) convertită în moneda națională a instituției de credit, și durata modificată a titlului de creanță, respectiv a segmentului de plată.
7. Dimensiunea unei poziții de risc care provine dintr-un swap pe risc de credit este produsul dintre valoarea noțională a titlului de creanță de referință și scadența rămasă a instrumentului de tip swap pe risc de credit.
8. Dimensiunea unei poziții de risc care provine dintr-un instrument financiar derivat tranzacționat pe OTC cu profil de risc nelinear, inclusiv opțiuni și instrumente de tip swaption, este egală cu echivalentul delta al valorii noționale efective a instrumentului financiar care stă la baza tranzacției, cu excepția cazului unui titlu de creanță suport.
9. Dimensiunea unei poziții de risc care provine dintr-un instrument financiar derivat tranzacționat pe OTC cu profil de risc nelinear, inclusiv opțiuni și instrumente de tip swaption, al cărui instrument suport este reprezentat de un titlu de creanță sau de un segment de plată, este egală cu produsul dintre echivalentul delta al valorii noționale efective a instrumentului financiar sau a segmentului de plată și durata modificată a titlului de creanță, respectiv a segmentului de plată.
10. Pentru stabilirea pozițiilor de risc, garanțiile din partea unei contrapartide trebuie înțelese ca o creanță asupra contrapartidei decurgând dintr-un contract pe un instrument derivat (poziție lungă), scadență astăzi, în timp ce garanțiile furnizate unei contrapartide trebuie înțelese ca o obligație față de contrapartidă (poziție scurtă), scadență astăzi.
11. Instituțiile de credit pot utiliza următoarele formule pentru a stabili dimensiunea și semnul unei poziții de risc:

pentru toate instrumentele, cu excepția titlurilor de creanță:

valoarea noțională efectivă, sau

$$\text{echivalentul delta al valorii noționale} = p_{\text{ref}} \frac{\partial V}{\partial p}$$

unde:

P_{ref} = prețul instrumentului suport, denominat în monedă de referință;

V = valoarea instrumentului financiar (în cazul unei opțiuni, aceasta este prețul opțiunii, iar în cazul unei tranzacții cu profil de risc linear, aceasta este chiar valoarea instrumentului suport);

p = prețul instrumentului suport, denominat în aceeași monedă ca V ;

pentru titlurile de creanță și segmentele de plată ale tuturor tranzacțiilor:

valoarea noțională efectivă multiplicată cu durata modificată sau

echivalentul delta al valorii noționale multiplicat cu durata modificată

$$\frac{\partial V}{\partial r}$$

unde:

V = valoarea instrumentului financiar (în cazul unei opțiuni, aceasta este prețul opțiunii, iar în cazul unei tranzacții cu profil de risc linear, aceasta este chiar valoarea instrumentului suport, respectiv a segmentului de plată);

r = nivelul ratei dobânzii.

În cazul în care V este denominată în altă monedă decât moneda de referință, instrumentul derivat trebuie convertit în moneda de referință prin înmulțirea cu respectivul curs de schimb.

12. Pozițiile de risc trebuie clasificate în grupuri de acoperire a riscului. Pentru fiecare grup de acoperire a riscului, se calculează valoarea absolută a sumei pozițiilor de risc rezultante. Această sumă este denumită „poziție de risc netă” și este reprezentată prin:

$$\left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right|$$

din formula specificată la primul paragraf.

13. Pentru pozițiile de risc privind rata dobânzii, care provin din depozite în numerar primite din partea contrapartidei drept garanție, din segmente de plată și din titluri de creanță suport, pentru care se aplică o cerință de capital de cel mult 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 din anexa I la Directiva 2006/49/CE, există șase grupuri de acoperire a riscului pentru fiecare monedă, indicate în continuare în tabelul 4. Grupurile de acoperire a riscului se definesc printr-o combinație a criteriilor „scadență” și „rate ale dobânzii de referință”.

Tabelul 4

	Rate ale dobânzii de referință guvernamentale	Rate ale dobânzii de referință neguvernamentale
Scadență	← 1 an	← 1 an
Scadență	> 1 – ← 5 ani	> 1 – ← 5 ani
Scadență	> 5 ani	> 5 ani

14. Pentru pozițiile de risc pe rata dobânzii care provin din titluri de creanță suport sau din segmente de plată pentru care rata dobânzii este legată de o rată a dobânzii de referință, care reprezintă un nivel general al dobânzilor de pe piață, maturitatea reziduală este durata intervalului de timp până la următoarea reajustare a ratei dobânzii. În toate celelalte cazuri, maturitatea reziduală este durata de viață rămasă a titlului de creanță suport sau, în cazul unui segment de plată, durata de viață rămasă a tranzacției.
15. Există un singur grup de acoperire a riscului pentru fiecare emitent al unui titlu de creanță de referință care stă la baza unui instrument de tip swap pe risc de credit.
16. Pentru pozițiile de risc pe rata dobânzii care provin din depozite în numerar care sunt furnizate unei contrapartide drept garanție, în situația în care contrapartida respectivă nu are obligații de plată scadente cu risc specific scăzut, precum și din titluri de creanță suport, pentru care se aplică o cerință de capital mai mare de 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 din anexa I la Directiva 2006/49/CE, există un singur grup de acoperire a riscului pentru fiecare emitent. În cazul în care un segment de plată reproduce un astfel de titlu de creanță, există, de asemenea, un singur grup de acoperire a riscului pentru fiecare emitent al titlului de creanță de referință. Instituțiile de credit pot atribui aceluiași grup de acoperire a riscului poziții de risc care decurg din titluri de creanță ale unui anumit emitent sau din titluri de creanță de referință ale aceluiași emitent, care sunt reproduse de segmente de plată sau care stau la baza unui instrument de tip swap pe risc de credit.
17. Instrumentele financiare suport, altele decât titlurile de creanță, se atribuie acelorași grupuri de acoperire a riscului numai în cazul în care sunt instrumente identice sau similare. În toate celelalte cazuri, ele se atribuie unor grupuri distincte de acoperire a riscului. Similaritatea instrumentelor se stabilește după cum urmează:
- în cazul capitalurilor proprii, instrumentele similare sunt instrumentele aceluiași emitent. Un indice al capitalurilor proprii se tratează ca pentru cazul unui alt emitent;
 - în cazul metalelor prețioase, instrumentele similare sunt cele din același metal. Un indice al metalelor prețioase se tratează ca fiind un metal prețios distinct;
 - în cazul energiei electrice, instrumentele similare sunt drepturile și obligațiile de livrare care se referă la același interval temporal de încărcare, la nivel maxim sau nu, din cadrul oricărei perioade de 24 de ore și
 - în cazul mărfurilor, instrumentele similare sunt cele care aparțin aceluiași tip de marfă. Un indice al mărfurilor se tratează ca marfă distinctă.

18. Multiplicatorii aferenți riscului de credit al contrapartidei pentru diferite categorii de grupuri de acoperire a riscului sunt specificați în următorul tabel 5:

Tabelul 5

	Categorii de grupuri de acoperire a riscului	Multiplicatorul aferent riscului de credit al contrapartidei
1.	Rate ale dobânzii	0,2 %
2.	Rate ale dobânzii pentru poziții de risc care provin dintr-un titlu de creanță de referință care este suport al unui instrument de tip swap pe risc de credit și pentru care se aplică o cerință de capital de cel mult 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 din anexa I la Directiva 2006/49/CE	0,3 %
3.	Rate ale dobânzii pentru poziții de risc care provin dintr-un titlu de creanță sau un titlu de creanță de referință, pentru care se aplică o cerință de capital de peste 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 din anexa I la Directiva 2006/49/CE	0,6 %
4.	Cursuri de schimb	2,5 %
5.	Energie electrică	4 %
6.	Aur	5 %
7.	Capitaluri proprii	7 %
8.	Metale prețioase (cu excepția aurului)	8,5 %
9.	Alte mărfuri (cu excepția metalelor prețioase și a energiei electrice)	10 %
10.	Instrumente suport ale instrumentelor financiare derivate tranzacționate pe OTC care nu sunt incluse în nici una din categoriile menționate anterior	10 %

Instrumentele suport ale instrumentelor financiare derivate tranzacționate pe OTC, specificate în tabelul 5 punctul 10, se atribuie unor grupuri distincte de acoperire a riscului pentru fiecare categorie de instrument suport.

19. Pentru tranzacțiile cu profil de risc neliniar sau pentru segmentele de plată și pentru tranzacțiile care au ca instrument suport titluri de creanță, pentru care instituția de credit nu poate stabili delta, respectiv durata modificată, cu ajutorul unui model aprobat de autoritatea competentă pentru stabilirea cerințelor minime de capital pentru riscul de piață, autoritatea competentă stabilește dimensiunea pozițiilor de risc și multiplicatorii aferenți riscului de credit al contrapartidei aplicabili în mod prudential. După caz, autoritățile competente pot solicita utilizarea metodei stabilite la partea 3. Compensarea nu este recunoscută (respectiv, valoarea expunerii se stabilește ca și în cazul unui grup de compensare care ar include doar tranzacția individuală).
20. Fiecare instituție de credit dispune de proceduri interne pentru a verifica dacă, înainte de includerea unei tranzacții într-un grup de acoperire a riscului, tranzacția respectivă se desfășoară pe baza unui contract de compensare, executoriu din punct de vedere legal, care îndeplinește cerințele prevăzute la partea 7.
21. Instituția de credit care utilizează garanții pentru a diminua riscul de credit al contrapartidei trebuie să dispună de proceduri interne pentru a verifica dacă, înainte de recunoașterea în calculele sale a efectului garanțiilor, garanțiile respective îndeplinesc standardele de certitudine juridică stabilite de anexa VIII.

PARTEA 6

Metoda modelului intern

1. Cu aprobarea autorităților competente, o instituție de credit poate utiliza metoda modelului intern (MMI) pentru a calcula valoarea expunerii pentru tranzacțiile menționate la partea 2 punctul (2) (i) sau pentru tranzacțiile menționate la partea 2 punctul 2 (ii), 2 (iii) și 2 (iv), sau pentru tranzacțiile menționate la partea 2

punctul 2 (i)-(iv). În fiecare dintre aceste situații, pot fi incluse, de asemenea, tranzacțiile menționate la partea 2 punctul 2 (v). Fără a aduce atingere părții 2 punctul 1 paragraful al doilea, instituțiile de credit pot decide să nu aplice metoda respectivă pentru expunerile ne semnificative în ceea ce privește dimensiunea și riscul. Pentru a aplica MMI, o instituție de credit trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute de prezenta parte.

2. Cu aprobarea autorităților competente, aplicarea MMI se poate efectua secvențial în funcție de diferite tipuri de tranzacții, iar pe durata acestei perioade instituția de credit poate utiliza metodele specificate la partea 3 sau la partea 5. Fără a aduce atingere celorlalte dispoziții ale prezentei părți, instituțiile de credit nu sunt obligate să utilizeze un anumit tip de model.
3. Pentru tranzacțiile cu instrumente financiare derivate tranzacționate pe OTC și pentru tranzacțiile cu termen lung de decontare, pentru care nu a obținut aprobarea de utilizare a MMI, instituția de credit trebuie să utilizeze metodele specificate la partea 3 sau la partea 5. Utilizarea combinată a acestor două metode este permisă pe bază continuă în cadrul unui grup. Utilizarea combinată a acestor două metode în cadrul unei entități juridice se permite numai în cazul în care una dintre metode este utilizată pentru cazurile prevăzute la partea 5 punctul 19.
4. Instituțiile de credit care au obținut aprobare de utilizare a MMI nu pot reveni la utilizarea metodelor specificate la partea 3 sau la partea 5 decât pentru motive justificate în mod corespunzător și cu aprobarea autorităților competente. În cazul în care o instituție de credit nu mai îndeplinește cerințele prevăzute de prezenta parte, ea fie prezintă autorității competente un plan de redresare oportună, fie demonstrează că efectul neîndeplinirii cerințelor în cauză este ne semnificativ.

Valoarea expunerii

5. Valoarea expunerii se determină la nivelul grupului de compensare. Modelul trebuie să specifice distribuția anticipată a modificărilor valorii de piață a grupului de compensare, datorate modificărilor unor variabile ale pieței cum ar fi ratele dobânzii și ratele cursului de schimb. Modelul calculează apoi valoarea expunerii aferente grupului de compensare la o dată viitoare, în funcție de modificările variabilelor pieței. În cazul contrapartidelor care au încheiat un contract în marjă, modelul poate, de asemenea, să surprindă modificările viitoare ale garanțiilor.
6. Instituțiile de credit pot include garanțiile financiare eligibile, definite la partea 1 punctul 11 din anexa VIII la prezenta directivă și la punctul 9 din anexa II la Directiva 2006/49/CE, în distribuțiile anticipate ale modificărilor valorii de piață a grupului de compensare, în cazul în care garanțiile respective îndeplinesc cerințele cantitative, calitative și cele aferente datelor pentru MMI.
7. Valoarea expunerii se calculează ca produsul dintre α și expunerea anticipată pozitivă (EPE) efectivă:

$$\text{Valoarea expunerii} = \alpha \times \text{EPE efectivă}$$

unde:

alfa (α) este 1,4, dar autoritățile competente pot solicita utilizarea unei valori mai mari a factorului alfa, iar EPE efectivă se calculează prin estimarea valorii anticipate a expunerii (EEt), ca valoare medie a expunerii la momentul viitor t , unde media se determină pe baza valorilor viitoare posibile ale factorilor de risc de piață relevanți. Modelul estimează valoarea expunerii anticipate la câteva date viitoare t_1 , t_2 , t_3 etc.

8. Expunerea anticipată (EE) efectivă se calculează prin recurență:

$$\text{EEt}_k \text{ efectivă} = \max(\text{EEt}_k - 1 \text{ efectivă}; \text{EEt}_k)$$

unde:

momentul curent se notează cu t_0 , iar EEt_0 efectivă este egală cu expunerea curentă.

9. În acest sens, expunerea anticipată pozitivă efectivă reprezintă valoarea medie a expunerilor anticipate efective pe durata primului an al expunerii viitoare. În cazul în care toate contractele din grupul de compensare au o scadență mai mică de un an, expunerea anticipată pozitivă este valoarea medie a expunerilor anticipate până la data la care toate contractele din grupul de compensare ajung la scadență. Expunerea anticipată pozitivă efectivă se calculează ca medie ponderată a expunerilor anticipate efective:

$$\text{EffectiveEPE} = \sum_{k=1}^{\min(1 \text{ year; maturity})} \text{EffectiveEE}_{tk}^* \Delta t_k$$

unde:

ponderările $\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$ permit să se țină seama de cazul în care expunerea viitoare se calculează la momente de timp care nu sunt repartizate la intervale egale.

10. Dimensiunile expunerii anticipate sau ale expunerii maxime se calculează pe baza unei distribuții a expunerilor care țină seama de posibilitatea ca expunerile să nu fie normal distribuite.
11. Instituțiile de credit pot utiliza o măsură mai prudentă decât produsul dintre α și expunerea anticipată pozitivă efectivă, calculat în conformitate cu ecuația menționată anterior pentru fiecare contrapartidă.
12. Fără a aduce atingere dispozițiilor punctului 7, instituțiile de credit pot utiliza, cu aprobarea autorităților competente, propriile estimări ale lui α , cu condiția ca valoarea acestuia să nu fie mai mică decât 1,2, iar α să fie egal cu raportul dintre capitalul intern rezultat ca urmare a unei simulări globale pe toate contrapartidele a expunerii la riscul de credit al contrapartidei (numărător) și capitalul intern determinat pe baza expunerii anticipate pozitive (numitor). La numitor, expunerea anticipată pozitivă trebuie să fie utilizată ca și când ar fi o sumă fixă exigibilă. Instituțiile de credit trebuie să demonstreze că estimările proprii ale lui α reflectă, la numărător, surse semnificative ale dependenței stocastice a distribuției valorilor de piață ale tranzacțiilor sau ale portofoliilor de tranzacții pe contrapartide. Estimările proprii ale lui α trebuie să țină seama de varietatea portofoliilor.
13. O instituție de credit trebuie să se asigure că atât numărătorul cât și numitorul lui α se calculează în mod coerent în ceea ce privește metodologia de modelare, specificările parametrilor și structura portofoliului. Abordarea utilizată pentru estimarea lui α are la bază abordarea instituției de credit cu privire la capitalul intern, trebuie să fie bine documentată și să facă obiectul unui proces independent de validare. De asemenea, instituțiile de credit trebuie să revizuiască cel puțin trimestrial estimările efectuate și chiar mai des atunci când structura portofoliului variază în timp. Instituțiile de credit evaluează, de asemenea, riscul aferent modelului.
14. După caz, volatilitățile și corelațiile factorilor de risc de piață utilizați în simularea comună a riscului de piață și a riscului de credit trebuie să fie condiționate de factorul de risc de credit, pentru a indica creșterile potențiale ale volatilității sau ale corelației în contextul unui declin economic.
15. În cazul în care grupul de compensare face obiectul unui contract în marjă, instituțiile de credit trebuie să utilizeze una dintre următoarele măsuri ale expunerii anticipate pozitive:
 - (a) expunerea anticipată pozitivă, fără a ține seama de contractul în marjă;
 - (b) limita de marjă, în cazul în care este pozitivă, potrivit contractului în marjă, plus un adaos care reflectă creșterea potențială a expunerii în perioada de risc de marjă. Acest adaos se calculează ca fiind creșterea anticipată a expunerii grupului de compensare, începând de la o expunere curentă cu valoarea zero, pe perioada de risc de marjă. Se impune un minimum de cinci zile lucrătoare în cazul grupurilor de compensare compuse numai din tranzacții de tip vânzare reversibilă, care fac obiectul reajustării zilnice a marjei și a marcării zilnice la piață, și o un minimum de zece zile lucrătoare pentru toate celelalte grupuri de compensare sau
 - (c) în cazul în care modelul include efectele marjei pentru estimarea expunerii anticipate, măsura expunerii anticipate prin intermediul modelului se poate utiliza direct în ecuația de la punctul 8, cu aprobarea autorităților competente.

Cerințe minime pentru modelele de calcul al expunerii anticipate pozitive (EPE)

16. Modelul utilizat de o instituție de credit pentru calcularea expunerilor anticipate pozitive trebuie să îndeplinească cerințele operaționale prevăzute la punctele 17-41.

Controlul riscului de credit al contrapartidei

17. Instituția de credit trebuie să dispună de o unitate de control, care să fie responsabilă cu proiectarea și aplicarea sistemului de gestionare a riscului de credit al contrapartidei, inclusiv pentru validarea inițială și continuă a modelului. Unitatea de control al riscului verifică integritatea datelor de intrare, întocmește și analizează rapoarte asupra rezultatelor modelului de măsurare a riscului instituției de credit și evaluează legătura dintre măsurile expunerii la risc și limitele de creditare și tranzacționare. Unitatea în cauză funcționează independent de alte unități responsabile cu inițierea, reînnoirea sau tranzacționarea expunerilor și trebuie, de asemenea, să nu fie supusă nici unei influențe inoportune; trebuie să dețină personal adecvat; trebuie să prezinte rapoarte direct cadrelor de conducere a instituției de credit. Activitatea unității de control al riscului face parte integrantă din procesul instituției de credit de gestionare zilnică a riscului de credit. În consecință, rezultatele acesteia fac parte integrantă din procesul de planificare, monitorizare și control al creditului și al profilului de risc de credit în ansamblu, aferente instituției de credit.
18. O instituție de credit trebuie să dispună de politici, procese și sisteme de gestionare a riscului de credit al contrapartidei, solide din punct de vedere conceptual și aplicate cu integritate. Un cadru solid de gestionare a riscului de credit al contrapartidei trebuie să includă identificarea, măsurarea, gestionarea, aprobarea și raportarea internă a riscului de credit al contrapartidei.

19. Politicile unei instituții de credit privind gestionarea riscului țin seama de riscul de piață, de riscul de lichiditate și de riscurile legale și operaționale care pot fi asociate cu riscul de credit al contrapartidei. Instituția de credit nu desfășoară activități comerciale cu o contrapartidă fără a evalua în prealabil solvabilitatea acesteia și ține seama în mod corespunzător de riscul de credit la decontare și riscul de credit dinaintea decontării. Riscurile respective sunt gestionate cât mai cuprinzător la nivel de contrapartidă (prin agregarea expunerilor la riscul de credit al contrapartidei cu alte expuneri la risc de credit) și la nivelul întregii societăți.
20. Consiliul de administrație și cadrele de conducere ale unei instituții de credit trebuie să participe activ în procesul de control al riscului de contrapartidă și trebuie să îl considere un aspect esențial al activității economice, căruia trebuie să i se aloce resurse semnificative. Cadrele de conducere trebuie să cunoască limitele și ipotezele aferente modelului utilizat, precum și impactul pe care acestea îl pot avea asupra fiabilității rezultatelor. Cadrele de conducere trebuie, de asemenea, să țină seama de incertitudinile aferente condițiilor de piață, precum și de problemele operaționale, și să cunoască modalitatea în care acestea sunt reflectate în model.
21. Rapoartele zilnice privind expunerile instituției de credit la riscul de credit al contrapartidei sunt revizuite de către cadrele de conducere cu un nivel ierarhic adecvat și cu autoritate suficientă pentru a aplica atât reducerea pozițiilor asumate la nivel individual de administratorii de credite sau de cei care tranzacționează, precum și reducerea expunerii globale a instituției de credit la riscul de credit al contrapartidei.
22. Sistemul unei instituții de credit privind gestionarea riscului de credit al contrapartidei este utilizat împreună cu limitele interne de creditare și de tranzacționare. Limitele menționate anterior trebuie să se coreleze cu modelul adoptat de instituția de credit de măsurare a riscului într-o manieră coerentă în timp și înțeleasă în mod corespunzător de administratorii de credit, de cei care tranzacționează și de cadrele de conducere.
23. Măsurarea de către instituția de credit a riscului de credit al contrapartidei trebuie să includă măsurarea zilnică și pe parcursul zilei a utilizării liniilor de credit. Instituția de credit măsoară expunerea curentă la valoarea brută, precum și la valoarea netă a garanțiilor. Instituția de credit calculează și monitorizează, la nivel de portofoliu și la nivel de contrapartidă, expunerea maximă sau expunerea potențială viitoare la un interval de încredere ales de instituția de credit. Instituția de credit ține seama de pozițiile importante sau cu un grad ridicat de concentrare, inclusiv pe grupuri de clienți aflați în legătură pe un anumit sector economic, pe o anumită piață etc.
24. Instituția de credit trebuie să dețină un program curent și strict de simulare de situații de criză, care să completeze analiza riscului de credit al contrapartidei bazată pe rezultatele zilnice ale modelului instituției de măsurare a riscului. Rezultatele acestor simulări de criză trebuie reexaminare periodic de cadrele de conducere și trebuie să se reflecte în politicile și în limitele privind riscul de credit al contrapartidei, stabilite de cadrele de conducere și de consiliul de administrație. În cazul în care aceste simulări de criză evidențiază o anumită vulnerabilitate la un anumit ansamblu de circumstanțe, instituția de credit trebuie să adopte fără întârziere măsuri de gestionare adecvată a riscurilor respective.
25. Instituția de credit trebuie să dispună de proceduri care să asigure conformitatea cu documentele care stabilesc politicile, mecanismele de control și procedurile interne privind funcționarea sistemului de gestionare a riscului de credit al contrapartidei. Sistemul de gestionare a riscului de credit al contrapartidei deținut de instituția de credit trebuie să fie documentat în mod corespunzător și să ofere explicații cu privire la tehnicile empirice utilizate pentru măsurarea riscului de credit al contrapartidei.
26. În cadrul procesului periodic de audit intern, instituția de credit desfășoară o reexaminare independentă a sistemului de gestionare a riscului de credit al contrapartidei. Reexaminarea respectivă trebuie să includă atât activitățile unităților operaționale menționate la punctul 17, cât și activitățile unității independente de control al riscului de credit al contrapartidei. Reexaminarea procesului general de gestionare a riscului de credit al contrapartidei trebuie să se realizeze cu regularitate și să aibă în vedere cel puțin următoarele aspecte:
 - (a) caracterul adecvat al documentației sistemului și procesului de gestionare a riscului de credit al contrapartidei;
 - (b) organizarea unității de control al riscului de credit al contrapartidei;
 - (c) integrarea rezultatelor obținute în urma măsurării riscului de credit al contrapartidei în activitatea zilnică de gestionare a riscului;
 - (d) procesul de aprobare a modelelor de stabilire a riscului și a sistemelor de evaluare utilizate de personalul din compartimentul de tranzacționare și din compartimentul de procesare posttranzacționare;
 - (e) validarea oricărei modificări semnificative din procesul de măsurare a riscului de credit al contrapartidei;
 - (f) sfera de aplicare a riscului de credit al contrapartidei reflectată de modelul de măsurare a riscului;
 - (g) integritatea sistemului de informare al conducerii;
 - (h) acuratețea și consistența datelor privind riscul de credit al contrapartidei;
 - (i) verificarea coerenței, actualității și fiabilității surselor de date utilizate pentru aplicarea modelelor, inclusiv independența respectivelor surse de date;
 - (j) acuratețea și relevanța ipotezelor privind volatilitatea și corelația;

- (k) acuratețea calculelor de evaluare și modificare a riscurilor și
- (l) verificarea exactității modelului prin utilizarea frecventă a procesului de control *a posteriori*.

Testul de utilizare

- 27. Distribuția expunerilor generată de modelul utilizat pentru a calcula expunerea anticipată pozitivă efectivă trebuie să facă parte integrantă din procesul instituției de credit de gestionare zilnică a riscului de credit al contrapartidei. Rezultatele modelului au, în consecință, un rol esențial în aprobarea creditului, în gestionarea riscului de credit al contrapartidei, în alocarea capitalului intern și în gestionarea de întreprindere a instituției de credit.
- 28. O instituție de credit trebuie să dispună de un dosar al utilizării modelelor care generează o distribuție a expunerilor la riscul de credit al contrapartidei. Instituția de credit trebuie să demonstreze în acest mod că utilizează un model pentru a calcula distribuțiile expunerilor pe care se bazează calcularea expunerilor anticipate pozitive care, în sens larg, îndeplinește cerințele minime prevăzute de prezenta parte cu cel puțin un an înaintea obținerii aprobării din partea autorităților competente.
- 29. Modelul utilizat pentru a genera o distribuție a expunerilor la riscul de credit al contrapartidei trebuie să facă parte integrantă din cadrul de gestionare a riscului de credit al contrapartidei, care include identificarea, măsurarea, gestionarea, aprobarea și raportarea internă cu privire la riscul de credit al contrapartidei. Cadrul respectiv include măsurarea utilizării liniilor de credit (prin agregarea expunerilor la riscul de credit al contrapartidei cu alte expuneri la riscul de credit), precum și alocarea capitalului intern. Pe lângă expunerea anticipată pozitivă, o instituție de credit trebuie să măsoare și să gestioneze expunerile curente. După caz, instituția de credit trebuie să măsoare expunerea curentă la valoarea brută și la valoarea netă a garanțiilor. Se consideră că testul de utilizare a fost efectuat în cazul în care o instituție de credit utilizează alte măsurări ale riscului de credit al contrapartidei, cum ar fi expunerea maximă sau expunerea de credit potențială viitoare, bazate pe distribuția expunerilor generată de același model care este utilizat pentru calcularea expunerii anticipate pozitive.
- 30. O instituție de credit trebuie să dispună de sisteme capabile să estimeze zilnic, după caz, expunerea anticipată, cu excepția cazului în care demonstrează autorităților competente că expunerile sale la riscul de credit al contrapartidei justifică o frecvență mai mică de calcul. Instituția de credit trebuie să calculeze expunerea anticipată de-a lungul unui profil temporal de orizonturi de estimare, care să reflecte în mod adecvat structura temporală a fluxurilor viitoare de numerar și scadența contractelor, și într-o manieră care să țină seama de importanța și de structura expunerilor.
- 31. Expunerea se măsoară, se monitorizează și se verifică pe durata de viață a tuturor contractelor din grupul de compensare (nu doar pe un interval de timp de un an). Instituția de credit trebuie să dispună de proceduri care să permită identificarea și controlul riscurilor contrapartidelor în cazul în care expunerea depășește intervalul de timp de un an. Creșterea estimată a expunerii trebuie să fie o dată de intrare pentru modelul instituției de credit cu privire la capitalul intern.

Simularea de criză

- 32. O instituție de credit trebuie să dispună de procese solide de simulare de criză utilizate pentru evaluarea ratei de acoperire a capitalului pentru riscul de credit al contrapartidei. Cuantificările de criză se compară cu cele ale expunerii anticipate pozitive și sunt considerate de instituția de credit ca făcând parte integrantă din procesul prevăzut la articolul 123. Prin simularea de criză se identifică, de asemenea, posibile evenimente sau modificări viitoare ale condițiilor economice, care ar putea avea efecte nefavorabile asupra expunerilor instituției de credit la riscul de credit, și se evaluează capacitatea instituției respective de a face față modificărilor respective.
- 33. Instituția de credit simulează în situație de criză expunerile sale la riscul de credit al contrapartidei și efectuează inclusiv simulări de criză care să combine factorii de risc de piață și de risc de credit. Simulările de criză pentru riscul de credit al contrapartidei iau în considerare riscul de concentrare (față de o singură contrapartidă sau grupuri de contrapartide), riscul de evoluție corelată a riscurilor de piață și de credit și riscul ca lichidarea pozițiilor contrapartidei să provoace modificări ale pieței. Simulările de criză trebuie să analizeze, de asemenea, impactul modificărilor pieței asupra pozițiilor proprii ale instituției de credit, iar instituția de credit trebuie să integreze acest impact în evaluarea riscului de credit al contrapartidei.

Riscul de corelare

- 34. Instituțiile de credit trebuie să acorde o atenție corespunzătoare expunerilor care conduc la un nivel semnificativ al riscului general de corelare.
- 35. Instituțiile de credit trebuie să dispună de proceduri de identificare, monitorizare și control al situațiilor de risc specific de corelare de la începutul tranzacției și pe toată durata derulării acesteia.

Integritatea procesului de modelare

- 36. Modelul reflectă condițiile și specificațiile tranzacțiilor într-o manieră actualizată, completă și prudentă. Condițiile respective trebuie să includă cel puțin valorile noționale ale contractelor, scadența, activele de referință, contractele în marjă și acordurile de compensare. Specificațiile și condițiile tranzacțiilor se păstrează

într-o bază de date care face obiectul unui proces periodic și formal de verificare. Procesul de recunoaștere a acordurilor de compensare presupune avizul juriștilor, pentru a se verifica caracterul executoriu din punct de vedere legal al compensării, și trebuie să fie înregistrat în baza de date de către o unitate independentă. Transmiterea către model a datelor cu privire la condițiile și specificațiile tranzacțiilor trebuie, de asemenea, să facă obiectul unui proces de audit intern, iar între model și sistemele de date sursă trebuie să existe procese formale de corelare pentru a se verifica permanent dacă datele cu privire la condițiile și specificațiile tranzacțiilor sunt reflectate corect sau, cel puțin, prudent în calculul expunerilor anticipate pozitive.

37. Pentru a calcula expunerile curente, modelul utilizează datele curente de piață. Atunci când utilizează date istorice pentru estimarea volatilității și a corelațiilor, acestea trebuie să acopere o perioadă de cel puțin trei ani și să fie actualizate trimestrial sau mai frecvent, în cazul în care condițiile de piață necesită acest lucru. Datele trebuie să acopere o întreagă gamă de condiții economice, de exemplu un ciclu economic întreg. O unitate independentă de unitatea operațională validează prețul furnizat de aceasta din urmă. Datele trebuie să fie colectate independent de liniile de activitate, să fie introduse în model în timp util și într-o manieră completă și să fie păstrate într-o bază de date care face obiectul unui proces formal și periodic de verificare. O instituție de credit trebuie să dispună, de asemenea, de un proces bine dezvoltat de verificare a integrității datelor, care să permită eliminarea observațiilor eronate și/sau a celor deficitare. În măsura în care modelul se bazează pe aproximări ale datelor de piață pentru produsele noi pentru care nu sunt disponibile anumite date istorice pe o perioadă de trei ani, politicile interne trebuie să identifice aproximările adecvate, iar instituția de credit trebuie să demonstreze empiric că aproximările furnizează o reprezentare prudentă a riscului asumat în condiții nefavorabile de piață. În cazul în care modelul include efectele garanțiilor asupra modificărilor valorii de piață a grupului de compensare, instituția de credit trebuie să dispună de date istorice adecvate pentru modelarea volatilității garanțiilor.
38. Modelul face obiectul unui proces de validare. Procesul respectiv trebuie să se regăsească cu claritate în politicile și procedurile instituțiilor de credit. Procesul de validare trebuie să specifice tipul de testare necesară pentru a garanta integritatea modelului și pentru a identifica condițiile în care ipotezele sunt încălcate și se poate ajunge la subestimarea expunerii anticipate pozitive. Procesul de validare implică o reexaminare a caracterului exhaustiv al modelului.
39. Instituția de credit monitorizează riscurile pertinente și deține procese de estimare a expunerii anticipate pozitive atunci când riscurile respective devin semnificative. Aceasta include următoarele elemente:
 - (a) instituția de credit își identifică și gestionează expunerile la riscul specific de corelare;
 - (b) pentru expunerile cu profil de risc în creștere după un an, instituția de credit trebuie să compare cu regularitate estimarea expunerii anticipate pozitive pe o perioadă de un an cu expunerea anticipată pozitivă pe întreaga durată a expunerii și
 - (c) pentru expunerile cu maturitate reziduală mai mică de un an, instituția de credit trebuie să compare cu regularitate costul de înlocuire (expunerea curentă) cu profilul expunerii realizate și/sau să stocheze date care ar permite o astfel de comparație.
40. O instituție de credit trebuie să dețină proceduri interne de verificare dacă, înainte de includerea unei tranzacții într-un grup de compensare, tranzacția respectivă face obiectul unui contract de compensare executoriu din punct de vedere legal, care îndeplinește cerințele prevăzute la partea 7.
41. Instituția de credit care utilizează garanții pentru a diminua riscul de credit al contrapartidei trebuie să dețină proceduri interne pentru a verifica, înainte de recunoașterea efectului garanțiilor în calculele sale, că garanțiile în cauză respectă standardele de certitudine juridică stabilite de anexa VIII.

Cerințe de validare pentru modelele de calcul al expunerilor anticipate pozitive

42. Modelul de calcul al expunerilor anticipate pozitive al unei instituții de credit trebuie să îndeplinească următoarele cerințe de validare:
 - (a) cerințele de validare calitativă prevăzute de anexa V la Directiva 2006/49/CE;
 - (b) ratele dobânzii, cursurile de schimb, prețurile capitalurilor proprii, mărfurile și alți factori de risc de piață sunt estimați pe perioade lungi de timp pentru a măsura expunerea la riscul de credit al contrapartidei. Performanța modelului de estimare pentru factorii de risc de piață trebuie validat pe o perioadă lungă de timp;
 - (c) modelele de stabilire a riscului utilizate pentru a calcula expunerea la riscul de credit al contrapartidei, în contextul unui anumit scenariu privind șocuri viitoare asupra factorilor de risc de piață, sunt testate în cadrul procesului de validare a modelului. Modelele de stabilire a riscului în cazul opțiunilor trebuie să țină seama de caracterul nelinear al valorii opțiunilor în raport cu factorii de risc de piață;
 - (d) modelul de calcul al expunerilor anticipate pozitive trebuie să reflecte informații specifice tranzacțiilor pentru a agrega expunerile la nivelul grupului de compensare. O instituție de credit trebuie să verifice dacă tranzacțiile sunt atribuite grupului adecvat de compensare din cadrul modelului;

- (e) modelul de calcul al expunerilor anticipate pozitive include, de asemenea, informații specifice fiecărei tranzacții, pentru a surprinde efectele contractelor în marjă. Modelul trebuie să țină seama atât de valoarea curentă a marjei, cât și de marja care, în viitor, ar putea fi transferată între contrapartide. Un astfel de model trebuie să țină seama de natura contractelor în marjă (unilaterale sau bilaterale), de frecvența apelurilor în marjă, de perioada de risc de marjă, de pragul minim al expunerii în afara marjei pe care instituția de credit este dispusă să o accepte și de suma minimă de transfer. Modelul respectiv trebuie fie să modeleze variațiile valorii, marcate la piață, ale garanțiilor acordate, fie să aplice normele prevăzute de anexa VIII și
- (f) procesul de control *a posteriori*, static și bazat pe date istorice, în funcție de portofoliile reprezentative ale contrapartidelor, face parte din procesul de validare a modelului. La anumite intervale de timp, instituția de credit trebuie să efectueze un astfel de control *a posteriori* al unei serii de portofolii reprezentative ale contrapartidelor (reale sau ipotetice). Portofoliile respective trebuie alese în funcție de receptivitatea lor la corelațiile și la factorii de risc de piață semnificativi la care este expusă instituția de credit.

În cazul în care procesul de control *a posteriori* indică faptul că modelul nu este suficient de exact, autoritățile competente revocă aprobarea modelului și impun adoptarea unor măsuri adecvate care garantează îmbunătățirea imediată a modelului. De asemenea, autoritățile competente pot solicita instituțiilor de credit să dețină fonduri proprii suplimentare în conformitate cu articolul 136.

PARTEA 7

Compensarea contractuală (contracte de novație și alte acorduri de compensare)

(a) Tipuri de compensare recunoscute de autoritățile competente

În sensul prezentei părți, „contrapartidă” reprezintă orice entitate (inclusiv persoane fizice) care are competența de a încheia un acord de compensare contractuală, iar „acord de compensare încrucișată contractuală” reprezintă un acord bilateral scris între o instituție de credit și o contrapartidă care creează o singură obligație din punct de vedere legal acoperind toate acordurile cadru bilaterale și tranzacțiile aferente unor categorii diferite de produse. Acordurile de compensare încrucișată contractuală acoperă doar compensarea efectuată pe bază bilaterală.

În sensul compensării încrucișate, se consideră ca fiind categorii diferite de produse următoarele:

- (i) operațiuni de report, vânzările reversibile, operațiuni de împrumut și creditare de valori mobiliare și mărfuri;
- (ii) operațiuni de creditare cu apel în marjă și
- (iii) contractele menționate la anexa IV.

Autoritățile competente consideră că următoarele tipuri de compensare contractuală reduc riscurile:

- (i) contracte bilaterale de novație între o instituție de credit și contrapartida acesteia, prin care creanțele și obligațiile reciproce sunt automat amalgamate astfel încât novația respectivă stabilește o singură sumă netă de fiecare dată când se aplică novația, creând astfel un nou contract unic obligatoriu din punct de vedere legal, care anulează contractele anterioare;
- (ii) alte acorduri bilaterale încheiate între o instituție și contrapartida acesteia și
- (iii) acordurile de compensare încrucișată contractuală, încheiate de către instituțiile de credit care au primit aprobarea autorității competente pentru a utiliza metoda specificată la partea 6, în ceea ce privește tranzacțiile care intră în sfera de aplicare a metodei respective. Compensarea între tranzacțiile efectuate de membrii unui grup nu este recunoscută în sensul calculării cerințelor de capital.

(b) Condiții de recunoaștere

Autoritățile competente consideră compensarea contractuală ca reducând riscurile numai în următoarele condiții:

- (i) o instituție de credit trebuie să aibă un acord de compensare contractuală cu contrapartida acesteia, care creează o singură obligație legală, acoperind toate tranzacțiile incluse, astfel încât, în situația în care contrapartida nu își îndeplinește obligațiile datorită situației de neplată, falimentului, lichidării sau oricărei alte situații similare, instituția de credit să aibă dreptul de a primi sau obligația de a plăti numai suma netă a valorilor pozitive și negative, marcate la piață, ale tranzacțiilor individuale incluse;

- (ii) o instituție de credit trebuie să fi pus la dispoziția autorității competente avize juridice justificate și scrise pe baza cărora, în cazul unui litigiu, instanțele și autoritățile administrative competente pot constata, în cazurile descrise la punctul (i), că obligațiile și creanțele instituției de credit se limitează la suma netă, astfel cum este descris la punctul (i), sub incidența:
 - legislației jurisdicției în care contrapartida a fost înregistrată și, în cazul în care este vorba despre o sucursală străină a unei întreprinderi, intră și sub incidența legislației jurisdicției în care sucursala respectivă este localizată;
 - legislației care reglementează tranzacțiile individuale incluse și
 - legislației care reglementează contractele sau acordurile necesare efectuării compensării contractuale,
- (iii) o instituție de credit trebuie să adopte proceduri care să asigure că validitatea legală a compensării contractuale a acesteia este examinată continuu, având în vedere modificările posibile ale legilor relevante;
- (iv) instituția de credit trebuie să păstreze îndosariată toată documentația necesară;
- (v) efectele compensării trebuie să fie luate în considerare în cuantificarea de către instituția de credit, pentru fiecare contrapartidă, a nivelului agregat al expunerii la riscul de credit al contrapartidei, iar instituția de credit trebuie să administreze riscul de credit al contrapartidei pe această bază și
- (vi) riscul de credit față de orice contrapartidă este agregat pentru a obține o singură expunere, din punct de vedere legal, pentru toate tranzacțiile. Se ține seama de această valoare agregată în sensul limitelor de creditare și al capitalului intern.

Autoritățile competente, după consultarea celorlalte autorități competente în cauză, dacă este necesar, trebuie să asigure că compensarea contractuală este validă din punct de vedere legal sub incidența legislației fiecărei jurisdicții. În cazul în care autoritățile competente nu sunt mulțumite în acest sens, ele nu recunosc acordul de compensare contractuală ca diminuator de risc pentru nici una dintre contrapartide.

Autoritățile competente pot accepta opinii legale justificate întocmite în funcție de diferite tipuri de compensări contractuale.

Nu poate fi recunoscut ca diminuator de risc nici un contract care conține o dispoziție care permite unei contrapartide care își respectă obligațiile contractuale să facă numai plăți limitate sau să nu facă nici o plată în contul averii contrapartidei care nu-și respectă obligațiile contractuale, chiar dacă aceasta din urmă este un creditor net (clauza walkaway).

De asemenea, în cazul acordurilor de compensare încrucișată contractuală, trebuie să se respecte următoarele criterii:

- (a) suma netă menționată la litera (b) punctul (i) din prezenta parte reprezintă suma netă a valorilor de închidere pozitive și negative ale oricărui acord cadru bilateral individual inclus și a valorilor pozitive și negative, marcate la piață, ale tranzacțiilor individuale (valoarea netă aferentă compensării încrucișate);
 - (b) avizele juridice justificate și scrise menționate la litera (b) punctul (ii) din prezenta parte trebuie să ateste validitatea și aplicabilitatea din punct de vedere legal a întregului acord de compensare încrucișată contractuală, pe baza dispozițiilor sale contractuale, și să prezinte impactul acordului de compensare asupra dispozițiilor semnificative ale oricărui acord cadru bilateral individual inclus. O opinie legală trebuie să fie în general recunoscută ca atare de comunitatea juridică din statul membru în care instituția de credit este autorizată sau de un memorandum legislativ care să abordeze toate problemele semnificative într-o manieră justificată;
 - (c) instituția de credit trebuie să adopte proceduri în conformitate cu litera (b) punctul (iii) din prezenta parte pentru a verifica dacă orice tranzacție care urmează să fie inclusă într-un grup de compensare face obiectul unui aviz juridic și
 - (d) având în vedere acordul de compensare încrucișată contractuală, instituția de credit continuă să îndeplinească cerințele pentru recunoașterea compensării bilaterale, precum și cerințele prevăzute la articolele 90-93 privind recunoașterea diminuării riscului de credit, după caz, în ceea ce privește fiecare acord cadru bilateral individual inclus și fiecare tranzacție inclusă.
- (c) Efectele recunoașterii

Recunoașterea compensării în sensul părților 5 și 6 se face în modurile descrise în continuare.

(i) Contracte de novăție

Ponderarea se poate aplica mai degrabă sumelor nete unice stabilite în conformitate cu contractele de novăție decât sumelor brute implicate. Astfel, în aplicarea părții 3, la:

- etapa (a): costul curent de înlocuire și la
- etapa (b): valorile noționalului sau valorile instrumentului suport

se pot obține în funcție de contractul de novăție. Pentru aplicarea dispozițiilor părții 4, la etapa (a), valoarea noționalului poate fi calculată având în vedere contractul de novăție; se aplică apoi procentele indicate în tabelul 3.

(ii) Alte acorduri de compensare

În aplicarea părții 3:

- la etapa (a), costul curent de înlocuire pentru contractele incluse într-un acord de compensare poate fi obținut prin luarea în considerare a costului efectiv de înlocuire estimat care rezultă din acord; în cazul în care compensarea conduce la o obligație netă pentru instituția de credit care calculează costul net de înlocuire, costul curent de înlocuire este calculat la valoarea zero și
- la etapa (b), valoarea expunerii potențiale viitoare pentru toate contractele incluse într-un acord de compensare poate fi redusă în conformitate cu următoarea formulă:

$$PCE_{red} = 0,4 * PCE_{gross} + 0,6 * NGR * PCE_{gross}$$

unde:

- PCE_{red} = valoarea redusă a expunerii de credit potențiale viitoare pentru toate contractele încheiate cu o anumită contrapartidă, incluse într-un acord de compensare bilaterală valabil din punct de vedere legal
- PCE_{gross} = totalul valorilor expunerilor de credit potențiale viitoare pentru toate contractele încheiate cu o anumită contrapartidă, incluse într-un acord de compensare bilaterală, valabil din punct de vedere legal, și calculate prin înmulțirea valorilor lor noționale cu procentele indicate în tabelul 1
- NGR = „raportul net-brut”: se calculează de instituția de credit fie prin:
 - (i) calcul separat: raportul dintre costul net de înlocuire pentru toate contractele incluse într-un acord de compensare bilaterală, valabil din punct de vedere legal, încheiat cu o anumită contrapartidă (numărător) și costul brut de înlocuire pentru toate contractele incluse într-un acord de compensare bilaterală, valabil din punct de vedere legal, cu respectiva contrapartidă (numitor), fie prin
 - (ii) calcul agregat: raportul dintre suma costurilor nete de înlocuire, calculate pe o bază bilaterală pentru toate contrapartidele ținând seama de contractele incluse în acorduri de compensare valabile din punct de vedere legal (numărător) și costul brut de înlocuire pentru toate contractele incluse în acorduri de compensare valabile din punct de vedere legal (numitor).

În cazul în care statele membre permit instituțiilor de credit alegerea unei metode, metoda aleasă trebuie să fie utilizată în mod consecvent.

Pentru calculul expunerii de credit potențiale viitoare, potrivit formulei menționate anterior, contractele perfect corespondente care sunt incluse în acordul de compensare pot fi luate în considerare ca un singur contract, cu un noțional echivalent cu rezultatele nete. Contractele perfect corespondente sunt contracte la termen pe cursul de schimb sau contracte similare în care noționalul este echivalent cu fluxurile de numerar, în cazul în care aceste fluxuri devin scadente la aceeași dată și sunt denominate total sau parțial în aceeași valută.

În aplicarea părții 4, la etapa (a)

- contractele perfect corespondente care sunt incluse în acordul de compensare pot fi luate în considerare ca un singur contract cu un noțional echivalent cu rezultatele nete, valoarea noționalului fiind multiplicată cu procente din tabelul 3 și
- pentru toate celelalte contracte incluse într-un acord de compensare, procente aplicabile pot fi reduse în conformitate cu tabelul 6:

Tabelul 6

Scadența inițială ⁽¹⁾	Contracte pe rata dobânzii	Contracte pe cursul de schimb
Cel mult un an	0,35 %	1,50 %
Între un an și cel mult doi ani	0,75 %	3,75 %
Procent aplicat pentru fiecare an suplimentar	0,75 %	2,25 %

⁽¹⁾ În cazul contractelor pe rata dobânzii, instituțiile de credit pot alege fie scadența inițială, fie maturitatea reziduală, cu acordul autorităților competente respective.

ANEXA IV

TIPURI DE INSTRUMENTE FINANCIARE DERIVATE

1. Contracte pe rata dobânzii:
 - (a) swap pe rata dobânzii;
 - (b) contracte swap de bază;
 - (c) contracte la termen pe rata dobânzii;
 - (d) contracte futures pe rata dobânzii;
 - (e) opțiuni pe rata dobânzii, cumpărate și
 - (f) alte contracte similare.
 2. Contracte pe curs de schimb și contracte pe aur:
 - (a) swap pe rata dobânzii cu valute diferite;
 - (b) contracte la termen pe cursul de schimb;
 - (c) contracte futures pe valută;
 - (d) opțiuni pe valute, achiziționate;
 - (e) alte contracte similare și
 - (f) contracte pe aur similare celor menționate la literele (a)-(e).
 3. Contracte similare celor menționate la punctul 1 literele (a)-(e) și la punctul 2 literele (a)-(d) privind alte elemente de referință sau indici. Sunt incluse aici cel puțin toate instrumentele menționate la punctele 4-7, 9 și 10 de la secțiunea C din anexa I la Directiva 2004/39/CE, care nu au fost incluse la punctele 1 și 2 din prezenta anexă.
-

ANEXA V

CRITERII TEHNICE PRIVIND ORGANIZAREA ȘI TRATAREA RISCURILOR**1. CONDUCERE**

1. Organismul de conducere menționat la articolul 11 definește dispoziții privind separarea responsabilităților în scopul organizării și al prevenirii conflictelor de interese.

2. TRATAREA RISCURILOR

2. Organismul de conducere menționat la articolul 11 aprobă și examinează periodic strategiile și politicile de asumare, gestionare, monitorizare și diminuare a riscurilor la care instituția de credit este expusă sau ar putea fi expusă, inclusiv riscuri determinate de mediul macroeconomic în care instituția respectivă funcționează, în ceea ce privește starea ciclului economic.

3. RISC DE CREDIT ȘI RISCUL CONTRAPARTIDEI

3. Acordarea de credite se face pe baza unor criterii solide și bine-definite. Procesul de aprobare, modificare, reînnoire și refinanțare a creditelor se stabilește cu claritate.
4. Gestionarea și monitorizarea permanentă a diferitelor expuneri și portofolii de credite purtătoare de risc, inclusiv pentru identificarea și gestionarea creditelor problematice și pentru efectuarea ajustărilor de valoare și constituirea unor provizioane adecvate, se face prin sisteme eficiente.
5. Diversitatea portofoliilor de credite trebuie să fie adecvată în funcție de piețele țintă și strategiile globale de creditare ale instituției de credit.

4. RISC REZIDUAL

6. Riscul ca tehnicile recunoscute de diminuare a riscului de credit să fie mai puțin eficiente decât estimat trebuie abordat și controlat prin intermediul unor politici și proceduri scrise.

5. RISC DE CONCENTRARE

7. Riscul de concentrare care decurge din expuneri față de contrapartide, grupuri de contrapartide asociate și contrapartide din același sector economic, zonă geografică sau care desfășoară aceeași activitate sau furnizează aceeași marfă, aplicarea tehnicilor de diminuare a riscului de credit, inclusiv, în special, riscurile aferente expunerilor maxime indirecte (de exemplu, față de un singur emitent de garanții), trebuie să fie abordate și controlate prin intermediul unor politici și proceduri scrise.

6. RISC DE TITLURIZARE

8. Riscurile care decurg din tranzacții de titlurizare pentru care instituțiile de credit sunt inițiator sau sponsor trebuie să fie evaluate și abordate pe baza unor politici și proceduri adecvate pentru a garanta, în special, că structura economică a tranzacției este integral reflectată în deciziile de evaluare și gestionare a riscurilor.
9. Instituțiile de credit, care sunt inițiatoare de tranzacții de titlurizare care se reînnoiesc și au clauze de rambursare anticipată, trebuie să dispună de un program de lichidități privind atât rambursarea planificată, cât și rambursarea anticipată.

7. RISC DE PIAȚĂ

10. Se pun în aplicare politici și procese pentru măsurarea și gestionarea tuturor surselor importante și a efectelor riscurilor de piață.

8. RISCURI PRIVIND RATA DOBÂNZII, CARE DECURG DIN ACTIVITĂȚI NECOMERCIALE

11. Trebuie să se aplice sisteme de evaluare și gestionare a riscurilor care decurg din variațiile potențiale ale ratelor dobânzii, în măsura în care acestea afectează activitățile necomerciale ale unei instituții de credit.

9. RISC OPERAȚIONAL

12. Se impune aplicarea unor politici și procese de evaluare și gestionare a expunerii la risc operațional, inclusiv la evenimente deosebit de grave și cu o frecvență redusă. Fără a aduce atingere definiției de la articolul 4 alineatul (22), instituțiile de credit stabilesc ce reprezintă riscul operațional în sensul politicilor și procedurilor respective.
13. Instituția de credit trebuie să adopte planuri de urgență și de continuitate a activității pentru a garanta că, în caz de întrerupere gravă a activității, este în măsură să funcționeze în continuare și să limiteze eventualele pierderi.

10. RISC DE LICHIDITATE

14. Instituțiile de credit trebuie să dispună de politici, procese și cerințe permanente și anticipative de măsurare și gestionare a situației lor de finanțare netă, precum și nevoile de finanțare, pe o bază continuă și estimativă. Instituțiile de credit elaborează scenarii alternative, iar ipotezele care stau la baza deciziilor privind poziția de finanțare netă trebuie reexamineate periodic.
 15. Instituțiile de credit trebuie să adopte planuri de urgență pentru a face față crizelor de lichidități.
-

ANEXA VI

ABORDARE STANDARDIZATĂ

PARTEA 1

Ponderarea riscului

1. EXPUNERI FAȚĂ DE ADMINISTRAȚII CENTRALE SAU BĂNCI CENTRALE

1.1. **Tratament**

1. Fără a aduce atingere punctelor 2-7, expunerilor față de administrații centrale și bănci centrale li se aplică o ponderare a riscului de 100 %.
2. Sub rezerva punctului 3, expunerilor față de administrații centrale și bănci centrale pentru care se asigură evaluarea creditelor de către o agenție internațională de rating desemnată (ECAI), li se aplică o ponderare a riscului în conformitate cu tabelul 1, pe baza evaluărilor efectuate de autoritățile competente prin intermediul agențiilor internaționale de rating eligibile, pe o scară a calității creditului cu 6 niveluri.

Tabelul 1

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Ponderarea riscului	0 %	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %

3. Expunerilor față de Banca Centrală Europeană li se aplică o ponderare a riscului de 0 %.

1.2. **Expuneri în moneda națională a debitorului**

4. Expunerilor față de administrațiile centrale și băncile centrale ale statelor membre, denominate și finanțate în moneda națională a respectivei administrații centrale sau bănci centrale, li se aplică o ponderare a riscului de 0 %.
5. În cazul în care autoritățile competente dintr-o țară terță, care aplică dispoziții de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente cu dispozițiile aplicate în Comunitate, aplică o ponderare a riscului mai mică decât cea indicată la punctele 1 și 2 pentru expunerile față de administrațiile centrale și băncile centrale respective, denominate și finanțate în moneda națională, statele membre pot permite instituțiilor de credit să aplice expunerilor în cauză o ponderare a riscului în aceeași manieră.

1.3. **Utilizarea evaluărilor de credit ale agențiilor de credite de export**

6. Autoritățile competente recunosc evaluările efectuate de agenții de credite de export în cazul în care se respectă una dintre următoarele condiții:
 - (a) este vorba despre o clasificare de comun acord a riscurilor de către agențiile de credite de export, care participă la „Acordul privind orientările pentru credite de export susținute public” al OCDE sau
 - (b) agenția de credite pentru export își publică evaluările și respectă metodologia stabilită de OCDE, iar evaluarea creditului are la bază una dintre cele opt prime minime de asigurare de risc la export (MEIP) prevăzute de metodologia OCDE.
7. Expunerilor pentru care evaluarea efectuată de o agenție de credite de export este recunoscută în scopul ponderării riscurilor li se aplică o ponderare a riscului în conformitate cu tabelul 2.

Tabelul 2

MEIP	0	1	2	3	4	5	6	7
Ponderarea riscului	0 %	0 %	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

2. EXPUNERI FAȚĂ DE ADMINISTRAȚII REGIONALE SAU AUTORITĂȚI LOCALE

8. Fără a aduce atingere punctelor 9-11, expunerilor față de administrații regionale și autorități locale li se aplică o ponderare a riscului similară expunerilor față de instituții. Acest tratament nu depinde de exercitarea opțiunii prevăzute la articolul 80 alineatul (3). Tratamentul preferențial al expunerilor pe termen scurt menționate la punctele 31, 32 și 37 nu se aplică.
9. Expunerile față de administrații regionale și autorități locale sunt tratate ca expuneri față de administrația centrală sub a cărei jurisdicție acestea sunt instituite, situație în care nu există nici o diferență de risc între expunerile respective, datorită competențelor de colectare de venituri ale primei și datorită existenței unor dispoziții instituționale specifice, care urmăresc diminuarea riscului de nerambursare.

Autoritățile competente întocmesc și publică lista cu administrații regionale și autorități locale care sunt tratate ca administrații centrale în ceea ce privește ponderarea riscului.

10. Expunerile față de biserici și comitete religioase constituite ca persoane juridice în conformitate cu dreptul public sunt tratate ca expuneri față de administrații regionale și autorități locale, în măsura în care aceste biserici și comitete religioase percep taxe în conformitate cu legislația care le acordă dreptul de a proceda astfel, dar punctul 9 nu se aplică. În acest caz și în sensul articolului 89 alineatul (1) litera (a), nu se exclude permisiunea de aplicare a capitolului 2 secțiunea 3 titlul V subsecțiunea 1.
11. Atunci când autoritățile competente dintr-o țară terță care aplică dispoziții de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Comunitate tratează expunerile față de administrații regionale și autorități locale ca expuneri față de administrația centrală respectivă, statele membre pot permite propriilor instituțiilor de credit să aplice ponderarea riscului pentru expunerile față de administrații regionale și autorități locale în aceeași manieră.

3. EXPUNERI FAȚĂ DE ORGANISME ADMINISTRATIVE ȘI ÎNTREPRINDERI NECOMERCIALE

3.1. **Tratament**

12. Fără a aduce atingere punctelor 13-17, expunerilor față de organisme administrative și întreprinderi necomerciale li se aplică o ponderare a riscului de 100 %.

3.2. **Entități din sectorul public**

13. Fără a aduce atingere punctelor 14-17, expunerilor față de entitățile din sectorul public li se aplică o ponderare a riscului de 100 %.
14. Sub rezerva opțiunii autorităților competente, expunerile față de entități din sectorul public se tratează ca expuneri față de instituții. Exercițarea de către autoritățile relevante a opțiunii în cauză nu depinde de exercitarea opțiunii prevăzute la articolul 80 alineatul (3). Tratamentul preferențial pentru expunerile pe termen scurt menționate la punctele 31, 32 și 37 nu se aplică.
15. În situații excepționale, expunerile față de entități din sectorul public pot fi tratate drept expuneri față de administrația centrală sub a cărei jurisdicție entitățile respective au fost înființate, situație în care, în opinia autorităților competente, nu există diferență de risc între expunerile menționate anterior, datorită existenței unei garanții adecvate oferite de administrația centrală.
16. Atunci când autoritățile competente dintr-un stat membru exercită opțiunea de a trata expunerile față de entități din sectorul public ca expuneri față de instituții sau expuneri față de administrația centrală sub a cărei jurisdicții entitățile respective au fost înființate, autoritățile competente dintr-un alt stat membru permit propriilor instituții de credit să aplice expunerilor față de entități din sectorul public o ponderare a riscului în aceeași manieră.
17. Atunci când autoritățile competente dintr-o țară terță, care aplică dispoziții de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente celor aplicate în Comunitate, tratează expunerile față de entități din sectorul public ca fiind expuneri față de instituții, statele membre pot permite propriilor instituții de credit să aplice expunerilor față de entități din sectorul public o ponderare a riscului în aceeași manieră.

4. EXPUNERI FAȚĂ DE BĂNCI MULTILATERALE DE DEZVOLTARE

4.1. Sfera de aplicare

18. În sensul articolelor 78-83, se consideră că Societatea Interamericană de Investiții, Banca Mării Negre pentru Comerț și Dezvoltare și Banca Central-Americană pentru Integrare Economică sunt bănci multilaterale de dezvoltare (BMD).

4.2. Tratatament

19. Fără a aduce atingere punctelor 20 și 21, expunerile față de bănci multilaterale de dezvoltare sunt tratate în aceeași manieră ca expunerile față de instituții în conformitate cu punctele 29-32. Nu se aplică tratamentul preferențial pentru expunerile pe termen scurt menționate la punctele 31, 32 și 37.

20. Expunerilor față de următoarele bănci multilaterale de dezvoltare li se aplică o ponderare a riscului de 0 %:

(a) Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare;

(b) Societatea Financiară Internațională;

(c) Banca Interamericană de Dezvoltare;

(d) Banca Asiatică de Dezvoltare;

(e) Banca Africană de Dezvoltare;

(f) Consiliul Băncii Europene de Dezvoltare

(g) Banca Nordică de Investiții;

(h) Banca de Dezvoltare a Caraibelor;

(i) Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare;

(j) Banca Europeană de Investiții;

(k) Fondul European de Investiții și

(l) Agenția pentru Garantarea Investițiilor Multilaterale.

21. Se aplică o ponderare de 20 % părții nevărsate a capitalului subscris la Fondul European de Investiții.

5. EXPUNERI FAȚĂ DE ORGANIZAȚII INTERNAȚIONALE

22. Expunerilor față de următoarele organizații internaționale li se aplică o ponderare a riscului de 0 %:

(a) Comunitatea Europeană;

(b) Fondul Monetar Internațional;

(c) Banca Reglementelor Internaționale.

6. EXPUNERI FAȚĂ DE INSTITUȚII

6.1. **Tratament**

23. Se aplică una dintre cele două metode menționate la punctele 26-27 și 29-32 pentru a stabili ponderarea riscului în cazul expunerilor față de instituții.
24. Fără a aduce atingere dispozițiilor punctelor 23-39, expunerile față de instituții financiare autorizate și supravegheate de autoritățile competente responsabile cu autorizarea și supravegherea instituțiilor de credit, și care fac obiectul cerințelor prudențiale echivalente celor aplicate instituțiilor de credit, beneficiază de o ponderare a riscurilor similară celei aplicate expunerilor față de instituții.

6.2. **Ponderarea minimă a riscului pentru expunerile față de instituții neevaluate**

25. Expunerilor față de o instituție neevaluată nu li se aplică o ponderare a riscului mai mică decât cea aplicată pentru expunerile față de administrația centrală respectivă.

6.3. **Metoda bazată pe ponderarea riscului aplicabilă administrației centrale**

26. Expunerile față de instituții beneficiază, în conformitate cu tabelul 3, de o ponderare a riscului care depinde de nivelul de calitate a creditului atribuit expunerilor față de administrația centrală a jurisdicției în care sunt înregistrate instituțiile respective.

Tabelul 3

Nivel de calitate a creditului atribuit administrației centrale	1	2	3	4	5	6
Ponderarea expunerii	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

27. Pentru expunerile față de instituții înregistrate în țări a căror administrație centrală este neevaluată, ponderarea riscului nu este mai mare decât 100 %.
28. Pentru expunerile față de instituții cu o scadență inițială efectivă de cel mult trei luni, ponderarea riscului este de 20 %.

6.4. **Metoda bazată pe evaluarea creditelor**

29. Expunerile față de instituții, cu scadență inițială efectivă de peste trei luni și pentru care este disponibilă o evaluare a creditelor efectuată de o agenție internațională de rating desemnată, beneficiază de o ponderare a riscului în conformitate cu tabelul 4, în funcție de repartizarea făcută de autoritățile competente a evaluărilor agențiilor internaționale de rating eligibile pe o scară a calității creditului cu 6 niveluri:

Tabelul 4

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Ponderarea riscului	20 %	50 %	50 %	100 %	100 %	150 %

30. Expunerilor față de instituții neevaluate li se aplică o ponderare a riscului de 50 %.
31. Expunerile față de instituții, cu scadență inițială efectivă de cel mult trei luni și pentru care este disponibilă o evaluare a creditelor efectuată de o agenție internațională de rating desemnată, beneficiază de o ponderare a riscului în conformitate cu tabelul 5, în funcție de repartizarea făcută de autoritățile competente a evaluărilor agențiilor internaționale de rating eligibile pe o scară a calității creditului cu 6 niveluri:

Tabelul 5

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Ponderarea riscului	20 %	20 %	20 %	50 %	50 %	150 %

32. Expunerilor față de instituții neevaluate, cu scadență inițială efectivă de cel mult trei luni, li se aplică o ponderare a riscului de 20 %.

6.5. Interacțiunea cu evaluări ale creditelor pe termen scurt

33. În cazul în care metoda menționată la punctele 29-32 se aplică pentru expunerile față de instituții, atunci interacțiunea cu evaluări specifice pe termen scurt se aplică după cum urmează.
34. În cazul în care nu se aplică metoda evaluării expunerilor pe termen scurt, se aplică tratamentul preferențial general pentru expunerile pe termen scurt menționat la punctul 31 în cazul tuturor expunerilor față de instituții, cu o maturitate reziduală de cel mult trei luni.
35. În cazul în care se face o evaluare pe termen scurt, iar evaluarea respectivă determină aplicarea unei ponderări a riscului identică sau mai favorabilă decât utilizarea tratamentului preferențial general pentru expunerile pe termen scurt, menționat la punctul 31, atunci evaluarea pe termen scurt se utilizează numai pentru expunerea respectivă. Celelalte expuneri pe termen scurt fac obiectul tratamentului preferențial general pentru expuneri pe termen scurt, menționat la punctul 31.
36. În cazul în care se face o evaluare pe termen scurt, iar evaluarea respectivă determină aplicarea unei ponderări a riscului mai puțin favorabilă decât utilizarea tratamentului preferențial general pentru expunerile pe termen scurt, menționat la punctul 31, atunci tratamentul preferențial general pentru expunerile pe termen scurt nu se utilizează, în timp ce tuturor expunerilor pe termen scurt li se aplică aceeași ponderare a riscului ca cea aplicată prin evaluarea specifică pe termen scurt.

6.6. Expuneri pe termen scurt în moneda națională a debitorului

37. Expunerilor față de instituții, cu o maturitate reziduală de cel mult trei luni, denumite și finanțate în moneda națională, li se pot aplica, sub rezerva deciziei autorității competente, în conformitate cu ambele metode menționate la punctele 26-27 și 29-32, o ponderare a riscului situată într-o categorie inferioară ponderării preferențiale a riscului, descrisă la punctele 4 și 5, care se aplică pentru expunerile față de administrația centrală respectivă.
38. Nici unei expuneri cu o maturitate reziduală de mai puțin de trei luni, denominată și finanțată în moneda națională a debitorului, nu i se aplică o ponderare a riscului mai mică de 20 %.

6.7. Investiții în instrumente de capital propriu

39. Investițiilor în capitaluri proprii sau în instrumente de capital propriu, emise de instituții, li se aplică o ponderare a riscului de 100 %, cu excepția cazului în care investițiile respective sunt scăzute din fondurile proprii.

6.8. Rezerve minime obligatorii prevăzute de BCE

40. În cazul în care o expunere față de o instituție se prezintă sub forma unor rezerve minime care trebuie deținute de instituția de credit la solicitarea BCE sau a băncii centrale a unui stat membru, statele membre pot permite atribuirea ponderării riscului care este aplicabilă expunerilor față de banca centrală a statului membru în cauză, cu condiția ca:
- (a) rezervele să fie deținute în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1745/2003 al Băncii Centrale Europene din 12 septembrie 2003 privind aplicarea rezervelor obligatorii ⁽¹⁾ sau în conformitate cu un regulament ulterior de înlocuire sau în conformitate cu cerințele naționale echivalente în toate aspectele importante cu regulamentul respectiv și
 - (b) în cazul falimentului sau al insolvabilității instituției care deține rezervele, acestea să fie rambursate integral instituției de credit în timp util și să nu fie utilizate pentru a acoperi alte datorii ale instituției.

⁽¹⁾ JO L 250, 2.10.2003, p. 10.

7. EXPUNERI FAȚĂ DE ÎNTREPRINDERI

7.1. **Tratament**

41. Expunerilor pentru care este disponibilă o evaluare a creditelor realizată de o agenție internațională de rating desemnată li se aplică o ponderare a riscului în conformitate cu tabelul 6, în funcție de repartizarea făcută de autoritățile competente a evaluărilor agențiilor internaționale de rating eligibile pe o scară a calității creditului cu 6 niveluri:

Tabelul 6

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Ponderarea riscului	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %	150 %

42. Expunerilor pentru care nu este disponibilă o evaluare a riscului, li se aplică o ponderare a riscului de 100 % sau ponderarea riscului aplicabilă în cazul administrației centrale respective, oricare este mai mare.

8. EXPUNERI FAȚĂ DE CLIEȚII DE RETAIL

43. Expunerilor care respectă criteriile menționate la articolul 79 alineatul (2) li se aplică o ponderare a riscului de 75 %.

9. EXPUNERI GARANTATE CU PROPRIETĂȚI IMOBILIARE

44. Fără a aduce atingere punctelor 45-60, expunerilor garantate integral cu proprietăți imobiliare li se aplică o ponderare a riscului de 100 %.

9.1. **Expuneri garantate cu ipoteci pe proprietăți rezidențiale**

45. Expunerilor sau unei anumite părți a acestora, integral și complet garantate în conformitate cu cerințe autorităților competente prin ipotecă pe proprietăți rezidențiale care sunt sau urmează a fi ocupate sau închiriate de proprietar sau de proprietarul beneficiar în cazul întreprinderilor de investiții personale, li se aplică o ponderare a riscului de 35 %.
46. Expunerilor integral și complet garantate, cu îndeplinirea cerințelor autorităților competente, cu acțiuni la societăți imobiliare finlandeze, care funcționează în conformitate cu Legea din 1991 privind societățile imobiliare sau alte legi echivalente ulterioare în ceea ce privește imobilele rezidențiale care sunt sau urmează a fi ocupate sau închiriate de proprietar, li se aplică o ponderare a riscului de 35 %.
47. Expunerilor față de un chirieș care a încheiat o tranzacție de închiriere a imobilului pentru o proprietate rezidențială în care instituția de credit este locator, iar chirieșul are opțiunea de cumpărare, li se aplică o ponderare a riscului de 35 %, cu condiția ca autoritățile competente să aibă garanția că expunerea instituției de credit este integral și complet garantată prin deținerea proprietății respective.
48. Pentru exercitarea opțiunilor lor în sensul punctelor 45-47, autoritățile competente se consideră că cerințele lor au fost pe deplin îndeplinite în măsura în care se respectă următoarele condiții:
- (a) valoarea proprietății nu depinde în mod semnificativ de calitatea creditului debitorului. Această cerință nu exclude situațiile în care factori pur macroeconomici afectează atât valoarea proprietății, cât și performanța debitorului;
 - (b) riscul debitorului nu depinde în mod semnificativ de performanța proprietății sau a proiectului suport, ci de capacitatea esențială a debitorului de a rambursa datoria din alte surse. În consecință, rambursarea datoriei nu depinde în mod semnificativ de eventualul flux de numerar generat de imobilul suport respectiv utilizat ca garanție;
 - (c) cerințele minime prevăzute de anexa VIII partea 2 punctul 8 și normele de evaluare prevăzute de anexa VIII partea 3 punctele 62-65 sunt îndeplinite și
 - (d) valoarea imobilului în cauză depășește expunerile cu o marjă considerabilă.

49. Autoritățile competente pot face abstracție de condiția prevăzută la punctul 48 litera (b) pentru expunerile integral și complet garantate cu ipotecă pe imobile rezidențiale care sunt situate pe teritoriul lor în cazul în care pot demonstra că pe teritoriul respectiv există o piață imobiliară bine dezvoltată și cu vechime, cu rate ale pierderii suficient de scăzute pentru a justifica tratamentul respectiv.
50. Atunci când autoritățile competente dintr-un stat membru exercită opțiunea menționată la punctul 49, autoritățile competente dintr-un alt stat membru pot permite propriilor instituții de credit să aplice o ponderare a riscului de 35 % pentru expunerile integral și complet garantate cu ipotecă pe proprietăți rezidențiale.

9.2. Expuneri garantate cu ipotecă pe bunuri imobile comerciale

51. Sub rezerva opțiunii autorităților competente, expunerilor sau unei părți a acestora, integral și complet garantată în conformitate cu cerințele autorităților competente prin ipotecă pe birouri sau alte sedii comerciale localizate pe teritoriul lor, li se pot aplica o ponderare a riscului de 50 %.
52. Sub rezerva opțiunii autorităților competente, expunerilor integral și complet garantate în conformitate cu cerințele autorităților competente cu acțiuni la societăți imobiliare finlandeze, care funcționează în conformitate cu Legea din 1991 privind societățile imobiliare sau alte legi echivalente ulterioare în ceea ce privește birourile sau alte sedii comerciale, li se pot aplica o ponderare a riscului de 50 %.
53. Având în vedere competența discreționară a autorităților competente, expunerilor care decurg din tranzacții de închiriere a imobilelor de tip birouri sau alte sedii comerciale situate pe teritoriile lor, în care instituția de credit este locator, iar chiriașul are opțiunea de cumpărare, li se pot aplica o ponderare a riscului de 50 %, în măsura în care expunerea instituției de credit este integral și complet garantată în conformitate cu cerințele autorităților competente prin deținerea proprietății respective.
54. Punerea în aplicare a punctelor 51-53 intră sub incidența următoarelor condiții:
 - (a) valoarea proprietății nu trebuie să depindă în mod semnificativ de calitatea creditului debitorului. Această cerință nu exclude situațiile în care factori pur macroeconomici afectează atât valoarea proprietății, cât și performanța debitorului;
 - (b) riscul debitorului nu trebuie să depindă în mod semnificativ de performanța proprietății sau a proiectului suport, ci de capacitatea esențială a debitorului de a rambursa datoria din alte surse. În consecință, rambursarea datoriei nu depinde în mod semnificativ de eventualul flux de numerar generat de imobilul suport respectiv utilizat ca garanție și
 - (c) cerințele minime prevăzute de anexa VIII partea 2 punctul 8 și normele de evaluare prevăzute de anexa VIII partea 3 punctele 62-65 sunt îndeplinite.
55. Ponderarea de 50 % se atribuie părții din credit care nu depășește limita calculată în conformitate cu una dintre următoarele condiții:
 - (a) 50 % din valoarea de piață a proprietății respective;
 - (b) 50 % din valoarea de piață a proprietății sau 60 % din valoarea ipotecară, oricare valoare este mai mică, în statele membre care prevăd criterii stricte de evaluare a creditelor ipotecare pe baza unor dispoziții statutare sau de reglementare.
56. Ponderarea de 100 % se atribuie părții din credit care depășește limitele stabilite la punctul 55.
57. Atunci când autoritățile competente dintr-un stat membru exercită opțiunea menționată la punctele 51-53, autoritățile competente dintr-un alt stat membru pot permite propriilor instituții de credit să aplice o ponderare a riscului de 50 % pentru expunerile integral și complet garantate cu ipotecă pe imobilele comerciale.

58. Autoritățile competente pot face abstracție de condiția prevăzută la punctul 54 litera (b) pentru expunerile integral și complet garantate cu ipotecă pe imobile comerciale care sunt situate pe teritoriul lor în cazul în care pot demonstra că pe teritoriul respectiv există o piață imobiliară comercială bine dezvoltată și cu vechime, cu rate ale pierderii care nu depășesc limitele menționate în continuare:
- (a) pierderile care decurg din împrumuturi garantate cu imobile comerciale până la 50 % din valoarea de piață (sau, după caz, și cu condiția ca valoarea rezultată să fie mai mică, până la 60 % din creditul ipotecar) nu depășesc 0,3 % din împrumuturile scadente garantate cu imobile comerciale într-un anumit exercițiu și
 - (b) pierderile totale care decurg din împrumuturi garantate cu imobile comerciale nu trebuie să depășească 0,5 % din împrumuturile scadente garantate cu imobile comerciale într-un anumit exercițiu.
59. În cazul în care nici una dintre limitele menționate la punctul 58 nu este respectată într-un anumit an, utilizarea punctului 58 își pierde valabilitatea, urmând să se aplice condiția menționată la punctul 54 litera (b) până la data la care condițiile prevăzute la punctul 58 sunt respectate într-un an ulterior.
60. Atunci când autoritățile competente dintr-un stat membru exercită opțiunea menționată la punctul 58, autoritățile competente dintr-un alt stat membru pot permite propriilor instituții de credit să aplice o ponderare a riscului de 50 % pentru expunerile integral și complet garantate cu ipotecă pe imobilele comerciale.

10. ELEMENTE RESTANTE

61. Fără a aduce atingere dispozițiilor de la punctele 62-65, părții negarantate a oricărui element restant timp de mai mult de 90 de zile, care a depășit pragul stabilit de autoritățile competente și care reflectă un nivel rezonabil de risc, i se aplică o ponderare a riscului de:
- (a) 150 %, în cazul în care ajustările de valoare reprezintă mai puțin de 20 % din partea negarantată a expunerii brute și
 - (b) 100 %, în cazul în care ajustările de valoare reprezintă cel puțin 20 % din partea negarantată a expunerii brute.
62. În sensul definirii părții garantate a elementului restant, garanțiile eligibile sunt cele eligibile pentru diminuarea riscului de credit.
63. Cu toate acestea, atunci când un element scadent este garantat integral cu alte tipuri de garanții decât cele eligibile pentru diminuarea riscului de credit, se aplică o ponderare a riscului de 100 %, la opțiunea autorităților competente, pe baza unor criterii operaționale stricte de garantare a unei calități bune a garanțiilor, atunci când ajustările de valoare ating 15 % din expunerea brută.
64. Expunerilor indicate la punctele 45-50 li se aplică o ponderare a riscului de 100 % din expunerea netă, în cazul în care sunt restante de mai mult de 90 de zile. În cazul în care ajustările de valoare reprezintă cel puțin 20 % din expunerea brută, ponderarea riscului care trebuie aplicată fracțiunii restante din expunere poate fi redusă la 50 %, la opțiunea autorităților competente.
65. Expunerilor indicate la punctele 51-60 li se aplică o ponderare a riscului de 100 % în cazul în care sunt scadente de mai mult de 90 de zile.

11. ELEMENTE CE APARTIN CATEGORIILOR REGLEMENTARE DE RISC RIDICAT

66. Sub rezerva opțiunii autorităților competente, expunerilor cu un risc foarte ridicat, cum ar fi investițiile în întreprinderile cu capital de risc și expunerile sub formă de capital de investiții, li se aplică o ponderare a riscului de 150 %.
67. În cazul elementelor nerestante cărora trebuie să li se aplice o ponderare a riscului de 150 % în conformitate cu dispozițiile prezentei părți și pentru care au fost stabilite ajustări de valoare autoritățile competente pot permite aplicarea unei ponderări a riscului de:
- (a) 100 %, în cazul în care ajustările de valoare reprezintă cel puțin 20 % din expunerea brută și
 - (b) 50 %, în cazul în care ajustările de valoare reprezintă cel puțin 50 % din expunerea brută.

12. EXPUNERI SUB FORMA OBLIGAȚIUNILOR GARANTATE

68. „Obligațiunile garantate” reprezintă obligațiunile definite la articolul 22 alineatul (4) din Directiva 85/611/CEE și garantate cu următoarele active eligibile:

- (a) expuneri față de sau garantate de administrații centrale, bănci centrale, entități din sectorul public, administrații regionale și autorități locale din UE;
- (b) expuneri față de sau garantate de administrații centrale din afara UE, bănci centrale din afara UE, bănci multilaterale de dezvoltare, organizații internaționale ce se încadrează în categoria întâi de calitate a creditului, după cum este menționat în prezenta anexă, și expuneri față de sau garantate de entități din sectorul public din afara UE, de administrații locale din afara UE și autorități locale din afara UE, care sunt ponderate ca expuneri legate de instituții sau administrații centrale și bănci centrale, în conformitate cu punctele 8, 9, 14 sau 15, și care se încadrează în categoria întâi de calitate a riscului, după cum este menționat în prezenta anexă, și expuneri în sensul prezentului punct, care se încadrează cel puțin în a doua categorie de calitate a creditului, după cum este menționat în prezenta anexă, cu condiția ca respectivele expuneri să nu depășească 20 % din valoarea nominală a obligațiunilor garantate exigibile ale instituției emitente;
- (c) expuneri față de instituții care, astfel cum se prevede în prezenta anexă, se încadrează în categoria întâi de calitate a creditului. Totalul acestor expuneri nu depășește 15 % din valoarea nominală a obligațiunilor garantate exigibile ale instituției de credit emitente. Nu se includ în limita de 15 % expunerile generate de transferul și gestionarea plăților efectuate de debitori sau de lichidarea împrumuturilor garantate cu bunuri imobile către titularii obligațiunilor garantate. Expunerile față de instituțiile din UE, cu o scadență de cel mult 100 de zile, nu fac obiectul cerințelor pentru prima categorie, însă respectivele instituții trebuie să se încadreze cel puțin în a doua categorie de calitate a creditului, stabilită de prezenta anexă.
- (d) împrumuturi garantate cu proprietăți rezidențiale sau cu acțiuni la societățile imobiliare finlandeze, astfel cum se menționează la punctul 46, în limita cea mai scăzută de valoare dintre principalul ipotecilor combinate cu orice ipotecă anterioară și 80 % din valoarea proprietăților gajate sau împrumuturi garantate în raport cu unități de rang superior emise de fondurile comune franceze de creanțe sau de emitenți echivalenți de instrumente financiare securizate reglementați de legislația unui stat membru, care asigură titlurizarea expunerilor pe proprietăți rezidențiale, cu condiția ca cel puțin 90 % din activele respective ale fondurilor comune de creanțe sau ale emitenților echivalenți de instrumente financiare securizate reglementați de legislația unui stat membru să fie reprezentate de ipoteci combinate cu orice ipotecă anterioară, în limita cea mai scăzută de valoare dintre principalul unităților, principalul garanțiilor și 80 % din valoarea proprietăților gajate și cu condiția ca unitățile să se încadreze în categoria întâi de calitate a creditului, după cum prevede prezenta anexă, atunci când unitățile respective nu depășesc 20 % din valoarea nominală a emisiunii de obligațiuni garantate exigibile. Nu se includ în limita de 90 % expunerile generate de transferul și gestionarea plăților efectuate de debitori sau a produselor lichidării, creditele garantate cu proprietăți gajate în raport cu unități de rang superior sau titluri de creanță.
- (e) împrumuturi garantate cu bunuri imobiliare comerciale sau cu acțiuni la societățile imobiliare finlandeze, după cum se prevede la punctul 52, în limita cea mai scăzută de valoare dintre principalul ipotecilor combinate cu orice ipotecă anterioară și 60 % din valoarea proprietăților gajate sau împrumuturi garantate în raport cu unități de rang superior emise de fondurile comune franceze de creanțe sau de emitenți echivalenți de instrumente financiare securizate reglementați de legislația unui stat membru, care asigură titlurizarea expunerilor pe proprietăți rezidențiale, cu condiția ca cel puțin 90 % din activele respective ale fondurilor comune de creanțe sau ale emitenților echivalenți de instrumente financiare securizate reglementați de legislația unui stat membru să fie reprezentate de ipoteci combinate cu orice garanție anterioară, în limita cea mai scăzută de valoare dintre principalul unităților, principalul garanțiilor și 60 % din valoarea proprietăților gajate și cu condiția ca unitățile să se încadreze în categoria întâi de calitate a creditului, după cum prevede prezenta anexă, atunci când unitățile respective nu depășesc 20 % din valoarea nominală a emisiunii de obligațiuni garantate exigibile. Autoritățile competente pot recunoaște ca eligibile împrumuturile garantate cu bunuri imobiliare comerciale, atunci când raportul împrumut/valoare pe piață a proprietății de 60 % este depășit și atinge un nivel maxim de 70 %, în cazul în care valoarea tuturor activelor gajate pentru obligațiunile garantate depășesc cu cel puțin 10 % valoarea nominală a obligațiunilor garantate exigibile, iar creanța titularilor obligațiunilor îndeplinește cerințele de certitudine juridică prevăzute de anexa VIII. Creanța titularilor obligațiunilor trebuie să aibă prioritate față de alte creanțe garantate cu același bun. Nu se includ în calcularea limitei de 90 % expunerile generate de transferul și gestionarea plăților efectuate de debitori sau de lichidarea împrumuturilor garantate cu proprietăți gajate în raport cu unități de rang superior sau titluri de creanță sau
- (f) împrumuturi garantate cu nave numai atunci când ipotecile corespunzătoare care sunt combinate cu orice ipotecă anterioară nu depășesc limita de 60 % din valoarea navei gajate.

În acest sens, termenul „garantat” include situațiile în care activele enumerate la literele (a)-(f) sunt destinate, potrivit legii, exclusiv protecției titularilor obligațiunilor împotriva pierderilor.

Până la 31 decembrie 2010, limita de 20 % pentru unitățile de rang superior emise de fondurile comune franceze de creanțe sau de emitenți echivalenți de instrumente financiare securizate, astfel cum se specifică la literele (d) și (e), nu se aplică, cu condiția ca unitățile de rang superior respective să dispună de o evaluare a creditului realizată de o agenție internațională de rating desemnată, care se încadrează în categoria de calitate cea mai favorabilă stabilită de o agenție internațională de rating pentru obligațiunile garantate.

Până la 31 decembrie 2010, valoarea de 60 % stabilită la litera (f) poate fi înlocuită cu 70 %. Până la sfârșitul acestei perioade, prezenta derogare trebuie examinată și, în urma examinării, Comisia poate extinde perioada respectivă, după caz și în conformitate cu procedura menționată la articolul 151 alineatul (2), cu sau fără o clauză de examinare ulterioară.

69. În cazul obligațiunilor garantate cu bunuri imobiliare, instituțiile de credit trebuie să îndeplinească cerințele minime prevăzute de anexa VIII partea 2 punctul 8 și să aplice normele de evaluare prevăzute de anexa VIII partea 3 punctele 62-65.
70. Fără a se aduce atingere punctelor 68 și 69, obligațiunile garantate care corespund definiției de la articolul 22 alineatul (4) din Directiva 85/611/CEE și emise înainte de 31 decembrie 2007 sunt, de asemenea, eligibile pentru tratamentul preferențial până la data scadenței lor.
71. Obligațiunilor garantate li se aplică o ponderare a riscului pe baza ponderării aplicate expunerilor negarantate, de rang superior, față de instituția de credit emitentă. Astfel, se aplică următoarea corespondență între ponderările riscului:
 - (a) în cazul în care expunerilor față de instituție li se aplică o ponderare a riscului de 20 %, obligațiunii garantate i se aplică o ponderare a riscului de 10 %;
 - (b) în cazul în care expunerilor față de instituție li se aplică o ponderare a riscului de 50 %, obligațiunii garantate i se aplică o ponderare a riscului de 20 %;
 - (c) în cazul în care expunerilor față de instituție li se aplică o ponderare a riscului de 100 %, obligațiunii garantate i se aplică o ponderare a riscului de 50 %;
 - (d) în cazul în care expunerilor față de instituție li se aplică o ponderare a riscului de 150 %, obligațiunii garantate i se aplică o ponderare a riscului de 100 %.

13. EXPUNERI REPREZENTÂND POZIȚII DE TITLURIZARE

72. Valorile expunerilor ponderate la risc aferente pozițiilor de titlurizare se determină în conformitate cu dispozițiile articolelor 94-101.

14. EXPUNERI PE TERMEN SCURT FAȚĂ DE INSTITUȚII ȘI ÎNTREPRINDERI

73. Expunerilor pe termen scurt față de o instituție sau o întreprindere, pentru care există o evaluare a calității creditului efectuată de o agenție internațională de rating desemnată, li se aplică o ponderare a riscului în conformitate cu tabelul 7, după cum urmează, în funcție de punerea în corespondență („mapping”) realizată de autoritățile competente cu privire la evaluările calității creditului de o agenție internațională de rating eligibilă, în șase categorii de calitate a creditului:

Tabelul 7

Nivel de calitate a Creditului	1	2	3	4	5	6
Ponderarea expunerii	20 %	50 %	100 %	150 %	150 %	150 %

15. EXPUNERI SUB FORMĂ DE INVESTIȚII DEȚINUTE ÎN UNITĂȚI LA ORGANISME DE PLASAMENT COLECTIV (OPC)

74. Fără a se aduce atingere punctelor 75-81, expunerilor sub formă de investiții în unități la OPC li se aplică o ponderare a riscului de 100 %.

75. Expunerilor sub forma investițiilor în unități la OPC, pentru care există o evaluare a creditului realizată de o agenție internațională de rating desemnată, li se aplică o ponderare a riscului în conformitate cu tabelul 8, în funcție de atribuirea făcută de autoritățile competente a evaluărilor creditului de o agenție internațională de rating eligibilă, în șase categorii de calitate a creditului.

Tabelul 8

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Ponderarea expunerii	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %	150 %

76. Atunci când autoritățile competente consideră că o poziție la un OPC este asociată unui risc foarte ridicat, respectivele autorități solicită ca poziției respective să i se aplice o ponderare a riscului de 150 %.
77. Instituțiile de credit pot determina ponderarea riscului pentru un OPC, astfel cum se descrie la punctele 79-81, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele criterii de eligibilitate:
- (a) OPC este administrat de o societate care face obiectul supravegherii în cadrul unui stat membru sau obiectul aprobării din partea autorității competente pentru instituția de credit în cauză, în cazul în care:
 - (i) OPC este administrat de o societate care face subiectul unei supravegheri echivalente cu cea reglementată de legislația comunitară și
 - (ii) este asigurată în mod corespunzător cooperarea autorităților competente;
 - (b) prospectul de emisiune al OPC sau documentul echivalent include:
 - (i) categoriile de active în care OPC este autorizat să investească și
 - (ii) în cazul în care se aplică limite de investiție, limitele aferente și metodologiile de calculul al acestora și
 - (c) activitatea OPC este raportată cel puțin anual, pentru a face posibilă evaluarea activelor și pasivelor, a veniturilor și a tranzacțiilor efectuate în perioada de raportare.
78. În cazul în care o autoritate competentă aprobă un OPC dintr-o țară terță ca fiind eligibil, în conformitate cu punctul 77 litera (a), autoritatea competentă dintr-un alt stat membru poate folosi această recunoaștere fără a mai efectua propria evaluare.
79. În cazul în care instituția de credit este informată cu privire la expunerile suport ale unui OPC, respectiva instituție poate ține seama de aceste expunerile suport pentru a calcula o ponderare a riscului medie aplicabilă OPC în conformitate cu metodele prevăzute la articolele 78-83.
80. În cazul în care instituția de credit nu cunoaște expunerile suport ale unui OPC, respectiva instituție poate calcula o ponderare a riscului medie aplicabilă OPC în conformitate cu metodele prevăzute la articolele 78-83 și respectând următoarele reguli: se pleacă de la premisa că OPC investește mai întâi până la limita maximă permisă prin mandatul său, în clasele de expuneri ce implică cea mai mare cerință de capital, după care continuă să investească, în ordine descrescătoare, până când este atinsă limita totală maximă pentru investiții.
81. În conformitate cu metodele prevăzute la punctele 79 și 80, instituțiile de credit se pot baza pe un terț pentru a calcula și a raporta o ponderare a riscului pentru OPC, cu condiția să se asigure în mod corespunzător de corectitudinea calculului și a raportării.

16. ALTE ELEMENTE

16.1. Tratatament

82. Activelor corporale în sensul articolului 4 alineatul (10) din Directiva 86/635/CEE li se aplică o ponderare a riscului de 100 %.
83. Contururile de regularizare pentru care o instituție nu poate determina contrapartida în conformitate cu Directiva 86/635/CEE li se aplică o ponderare a riscului de 100 %.

84. Elementelor de numerar în curs de încasare li se aplică o ponderare a riscului de 20 %. Numerarului aflat în casă și elementelor echivalente de numerar li se aplică o ponderare a riscului de 0 %.
85. Statele membre pot aplica o ponderare de 10 % expunerilor față de instituții specializate pe piețele inter-bancare și piețele datoriei publice din statele membre de origine și care fac obiectul supravegherii de către autoritățile competente, în situația în care activele respective sunt garantate integral în conformitate cu cerințele autorităților competente din statele membre de origine prin active cărora li s-a aplicat o ponderare a riscului de 0 % sau 20 % și recunoscute de acestea din urmă ca reprezentând o garanție adecvată.
86. Portofoliilor de acțiuni și participații, cu excepția celor deduse din fondurile proprii, li se aplică o ponderare a riscului de cel puțin 100 %.
87. Rezervelor în aur păstrate în tezaurele proprii sau în custodie în limita sumelor acoperite cu pasive în aur li se aplică o ponderare a riscului de 0 %.
88. În cazul tranzacțiilor de vânzare de active, al contractelor de report și al angajamentelor ferme de cumpărare la termen, ponderarea riscului este cea aplicată activelor în cauză și contrapartidelor la tranzacțiile respective.
89. Atunci când o instituție de credit asigură protecție a creditului pentru un număr de expuneri cu condiția ca al n-lea caz de neplată aferent expunerilor să declanșeze plata și să conducă la terminarea contractului și atunci când produsul dispune de o evaluare externă a creditului efectuată de o agenție internațională de rating eligibilă, se aplică ponderările prevăzute la articolele 94-101. În cazul în care produsul nu este evaluat de o agenție internațională de rating eligibilă, ponderările expunerilor incluse în coș sunt agregate, cu excepția a n-1 expuneri, până la un nivel de maxim de 1 250 % și multiplicare cu valoarea nominală a protecției furnizate de instrumentul derivat de credit pentru a obține valoarea ponderată a activului. Cele n-1 expuneri excluse din agregare sunt determinate astfel încât să includă fiecare dintre acele expuneri care generează o valoare a expunerii ponderate la risc inferioară celei valori a oricărei expuneri ponderate la risc incluse în agregare.

PARTEA 2

Recunoașterea agențiilor internaționale de rating și punerea în corespondență a evaluărilor lor de credit („MAPPING”)

1. METODOLOGIE

1.1. Obiectivitate

1. Autoritățile competente se asigură că metodologia de alocare a evaluării creditelor este riguroasă, sistematică, pe bază continuă și că face obiectul validării fondate pe date istorice.

1.2. Independență

2. Autoritățile competente se asigură că metodologia nu este influențată de factori politici, de constrângeri sau de presiuni economice de natură să influențeze evaluarea creditului.
3. Independența metodologiei agenției internaționale de rating este analizată de autoritățile competente în funcție de următorii factori:
 - (a) proprietatea și structura organizatorică a agenției internaționale de rating;
 - (b) resursele financiare ale agenției internaționale de rating;
 - (c) resursele umane și expertiza agenției internaționale de rating și
 - (d) gestionarea de întreprindere a agenției internaționale de rating.

1.3. Examinare permanentă

4. Autoritățile competente trebuie să se asigure că evaluările realizate de o agenție internațională de rating sunt examinate pe bază continuă și reacționează la schimbările condițiilor financiare. Respectiva examinare trebuie efectuată în urma oricărui eveniment important și cel puțin o dată pe an.

5. Înainte de orice recunoaștere, autoritățile competente trebuie să verifice dacă metodologia de evaluare pentru fiecare segment de piață este stabilită în conformitate cu standardele următoare:
 - (a) controale *a posteriori* se efectuează în cursul a cel puțin un an;
 - (b) autoritățile competente trebuie să supravegheze regularitatea procesului de examinare desfășurat de agenția internațională de rating și
 - (c) autoritățile competente trebuie să obțină de la agenția internațională de rating comunicarea duratei contactelor agenției cu cadrele de conducere ale entităților pe care acestea le evaluează.
6. Autoritățile competente iau măsurile necesare pentru a fi informate în mod prompt de către agenția internațională de rating cu privire la orice schimbări ale metodologiei pe care o utilizează pentru atribuirea evaluării creditelor.

1.4. Transparență și informații publice

7. Autoritățile competente iau măsurile necesare pentru a se asigura că principiile metodologiei utilizate de agenția internațională de rating pentru formularea evaluărilor de credit sunt disponibile publicului, astfel încât să permită tuturor utilizatorilor potențiali să decidă dacă aceste evaluări sunt fondate.

2. EVALUĂRI INDIVIDUALE ALE CREDITULUI

2.1. Credibilitatea și acceptarea pe piață

8. Autoritățile competente trebuie să se asigure că evaluările individuale ale creditului efectuate de agenția internațională de rating sunt recunoscute pe piață de utilizatorii acestui tip de evaluări ca fiind credibile și de încredere.
9. Credibilitatea se evaluează de către autoritățile competente în funcție de factori precum:
 - (a) cota de piață a agenției internaționale de rating;
 - (b) veniturile generate de agenția internațională de rating și, mai general, resursele financiare ale agenției internaționale de rating;
 - (c) dacă s-a fixat un preț pe baza evaluării și
 - (d) cel puțin două instituții de credit utilizează evaluarea individuală a creditului efectuată de o anumită agenție internațională de rating pentru emiterea de obligațiuni și/sau evaluarea riscurilor de credit.

2.2. Transparență și informații publice

10. Autoritățile competente se asigură că evaluările individuale ale creditului sunt accesibile în aceeași măsură cel puțin tuturor instituțiilor de credit care sunt interesate în mod justificat de respectivele evaluări individuale ale creditului.
11. În special, autoritățile competente se asigură că evaluările individuale ale creditului sunt disponibile pentru părțile externe în aceeași măsură ca și pentru instituții interne de credit care sunt interesate în mod justificat de respectivele evaluări individuale ale creditului.

3. PUNEREA ÎN CORESPONDENȚĂ („MAPPING”)

12. Pentru a delimita gradele relative de risc aferente fiecărei evaluări a creditului, autoritățile competente iau în considerare factori cantitativi cum ar fi rata default pe termen lung aferentă tuturor elementelor care primesc aceeași evaluare a creditului. Pentru agențiile internaționale de rating nou-înființate sau pentru cele care au adunat numai câteva date despre neplată, autoritățile competente solicită ca agențiile respective să declare care este rata default pe termen lung aferentă tuturor elementelor care primesc aceeași evaluare a creditului.
13. Pentru a delimita gradele relative de risc aferente fiecărei evaluări de credit, autoritățile competente iau în considerare factori calitativi cum ar fi ansamblul emitenților acoperiți de agenția internațională de rating, gama de evaluări efectuate de agenția internațională de rating, semnificația fiecărei evaluări a creditului și definiția dată de o anumită agenție internațională de rating pentru neplată.

14. Autoritățile competente compară ratele default înregistrate pentru fiecare evaluare efectuată de o anumită agenție internațională de rating, iar apoi le compară cu o valoare reper dedusă pe baza ratelor default înregistrate de alte agenții internaționale de rating în ceea ce privește alt ansamblu de emitenți considerați de autoritățile competente ca prezentând un nivel echivalent de risc de credit.
15. Atunci când autoritățile competente consideră că ratele default înregistrate în urma evaluării creditului efectuată de o anumită agenție internațională de rating sunt, semnificativ și sistematic, mai ridicate decât valoarea reper, autoritățile competente atribuie o categorie de calitate a creditului mai mare pentru evaluarea creditului efectuată de agenția internațională de rating.
16. În cazul în care autoritățile competente au mărit ponderarea riscului aferentă unei evaluări a creditului efectuată de o agenție internațională de rating, iar agenția internațională de rating demonstrează că ratele default înregistrate în urma evaluării sale a creditului nu mai sunt, semnificativ și sistematic, mai ridicate decât valoarea reper, autoritățile competente decid să se revină la categoria inițială de calitate a creditului pentru evaluarea creditului efectuată de agenția internațională de rating.

PARTEA 3

Utilizarea evaluărilor de credit efectuate de o agenție internațională de rating pentru determinarea ponderărilor riscului

1. TRATAMENT

1. O instituție de credit poate desemna una sau mai multe agenții internaționale de rating eligibile la care va apela pentru a determina ponderările riscului aplicabile activelor și elementelor extrabilanțiere.
2. O instituție de credit care se decide să utilizeze evaluările creditului efectuate de o agenție internațională de rating eligibilă pentru o anumită clasă de elemente trebuie să utilizeze respectivele evaluări ale creditului, în mod consecvent, pentru toate expunerile aparținând acelei clase.
3. O instituție de credit care decide să utilizeze evaluări ale creditului efectuate de o agenție internațională de rating eligibilă trebuie să utilizeze respectivele evaluări în mod continuu și consecvent de-a lungul timpului.
4. O instituție de credit poate utiliza doar acele evaluări ale creditului efectuate de o agenție internațională de rating care iau în considerare toate valorile, atât ca principal, cât și ca dobândă.
5. În cazul în care nu este disponibilă decât o singură evaluare a creditului efectuată de o agenție internațională de rating desemnată pentru un element evaluat, respectiva evaluare a creditului se utilizează pentru a determina ponderarea riscului pentru elementul în cauză.
6. În cazul în care sunt disponibile două evaluări ale creditului efectuate de o agenție internațională de rating desemnată și respectivele corespund unor ponderări ale riscului diferite pentru un element evaluat, se aplică ponderarea cea mai mare.
7. În cazul în care sunt disponibile mai mult de două evaluări ale creditului efectuate de o agenție internațională de rating desemnată pentru un element, vor fi utilizate evaluările riscului care generează cele mai mici două ponderări de risc. În cazul în care cele două ponderări de risc cele mai mici sunt diferite, se aplică cea mai mare ponderare a riscului. În cazul în care cele două ponderări de risc cele mai mici sunt identice, se aplică ponderarea riscului corespunzătoare.

2. EVALUĂRI DE CREDIT PRIVIND UN EMITENT SAU O EMISIUNE

8. Atunci când există o evaluare a creditului pentru un anumit emisiune sau facilități de credit căreia îi aparține elementul ce reprezintă expunerea, respectiva evaluare se utilizează pentru a determina ponderarea riscului aplicabilă elementului respectiv.
9. Atunci când nu există o evaluare a creditului aplicabilă în mod direct unui anumit element, dar există o evaluare a creditului pentru o anumită emisiune sau pentru o facilități de credit căreia nu-i aparține elementul respectiv sau atunci când există o evaluare generală a creditului pentru emitent, se utilizează evaluarea de credit respectivă în cazul în care generează o ponderare a riscului mai mare decât în mod normal sau generează o ponderare a riscului mai mică, iar expunerea în cauză are un nivel *pari passu* sau un nivel superior, din toate punctele de vedere, comparativ cu respectiva emisiune sau facilități de credit sau, după caz, cu expunerile negarantate de rang superior ale emitentului în cauză.
10. Punctele 8 și 9 se aplică fără a aduce atingere punctelor 68-71 de la partea 1.

11. Evaluările creditului pentru emitenții din cadrul unui grup nu pot fi utilizate ca evaluări ale creditului pentru alt emitent din cadrul aceluiași grup.
 3. EVALUĂRI PE TERMEN LUNG ȘI PE TERMEN SCURT ALE CREDITULUI
 12. Evaluările pe termen scurt ale creditului pot fi utilizate doar pentru activele și elementele extrabilanțiere ce reprezintă expuneri față de instituții și întreprinderi.
 13. O evaluare pe termen scurt a creditului se aplică doar elementului la care se referă evaluarea pe termen scurt a creditului și nu se utilizează pentru a determina ponderări ale riscului aplicabile altor elemente.
 14. Fără a aduce atingere dispozițiilor punctului 13, în cazul în care unei facilități pe termen scurt, care a fost evaluată, i se aplică o ponderare a riscului de 150 %, atunci tuturor expunerilor negarantate față de respectivul debitor, care nu au fost evaluate, fie că sunt pe termen scurt sau pe termen lung, li se aplică, de asemenea, o ponderare a riscului de 150 %.
 15. Fără a aduce atingere dispozițiilor punctului 13, în cazul în care unei facilități pe termen scurt, care a fost evaluată, i se aplică o ponderare a riscului de 50 %, atunci nici unei expuneri pe termen scurt care nu este evaluată nu i se aplică o ponderare a riscului mai mică de 100 %.
 4. ELEMENTE DENOMINATE ÎN MONEDĂ NAȚIONALĂ ȘI ÎN MONEDĂ STRĂINĂ
 16. O evaluare de credit pentru un element denominat în moneda națională a debitorului nu poate fi utilizată pentru a determina o ponderare a riscului pentru o altă expunere față de același debitor, dar care este denominată într-o monedă străină.
 17. Fără a aduce atingere dispozițiilor punctului 16, în cazul în care o expunere rezultă din participarea unei instituții de credit la un împrumut acordat de o bancă multilaterală de dezvoltare, cu statut de creditor preferențial recunoscut de piață, autoritățile competente pot permite efectuarea evaluării creditului în moneda națională a debitorului pentru a stabili ponderarea riscului.
-

ANEXA VII

ABORDAREA BAZATĂ PE RATINGUL INTERN

PARTEA 1

Valori ale expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate

1. CALCULUL VALORILOR EXPUNERILOR PONDERATE LA RISCUL DE CREDIT

1. În absența unor indicații contrare, parametrii utilizați în formula de calcul, și anume probabilitatea de neplată (PD), pierderea datorată nerambursării (LGD) și scadența (M), se stabilesc în conformitate cu metodologia prezentată la partea 2, iar valoarea expunerii se stabilește în conformitate cu metodologia prezentată la partea 3.
2. Valoarea fiecărei expuneri ponderate la risc se calculează după formulele prezentate în continuare.

1.1. Valorile expunerilor ponderate la risc față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale

3. Fără a aduce atingere punctelor 5-9, valorile expunerilor ponderate la risc față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale se calculează în conformitate cu următoarele formule:

Corelația

$$(R) = 0.12 \times (1 - \text{EXP}(-50 \cdot \text{PD})) / (1 - \text{EXP}(-50)) + 0.24 \times [1 - (1 - \text{EXP}(-50 \cdot \text{PD})) / (1 - \text{EXP}(-50))]$$

$$\text{Ajustarea în funcție de scadență}(b) = (0.11852 - 0.05478 \cdot \ln(\text{PD}))^2$$

$$(\text{LGD} \cdot N[(1 - R)^{-0.5} \cdot G(\text{PD}) + (R / (1 - R))^{0.5} \cdot G(0.999)] - \text{PD} \cdot \text{LGD}) \cdot (1 - 1.5 \cdot b)^{-1} \cdot (1 + M - 2.5 \cdot b) \cdot 12.5 \cdot 1.06$$

$N(x)$ reprezintă funcția cumulativă de distribuție pentru o variabilă aleatorie standard (de exemplu: probabilitatea ca orice variabilă aleatorie standard cu media zero și o variație de 1 să fie mai mică sau egală cu x). $G(z)$ reprezintă reciproca funcției cumulative de distribuție pentru o variabilă aleatorie standard [de exemplu: valoarea x astfel încât $N(x) = z$].

Unde $\text{PD} = 0$, RW este 0.

Unde $\text{PD} = 1$:

- în cazul expunerilor pentru care s-a înregistrat neplata, atunci când instituțiile de credit aplică valorile LGD stabilite la partea 2 punctul 8, RW este 0 și
- în cazul expunerilor pentru care s-a înregistrat neplata, atunci când instituțiile de credit folosesc propriile estimări ale LGD, RW este $\text{Max}\{0, 12.5 \cdot (\text{LGD} - \text{EL}_{\text{BE}})\}$;

unde EL_{BE} reprezintă cea mai bună estimare a instituțiilor de credit cu privire la pierderile anticipate în cazul expunerilor pentru care s-a înregistrat neplata în conformitate cu punctul 80 din partea 4.

Valoarea expunerii ponderate la risc = $\text{RW} \cdot \text{valoarea expunerii}$.

4. Valorile expunerilor ponderate la risc pentru expunerile care întrunesc condițiile stabilite de anexa VIII partea 1 punctul 29 și de anexa VIII partea 2 punctul 22 pot fi ajustate în conformitate cu următoarea formulă:

$$\text{Valoarea expunerii ponderate la risc} = \text{RW} \cdot \text{valoarea expunerii} \cdot [(0.15 + 160 \cdot \text{PDpp})],$$

unde:

PDpp = probabilitatea de neplată a garantului.

RW se calculează cu formula de stabilire a ponderării relevante prevăzută la punctul 3, probabilitatea de neplată de către debitor și valoarea LGD pentru o expunere direct comparabilă cu expunerea garantului. Ajustarea în funcție de scadență (b) se calculează pe baza valorii celei mai reduse a PD a garantului și a PD a debitorului.

5. Pentru a calcula expunerea la risc față de întreprinderile în cazul cărora cifra de afaceri anuală a grupului consolidat din care face parte respectiva întreprindere este mai mică de 50 000 000 EUR, instituțiile de credit pot folosi următoarea formulă de corelare. În această formulă, S reprezintă cifra de afaceri anuală exprimată în milioane de euro, unde $5\,000\,000\text{ EUR} \leq S \leq 50\,000\,000\text{ EUR}$. O cifră de afaceri declarată mai mică de 5 000 000 EUR se consideră a fi echivalentă cu 5 000 000 EUR. Pentru creanțele cumpărate, cifra de afaceri anuală reprezintă media expunerilor ponderate la risc individuale din coș.

$$\text{Corelația (R)} = 0.12 \times (1 - \text{EXP}(-50 \cdot \text{PD})) / (1 - \text{EXP}(-50)) \\ + 0.24 \cdot [1 - (1 - \text{EXP}(-50 \cdot \text{PD})) / (1 - \text{EXP}(-50))] - 0.04 \cdot (1 - (S - 5) / 45)$$

Instituțiile de credit pot folosi activele totale ale grupului consolidat în locul cifrei de afaceri anuale totale în cazul în care cifra de afaceri anuală totală nu este un indicator adecvat pentru dimensiunea întreprinderii, iar activele totale sunt mai reprezentative.

6. În cazul expunerilor de împrumuturi specializate și atunci când instituția de credit nu poate demonstra că estimările pentru PD întrunesc criteriile minime stabilite la partea 4, instituția aplică expunerilor respective ponderările prevăzute în tabelul 1, după cum urmează:

Tabelul 1

Maturitatea reziduală	Categoria 1	Categoria 2	Categoria 3	Categoria 4	Categoria 5
Mai mică de 2,5 ani	50 %	70 %	115 %	250 %	0 %
Egală sau mai mare de 2,5 ani	70 %	90 %	115 %	250 %	0 %

Autoritățile competente pot autoriza instituțiile de credit să aplice, în mod general, o ponderare preferențială de 50 % pentru expunerile din categoria 1 și de 70 % pentru expunerile din categoria 2, în condițiile în care criteriile de subscriere și alte caracteristici ale riscului sunt foarte solide pentru categoria avută în vedere.

În momentul în care atribuie ponderările riscului în cazul expunerii de împrumuturi specializate, instituțiile de credit iau în considerare următorii factori: stabilitatea financiară, mediul politic și juridic, caracteristicile tranzacției și/sau ale activelor, puterea sponsorului și a promotorului, inclusiv veniturile obținute în urma unui parteneriat public-privat și mecanismele de garantare.

7. În cazul propriilor creanțe cumpărate, instituțiile de credit trebuie să întrunească condițiile minime stabilite la partea 4 punctele 105-109. Pentru creanțele cumpărate asupra întreprinderilor, care trebuie să întrunească și condiția stabilită la punctul 14, atunci când aplicarea normelor de cuantificare a expunerilor față de întreprinderi, prevăzute la partea 4, reprezintă o sarcină excesivă pentru instituția de credit, se pot aplica normele stabilite la partea 4 pentru cuantificarea expunerilor față de clienții de retail.
8. În cazul creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor, sconturile de cumpărare rambursabile, garanțiile sau garanțiile parțiale care asigură primul nivel de protecție împotriva riscului de nerambursare, pierderilor de diluare, sau ambelor, pot fi considerate ca poziții de prime pierderi în conformitate cu cadrul bazat pe ratingul intern aplicabil titlurilor.
9. Atunci când o instituție de credit asigură protecție a creditului pentru un număr de expuneri cu condiția ca al n-lea caz de neplată aferent expunerilor să declanșeze plata și să conducă la terminarea contractului și atunci când produsul dispune de o evaluare externă a creditului efectuată de o agenție internațională de rating eligibilă, se aplică ponderările prevăzute la articolele 94-101. În cazul în care produsul nu este evaluat de o agenție internațională de rating eligibilă, ponderările expunerilor incluse în coș sunt agregate, cu excepția a n-1 expuneri, unde cuantumul valorii anticipate a pierderii înmulțit cu 12,5 și al valorii expunerii ponderate la risc nu depășesc valoarea nominală a protecției oferite de instrumentul derivat de credit înmulțit cu 12,5. Cele n-1 expuneri excluse din agregare sunt determinate astfel încât să includă fiecare dintre acele expuneri care generează o valoare expunerii ponderate la risc inferioară valorii ponderate a oricărei expuneri incluse în agregare.

1.2. Valorile expunerilor ponderate la risc față de clienți de retail

10. Fără a aduce atingere punctelor 12 și 13, valorile expunerilor ponderate la risc față de clienții de retail se calculează după următoarele formule:

Corelația

$$(R) = 0.03 \times (1 - \text{EXP}(-35 \cdot \text{PD})) / (1 - \text{EXP}(-35)) + 0.16 \cdot [1 - (1 - \text{EXP}(-35 \cdot \text{PD})) / (1 - \text{EXP}(-35))]$$

Ponderarea riscului (RW)

$$\left(\text{LGD} \cdot N \left\{ (1 - R)^{-0.5} G(\text{PD}) + (R / (1 - R))^{0.5} G(0.999) \right\} - \text{PD} \cdot 12.5 \cdot 1.06 \right)$$

$N(x)$ reprezintă funcția cumulativă de distribuție pentru o variabilă aleatorie standard (de exemplu: probabilitatea ca orice variabilă aleatorie standard cu media zero și o variație de 1 să fie mai mică sau egală cu x). $G(z)$ reprezintă reciproca funcției cumulative de distribuție pentru o variabilă aleatorie standard (de exemplu: valoarea x astfel încât $N(x) = z$).

Pentru $\text{PD} = 1$ (expunere pentru care s-a înregistrat neplată), RW este $\text{Max} \{0, 12.5 \cdot (\text{LGD} - \text{EL}_{\text{BE}})\}$,

unde EL_{BE} reprezintă cea mai bună estimare a instituțiilor de credit cu privire la pierderile anticipate în cazul expunerilor pentru care s-a înregistrat neplata în conformitate cu punctul 80 din partea 4.

Valoarea expunerii ponderate la risc = RW * valoarea expunerii.

11. Valoarea expunerii ponderate la risc pentru fiecare expunere față de entități mici și mijlocii definite la articolul 86 alineatul (4) și care întrunesc condițiile stabilite de anexa VIII partea 1 punctul 29 și de anexa VIII partea 2 punctul 22 se poate calcula în conformitate cu punctul 4.
12. În cazul expunerilor față de clienți de retail care garantează cu un bun imobiliar, corelația (R) de 0,15 înlocuiește cifra obținută cu ajutorul formulei de corelare de la punctul 10.
13. În cazul expunerilor față de clienți de retail care se reînnoiesc, definite la literele (a)-(e), corelația (R) de 0,04 înlocuiește cifra obținută cu ajutorul formulei de corelare de la punctul 10.

Expunerile sunt de tip expuneri care se reînnoiesc față de clienți de retail în cazul în care întrunesc următoarele criterii:

- (a) expunerea este față de persoane;
- (b) expunerea se reînnoiește, este negarantată și anulabilă de către instituția de credit în măsura în care nu este utilizată imediat și necondiționat. (În acest context, expunerile care se reînnoiesc desemnează acele expuneri în cazul cărora soldul clientului poate fluctua în funcție de decizia de a împrumuta sau de a rambursa, în limita impusă de instituția de credit.). Liniile de credit cu amănuntul se consideră necondiționat anulabile în cazul în care clauzele contractuale permit instituției de credit să le anuleze integral în conformitate cu normele de protecție a consumatorului și alte legi conexe;
- (c) valoarea maximă a expunerii față de o singură persoană în temeiul sub-portofoliului nu trebuie să depășească 100 000 EUR;
- (d) instituția de credit poate demonstra că folosirea formulei de corelare enunțată la prezentul punct se limitează la portofoliile care prezintă o volatilitate redusă a ratei de pierdere în raport cu nivelul mediu al ratelor lor de pierdere, în special în ceea ce privește nivelul inferior al probabilității de neplată. Autoritățile competente examinează volatilitatea relativă a ratelor de pierdere pentru diferite sub-portofolii, precum și pentru întregul portofoliu de expuneri care se reînnoiesc față de clienții de retail și sunt dispuse să transmită informații cu privire la caracteristicile ratelor de pierdere în cauză și altor jurisdicții și
- (e) autoritatea competentă consideră că procedura în ceea ce privește expunerile care se reînnoiesc față de clienții de retail este în conformitate cu caracteristicile riscului aferente sub-portofoliului examinat.

Pînă la derogare de la litera (b), autoritățile competente pot excepta de la îndeplinirea cerinței conform căreia expunerea nu trebuie să fie garantată în cazul facilităților de credit garantate și care sunt legate de un cont în care se efectuează plata salariului. În acest caz, sumele recuperate în temeiul garanției nu se iau în considerare în estimarea LGD.

14. Pentru a beneficia de condițiile care se aplică clienților de retail, creanțele cumpărate trebuie să întrunească condițiile minime stabilite la partea 4 punctele 105-109, precum și condițiile următoare:
- (a) instituția de credit a cumpărat creanțele de la un terț cu care nu se află în legătură, iar expunerile sale față de debitorul creanțelor nu include expunerile generate în mod direct sau indirect de instituția de credit;
 - (b) creanțele cumpărate au fost generate în condițiile unei depline concurențe între vânzător și debitor. Așadar, creanțele dintre întreprinderi și cele care fac obiectul unor operațiuni între conturile întreprinderilor nu sunt eligibile;
 - (c) instituția de credit cumpărătoare deține creanțe asupra ansamblului veniturilor generate de creanțele cumpărate sau un drept proporțional asupra veniturilor respective și
 - (d) portofoliul de creanțe cumpărate este suficient de diversificat.
15. În cazul creanțelor cumpărate, sconturile de cumpărare rambursabile, garanțiile sau garanțiile parțiale care asigură primul nivel de protecție împotriva riscului de nerambursare sau al pierderilor de diluare sau ambelor pot fi considerate ca poziții de prime pierderi în conformitate cu cadrul bazat pe ratingul intern aplicabil titlurilor.
16. În cazul coșurilor mixte de creanțe cumpărate asupra clienților de retail, atunci când instituția de credit cumpărătoare nu poate distinge între expunerile garantate cu un bun imobiliar care se încadrează în categoria expunerilor care se reînnoiesc și alte expuneri față de clienți de retail, se aplică funcția ponderării riscului care produce cele mai ridicate cerințe de capital pentru expunerile în cauză.

1.3. Valorile expunerilor ponderate la risc pentru expunerile pe acțiuni

17. O instituție de credit poate folosi abordări diferite pentru portofolii diferite atunci când folosește abordări diferite și pe plan intern. Atunci când folosește abordări diferite, instituția de credit respectivă trebuie să demonstreze autorităților competente că alegerea abordărilor s-a efectuat în mod consecvent și că nu este determinată de considerente de arbitrarie reglementară.
18. Fără a aduce atingere punctului 17, autoritățile competente pot permite aplicarea unor valori ale expunerilor ponderate la risc pentru expunerile pe acțiuni față de întreprinderile de servicii auxiliare, în conformitate cu procedura care se aplică în cazul celorlalte active care nu sunt obligații de credit.

1.3.1. Metoda ponderării simple

19. Valoarea expunerii ponderate la risc se calculează după următoarea formulă:

Ponderarea riscului (RW) = 190 % pentru expunerile sub formă de investiții de capital în cazul portofoliilor suficient de diversificate.

Ponderarea riscului (RW) = 290 % pentru expunerile pe acțiuni cotate.

Ponderarea riscului (RW) = 370 % pentru expunerile pe alte acțiuni.

Valoarea expunerii ponderate la risc = RW * valoarea expunerii.

20. Pozițiile scurte de numerar și instrumentele derivate care nu sunt incluse în portofoliul de tranzacționare pot compensa pozițiile lungi pe aceleași titluri de valoare, cu condiția ca instrumentele respective să fi fost desemnate ca instrumente de acoperire pentru expuneri specifice pe acțiuni și să funcționeze ca instrumente de acoperire pe o perioadă de cel puțin un an. Alte poziții scurte se tratează ca poziții lungi, la valoarea absolută a fiecărei poziții alocându-se ponderarea riscului adecvată. În contextul asimetriei scadenței pozițiilor, se aplică metoda pentru expunerile față de întreprinderi stabilită la punctul 16 din anexa VII partea 2.
21. Instituțiile de credit pot lua în considerare protecția nefinanțată a creditului obținută pentru o expunere pe acțiuni în conformitate cu metodele prezentate la articolele 90-93.

1.3.2. Metoda PD/LGD

22. Valorile expunerilor ponderate la risc se calculează în conformitate cu formulele prevăzute la punctul 3. În cazul în care instituțiile de credit nu dispun de informații suficiente pentru a putea folosi definiția neplății stabilită la punctele 44-48 din partea 4, ponderărilor riscului li se aplică un factor de majorare de 1,5.
23. La nivelul fiecărei expuneri, suma cuantumului pierderii anticipate înmulțit cu 12,5 și a valorii expunerii ponderate la risc nu trebuie să depășească valoarea expunerii înmulțită cu 12,5.
24. Instituțiile de credit pot ține seama de protecția nefinanțată a creditului obținută pentru o expunere pe acțiuni în conformitate cu metodele prezentate la articolele 90-93. Procedura se aplică sub rezerva unui nivel al LGD de 90 % pentru expunerea față de furnizorul de acoperire. Pentru expunerile sub formă de investiții de capital în cazul portofoliilor suficient de diversificate se poate folosi o valoare a LGD de 65 %. În acest sens, scadența este de 5 ani.

1.3.3. Metoda bazată pe modelele interne

25. Valoarea expunerii ponderate la risc este pierderea potențială aferentă expunerilor pe acțiuni ale instituției de credit, calculată cu ajutorul modelelor interne „măsura valorii la risc”, presupunând o rată de siguranță de 99 % pentru diferența dintre, pe de o parte, veniturile trimestriale, iar pe de altă parte, o rată fără risc calculată pe o perioadă eșantion lungă, înmulțită cu 12,5. La nivelul fiecărei expuneri, valoarea expunerii ponderate la risc nu trebuie să fie mai mică decât suma valorii minime a expunerii ponderate la risc necesară conform metodei PD/LGD și a valorii pierderii anticipate corespunzătoare, înmulțită cu 12,5 și calculată pe baza valorilor PD stabilite la partea 2 punctul 24 litera (a) și a valorilor LGD corespunzătoare stabilite la partea 2 punctele 25 și 26.
26. Instituțiile de credit pot ține seama de protecția nefinanțată a creditului obținută pentru o poziție pe acțiuni.

1.4. Valorile expunerilor ponderate la risc pentru alte active care nu sunt obligații de credit

27. Valorile expunerilor ponderate la risc se calculează după următoarea formulă:

Valoarea expunerii ponderate la risc = 100 % * valoarea expunerii,

cu excepția cazului în care expunerea este o valoare reziduală, caz în care trebuie stabilită pentru fiecare an și calculată după cum urmează:

$1/t \times 100 \% \times \text{valoarea expunerii},$

unde t este numărul de ani de închiriere.

2. CALCULUL VALORILOR EXPUNERILOR PONDERATE LA RISC ÎN CAZUL RISULUI DE DILUARE A CREAȘTELOR CUMPĂRATE

28. Ponderările riscului în cazul riscului de diluare a creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor și clienților de retail:

Ponderările se calculează în conformitate cu formula prezentată la punctul 3 Parametrii PD și LGD utilizați în formula de calcul se stabilesc în conformitate cu metodologia prezentată la partea 2, valoarea expunerii se stabilește în conformitate cu metodologia prezentată la partea 3, iar scadența este un an. În cazul în care instituțiile de credit pot demonstra autorităților competente că riscul de diluare este neglijabil, instituțiile de credit nu trebuie să țină seama de acesta.

3. CALCULUL VALORILOR PIERDERILOR ANTICIPATE

29. În absența oricăror indicații contrare, parametrii PD și LGD utilizați în formula de calcul se stabilesc în conformitate cu metodologia prezentată la partea 2, iar valoarea expunerii se stabilește în conformitate cu metodologia prezentată la partea 3.
30. Valorile pierderilor anticipate în cazul expunerilor față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale, precum și față de clienți de retail se calculează cu următoarele formule:

Pierdere anticipată (EL) = PD × LGD.

Valoarea pierderii anticipate = EL × valoarea expunerii.

În cazul unei expunerii pentru care s-a înregistrat neplata ($PD = 1$), atunci când instituțiile de credit folosesc propriile estimări ale LGD, EL este EL_{BE} , EL_{BE} fiind cea mai bună estimare a instituției de credit cu privire la pierderea anticipată corespunzătoare expunerii pentru care s-a înregistrat neplata în conformitate cu partea 4 punctul 80.

Pentru expunerile care fac obiectul procedurii descrise la partea 1 punctul 4, valoarea EL este 0.

31. În cazul expunerii de împrumuturi specializate, atunci când instituția de credit aplică metodele prezentate la punctul 6 în scopul atribuirii ponderării riscului, valorile EL se atribuie în conformitate cu tabelul 2.

Tabelul 2

Maturitate reziduală	Categoria 1	Categoria 2	Categoria 3	Categoria 4	Categoria 5
Mai mică de 2,5 ani	0 %	0,4 %	2,8 %	8 %	50 %
Egală sau mai mare de 2,5 ani	0,4 %	0,8 %	2,8 %	8 %	50 %

În cazul în care autoritățile competente au autorizat o instituție de credit să aplice, în mod general, o ponderare preferențială de 50 % pentru expunerile din categoria 1 și de 70 % pentru expunerile din categoria 2, valoarea EL este de 0 % în primul caz și de 0,4 % în cel de al doilea caz.

32. În cazul expunerilor pe acțiuni ale căror valori ponderate se calculează în conformitate cu metodele prezentate la punctele 19-21, valorile pierderilor anticipate se calculează cu formula următoare:

Valoarea pierderii anticipate = $EL \times \text{valoarea expunerii}$

Valorile EL sunt următoarele:

Pierderea anticipată (EL) = 0,8 % pentru expunerile sub formă de capital de investiții în cazul portofoliilor suficient de diversificate

Pierderea anticipată (EL) = 0,8 % pentru expunerile pe acțiuni cotate

Pierderea anticipată (EL) = 2,4 % pentru expunerile pe alte acțiuni.

33. În cazul expunerilor pe acțiuni ale căror valori ponderate se calculează în conformitate cu metodele prezentate la punctele 22-24, valorile pierderilor anticipate se calculează cu formula următoare:

Pierderea anticipată (EL) = $PD \times LGD$ și

Valoarea pierderii anticipate = $EL \times \text{valoarea expunerii}$

34. În cazul expunerilor pe acțiuni ale căror valori ponderate se calculează în conformitate cu metodele prezentate la punctele 25 și 26, valoarea pierderii anticipate este de 0 %.

35. În cazul creanțelor cumpărate, valorile pierderilor anticipate pentru riscul de diluare se calculează cu formula următoare:

Pierderea anticipată (EL) = $PD \times LGD$ și

Valoarea pierderii anticipate = $EL \times \text{valoarea expunerii}$

4. TRATAREA VALORILOR PIERDERILOR ANTICIPATE

36. Valorile pierderilor anticipate calculate în conformitate cu punctele 30, 31 și 35 se deduce din suma ajustărilor de valoare și a provizioanelor aferente expunerilor respective. Sconturile asupra expunerilor elementelor de bilanț care au fost cumpărate în situație de neplată în conformitate cu partea 3 punctul 1 se tratează ca și ajustările de valoare. În calcul nu se includ valorile pierderilor anticipate pentru expunerile titlurizate și nici ajustările de valoare și provizioanele aferente expunerilor respective.

PARTEA 2

Probabilitatea de neplată (PD), pierderile datorate nerambursării (LGD) și scadența

1. Parametrii de calcul PD, LGD și scadența (M), folosiți în calcularea valorilor ponderate ale expunerilor și a valorilor pierderilor anticipate specificate la partea 1 sunt parametrii estimați de instituția de credit în conformitate cu partea 4, sub rezerva următoarelor dispoziții.

1. EXPUNERI FAȚĂ DE ÎNTREPRINDERI, INSTITUȚII, ADMINISTRAȚII CENTRALE ȘI BĂNCI CENTRALE**1.1. PD**

2. Probabilitatea de neplată în cazul unei expuneri față de o întreprindere sau de o instituție este de cel puțin 0,03 %.
3. În cazul creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor, atunci când instituția de credit nu poate demonstra că estimările pentru PD întrunesc criteriile minime stabilite la partea 4, valoarea PD pentru creanțele menționate anterior se stabilește în conformitate cu următoarele metode: pentru creanțele prioritare, PD corespunde estimării pierderilor anticipate (EL) stabilite de instituția de credit împărțită la LGD pentru respectivele creanțe cumpărate. Pentru creanțele subordonate, PD corespunde estimării EL stabilite de instituția de credit. Atunci când o instituție de credit este autorizată să folosească propriile estimări ale LGD în cazul expunerilor față de întreprinderi, iar în cazul creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor poate descompune în mod fiabil estimările EL în PD și LGD, instituția respectivă poate folosi estimarea proprie a PD.
4. În cazul debitorilor care se află în situație de neplată, PD este de 100 %.
5. La calculul valorii PD, instituțiile de credit pot ține seama de protecția nefinanțată a creditului în conformitate cu dispozițiile articolelor 90-93. Cu toate acestea, în cazul riscului de diluare, autoritățile competente pot recunoaște ca eligibili și alți furnizori de protecție nefinanțată a creditului decât cei menționați de anexa VIII partea 1.
6. Instituțiile de credit care folosesc propriile estimări ale LGD pot ține seama de protecția nefinanțată a creditului ajustând valorile PD, sub rezerva punctului 10.
7. În cazul riscului de diluare aferent creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor, PD este egal cu estimarea EL pentru riscul de diluare. Atunci când o instituție de credit este autorizată să folosească propriile estimări ale LGD în cazul expunerilor față de întreprinderi, iar în cazul creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor poate descompune în mod fiabil estimările EL pentru riscul de diluare în PD și LGD, instituția respectivă poate folosi estimarea proprie a PD. La calculul valorii PD, instituțiile de credit pot ține seama de protecția nefinanțată a creditului în conformitate cu dispozițiile articolelor 90-93. Autoritățile competente pot recunoaște ca eligibili și alți furnizori de protecție nefinanțată a creditului decât cei menționați de anexa VIII partea 1. În cazul în care instituția de credit este autorizată să folosească propriile estimări ale LGD pentru riscul de diluare a creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor, respectiva instituție poate ține seama de protecția nefinanțată a creditului ajustând valorile PD, sub rezerva punctului 10.

1.2. LGD

8. Instituțiile de credit folosesc următoarele valori LGD:
 - (a) expunere prioritară fără garanție eligibilă: 45 %;
 - (b) expunere subordonată fără garanție eligibilă: 75 %;
 - (c) la calcularea LGD, instituțiile de credit pot ține seama de protecția finanțată sau nefinanțată a creditului în conformitate cu dispozițiile articolelor 90-93;
 - (d) obligațiunile garantate în sensul anexei VI partea 1 punctele 68-70 pot beneficia de o valoare a LGD de 12,5 %;
 - (e) pentru expunerile în cazul creanțelor prioritare cumpărate asupra întreprinderilor, atunci când instituția de credit nu poate demonstra că estimările sale pentru PD întrunesc criteriile minime stabilite la partea 4: 45 %;
 - (f) pentru expunerile în cazul creanțelor subordonate cumpărate asupra întreprinderilor, atunci când instituția de credit nu poate demonstra că estimările sale pentru PD întrunesc criteriile minime stabilite la partea 4: 100 % și
 - (g) pentru riscul de diluare aferent creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor: 75 %.

Până la 31 decembrie 2010, obligațiunile garantate în sensul anexei VI partea 1 punctele 68-70 pot beneficia de o valoare a LGD de 11,25 %:

- în cazul în care toate activele enumerate de anexa VI partea 1 punctul 68 literele (a)-(c) care sunt garanții pentru obligațiuni se încadrează în prima categorie de calitate a creditului menționată de anexa indicată anterior;
- în cazul în care activele enumerate de anexa VI partea 1 punctul 68 literele (d) și (e) sunt folosite ca garanție, limitele superioare stabilite la fiecare din literele menționate anterior sunt de 10 % din valoarea nominală a emisiunii exigibile;
- în cazul în care activele enumerate de anexa VI partea 1 punctul 68 litera (f) nu sunt folosite pe post de garanție sau
- obligațiunile garantate beneficiază de o evaluare a creditului efectuată de o agenție internațională de rating (ECAI) desemnată, evaluare care corespunde categoriei celei mai favorabile de evaluare a creditului pe care respectiva agenție o poate acorda obligațiunilor garantate.

Până la 31 decembrie 2010, prezenta derogare se reexaminează, iar Comisia poate formula propuneri în consecință, în conformitate cu procedura stabilită la articolul 151 alineatul (2);

9. Sub rezerva punctului 8, în cazul riscurilor de diluare și de nerambursare, atunci când o instituție de credit este autorizată să folosească propriile estimări ale LGD în cazul expunerilor față de întreprinderi, iar în cazul creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor poate descompune în mod fiabil estimările EL în PD și LGD, respectiva instituție poate folosi estimarea proprie a LGD pentru respectivele creanțe.
10. Sub rezerva punctului 8, atunci când o instituție de credit este autorizată să folosească propriile estimări ale LGD în cazul expunerilor față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale, respectiva instituție poate ține seama de protecția nefinanțată a creditului ajustând estimările PD și/sau LGD, sub rezerva criteriilor minime stabilite la partea 4 și a aprobării autorităților competente. Cu toate acestea, instituția de credit nu poate atribui expunerilor garantate o valoare ajustată a PD sau a LGD astfel încât ponderarea ajustată să fie mai mică decât cea aplicabilă unei expuneri directe comparabile față de garant.
11. Sub rezerva punctelor 8 și 10, în sensul părții 1 punctul 4, valoarea LGD pentru o expunere directă comparabilă cu cea a furnizorului de protecție este fie valoarea LGD aferentă unei linii de credit fără acoperire în favoarea garantului, fie valoarea aferentă unei linii de credit fără acoperire în favoarea debitorului, în funcție de indicația din informațiile disponibile și din structura garanției dacă, în situația comună de neplată a garantului și debitorului survenită în cursul duratei de viață a tranzacției acoperite, suma recuperată depinde de condiția financiară a garantului sau de cea a debitorului.

1.3. Scadența

12. Sub rezerva punctului 13, instituțiile de credit atribuie expunerilor ce decurg din contracte de report sau din operațiuni de împrumut de valori mobiliare sau mărfuri o valoare a scadenței (M) de 0,5 ani, iar în cazul tuturor celorlalte expuneri o valoare M de 2,5 ani. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor de credit din jurisdicția lor să aplice pentru fiecare expunere valoarea stabilită la punctul 13.
13. Instituțiile de credit autorizate să folosească propriile estimări ale LGD și/sau proprii factori de conversie în cazul expunerilor față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale, calculează valoarea M aferentă fiecărei expuneri în conformitate cu literele (a)-(e), sub rezerva punctelor 14-16. În toate cazurile însă, M nu poate fi mai mare de cinci ani:

- (a) în cazul unui instrument cu flux de numerar cu scadență determinată, scadența se calculează cu următoarea formulă:

$$M = \max \left\{ 1; \min \left\{ \sum_t t \cdot CF_t / \sum_t CF_t, 5 \right\} \right\}$$

unde CF_t indică fluxul de trezorerie (principal, dobânzi și comisioane) pe care debitorul trebuie să îl plătească conform condițiilor contractuale în perioada t ;

- (b) pentru instrumentele derivate care fac obiectul unui acord-cadru de compensare, scadența corespunde maturității reziduale medii a expunerii ponderate la risc și nu poate fi mai mică de un an. Pentru a pondera scadența, se ia în considerare valoarea noțională a fiecărei expuneri;

- (c) pentru expunerile care decurg din tranzacții cu instrumente derivate garantate integral sau parțial (enumerare de anexa IV) și din operațiuni de creditare cu apel în marjă garantate integral sau parțial care fac obiectul unui acord-cadru de compensare, M corespunde maturității reziduale medii ponderate în cazul tranzacțiilor în care M este de cel puțin 10 ani. Pentru a pondera scadența, se ia în considerare valoarea notională a fiecărei tranzacții;
- (d) atunci când o instituție de credit este autorizată să folosească propriile estimări ale PD pentru creanțele cumpărate asupra întreprinderilor, în cazul sumelor trase, M este egală cu valoarea medie ponderată a maturității creanțelor cumpărate și nu poate fi mai mică de 90 de zile. Aceeași valoare M se aplică pentru valorile neutilizate în cadrul unei facilități de cumpărare garantate, sub rezerva că facilitatea de cumpărare prevede angajamente efective, praguri de amortizare anticipată sau alte dispoziții care să protejeze instituția de credit care cumpără împotriva deprecierei semnificative a calității creanțelor pe care trebuie să le cumpere pe perioada facilității. În lipsa unei protecții efective, valoarea M care se aplică sumelor neutilizate se calculează ca sumă a creanței potențiale cu cea mai mare scadență în baza contractului de cumpărare și a maturității reziduale a facilității de cumpărare, iar M nu poate fi mai mică de 90 de zile;
- (e) pentru alte instrumente decât cele menționate de prezentul punct 13, sau în cazul în care instituția de credit nu este în măsură să calculeze valoarea M în conformitate cu litera (a), M este egală cu maturitatea reziduală maximă (exprimată în ani) de care poate dispune un debitor pentru a-și îndeplini pe deplin obligațiile contractuale și nu poate fi mai mică de un an;
- (f) atunci când o instituție de credit folosește metoda modelului intern descrisă de anexa III partea 6 pentru a determina valoarea expunerii la risc, valoarea M se calculează cu formula prezentată în continuare în cazul expunerilor pentru care se aplică metoda menționată anterior și în cazul în care scadența contractului cu durata cea mai mare de viață, inclus în acordul de compensare, este mai mare de un an:

$$M = \text{MIN} \left(\frac{\sum_{k=1}^{t_k \leq 1 \text{ an}} EE_k \text{efectivă} * \Delta t_k * df_k + \sum_{k=1}^{\text{scadență}} EE_k * \Delta t_k * df_k}{\sum_{k=1}^{t_k \leq 1 \text{ an}} EE_k \text{efectivă} * \Delta t_k * df_k}; 5 \right)$$

unde:

df este factorul de scont fără risc pentru perioada viitoare t_k , iar celelalte simboluri sunt definite de anexa III partea 6.

Fără a aduce atingere punctului 13 litera (f) primul paragraf, o instituție de credit care folosește un model intern pentru a calcula ajustarea unilaterală a evaluării creditului poate folosi, cu acordul autorităților competente, durata efectivă a creditului estimată de modelul intern ca M.

Sub rezerva punctului 14, pentru grupurile de compensare în care toate contractele au o scadență inițială mai mică de un an, se aplică formula de la litera (a) și

- (g) în sensul părții 1 punctul 4, M este scadența efectivă a protecției creditului și nu poate fi mai mică de un an.

14. Fără a aduce atingere punctului 13 literele (a), (b), (d) și (e), M nu poate fi mai mică de o zi în cazul:

- instrumentelor derivate garantate integral sau parțial și enumerate de anexa IV;
- operațiunilor de creditare cu apel în marjă garantate integral sau parțial;
- contractelor de report, operațiunilor de împrumut sau de creditare de valori mobiliare sau mărfuri,

cu condiția ca contractele să conțină clauze de ajustare zilnică a marjelor și de reevaluare zilnică, precum și clauze care să permită lichidarea sau compensarea rapidă a garanțiilor în caz de neplată sau în absența ajustării marjelor.

De asemenea, în cazul altor expuneri pe termen scurt specificate de autoritățile competente și care nu sunt incluse în finanțarea continuă a debitorului de către instituția de credit, M nu poate fi mai mică de o zi. Condițiile specifice fiecărui caz trebuie să fie analizate cu atenție.

15. Pentru expunerile față de întreprinderi cu sediul în Comunitate și cu o cifră de afaceri consolidată și active consolidate mai mici de 500 000 000 EUR, autoritățile competente pot autoriza utilizarea valorii M stabilite la punctul 12. Autoritățile competente pot substitui activelor totale de 500 000 000 EUR active totale de 1 000 000 000 EUR în cazul întreprinderilor care investesc în principal în sectorul imobiliar.

16. Asimetriile de scadență se tratează în conformitate cu dispozițiile articolelor 90-93.

2. EXPUNERI FAȚĂ DE CLIENȚI DE RETAIL

2.1. PD

17. Pentru expunerile față de clienți de retail, PD este de cel puțin 0,03 %.
18. PD în cazul debitorilor sau, atunci când se folosește o abordare pe tranzacție, în cazul expunerilor în situație de neplată, este de 100 %.
19. În cazul riscului de diluare aferent creanțelor cumpărate, PD este egală cu estimările EL pentru riscul de diluare. Atunci când, în cazul creanțelor cumpărate, o instituție de credit poate descompune în mod fiabil estimările EL pentru riscul de diluare în PD și LGD, respectiva instituție poate folosi estimarea proprie a LGD.
20. Instituțiile de credit pot ține seama de protecția nefinanțată a creditului prin ajustarea valorilor PD, sub rezerva punctului 22. În ceea ce privește riscul de diluare, atunci când instituțiile de credit nu folosesc propriile estimări ale LGD, ele se conformează dispozițiilor articolelor 90-93; în acest sens, autoritățile competente pot recunoaște ca fiind eligibili și alți furnizori de protecție nefinanțată decât cei menționați de anexa VIII partea 1.

2.2. LGD

21. Instituțiile de credit pot stabili propriile estimări ale LGD, sub rezerva întrunirii condițiilor minime stabilite la partea 4 și a obținerii aprobării autorităților competente. În cazul riscului de diluare a creanțelor cumpărate se folosește valoarea LGD de 75 %. În cazul în care, pentru creanțele cumpărate, instituția de credit poate descompune în mod fiabil estimările EL pentru riscul de diluare în PD și LGD, respectiva instituție poate folosi estimarea proprie a LGD.
22. Instituțiile de credit pot ține seama de protecția nefinanțată a creditului prin ajustarea estimărilor PD sau LGD, sub rezerva întrunirii condițiilor minime stabilite la partea 4 punctele 99-104 și a obținerii aprobării autorităților competente, fie pentru o expunere individuală, fie pentru un coș de expuneri. Cu toate acestea, instituția de credit nu poate atribui unei expuneri garantate o valoare ajustată a PD sau a LGD astfel încât ponderarea ajustată să fie mai mică decât cea aplicabilă unei expuneri directe comparabile față de garant.
23. Fără a aduce atingere punctului 22, în sensul părții 1 punctul 11, valoarea LGD pentru o expunere directă comparabilă cu cea a furnizorului de protecție este fie valoarea LGD aferentă unei linii de credit fără acoperire în favoarea garantului, fie valoarea aferentă unei linii de credit fără acoperire în favoarea debitorului, în funcție de indicația din informațiile disponibile și din structura garanției dacă, în situația comună de neplată a garantului și debitorului survenită în cursul duratei de viață a tranzacției acoperite, suma recuperată depinde de condiția financiară a garantului sau de cea a debitorului.

3. EXPUNERILE PE ACȚIUNI CARE FAC OBIECTUL METODEI PD/LGD

3.1. PD

24. Valorile PD se determină în conformitate cu metoda folosită pentru expunerile față de întreprinderi.

Se aplică următoarele valorile minime ale PD:

- (a) 0,09 % pentru expunerile pe acțiuni cotate, în cazul în care investiția se derulează în cadrul unei relații de lungă durată cu clientul;
- (b) 0,09 % pentru expunerile pe acțiuni necotate, în cazul în care veniturile din investiție au la bază fluxuri de numerar constante și periodice care nu provin din câștiguri de capital;

- (c) 0,40 % pentru expunerile cu acțiunile cotate, inclusiv alte poziții scurte menționate la partea 1 punctul 20 și
- (d) 1,25 % pentru alte expuneri pe acțiuni, inclusiv alte poziții scurte menționate la partea 1 punctul 20.

3.2. LGD

- 25. Expunerile sub formă de capital de investiții care țin de portofolii suficient de diversificate pot beneficia de o valoare a LGD de 65 %.
- 26. În cazul tuturor celorlalte expuneri se aplică o valoare a LGD de 90 %.

3.3. Scadența

- 27. Pentru toate expunerile, valoarea M este de cinci ani.

PARTEA 3

Valoarea expunerii la risc

1. EXPUNEREA LA ÎNTREPRINDERI, INSTITUȚII, ADMINISTRAȚII CENTRALE ȘI BĂNCI CENTRALE ȘI CLIEȚI DE RETAIL

- 1. În absența unor indicații contrare, valoarea expunerii pentru elementele de bilanț se măsoară anterior luării în considerare a ajustărilor de valoare. Regula se aplică și activelor cumpărate la un preț diferit de valoarea datorată. Pentru activele cumpărate, diferența între valoarea datorată și valoarea netă înregistrată în bilanțul instituțiilor de credit se contabilizează ca scont în cazul în care suma datorată este mai mare și primă în cazul în care suma datorată este mai mică.
- 2. În cazul în care instituțiile de credit folosesc acorduri-cadru de compensare pentru tranzacțiile de răscumpărare sau pentru tranzacții de împrumut cu titluri de valoare sau mărfuri, valoarea expunerii se calculează în conformitate cu dispozițiile articolelor 90-93.
- 3. Pentru compensarea împrumuturilor și depozitelor din bilanț, instituțiile de credit aplică, în sensul calculării valorii expunerii, metodele stabilite la articolele 90-93.
- 4. Valoarea expunerii în cazul creditelor ipotecare corespunde plăților minime actualizate pe care le generează.

„Plăți minime de leasing” sunt plățile pe care debitorul poate sau trebuie să le efectueze, precum și orice opțiune de negociere (adică opțiunea care poate fi exercitată în mod sigur). Valoarea reziduală garantată care întrunește condițiile enumerate de anexa VIII partea 1 punctele 26-28 cu privire la eligibilitatea furnizorilor de protecție, precum și cerințele minime în sensul recunoașterii altor tipuri de garanții, enunțate de anexa VIII partea 2 punctele 14-19, trebuie, de asemenea, inclusă în plățile minime în cadrul creditului ipotecar.
- 5. În cazul oricărui element menționat de anexa IV, valoarea expunerii se determină în conformitate cu metodele stabilite de anexa III.
- 6. Valoarea expunerii în sensul calculului valorii expunerii ponderate la risc în cazul creanțelor cumpărate corespunde valorii exigibile minus cerințele de capital pentru riscul de diluare anterior diminuării riscului de credit.
- 7. În cazul în care expunerea ia forma unor valori mobiliare sau mărfuri vândute, gajate sau împrumutate în cadrul contractelor de report, al operațiunilor de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri, în cadrul tranzacțiilor cu termen lung de decontare și în cadrul operațiunilor de creditare cu apel în marjă, valoarea expunerii este valoarea valorilor mobiliare sau a mărfurilor stabilită în conformitate cu articolul 74. În cazul în care se folosește metoda generală bazată pe garanții financiare (*Financial Collateral Comprehensive Method*) descrisă de anexa VIII partea 3, valoarea expunerii se majorează cu ajustarea de volatilitate corespunzătoare valorilor mobiliare sau mărfurilor în conformitate cu dispozițiile anexei menționate anterior. Valoarea expunerii în cazul contractelor de report sau al tranzacțiilor de împrumut cu titluri de valoare sau cu mărfuri, al operațiunilor de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri, în cazul tranzacțiilor cu termen lung de decontare și în cazul operațiunilor de creditare cu apel în marjă se poate determina fie în conformitate cu anexa III, fie cu anexa VIII partea 3 punctele 12-21.

8. Fără a aduce atingere punctului 7, valoarea expunerilor exigibile față de o contrapartidă centrală, stabilite de autoritățile competente, se calculează în conformitate cu anexa III partea 2 punctul 6, cu condiția ca expunerile la riscul de credit al contrapartidei centrale în raport cu toți participanții la convențiile încheiate să fie garantate pe deplin și zilnic.
9. Valoarea expunerii pentru următoarele elemente corespunde sumei angajate, dar neutilizată, înmulțită cu un factor de conversie.

Instituțiile de credit folosesc următorii factori de conversie:

- (a) în cazul liniilor de credit fără angajament și care pot fi anulate necondiționat în orice moment fără preaviz sau care prevăd efectiv anularea automată datorită unei deteriorări a solvabilității debitorului, se aplică un factor de conversie de 0 %. Pentru a putea aplica un factor de conversie de 0 %, instituțiile de credit trebuie să verifice în mod activ situația financiară a debitorului, iar sistemul intern de verificare trebuie să permită identificarea imediată a deteriorării solvabilității debitorului. Liniile de credit en detail se consideră necondiționat anulabile în cazul în care clauzele contractuale permit instituției de credit să le anuleze integral în conformitate cu normele de protecție a consumatorului și alte legi conexe;
 - (b) în cazul acreditivelor pe termen scurt aferente circulației mărfurilor, instituțiile de credit emitente și cele care confirmă acreditivul aplică un factor de conversie de 20 %;
 - (c) în cazul liniilor de cumpărare neutilizate pentru creanțele cumpărate care se reînnoiesc și care pot fi anulate necondiționat în orice moment fără preaviz sau care prevăd efectiv anularea automată datorită unei deteriorări a solvabilității debitorului, se aplică un factor de conversie de 0 %. Pentru a putea aplica un factor de conversie de 0 %, instituțiile de credit trebuie să verifice în mod activ situația financiară a debitorului, iar sistemul intern de verificare trebuie să permită identificarea imediată a deteriorării solvabilității debitorului;
 - (d) în cazul celorlalte linii de credit, al facilităților pentru emisiunile de efecte (NIF) și al facilităților de garantare care se reînnoiesc la scadență (RUF), se aplică un factor de conversie de 75 %;
 - (e) instituțiile de credit care întrunesc condițiile minime prevăzute la partea 4 pentru stabilirea propriilor estimări ale factorilor de conversie, sub rezerva obținerii aprobării autorităților competente, pot folosi propriile estimări ale factorilor de conversie pentru diferite tipuri de produs, astfel cum se menționează la literele (a)-(d).
10. În cazul în care un angajament se referă la prelungirea unui alt angajament, se folosește factorul de conversie cu valoarea cea mai redusă aplicat respectivului angajament.
 11. În cazul tuturor elementelor extrabilanțiere, altele decât cele menționate la punctele 1-9, valoarea expunerii corespunde următorului procent din valoare:
 - 100 % pentru un element cu un grad mare de risc;
 - 50 % pentru un element cu un grad mediu de risc;
 - 20 % pentru un element cu un grad mediu/scăzut de risc și
 - 0 % pentru un element cu un grad scăzut de risc.

În sensul prezentului punct, elementele extrabilanțiere sunt grupate în categorii de risc în conformitate cu anexa II.

2. EXPUNERILE PE ACȚIUNI

12. Valoarea expunerii este valoarea înscrisă în declarațiile financiare. Se admit următoarele măsuri în cazul expunerilor pe acțiuni:
 - (a) în cazul investițiilor evaluate la valoare justă și ale căror modificări de valoare sunt înregistrate direct la venituri și apoi în fondurile proprii, valoarea expunerii este egală cu valoarea justă înregistrată în bilanț;

- (b) în cazul investițiilor evaluate la valoare justă și ale căror modificări de valoare nu sunt înregistrate la venituri, ci ca o componentă distinctă a capitalului propriu ajustată în scopuri fiscale, valoarea expunerii este egală cu valoarea justă înregistrată în bilanț și
- (c) în cazul investițiilor evaluate la costul istoric sau la cea mai mică valoare a costului sau a valorii de piață, valoarea expunerii este egală cu valoarea costului istoric sau cu valoarea de piață înregistrată în bilanț.

3. ALTE ACTIVE CARE NU SUNT OBLIGAȚII DE CREDIT

- 13. Valoarea expunerii în cazul altor active care nu sunt obligații de credit este valoarea înscrisă în declarațiile financiare.

PARTEA 4

Cerințe minime pentru abordarea RI

1. SISTEME DE RATING

- 1. Un „sistem de rating” desemnează ansamblul metodelor, proceselor, controalelor, sistemelor de colectare a datelor și a sistemelor informatice care permit evaluarea riscului de credit, încadrarea expunerii într-o anumită clasă sau categorie (rating) și cuantificarea probabilității de neplată și estimarea pierderii în cazul unei expunerii date.
- 2. În cazul în care instituția de credit folosește mai multe sisteme de rating, încadrarea unui anumit debitor sau a unei tranzacții date într-un anumit sistem trebuie să fie documentată și să se aplice într-un mod care reflectă adecvat gradul de risc asumat.
- 3. Criteriile și procedurile de alocare sunt reexamine periodice pentru a stabili dacă rămân adecvate portofoliului actual și condițiilor externe.

1.1. Structura sistemelor de rating

- 4. În cazul în care instituția de credit folosește estimări directe ale parametrilor de risc, acestea pot fi considerate ca rezultatul unei clasificări pe clase pe o scară continuă de rating.

1.1.1. Expuneri față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale

- 5. Sistemul de rating ia în considerare caracteristicile de risc ale debitorului și ale tranzacției.
- 6. Sistemul de rating operează cu o scară de rating al debitorilor care reflectă în mod exclusiv cuantificarea riscului de nerambursare al debitorului. Scara de rating cuprinde 7 clase pentru debitorii care nu se află în situație de neplată și o clasă pentru debitorii în situație de neplată.
- 7. „Categorია debitorului” desemnează categoria de risc în care sunt încadrați debitorii pe o scară de rating a debitorilor inclusă într-un sistem de rating, în funcție de un set precis și distinct de criterii de rating pe baza cărora se stabilește probabilitatea de neplată. Instituția de credit întocmește documentația pentru raportul între diferitele clase de debitori în funcție de nivelul riscului de nerambursare aferent fiecărei clase și criteriile folosite pentru a stabili nivelul de risc de nerambursare.
- 8. Instituțiile de credit cu portofolii concentrate pe un anumit segment de piață și cu un interval distinct pentru riscul de nerambursare dispun de un număr suficient de clase de debitori pe segmentul respectiv pentru a evita concentrarea excesivă a debitorilor într-o clasă dată. Concentrările excesive într-o singură clasă se argumentează cu dovezi empirice convingătoare din care să rezulte că categoria de debitori acoperă o bandă îngustă de risc de nerambursare, iar riscul de nerambursare aferent tuturor debitorilor din clasa respectivă se încadrează în segmentul în cauză.
- 9. Pentru ca autoritățile competente să recunoască utilizarea estimărilor proprii ale pierderii datorate nerambursării (LGD) în sensul calculării cerințelor de capital propriu, sistemul de rating trebuie să includă o scară distinctă de rating pentru facilitățile de credit, care să reflecte în mod exclusiv caracteristicile tranzacțiilor legate de LGD.

10. „Categorია unei facilități de credit” desemnează o categorie de risc din cadrul unei scări de rating al facilităților de credit în care sunt încadrate anumite expuneri în funcție de un set precis și distinct de criterii de rating pe baza cărora se stabilesc estimările proprii ale LGD. Definiția clasei include atât modul în care expunerile sunt încadrate într-o anumită clasă, cât și criteriile folosite pentru a distinge nivelul de risc aferent fiecărei clase.
11. Concentrările excesive pe o singură clasă de facilități de credit se argumentează cu dovezi empirice convingătoare din care să rezulte că acea clasă se referă la un segment restrâns de LGD, iar riscul presupus de expunerile din clasa respectivă se încadrează în segmentul în cauză.
12. Instituțiile de credit care aplică metoda prezentată la partea 1 punctul 6 pentru alocarea ponderării riscului în cazul expunerilor de împrumuturi specializate sunt exceptate de obligația de a avea clase de rating al debitorului care să reflecte exclusiv cuantificarea riscului de plată în cazul expunerilor menționate anterior. Fără a aduce atingere punctului 6, instituțiile de credit operează cu 4 clase de rating pentru debitorii care nu se află în situație de neplată și cu o clasă pentru debitorii în situație de neplată.

1.1.2. Expuneri față de clienți de retail

13. Sistemul de rating trebuie să reflecte gradul de risc aferent debitorului și tranzacției, precum și toate celelalte caracteristici pertinente.
14. Gradul de diferențiere a riscurilor garantează încadrarea într-o clasă sau într-o categorie a unui număr suficient de expuneri pentru a permite cuantificarea și validarea adecvată a caracteristicilor pierderilor la nivelul clasei sau categoriei respective. Distribuirea expunerilor și a debitorilor pe clase sau categorii se efectuează astfel încât să se evite concentrările excesive.
15. Instituțiile de credit demonstrează că procesul de încadrare a expunerilor în anumite clase sau categorii permite diferențierea adecvată a riscurilor, gruparea în ansambluri omogene și estimarea precisă și consecventă a caracteristicilor pierderilor la nivelul fiecărei clase sau categorii. În cazul creanțelor cumpărate, gruparea reflectă practicile de subscriere ale cumpărătorului și eterogenitatea clienților săi.
16. Atunci când repartizează expunerile pe clase și categorii, instituțiile de credit iau în considerare următorii factori de risc:
 - (a) caracteristicile de risc al debitorului;
 - (b) caracteristicile de risc al tranzacției, inclusiv tipul de produs sau garanție sau ambele. Instituțiile de credit tratează în mod distinct cazurile în care mai multe expuneri sunt garantate cu aceeași garanție și
 - (c) incidentele de plată, cu excepția cazului în care instituția de credit demonstrează autorităților competente că nu este un factor de risc semnificativ pentru expunerea avută în vedere;

1.2. Încadrarea în clase sau categorii

17. Instituțiile de credit dispun de definiții, proceduri și criterii specifice pentru a încadra expunerile în clasele sau categoriile unui sistem de rating.
 - (a) Definițiile și criteriile pentru clase și categorii sunt detaliate în mod suficient pentru a permite persoanelor cu responsabilități de rating să încadreze întotdeauna debitorii sau facilitățile de credit cu riscuri identice în aceeași clasă sau categorie. Consecvența trebuie asigurată indiferent de domeniul de activitate, de tipul de serviciu sau poziția geografică.
 - (b) Documentația aferentă procesului de rating trebuie să permită terților să înțeleagă modalitățile de încadrare a expunerilor în diferitele clase sau categorii, să poată reface o anumită încadrare și să evalueze conformitatea unei încadrări și
 - (c) Criteriile folosite trebuie să fie de asemenea conforme cu standardele interne ale instituției în materie de împrumuturi și cu politica de gestionare a debitorilor și a facilităților de credite cu probleme.

18. Instituțiile de credit iau în considerare toate informațiile pertinente pentru a putea încadra debitorii și facilitățile de credit în diferitele clase sau categorii de rating. Informațiile trebuie să fie la zi și trebuie să permită estimarea performanței viitoare a expunerii. Cu cât dispune de mai puține informații, cu atât instituția de credit trebuie să facă dovadă de mai multă prudență la încadrarea expunerilor. Atunci când instituția de credit folosește un rating extern ca prim factor pentru stabilirea ratingului intern, trebuie să ia în considerare și alte informații pertinente.

1.3. Încadrarea expunerilor

1.3.1. Expuneri față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale

19. Fiecare debitor trebuie încadrat într-o clasă de debitori în cadrul procedurii de aprobare a creditului.
20. În cazul instituțiilor de credit autorizate să folosească propriile estimări ale LGD și/sau factori de conversie, fiecare expunere se încadrează, de asemenea, într-o clasă de facilități de credit în cadrul procedurii de aprobare a creditului.
21. Instituțiile de credit care aplică metodele prezentate la partea 1 punctul 6 pentru alocarea ponderării riscului pentru expunerile de împrumuturi specializate încadrează fiecare expunere în cauză într-o anumită clasă în conformitate cu punctul 12.
22. Fiecare entitate juridică distinctă față de care instituția de credit își asumă un risc face obiectul unui rating separat. Instituția de credit demonstrează autorităților competente că pune în aplicare politici acceptabile în ceea ce privește tratamentul clienților debitori individuali, dar și cel al grupurilor de clienți aflați în legătură.
23. Expunerile distincte față de același debitor se încadrează în aceeași clasă de debitori, indiferent de diferențele în natura tranzacțiilor specifice. Excepțiile de la norma menționată anterior se referă la:
 - (a) riscul de transfer aferent unei țări, depinzând dacă expunerile sunt denominate în monedă locală sau străină;
 - (b) cazul în care garanțiile aferente unei expuneri pot fi luate în considerare sub formă de ajustare a încadrării într-o clasă de debitori și
 - (c) cazul în care legislația în materie de protecție a consumatorilor, de secret bancar sau orice altă legislație interzice schimbul de informații cu privire la clienți.

1.3.2. Expuneri față de clienți de retail

24. Fiecare expunere trebuie încadrată într-o clasă sau categorie în cadrul procedurii de aprobare a creditului.

1.3.3. Abateri de la rezultatele sistemului

25. În ceea ce privește încadrarea într-o clasă sau categorie, instituțiile de credit consemnează în scris situațiile în care analiza efectuată de o persoană primează în fața parametrilor introduși în sistem sau în fața rezultatelor propuse de sistem în cadrul procesului de încadrare, precum și personalul responsabil în acest sens. Instituțiile de credit consemnează abaterea de la sistem și indică personalul abilitat în acest sens. Instituțiile de credit analizează performanța expunerilor în cazul în care s-a înregistrat o abatere față de încadrarea inițială. Analiza include evaluarea performanței expunerilor al căror rating inițial a fost respins de o anumită persoană care răspunde de întreg personalul competent.

1.4. Integritatea procesului de încadrare

1.4.1. Expuneri față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale

26. Încadrarea expunerilor și verificarea periodică a încadrării respective se efectuează sau se aprobă de către o persoană independentă, care nu beneficiază în mod direct de pe urma deciziei de acordare a creditului.

27. Instituțiile de credit actualizează încadrarea expunerilor cel puțin o dată pe an. Debitorii cu risc ridicat și expunerile cu probleme trebuie reexamineate mai frecvent. Instituțiile de credit asigură o nouă încadrare în cazul oricărui debitor sau credit atunci când apar informații noi relevante.
28. Instituțiile de credit instituie proceduri eficiente pentru a obține și actualiza informațiile relevante cu privire la caracteristicile debitorilor care pot afecta probabilitatea de neplată, precum și cu privire la caracteristicile tranzacțiilor care pot afecta pierderile datorate nerambursării și/sau factorii de conversie.

1.4.2. Expuneri față de clienți de retail

29. Cel puțin o dată pe an, instituțiile de credit actualizează încadrarea debitorilor și a facilităților de credit sau reexaminează caracteristicile pierderilor și situația arieratelor pentru fiecare categorie în funcție de situație. De asemenea, instituțiile de credit reexaminează cel puțin o dată pe an, pentru un eșantion reprezentativ, situația expunerilor distincte pentru fiecare categorie, ca mijloc de a se asigura că expunerile sunt încadrate în categoria corespunzătoare.

1.5. Folosirea modelelor

30. Atunci când o instituție de credit folosește modele statistice sau alte metode mecanice pentru a încadra expunerile în diferitele clase sau categorii de debitori sau facilități de credit:
 - (a) instituția de credit respectivă trebuie să demonstreze autorităților competente că modelul are o putere predictivă corespunzătoare și că folosirea sa nu produce distorsiuni ale cerințelor de fonduri proprii. Variabilele care intră în componența modelului trebuie să alcătuiască o bază consecventă și eficientă pentru previziune. Modelul nu trebuie să fie afectat de influențe semnificative;
 - (b) instituția de credit respectivă trebuie să aplice un proces de verificare a datelor introduse în model și mai ales să verifice exactitatea, exhaustivitatea și relevanța acestor date;
 - (c) instituția de credit respectivă trebuie să demonstreze că datele folosite pentru a construi modelul sunt reprezentative pentru ansamblul debitorilor și expunerilor;
 - (d) instituția de credit respectivă trebuie să folosească un ciclu regulat de validare a modelului care include verificarea performanței și stabilității, verificarea specificațiilor modelului și evaluarea concluziilor pe care modelul le propune în raport cu rezultatele obținute și
 - (e) instituția de credit respectivă trebuie să completeze modelul statistic cu judecata și supravegherea umană pentru a verifica încadrarea propusă de model și pentru a se asigura că modelul este folosit corespunzător. Procedurile de verificare trebuie să permită identificarea și limitarea erorilor datorate deficiențelor modelului. Judecata umană trebuie să ia în considerare toate informațiile pertinente ignorate de model. Instituția de credit trebuie să întocmească instrucțiuni scrise care să expună modul în care se combină judecata umană și concluziile modelului.

1.6. Documentația sistemelor de rating

31. Instituțiile de credit elaborează un document care explică structura și modul de funcționare a sistemelor de rating. Documentul atestă îndeplinirea cerințelor minime stabilite de prezenta parte și tratează subiecte precum diferențierea portofoliilor, criteriile de rating, responsabilitățile părților abilitate să evalueze debitorii și expunerile, frecvența examinării încadrărilor și supravegherea procesului de rating exercitată de conducere.
32. Instituțiile de credit elaborează un document care explică motivele și analiza care stau la baza criteriilor de rating. Instituțiile de credit consemnează orice modificare importantă a procesului de rating al riscurilor într-un document care să permită identificarea modificărilor aduse de la data ultimei verificări efectuate de autoritățile competente. Un alt document explică modul de încadrare într-o clasă de rating, în special procesul aferent acestei operațiuni și structura controlului intern.
33. Instituțiile de credit elaborează un document care conține definițiile neplății și ale pierderii pe care le folosesc intern și care demonstrează coerența definițiilor respective cu cele enunțate de prezenta directivă.

34. În cazul în care o instituție de credit folosește modele statistice în cadrul procedurii de rating, respectiva instituție descrie metodologia folosită într-un document. Documentul în cauză:
- (a) descrie în detaliu teoria, ipotezele și/sau fundamentul matematic și empiric pe baza cărora estimările sunt încadrate în anumite clase, grupe de debitori, expuneri sau categorii, precum și sursa sau sursele de date folosite pentru a evalua modelul;
 - (b) stabilește o procedură statistică riguroasă de validare a modelului (inclusiv testele de performanță nesincronizată și în afara eșantionului) și
 - (c) indică circumstanțele în care modelul nu funcționează corect.
35. Folosirea unui model obținut de la un vânzător terț care revendică drepturi de proprietate asupra tehnologiei sale nu exonerează instituția de credit de la obligația de a elabora documentele cerute și nici de la alte cerințe aferente sistemului de rating. Instituția de credit trebuie să se conformeze cerințelor autorităților competente.

1.7. Stocarea datelor

36. Instituțiile de credit colectează și stochează datele cu privire la ratingul intern în conformitate cu cerințele prevăzute la articolele 145-149.

1.7.1. Expuneri față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale

37. Instituțiile de credit colectează și stochează următoarele date:
- (a) un istoric complet al ratingurilor atribuite debitorilor și garanțiilor recunoscuți;
 - (b) datele de acordare a ratingului;
 - (c) metoda și datele principale folosite pentru acordarea ratingului;
 - (d) persoana abilitată pentru încadrarea de rating;
 - (e) identitatea debitorilor și expunerile în cazul cărora s-a înregistrat neplata;
 - (f) data și circumstanțele neplăților și
 - (g) datele cu privire la PD și la ratele default efectivă asociate fiecărei clase de rating și schimbărilor de rating;

Instituțiile de credit care nu folosesc estimări proprii ale LGD și/sau proprii factori de conversie colectează și stochează informațiile cu privire la comparațiile între valorile LGD realizate și valorile menționate la partea 2 punctul 8, precum și cu privire la comparațiile între valorile efective ale factorilor de conversie și valorile menționate la partea 3 punctul 9.

38. Instituțiile de credit care folosesc estimări proprii ale LGD și/sau proprii factori de conversie colectează și stochează informațiile următoare:
- (a) un istoric complet al datelor privind facilitățile de credit și LGD și estimările factorilor de conversie corespunzătoare fiecărei clase de rating;
 - (b) datele de acordare a ratingului și de efectuare a estimărilor;
 - (c) metoda și datele principale folosite pentru încadrarea în clase de rating a facilităților, pentru determinarea LGD și a estimărilor factorilor de conversie;
 - (d) persoana care a acordat ratingul pentru facilitățile de credit și persoana care a furnizat estimările pentru LGD și pentru factorii de conversie;
 - (e) datele cu privire la valoarea estimată și la valoarea efectivă a LGD și a factorilor de conversie corespunzători fiecărei expuneri pentru care a survenit neplata;

- (f) datele cu privire la LGD pentru o anumită expunere, anterior și ulterior evaluării efectelor garanției/sau instrumentului derivat de credit, în cazul acelor instituții de credit care reflectă în LGD efectele de diminuare a riscului de credit pe care le au garanțiile sau instrumentele derivate de credit și
- (g) datele cu privire la componentele pierderii înregistrate în cazul fiecărei expuneri pentru care a survenit neplata.

1.7.2. Expuneri față de clienți de retail

- 39. Instituțiile de credit colectează și stochează următoarele date:
 - (a) datele folosite în procesul de încadrare a expunerilor în clase sau categorii;
 - (b) datele cu privire la valoarea estimată a PD, LGD și a factorilor de conversie corespunzători fiecărei clase sau categorii;
 - (c) identitatea debitorilor și expunerile în cazul cărora s-a înregistrat neplata;
 - (d) în cazul expunerilor pentru care a survenit neplata, date referitoare la clasele sau categoriile în care au fost încadrate expunerile în anul anterior celui în care a survenit neplata și valoarea efectivă a LGD și a factorului de conversie și
 - (e) datele cu privire la pierderile înregistrate în cazul expunerilor care se reînnoiesc față de clienți de retail.

1.8. Simulări de criză pentru a evalua rata de adecvare a capitalului

- 40. Instituțiile de credit dispun de procedee de simulare a unei situații de criză pe care le folosesc în evaluarea ratei de adecvare a capitalului. Simularea situațiilor de criză presupune identificarea evenimentelor posibile sau a viitoarelor modificări în condițiile economice care ar putea avea efecte prejudiciabile asupra expunerii instituțiilor de credit și evaluarea capacității acestora de a face față modificărilor respective.
- 41. Instituțiile de credit efectuează periodic simulări de criză cu privire la riscul de credit pentru a evalua impactul anumitor condiții specifice asupra totalului cerințelor capitalului pentru riscul de credit. Simularea se alege de fiecare instituție de credit, sub rezerva controlului autorității competente. Simularea trebuie să fie pertinentă și să respecte regulile prudenței, luând în considerare cel puțin consecințele unui scenariu de ușoară recesiune. Instituția de credit evaluează în egală măsură schimbările de rating în cadrul scenariului de simulare a crizei. Portofoliile care fac obiectul simulării trebuie să includă marea majoritate a expunerilor instituției de credit.
- 42. Instituțiile de credit care folosesc tratamentul prezentat la partea 1 punctul 4 iau în considerare în cadrul simulării situației de criză impactul deprecierei calității creditului furnizorilor de protecție, în special impactul furnizorilor de protecție care nu mai întrunesc criteriile de eligibilitate.

2. CUANTIFICAREA RISULUI

- 43. La determinarea parametrilor de risc care corespund claselor sau categoriilor de rating, instituțiile de credit aplică următoarele cerințe.

2.1. Definiția neplății

- 44. Un debitor este în situație de „neplată” atunci când survine unul sau ambele evenimente descrise în continuare:
 - (a) instituția de credit consideră că debitorul nu este în măsură să ramburseze integral obligațiile aferente creditului instituției de credit, întreprinderii mamă sau unei filiale a acesteia, fără ca instituția de credit în cauză să recurgă la măsuri de tipul realizarea garanției (în cazul în care s-a constituit o garanție);
 - (b) debitorul are o întârziere de mai mult de 90 de zile pentru o obligație importantă de credit față de instituția de credit, de întreprinderea mamă sau de o filială a acesteia.

În cazul descoperitului de cont, zilele restante la plată curg de îndată ce debitorul a depășit limita autorizată, a fost avertizat că dispune de o limită mai mică decât valoarea exigibilă sau a retras credit fără autorizație, iar suma de bază este considerabilă.

„Limita autorizată” este limita care a fost adusă la cunoștința debitorului.

În cazul cărților de credit, zilele restante la plată curg de la data scadenței plății minime.

În cazul expunerilor față de clienți de retail și entități din sectorul public, autoritățile competente stabilesc un număr de zile restante la plată în conformitate cu punctul 48.

În cazul expunerilor față de întreprinderi, autoritățile competente pot stabili un număr de zile restante la plată în conformitate cu articolul 154 alineatul (7).

În cazul expunerilor față de clienți de retail, definiția se poate aplica la nivelul facilității de credit.

În toate situațiile, numărul de zile restante la plată în cazul unei expuneri este mai mare decât un prag stabilit de autoritățile competente și reflectă un nivel rezonabil de risc.

45. Elementele următoare pot fi considerate ca indicatori ai lipsei probabilității de efectuare a plății:
- (a) instituția de credit nu mai contabilizează dobânzile acumulate și neîncasate;
 - (b) instituția de credit face o ajustare de valoare ca urmare a deteriorării semnificative a calității creditului în raport cu momentul în care s-a expus la risc;
 - (c) instituția de credit vinde obligația de credit cu o pierdere economică semnificativă de credit;
 - (d) instituția de credit își dă acordul pentru restructurarea în regim de urgență a obligației de credit care are ca rezultat reducerea obligației financiare datorită anulării sau reportării plății principalului, a dobânzilor sau, după caz, a comisioanelor. În cazul expunerilor pe acțiuni evaluate în conformitate cu metoda PD/LGD, aceasta include restructurarea în regim de urgență a participației înseși;
 - (e) instituția de credit a solicitat declanșarea procedurii de faliment sau o procedură similară cu privire la obligația de credit către instituția de credit respectivă, către întreprinderea mamă sau către una din filialele acesteia;
 - (f) debitorul a solicitat declanșarea procedurii de faliment sau o procedură similară sau a făcut obiectul unei astfel de proceduri, evitând astfel sau amânând rambursarea obligației de credit către instituția de credit, către întreprinderea mamă sau către una din filialele acesteia.
46. Instituțiile de credit care folosesc date externe care nu corespund definiției neplății demonstrează autorităților competente că au efectuat corecțiile care se impuneau pentru a atinge un grad ridicat de echivalență cu definiția menționată anterior.
47. În cazul în care o instituție de credit consideră că expunerea pentru care s-a înregistrat anterior neplata este de așa natură încât nu se mai aplică nici o clauză de declanșare a neplății, instituția de credit respectivă cotează debitorul sau facilitatea de credit în cauză ca în cazul unei expuneri pentru care nu a survenit neplata. În cazul în care, ulterior, trebuie declanșată aplicarea definiției neplății, instituția de credit consideră că a survenit o nouă neplată.
48. În cazul expunerii față de clienți de retail și entități din sectorul public, autoritățile competente din fiecare stat membru stabilesc numărul exact de zile restante la plată pe care toate instituțiile de credit din respectivul stat membru trebuie să îl respecte în temeiul definiției neplății enunțată la punctul 44 pentru expunerile față de contrapartide stabilite în statul membru respectiv. Numărul de zile se încadrează în intervalul 90-180 de zile și poate varia în funcție de liniile de produs. În ceea ce privește expunerile față de contrapartidele stabilite pe teritoriul altor state membre, autoritățile competente stabilesc un număr de zile restante la plată care nu poate fi mai mare decât numărul fixat de autoritățile competente din respectivele state membre.

2.2. Cerințe generale în materie de estimări

49. Estimările proprii ale instituțiilor de credit în ceea ce privește parametrii de risc PD, LGD, factorii de conversie și EL iau în calcul toate datele, informațiile și metodele relevante. Estimările se stabilesc utilizând atât experiența din trecut, precum și constatări empirice, și nu exclusiv pe bază de considerente subiective. Estimările sunt plauzibile și empirice și se bazează pe principalii factori care determină evoluția parametrilor de risc. Cu cât o instituție de credit dispune de mai puține informații, cu atât mai prudente trebuie să fie estimările sale.
50. Instituțiile de credit trebuie să fie în măsură să prezinte o defalcare a pierderilor în funcție de frecvența neplății, LGD, factori de conversie sau de pierdere, sau atunci când folosesc estimări ale EL, în funcție de factorii pe care îi consideră importanți pentru evoluția parametrilor de risc. Instituțiile de credit demonstrează că estimările sunt reprezentative în baza experienței acumulate.
51. Se iau în considerare modificările de practică în materie de împrumuturi sau de recuperare de credite pe perioadele de observație menționate la punctele 66, 71, 82, 86, 93 și 95. Estimările instituțiilor de credit iau în considerare implicările evoluției din domeniul tehnic și orice noi date sau informații în momentul în care acestea sunt disponibile. Instituțiile de credit reexaminează estimările de îndată ce iau cunoștință de noi informații sau cel puțin o dată pe an.
52. Populația expunerilor reprezentate în datele folosite pentru estimări, standardele de împrumut folosite în momentul generării datelor și alte caracteristici relevante trebuie să fie comparabile cu cele ale expunerilor și standardelor instituției de credit în cauză. Instituția de credit demonstrează în egală măsură că situația economică și condițiile pieței care stau la baza datelor sunt relevante în raport cu condițiile existente și cu evoluția lor previzibilă. Numărul de expuneri cuprinse în eșantion și perioada de referință pentru cuantificare sunt elemente suficiente pentru a oferi instituției de credit siguranță în exactitatea și soliditatea estimărilor sale.
53. În cazul creanțelor cumpărate, estimările reflectă toate informațiile relevante disponibile pentru instituția de credit cumpărătoare în ceea ce privește calitatea creanțelor de bază, inclusiv date referitoare la grupuri de creanțe similare oferite de vânzător, de instituția de credit cumpărătoare sau provenite din surse externe. Instituția de credit cumpărătoare evaluează datele furnizate de vânzător pe care le ia în considerare.
54. Instituțiile de credit adaugă la estimările sale o marjă de siguranță, raportată la spectrul posibil de erori de estimare. Atunci când datele și metodele folosite sunt mai puțin satisfăcătoare și când spectrul de erori este mai mare, marja de siguranță este și ea mai mare.
55. În cazul în care instituțiile de credit folosesc estimări diferite pentru calculul ponderării riscului și pentru scopuri interne, ele documentează alegerile respective și demonstrează autorităților competente caracterul rezonabil al acestora.
56. Atunci când instituțiile de credit pot demonstra autorităților competente că, în cazul datelor colectate anterior punerii în aplicare a prezentei directive, au efectuat corecțiile corespunzătoare pentru a ajunge la un grad ridicat de echivalență cu definiția de neplată sau de pierdere, autoritățile competente pot acorda instituțiilor de credit o oarecare flexibilitate în aplicarea standardelor cerute pentru date.
57. Atunci când o instituție de credit folosește date centralizate pentru un coș comun mai multor instituții de credit, ea demonstrează:
 - (a) că sistemul și criteriile de rating ale celorlalte instituții de credit din coș sunt similare cu ale sale;
 - (b) că respectivul coș este reprezentativ pentru portofoliul pentru care se folosesc datele centralizate;
 - (c) că datele centralizate se folosesc în mod coerent în timp de către instituția de credit pentru estimările proprii.
58. Atunci când o instituție de credit folosește date centralizate în cadrul unui coș comun mai multor instituții de credit, instituția respectivă este responsabilă de integritatea sistemului de rating. Instituția de credit demonstrează autorităților competente că dispune intern de cunoștințe suficiente necesare privind sistemele sale de rating, inclusiv de capacitatea efectivă de a supraveghea și verifica procesul de rating.

2.2.1. Cerințe specifice estimărilor PD

Expuneri față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale

59. Instituțiile de credit estimează valorile PD în funcție de clasa debitorului, pe baza mediilor pe termen lung ale ratelor anuale de neplată.
60. În cazul creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor, instituțiile de credit pot estima valoarea EL în funcție de clasa debitorului pe baza mediilor pe termen lung ale ratelor default anuale.
61. Atunci când o instituție de credit stabilește estimările medii pe termen lung pentru PD și LGD în cazul creanțelor cumpărate asupra întreprinderilor pe baza unei estimări a EL, precum și pe baza estimării corespunzătoare a PD sau LGD, procedura de estimare a pierderilor totale respectă standardele generale de estimare a PD și a LGD enunțate în prezenta parte, iar rezultatul trebuie să fie coerent cu conceptul de LGD enunțat la punctul 73.
62. Instituțiile de credit pot folosi tehnicile de estimare a PD doar în cazul în care folosesc analize ajutoare. Instituțiile de credit recunosc importanța considerărilor subiective în combinarea rezultatului tehnicilor și în efectuarea ajustărilor pentru a ține seama de limitele inerente tehnicii și informațiilor.
63. În măsura în care o instituție de credit folosește pentru estimările PD date bazate pe experiența proprie în materie de neplată, ea demonstrează în analiza sa că estimările reflectă normele de subscriere și orice diferențe între sistemul de rating care a generat datele în cauză și sistemul de rating existent. În cazul în care sistemul de rating sau normele de subscriere s-au modificat, instituția de credit adaugă o marjă de prudență mai mare la estimările sale ale PD.
64. În măsura în care o instituție de credit asociază sau pune în corespondență categoriile interne de rating cu cele folosite de o agenție internațională de rating (ECAI) sau de o organizație similară, apoi atribuie rata default observată în cazul categoriilor de rating ale agenției internaționale claselor sale de rating, corespondențele au la bază comparația între criteriile interne de rating și criteriile agenției internaționale și comparația ratingului intern cu cel extern al debitorilor. Instituția de credit evită orice distorsiune sau inconsecvență în procesul de punere în corespondență sau la nivelul datelor de bază. Criteriile agenției internaționale care stau la baza datelor folosite pentru cuantificare se axează exclusiv pe riscul de nerambursare și nu reflectă caracteristicile tranzacției. Analiza instituției de credit include compararea definițiilor de neplată utilizate, sub rezerva cerințelor enunțate la punctele 44-48. Instituția de credit documentează baza pe care o folosește pentru punerea în corespondență.
65. În măsura în care instituția de credit folosește modele statistice de estimare a neplății, poate estima nivelul PD ca media simplă a estimărilor probabilității de neplată aferente fiecărui debitor dintr-o anumită categorie. În acest sens, folosirea de către instituția de credit a modelelor de probabilitate a neplății trebuie să respecte condițiile enunțate la punctul 30.
66. Indiferent dacă instituția de credit folosește pentru estimarea PD date din surse externe, interne sau centralizate sau o combinație între cele trei, perioada de bază pentru observare este de cel puțin cinci ani pentru cel puțin una dintre surse. În cazul în care perioada de observație disponibilă are o durată mai mare pentru oricare sursă, iar datele sunt relevante, se folosește perioada cea mai lungă. Aspectul menționat anterior este valabil și în cazul metodei PD/LGD care se aplică acțiunilor. Statele membre pot autoriza instituțiile de credit care nu au permisiunea de a folosi propriile estimări ale LGD sau ale factorilor de conversie, să dispună de date relevante acoperind o perioadă de doi ani atunci când aplică abordarea RI. Perioada menționată anterior crește în fiecare an cu câte un an până în momentul în care datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani.

Expuneri față de clienți de retail

67. Instituțiile de credit preconizează valoarea PD pe clasă sau categorie de debitori plecând de la mediile pe termen lung ale ratelor default anuale.
68. Fără a aduce atingere punctului 67, estimările PD pot fi obținute folosind pierderile realizate și estimările adecvate ale LGD.

69. Instituțiile de credit folosesc datele interne pentru a încadra expunerile într-o clasă sau categorie ca primă etapă în evaluarea caracteristicilor pierderilor. Pot recurge și la date externe (inclusiv date disponibile publicului) sau modele statistice în scopul cuantificării, sub rezerva existenței unei strânse legături între:

(a) procesul de încadrare a expunerilor într-o clasă sau categorie și procesul folosit de o sursă externă a datelor și între

(b) profilul de risc intern al instituției de credit și structura datelor externe.

În cazul creanțelor cumpărate asupra clienților de retail, instituțiile de credit pot folosi datele de referință interne și externe. Instituțiile de credit folosesc toate sursele relevante de date ca puncte de comparație.

70. Atunci când, în cazul clienților de retail, instituția de credit stabilește estimările medii pe termen lung ale PD și LGD pe baza pierderilor totale, precum și pe baza estimărilor corespunzătoare ale PD sau LGD, procesul de estimare a pierderilor totale respectă standardele generale de estimare a PD și LGD enunțate în prezenta parte, iar rezultatul este coerent cu conceptul LGD descris la punctul 73.

71. Indiferent dacă instituția de credit folosește pentru estimarea caracteristicilor pierderilor date din surse externe, interne sau centralizate sau o combinație între cele trei, perioada de bază pentru observare este de cel puțin cinci ani pentru cel puțin una dintre surse. În cazul în care perioada de observație disponibilă are o durată mai mare pentru oricare sursă, iar datele sunt relevante, se folosește perioada cea mai lungă. Instituțiile de credit nu trebuie să acorde aceeași importanță datelor istorice în cazul în care poate demonstra autorităților competente că datele recente oferă estimări mai bune ale ratelor pierderilor. Statele membre pot autoriza instituțiile de credit să dispună de date relevante acoperind o perioadă de doi ani atunci când aplică abordarea RI. Perioada menționată anterior crește în fiecare an cu câte un an până în momentul în care datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani.

72. Instituțiile de credit identifică și analizează modificările previzibile ale parametrilor de risc din cursul duratei de viață a expunerilor de credit (efecte sezoniere).

2.2.2. Cerințe specifice estimărilor proprii ale LGD

73. Instituțiile de credit elaborează estimarea LGD pe clasă sau categorie de facilități de credit pe baza mediei valorilor realizate ale LGD pe clasă sau categorie de facilități de credit, luând în considerare toate cazurile de neplată constatate din surse de date (media ponderată a neplăților).

74. Instituțiile de credit folosesc estimările LGD corespunzătoare în ipoteza unei regresii economice atunci când estimările sunt mai prudente decât media pe termen lung. În măsura în care sistemul de rating poate produce pe perioada respectivă valori realizate ale LGD la un nivel constant pe clasă sau categorie, instituțiile de credit efectuează ajustări ale estimărilor parametrilor de risc pe clasă sau categorie pentru a limita impactul regresiei economice asupra capitalului.

75. Instituțiile de credit iau în considerare gradul de dependență între riscul aferent debitorului și riscul pe care îl implică garanția sau furnizorul de garanție. Cazurile în care gradul de dependență este semnificativ trebuie să fie tratate cu prudență.

76. În estimarea LGD, instituțiile de credit tratează în egală măsură cu prudență cazurile de asimetrie la nivelul valutei între obligația suport și garanție.

77. În măsura în care estimările LGD țin seama de existența unei garanții, estimările în cauză nu se bazează exclusiv pe valoarea pieței estimată a garanției. Estimările LGD țin seama de efectul unei posibile incapacități a instituției de credit în cauză de a prelua rapid controlul asupra garanției și de a o lichida.

78. În măsura în care estimările LGD țin seama de existența unei garanții, instituțiile de credit trebuie să definească cerințe interne în materie de gestionare a garanției, de prudență juridică și de gestionare a riscurilor care să fie, în ansamblu, coerente cu cele stabilite de anexa VIII partea 2.

79. În măsura în care o instituție de credit ține seama de garanția constituită pentru a stabili valoarea expunerii pentru riscul de credit al contrapartidei în conformitate cu anexa III partea 5 sau partea 6, sumele care pot fi recuperate din garanție nu se iau în considerare în estimările LGD.

80. În cazul specific al expunerilor aflate deja în situație de neplată, instituțiile de credit folosesc suma celor mai bune estimări ale pierderilor anticipate pentru fiecare expunere, luând în considerare situația economică actuală, situația expunerii și posibilitatea înregistrării de pierderi suplimentare neprevăzute pe durata perioadei de recuperare.
81. În măsura în care penalitățile de întârziere neplătite au fost înregistrate în conturile de venit ale instituției de credit, penalitățile respective se includ în măsura instituției de credit de expunere și pierdere.

Expuneri față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale

82. Estimările LGD se bazează pe date care acoperă o perioadă de cel puțin cinci ani, care crește în fiecare an cu câte un an ulterior punerii în aplicare până se atinge o perioadă minimă de șapte ani, pentru cel puțin o sursă de date. În cazul în care perioada de observație disponibilă pentru o sursă este mai lungă, iar datele corespunzătoare sunt relevante, se utilizează perioada cea mai lungă.

Expuneri față de clienți de retail

83. Fără a aduce atingere punctului 73, estimările LGD se pot determina pe baza pierderilor realizate și estimărilor adecvate ale PD.
84. Fără a aduce atingere punctului 89, instituțiile de credit pot lua în considerare retragerile ulterioare fie la nivelul factorilor de conversie, fie la nivelul estimărilor LGD.
85. Pentru creanțele cumpărate asupra clienților de retail, instituțiile de credit pot folosi date de referință interne și externe pentru a estima valorile LGD.
86. Estimările LGD se bazează pe date colectate pe o perioadă de cel puțin cinci ani. Fără a aduce atingere punctului 73, instituția de credit poate să nu acorde aceeași importanță datelor istorice în cazul în care poate demonstra autorităților competente că datele recente oferă estimări mai bune ale ratelor pierderilor. Statele membre pot autoriza instituțiile de credit care aplică metoda bazată pe ratingul intern să folosească date relevante care acoperă o perioadă de doi ani. Perioada menționată anterior crește în fiecare an cu câte un an până când datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani.

2.2.3. Cerințe specifice estimărilor factorilor proprii de conversie

87. Instituțiile de credit elaborează estimările factorilor de conversie pe clasă sau categorie de facilități de credit, pe baza mediei valorilor efective ale factorilor de conversie pe clasă sau categorie de facilități de credit, luând în considerare toate cazurile de neplată constatate din surse de date (media ponderată a neplăților).
88. Instituțiile de credit folosesc estimările factorilor de conversie corespunzătoare în ipoteza unei regresii economice atunci când estimările sunt mai prudente decât media pe termen lung. În măsura în care sistemul de rating poate propune pe perioada respectivă valori realizate ale factorilor de conversie la un nivel constant pe clasă sau categorie, instituția de credit în cauză efectuează ajustări ale estimărilor parametrilor de risc pe clasă sau categorie pentru a limita impactul regresiei economice asupra capitalului.
89. În estimările factorilor de conversie, instituțiile de credit iau în considerare posibilitatea retragerilor suplimentare efectuate de debitor până la data declanșării evenimentului neplății sau ulterior acestei date.

Atunci când se poate prevedea o mai mare corelație pozitivă între frecvența neplății și dimensiunea factorului de conversie, estimarea factorului de conversie respectiv include o marjă de prudență mai mare.

90. La elaborarea estimării factorilor de conversie, instituțiile de credit iau în considerare politica și strategiile specifice pe care le-au adoptat în materie de control contabil și de tratare a plăților. Instituțiile de credit iau în considerare, de asemenea, capacitatea și intenția de prevenire a noilor retrageri înaintea survenirii evenimentului de neplată, de exemplu în cazul încălcării angajamentelor contractuale sau alte evenimente tehnice asociate neplății.
91. Instituțiile de credit dispun de proceduri și sisteme corespunzătoare pentru a verifica cuantumul facilităților, valorile disponibile în raport cu liniile de credit angajate și modificările sumelor exigibile în funcție de debitor și pe clasă. Instituțiile de credit trebuie să poată verifica soldurile în fiecare zi.

92. În cazul în care instituțiile de credit folosesc factori de conversie diferiți pentru calculul valorilor expunerilor ponderate la risc și pentru scopuri interne, ele documentează alegerile respective și demonstrează autorităților competente caracterul rezonabil al acestora

Expuneri față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale

93. Estimările factorilor de conversie se bazează pe date care acoperă o perioadă de cel puțin cinci ani, care crește în fiecare an cu câte un an ulterior punerii în aplicare până se atinge o perioadă minimă de șapte ani, pentru cel puțin o sursă de date. În cazul în care perioada de observație disponibilă pentru o sursă este mai lungă, iar datele corespunzătoare sunt relevante, se utilizează perioada cea mai lungă.

Expuneri față de clienți de retail

94. Fără a aduce atingere punctului 89, instituțiile de credit pot lua în considerare retragerile ulterioare fie la nivelul factorilor de conversie, fie la nivelul estimărilor LGD.
95. Estimările factorilor de conversie se bazează pe date colectate pe o perioadă de cel puțin cinci ani. Fără a aduce atingere punctului 87, instituția de credit poate să nu acorde aceeași importanță datelor istorice în cazul în care poate demonstra autorităților competente că datele recente oferă estimări mai bune ale retragerilor. Statele membre pot autoriza instituțiile de credit care aplică metoda bazată pe ratingul intern să folosească date relevante care acoperă o perioadă de doi ani. Perioada menționată anterior crește în fiecare an cu câte un an până când datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani.

2.2.4. Cerințe minime pentru evaluarea efectului garanțiilor și a instrumentelor derivate de credit

Expunerile față de întreprinderi, instituții, administrații centrale și bănci centrale pentru care se folosesc estimările proprii ale LGD și expuneri față de clienți de retail

96. Cerințele enunțate la punctele 97-104 nu se aplică în cazul garanțiilor furnizate de instituții, administrații centrale și bănci centrale atunci când instituția de credit a fost autorizată să aplice dispozițiile articolelor 78-83 pentru expunerile față de entitățile enunțate anterior. În acest caz, se aplică cerințele enunțate la articolele 90-93.
97. În cazul garanțiilor aferente expunerilor față de clienți de retail, cerințele se aplică atât în cazul încadrării riscurilor în clase sau categorii, cât și în cazul estimării PD.

Garanții și garanți eligibili

98. Instituțiile de credit dispun de criterii bine definite cu privire la tipurile de garanți pe care îi iau în considerare la calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc.
99. În cazul garanților recunoscuți ca eligibili, se aplică aceleași norme ca în cazul debitorilor, în conformitate cu punctele 17-29.
100. Garanția trebuie să fie certificată în scris, nu trebuie să fie anulabilă de către garant și trebuie să fie valabilă până în momentul în care obligația s-a stins integral (până la concurența sumei și până la scadența garanției) și trebuie să aibă titlu executoriu față de garant în jurisdicția în care garantul are active care pot fi puse sub sechestru în urma unei decizii judecătorești. Garanțiile prin care se prevăd condițiile în care garantul nu poate fi obligat să execute obligațiile (garanții condiționale) pot fi recunoscute sub rezerva aprobării autorităților competente. Instituția de credit demonstrează că criteriile de încadrare iau în considerare în mod adecvat eventualele reduceri ale efectelor de diminuare a riscului.

Criterii de ajustare

101. Instituțiile de credit dispun de criterii bine determinate de ajustare a claselor, categoriilor sau a estimărilor LGD, iar în cazul creanțelor eligibile cumpărate asupra clienților de retail, de un proces de alocare a expunerilor în clase sau categorii care reflectă impactul garanțiilor asupra calculării valorilor expunerilor ponderate la risc. Criteriile respectă cerințele stabilite la punctele 17-29.
102. Criteriile sunt plauzibile și empirice. Ele țin seama de capacitatea și intenția garantului de a garanta, data eventuală a plății efectuate de garant, gradul de corelare între capacitatea garantului de a executa garanția și capacitatea de rambursare a debitorului, precum și de riscul rezidual față de debitor.

Instrumente derivate de credit

103. Cerințele minime stabilite de prezenta parte în materie de garanții se aplică în egală măsură instrumentelor derivate de credit care presupun o singură semnătură. În cazul unei necorelații între obligația suport și obligația de referință prevăzută în contractul privind instrumentul derivat de credit sau între obligația suport și obligația folosită pentru a stabili dacă a survenit un eveniment de credit, se aplică cerințele stabilite de anexa VIII partea 2 punctul 21. În cazul expunerilor față de clienți de retail și al creanțelor eligibile cumpărate asupra clienților de retail, prezentul punct se aplică procesului de încadrare a expunerilor în clase și categorii.
104. Criteriile folosite țin seama de structura modului de plată a instrumentelor derivate de credit și evaluează cu prudență impactul pe care acesta îl are la nivelul și asupra datelor de rambursare. Instituția de credit ia în considerare, de asemenea, măsura în care rămân alte forme de risc rezidual.

2.2.5. Cerințe minime pentru creanțe cumpărate**Certitudinea juridică**

105. Structura facilității garantează că, în orice condiții previzibile, instituția de credit deține proprietatea și controlul efectiv asupra plăților efectuate în temeiul creanțelor de recuperat. În cazul în care debitorul efectuează plățile direct către vânzător sau un prestator, instituția de credit verifică în mod regulat dacă plățile se efectuează integral și în conformitate cu termenii contractuali. „Prestator” desemnează o entitate care gestionează în fiecare zi un coș de creanțe cumpărate sau expunerile de credit subiacente. Instituțiile de credit dispun de proceduri care garantează că proprietatea creanțelor de recuperat și încasările de numerar sunt protejate împotriva falimentului sau a căilor de atac judiciare care ar putea limita capacitatea creditorului de a lichida sau ceda creanțele ori de a păstra controlul asupra intrărilor în numerar.

Eficiența sistemelor de monitorizare

106. Instituția de credit monitorizează atât calitatea creanțelor cumpărate, cât și situația financiară a vânzătorului și prestatorului. În special:
- (a) instituția de credit evaluează corelarea între calitatea creanțelor cumpărate și situația financiară a vânzătorului și a prestatorului și aplică politici și proceduri interne care oferă protecție adecvată împotriva oricăror incidente, inclusiv încadrarea într-un rating intern de risc pentru fiecare vânzător și prestator;
 - (b) instituția de credit dispune de politici și proceduri eficiente și clare pentru a determina eligibilitatea vânzătorului și a prestatorului. Instituția de credit sau reprezentantul acesteia verifică periodic vânzătorii și prestatorii pentru a controla exactitatea rapoartelor, pentru a detecta eventualele fraude sau puncte slabe operaționale și pentru a verifica calitatea politicilor de credit ale vânzătorului, calitatea politicilor și procedurilor de colectare ale prestatorului. Concluziile analizelor în cauză se consemnează în scris.
 - (c) instituția de credit evaluează caracteristicile coșului de creanțe cumpărate, inclusiv excedentul de avans, istoricul restanțelor, creanțele îndoelnice și provizioanele pentru creanțele îndoelnice, condițiile de plată și eventualele conturi de contrapartidă;
 - (d) instituția de credit dispune de politici și proceduri eficiente pentru a controla, pe o bază agregată, concentrările de riscuri pentru un singur debitor, atât în cadrul unui coș dat de creanțe cumpărate, cât și între coșuri și
 - (e) instituția de credit se asigură că primește în timp util din partea prestatorului rapoarte detaliate cu privire la vechimea și deprecierea creanțelor pentru a putea, pe de o parte, să asigure respectarea criteriilor de eligibilitate și a politicilor de acordare a avansurilor pentru creanțele cumpărate și, pe de altă parte, să fie în măsură să verifice și să confirme condițiile de vânzare ale vânzătorului și diluarea.

Eficacitatea sistemelor de rezolvare a problemelor

107. Instituția de credit dispune de sisteme și proceduri care permit identificarea într-o etapă incipientă a deteriorării situației financiare a vânzătorului și a calității creanțelor cumpărate și rezolvarea în mod proactiv a problemelor care apar. În mod special, instituția de credit dispune de politici, proceduri și sisteme informatice clare și eficiente care să permită identificarea încălcării contractului, precum și de proceduri și politici clare și eficiente de inițiere de acțiuni juridice și de gestionare adecvată a creanțelor cumpărate care pun probleme.

Eficiența sistemelor de verificare a garanțiilor, a accesului la credit și a disponibilităților de numerar

108. Instituția de credit dispune de politici și proceduri clare și eficiente care să permită verificarea creanțelor cumpărate, a creditului și disponibilităților de numerar. În mod special, politicile interne consemnate în scris cuprind toate elementele semnificative ale programului de cumpărare de creanțe, în special rata avansurilor, garanțiile eligibile, documentele necesare, limitele de concentrare și modul de tratare a disponibilităților de numerar. Elementele enumerate anterior iau în considerare toți factorii relevanți cu importanță majoră, precum situația financiară a vânzătorului și prestatorului, concentrarea riscului și evoluția calității creanțelor cumpărate și baza de clienți a vânzătorului, iar sistemele interne garantează că fondurile se alocă doar pe bază de garanție și documente specifice corespunzătoare.

Respectarea politicilor și procedurilor interne ale instituției de credit

109. Instituția de credit aplică procedee interne eficiente de verificare a respectării întregului ansamblu de politici și proceduri. Procesul în cauză include verificări periodice ale programului de cumpărare de creanțe, verificarea separării atribuțiilor între, pe de o parte, evaluarea vânzătorului și a prestatorului și evaluarea debitorului și, pe de altă parte, evaluarea și efectuarea unui audit la sediul vânzătorului și al prestatorului, precum și evaluarea operațiilor post-cumpărare, ținându-se seama în principal de calificarea și experiența personalului, nivelul efectivelor de personal și sistemele de automatizare folosite.

3. VALIDAREA ESTIMĂRILOR INTERNE

110. Instituțiile de credit aplică un sistem solid pentru a valida, în ceea ce privește exactitatea și consecvența, sistemele și procedurile de rating, precum și estimarea tuturor parametrilor de risc relevanți. Instituțiile de credit demonstrează autorităților competente că procesul de validare internă le permite evaluarea consecventă și semnificativă a performanței sistemelor interne de rating și de evaluare a riscului.
111. Instituțiile de credit compară în mod regulat ratele default realizate cu estimările PD pentru fiecare categorie de rating și, în cazul în care ratele nu se încadrează în segmentul prevăzut pentru categoria în cauză, analizează motivele diferenței. Instituțiile de credit care folosesc propriile estimări ale LGD și/sau proprii factori de conversie efectuează o analiză similară pentru estimări. Comparatiile respective se bazează pe date istorice care acoperă o perioadă cât mai lungă. Instituțiile de credit consemnează în scris metodele și datele folosite în scopul comparațiilor. Analizele și documentele aferente sunt actualizate cel puțin o dată pe an.
112. Instituțiile de credit recurg în egală măsură la alte instrumente de validare cantitativă și la compararea cu sursele de date externe relevante. Analiza se bazează pe date care sunt adaptate portofoliului în cauză, care se actualizează periodic și care se referă la o perioadă de observație adecvată. Evaluarea internă a sistemului propriu de rating acoperă o perioadă cât mai lungă.
113. Metodele și datele folosite în scopul validării cantitative sunt coerente în timp. Modificările aduse metodelor și datelor (atât sursele de date, cât și perioadele acoperite) folosite pentru estimare și validare se consemnează în scris.
114. Instituțiile de credit dispun de standarde interne solide pentru cazurile în care diferențele între valorile realizate în cazul PD, LGD, al factorilor de conversie și al pierderilor totale, atunci când se folosește EL, și valorile estimate sunt semnificative și pun la îndoială validitatea estimărilor în cauză. Standardele respective țin seama de ciclurile economice și de variabilitatea sistematică similară a ratei default. În cazul în care valorile realizate sunt mai mari decât valorile estimate, instituțiile de credit reexaminează estimările alocând o tendință crescătoare pentru a reflecta ratele default sau ratele pierderilor.

4. CALCULUL VALORILOR EXPUNERILOR PONDERATE LA RISC PE ACȚIUNI ÎN CADRUL METODEI BAZATE PE RATINGUL INTERN**4.1. Cerințe de capitalul și cuantificarea riscului**

115. În sensul calculării cerințelor de capital, instituțiile de credit trebuie să îndeplinească următoarele criterii:
- (a) estimarea pierderilor potențiale trebuie să fie suficient de solidă pentru a lua în considerare evoluția negativă a pieței cu impact asupra profilului de risc pe termen lung al diferitelor portofolii ale instituției de credit. Datele folosite pentru a reprezenta distribuirea veniturilor reflectă perioada-eșantion cea mai lungă pentru care sunt disponibile date relevante în sensul reprezentării

profilului de risc al expunerilor specifice pe acțiuni ale instituției de credit. Datele sunt suficiente pentru obținerea unei estimări prudente a pierderilor, fiabilă și solidă din punct de vedere statistic, care să nu fie fundamentată exclusiv pe considerente subiective sau opinii personale. Instituțiile de credit demonstrează autorităților competente că șocul folosit furnizează în mod adecvat o estimare prudentă a pierderilor potențiale pentru un ciclu de piață sau un ciclu economic pe termen lung. Instituțiile de credit combină analize empirice ale datelor disponibile cu ajustări bazate pe un ansamblu de factori, în vederea obținerii unor rezultate model suficient de realiste și prudente. Atunci când se elaborează modele de valoare în risc care estimează pierderile trimestriale potențiale, instituțiile de credit pot folosi date trimestriale sau pot transforma datele de pe perioade mai scurte într-un echivalent pe trimestru, folosind o metodă analitică corespunzătoare, susținută de dovezi empirice și de procese și analize concepute temeinic și consemnate în scris. Abordarea descrisă anterior se aplică cu prudență și coerent în timp. În cazul în care este disponibil un volum limitat de date relevante, instituțiile de credit adaugă o marjă corespunzătoare de siguranță;

- (b) modelul folosit reflectă în mod adecvat toate riscurile semnificative inerente randamentului acțiunilor, inclusiv riscul general al pieței și expunerea specifică pe portofoliul de acțiuni a instituției de credit în cauză. Modelul intern explică în mod adecvat variațiile istorice de preț, permite înțelegerea amplitudinii și modificării concentrărilor potențiale și rezistă la condiții de piață dificile. Populația expunerilor reprezentate în datele folosite pentru estimări este în strânsă legătură sau cel puțin comparabilă cu expunerile pe acțiuni ale instituției de credit;
- (c) modelul intern este adaptat profilului de risc și complexității portofoliului de acțiuni ale instituției de credit. În cazul în care instituția de credit deține portofolii semnificative, cu valori puternic neliniare prin natura lor, modelul intern este conceput astfel încât să surprindă riscurile legate de astfel de instrumente;
- (d) punerea în corespondență a diferitelor poziții cu valorile apropiate, cu indicii de piață și cu factorii de risc trebuie să fie plauzibilă, intuitivă și riguroasă din punct de vedere conceptual;
- (e) instituțiile de credit demonstrează cu ajutorul analizelor empirice relevanța factorilor de risc, inclusiv capacitatea de a acoperi riscul general și specific;
- (f) estimările volatilității randamentului expunerilor pe acțiuni includ datele, informațiile și metodele relevante și disponibile. Se folosesc atât date interne examinate în mod independent, cât și date care provin din surse externe (inclusiv date centralizate) și
- (g) există un program riguros și exhaustiv de simulare a crizelor.

4.2. Procesul de gestionare a riscurilor și controlul

116. Instituțiile de credit stabilesc politicile, procedurile și mecanismele de control care garantează integritatea modelului pe care îl concep și îl folosesc pentru calcularea cerințelor de capital, precum și integritatea procesului de creare a modelului. Politicile, procedurile și mecanismele de control includ următoarele:

- (a) integrarea deplină a modelelor interne în sistemul informatic de gestionare globală a instituției de credit și în gestionarea valorilor care nu sunt cuprinse în portofoliul de tranzacționare. Modelele interne sunt integrate complet în infrastructura de gestionare a riscului pentru instituția de credit respectivă, mai ales în cazurile în care sunt folosite pentru a măsura și evalua performanța portofoliului de acțiuni (inclusiv performanța ajustată la risc), pentru a alocă fonduri economice proprii pentru expunerile pe acțiuni și pentru a evalua rata generală de acoperire a capitalului și a procesului de gestionare a investițiilor;
- (b) funcții stabilite de sisteme, proceduri și control al gestionării care să garanteze examinarea periodică și independentă a tuturor elementelor din procesul de modelare internă, inclusiv aprobarea modelului examinărilor, verificarea parametrilor introduși și analiza rezultatelor, de exemplu sub forma verificării directe a calculului de risc. Examinările respective au ca obiect evaluarea exactității, a exhaustivității și a conformității parametrilor introduși și a rezultatelor modelului și se concentrează asupra identificării și limitării eventualelor erori legate de deficiențele cunoscute, dar și de identificarea deficiențelor necunoscute ale modelului. Examinările respective pot fi efectuate de un serviciu intern independent sau de un terț independent;
- (c) sisteme și proceduri adecvate de supraveghere a limitelor de investiții și a expunerilor în cazul expunerilor pe acțiuni;
- (d) serviciile responsabile cu crearea și aplicarea modelului sunt independente de serviciile care au responsabilități de gestionare a investițiilor individuale și

- (e) persoanele responsabile de fiecare aspect al procesului de modelare trebuie să fie calificate în mod corespunzător. Conducerea alocă resurse suficiente competente și de calificare pentru îndeplinirea funcției de modelare.

4.3. Validarea și documentele

- 117. Instituțiile de credit dispun de un sistem robust în scopul validării exactității și coerenței modelelor interne și proceselor de modelare. Toate elementele semnificative ale modelelor interne, ale procesului de modelare și ale validării se consemnează în scris.
- 118. Instituțiile de credit folosesc procesul de validare internă pentru a evalua, în mod consecvent și semnificativ, performanța modelelor și proceselor lor interne.
- 119. Metodele și datele folosite în sensul validării cantitative sunt coerente în timp. Modificările survenite la nivelul metodelor și al datelor (atât sursele de date, cât și perioadele acoperite) folosite pentru estimare și validare se consemnează în scris.
- 120. Instituțiile de credit compară periodic randamentul efectiv al investițiilor în acțiuni (calculat pe baza profiturilor și a pierderilor realizate și nerealizate) cu estimările modelate. Comparațiile au la bază date istorice raportate la o durată cât mai mare. Instituțiile de credit consemnează în scris metodele și datele folosite în vederea efectuării comparațiilor. Analiza și documentele aferente se actualizează cel puțin o dată pe an.
- 121. Instituțiile de credit folosesc în egală măsură și alte instrumente de validare cantitativă și efectuează comparații și cu surse de date externe. Analiza se bazează pe date care sunt adaptate portofoliului în cauză, care se actualizează periodic și care se referă la o perioadă de observație adecvată. Evaluările interne ale performanței modelelor se raportează la o perioadă cât mai lungă.
- 122. Instituțiile de credit dispun de standarde interne solide pentru cazurile în care comparația între randamentul efectiv al investițiilor în acțiuni și estimările pe bază de modele pun la îndoială validitatea estimărilor sau chiar validitatea modelului. Standardele respective țin seama de ciclurile economice și de variabilitatea sistematică similară a randamentului investițiilor în acțiuni. Ajustările aduse unui model intern ca urmare a revizuirilor modelului trebuie consemnate în scris și trebuie să respecte standardele instituției de credit în cauză în materie de revizuire a modelului.
- 123. Modelul intern, procesul de modelare, responsabilitatea părților implicate în procesul de modelare, precum și procesul de validare și revizuire a modelului se consemnează în scris.

5. CONDUCEREA ȘI SUPRAVEGHEREA UNEI ÎNTREPRINDERI

5.1. Conducerea întreprinderii

- 124. Toate aspectele semnificative ale procesului de rating și de estimare se aprobă de către cadrele de conducere menționate la articolul 11 sau de un comitet desemnat în acest sens și de cadrele superioare de conducere. Părțile enumerate anterior trebuie să dispună de cunoașterea generală a sistemului de rating și să înțeleagă în detaliu rapoartele de gestiune aferente.
- 125. Cadrele superioare de conducere informează cadrele de conducere menționate la articolul 11 sau comitetul desemnat în acest sens cu privire la modificările survenite în politicile stabilite sau cu privire la derogările semnificative de la acestea, cu impact semnificativ asupra funcționării sistemului de rating al instituției de credit.
- 126. Cadrele superioare de conducere cunosc în detaliu concepția sistemului de rating și modul de funcționare a acestuia. Cadrele superioare de conducere sunt informate periodic de către unitățile de control al riscului de credit cu privire la performanța procesului de rating, la aspectele care trebuie îmbunătățite și la eforturile de îmbunătățire a deficiențelor identificate anterior.
- 127. Analiza bazată pe ratingul intern a profilului de risc de credit al instituției de credit constituie o parte esențială a raporturilor de gestiune prezentate părților în cauză. Rapoartele conțin cel puțin următoarele elemente: profilul de risc pe clasă, modificările între clase, estimarea parametrilor relevanți pe clasă și compararea între, pe de o parte, rata neplăților realizate și, în măsura în care se folosesc estimări proprii, valorile realizate ale LGD și ale factorilor de conversie și, pe de altă parte, provizioanele și rezultatele obținute în simulările de criză. Frecvența raporturilor depinde de importanța și de tipul informației comunicate și de nivelul destinatarului.

5.2. Controlul riscului de credit

128. Unitatea de control al riscului de credit este independentă de membrii personalului și de funcțiile de conducere cu responsabilități în inițierea și reînnoirea expunerilor și raportează direct cadrelor superioare de conducere. Unitatea este responsabilă cu crearea sau selectarea, punerea în aplicare și supravegherea performanței sistemului de rating. Unitatea în cauză întocmește și analizează periodic rapoartele privind rezultatele propuse de sistemele de rating.
129. Responsabilitățile unității (unităților) de control al riscului includ:
- (a) testarea și verificarea claselor și categoriilor de rating;
 - (b) elaborarea și analiza sintezelor sistemelor de rating ale instituției de credit;
 - (c) punerea în aplicare a procedurilor pentru a verifica dacă definițiile claselor și categoriilor se aplică în mod coerent în departamente diferite și în zone geografice diferite;
 - (d) examinarea și consemnarea în scris a modificărilor aduse sistemului de rating, inclusiv motivele care au stat la baza modificărilor;
 - (e) revizuirea criteriilor de rating pentru a evalua dacă acestea estimează în continuare riscurile. Modificările procesului de rating, ale criteriilor sau parametrilor individuali de rating se consemnează în scris și se stochează;
 - (f) participarea activă la crearea, selectarea, aplicarea și validarea modelelor folosite în cadrul procesului de rating;
 - (g) controlarea și verificarea modelelor folosite în cadrul procesului de rating și
 - (h) revizuirea și perfecționarea continuă a modelelor folosite în cadrul procesului de rating.
130. Fără a aduce atingere punctului 129, instituțiile de credit care folosesc date centralizate în conformitate cu punctele 57 și 58 pot recurge la surse externe pentru următoarele sarcini:
- (a) producerea informațiilor relevante pentru testarea și monitorizarea claselor și categoriilor;
 - (b) producerea de sinteze privind sistemele de rating ale instituției de credit;
 - (c) producerea de informații relevante pentru examinarea criteriilor de rating pentru a stabili dacă estimează în continuare riscurile;
 - (d) consemnarea în scris a modificărilor procesului de rating, ale criteriilor sau ale parametrilor individuali de rating și
 - (e) producerea de informații relevante în scopul revizuirii și perfecționării continue a modelelor utilizate în cadrul procesului de rating.

Instituțiile de credit care aplică prezentul punct se asigură că autoritățile competente au acces la toate informațiile relevante de la o terță parte, care sunt necesare pentru examinarea întrunirii cerințelor minime, și că pot efectua controale la fața locului în același fel ca în cazul instituțiilor de credit.

5.3. Audit intern

131. Unitatea de audit intern sau o altă entitate de audit independentă examinează, cel puțin o dată pe an, sistemele de rating ale instituției de credit și operațiunile, inclusiv operațiunile funcției de credit și estimările PD, LGD, EL și factorii de conversie. Se verifică în special respectarea tuturor cerințelor minime.
-

ANEXA VIII

DIMINUAREA RISCULUI DE CREDIT

PARTEA 1

Eligibilitate

1. Prezenta parte expune formele eligibile de diminuare a riscului de credit în sensul articolului 92.
2. În sensul prezentei anexe:

„Tranzacție de credit garantată” înseamnă orice tranzacție care generează o expunere asigurată printr-o garanție care nu include o dispoziție conferind instituției de credit dreptul de a încasa frecvent o marjă.

„Tranzacție adaptată la piața de capital” înseamnă orice tranzacție care generează o expunere asigurată printr-o garanție care include o dispoziție conferind instituției de credit dreptul de a încasa frecvent o marjă.

1. PROTECȚIE FINANȚATĂ A CREDITULUI

- 1.1. **Compensare în bilanț**

3. Compensarea în bilanț a creanțelor reciproce dintre instituția de credit și contrapartida sa poate fi recunoscută ca eligibilă.
 4. Fără a aduce atingere punctului 5, eligibilitatea se limitează la soldurile în numerar reciproce dintre instituția de credit și contrapartidă. Numai creditele și depozitele instituției de credit care acordă împrumutul pot face obiectul unei modificări a valorilor expunerilor ponderate la risc și, atunci când este cazul, a valorilor pierderilor anticipate ca rezultat al unui acord de compensare în bilanț.

- 1.2. **Acorduri cadru de compensare având ca obiect operațiuni de report și/sau de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri și/sau alte tranzacții adaptate la piața de capital**

5. Pentru instituțiile de credit care adoptă metoda generală bazată pe garanții financiare în conformitate cu partea 3, pot fi recunoscute efectele contractelor bilaterale de compensare având ca obiect operațiuni de report, operațiuni de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri și/sau alte tranzacții adaptate la piața de capital, încheiate cu o contrapartidă. Fără a aduce atingere anexei II la Directiva 2006/49/CE, pentru a fi recunoscută garanția asumată și valorile mobiliare sau mărfurile împrumutate în cadrul unor astfel de acorduri, trebuie să fie respectate cerințele de eligibilitate pentru garanții prevăzute la punctele 7-11.

- 1.3. **Garanții**

6. Atunci când tehnica folosită de diminuare a riscului de credit se bazează pe dreptul instituției de credit de lichidare sau de reținere a activelor, eligibilitatea depinde de calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și, după caz, a valorilor pierderilor anticipate calculate în conformitate cu articolele 78-83 sau cu articolele 84-89. De asemenea, eligibilitatea depinde și de folosirea sau nu a metodei simple sau a metodei generale bazate pe garanțiile financiare descrise la partea 3. În legătură cu operațiunile de report și operațiunile de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri, eligibilitatea depinde și de înregistrarea sau nu a operației în portofoliul de tranzacționare.

- 1.3.1. Eligibilitatea în cadrul tuturor abordărilor și metodelor

7. Următoarele elemente financiare pot fi recunoscute drept garanție eligibilă în cadrul tuturor abordărilor și metodelor:
 - (a) depozite în numerar deschise la instituțiile de credit finanțatoare sau instrumente în numerar asimilate deținute de acestea;

- (b) titluri de creanță emise de administrațiile centrale sau de băncile centrale, pentru care evaluarea creditului efectuată de o agenție internațională de rating (ECAI) desemnată sau de o agenție de credit de export este recunoscută ca eligibilă în sensul articolelor 78-83, pentru care autoritatea competentă a stabilit o asociere între evaluarea respectivă și gradul 4 de calitate a creditului sau un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare a riscului pentru expunerile față de administrații centrale și bănci centrale, prevăzute la articolele 78-83;
- (c) titluri de creanță emise de instituții, cu o evaluare a creditului efectuată de o agenție internațională de rating eligibilă, pentru care autoritatea competentă a stabilit o asociere între evaluarea respectivă și gradul 3 de calitate a creditului sau un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare a riscului pentru expunerile față de instituții de credit, prevăzute la articolele 78-83;
- (d) titluri de creanță emise de alte entități, cu o evaluare a creditului efectuată de o agenție internațională de rating eligibilă, pentru care autoritatea competentă a stabilit o asociere între evaluarea respectivă și gradul 3 de calitate a creditului sau un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare a riscului pentru expunerile față de întreprinderi, prevăzute la articolele 78-83;
- (e) titluri de creanță cu o evaluare a creditului pe termen scurt efectuată de o agenție internațională de rating eligibilă, pentru care autoritatea competentă a stabilit o asociere între evaluarea respectivă și gradul 3 de calitate a creditului sau un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare a riscului pentru expunerile pe termen scurt, prevăzute la articolele 78-83;
- (f) acțiuni sau obligațiuni convertibile care sunt incluse într-un index principal și
- (g) aur.

În sensul literei (b), „titlurile de creanță emise de administrații centrale sau bănci centrale” includ:

- (i) titluri de creanță emise de administrații regionale sau autorități locale, față de care expunerile se tratează ca expuneri față de administrația centrală în a cărei jurisdicție sunt constituite, în conformitate cu articolele 78-83;
- (ii) titluri de creanță emise de entități din sectorul public, care se tratează ca expuneri față de administrațiile centrale în conformitate cu anexa VI partea 1 punctul 15;
- (iii) titluri de creanță emise de bănci multilaterale de dezvoltare cărora li se aplică o ponderare a riscului de 0 % în conformitate cu articolele 78-83 și
- (iv) titluri de creanță emise de organizații internaționale cărora li se aplică o ponderare a riscului de 0 % în conformitate cu articolele 78-83.

În sensul literei (c), „titlurile de creanță emise de instituții” includ:

- (i) titluri de creanță emise de administrații regionale sau autorități locale, altele decât cele pentru care expunerile se tratează ca expuneri față de administrația centrală în a cărei jurisdicție sunt constituite, în conformitate cu articolele 78-83;
- (ii) titluri de creanță emise de entități din sectorul public, care se tratează ca expuneri față de instituții de credit în conformitate cu articolele 78-83 și
- (iii) titluri de creanță emise de bănci multilaterale de dezvoltare, altele decât cele cărora li se aplică o ponderare a riscului de 0 % în conformitate cu articolele 78-83.

8. Titlurile de creanță emise de instituții care nu dispun de o evaluare a creditului realizată de o agenție internațională de rating eligibilă pot fi recunoscute drept garanție eligibilă cu condiția îndeplinirii următoarelor criterii:

- (a) sunt cotate la o bursă de schimb recunoscută;
- (b) sunt considerate datorii de prim rang;

- (c) toate celelalte titluri evaluate emise de instituția emitentă și având același rang dispun de o evaluare a creditului realizată de o agenție internațională de rating eligibilă, pentru care autoritățile competente au stabilit o asociere între evaluarea respectivă și gradul 3 de calitate a creditului sau un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare a riscului pentru expunerile față de instituții sau pentru expunerile pe termen scurt, prevăzute la articolele 78-83;
 - (d) instituția de credit finanțatoare nu deține informații care să indice că emisiunea ar justifica o evaluare a creditului sub cea indicată la litera (c) și
 - (e) instituția de credit poate demonstra autorităților competente că lichiditatea de piață a instrumentului este suficientă în acest sens.
9. Unitățile de participare deținute la organismele de investiții colective pot fi recunoscute drept garanție eligibilă atunci când se îndeplinesc următoarele condiții:
- (a) beneficiază de o cotație publică zilnică și
 - (b) organismul de investiții colective se limitează la investiții în instrumente care sunt eligibile pentru recunoaștere în conformitate cu punctele 7 și 8.
- Folosirea (sau folosirea potențială) de către un organism de investiții colective a instrumentelor derivate pentru a acoperi investițiile permise nu anulează caracterul eligibil al unităților de participare la organismul respectiv.
10. În ceea ce privește punctul 7 literele (b)-(e), atunci când o valoare mobilă beneficiază de două evaluări de credit efectuate de agenții internaționale de rating eligibile, se utilizează evaluarea cea mai puțin favorabilă. În cazurile în care o valoare mobilă beneficiază de mai mult de două evaluări de credit efectuate de agenții internaționale de rating eligibile, se utilizează cele mai favorabile două evaluări. În cazul în care cele mai favorabile două evaluări de credit sunt diferite, se aplică cea mai puțin favorabilă dintre cele două.

1.3.2. Eligibilitate suplimentară conform metodei generale bazate pe garanții financiare

11. În afară de garanțiile menționate la punctele 7-10, în cazul în care o instituție de credit folosește metoda generală bazată pe garanții financiare descrisă la partea 3, următoarele elemente financiare pot fi recunoscute drept garanție eligibilă:
- (a) acțiuni sau obligațiuni convertibile neincluse într-un index principal, dar tranzacționate la o bursă recunoscută și
 - (b) unități de participare la organisme de investiții colective, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (i) beneficiază de o cotație publică zilnică și
 - (ii) organismul de investiții colective se limitează la investiții în instrumente care sunt eligibile pentru recunoaștere în conformitate cu punctele 7 și 8 și la elementele menționate litera (a) din prezentul punct.

Folosirea (sau folosirea potențială) de către un organism de investiții colective a instrumentelor derivate pentru a acoperi investițiile permise nu anulează caracterul eligibil al unităților de participare la organismul respectiv.

1.3.3. Eligibilitate suplimentară pentru calculele menționate la articolele 84-89

12. În afară de garanțiile menționate anterior, se aplică dispozițiile punctelor 13-22 în cazul în care o instituție de credit calculează valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate conform abordării prevăzute la articolele 84-89:

(a) Garanții imobiliare

13. Bunurile imobiliare rezidențiale, care sunt sau vor fi ocupate sau închiriate de către proprietar sau de către beneficiarul efectiv în cazul întreprinderilor de investiții personale și bunurile imobiliare comerciale, însemnând birouri și alte spații comerciale, pot fi recunoscute drept garanție eligibilă atunci când se îndeplinesc următoarele condiții:
 - (a) valoarea bunurilor nu depinde în mod semnificativ de calitatea creditului debitorului. Această cerință nu exclude situațiile în care factori pur macroeconomici afectează atât valoarea bunurilor, cât și performanța debitorului și
 - (b) riscul debitorului nu depinde în mod semnificativ de performanța bunurilor sau a proiectului suport, ci de capacitatea esențială a debitorului de a rambursa datoria din alte surse. În consecință, rambursarea datoriei nu depinde în mod semnificativ de eventualul flux de numerar generat de imobilul suport respectiv utilizat ca garanție.
14. Instituțiile de credit pot, de asemenea, să recunoască drept garanții eligibile acțiunile deținute la societăți imobiliare finlandeze, care funcționează în conformitate cu Legea din 1991 privind societățile imobiliare sau alte legi echivalente ulterioare în ceea ce privește imobilele rezidențiale care sunt sau urmează a fi ocupate sau închiriate de proprietar, cu titlu de garanții pe bunuri imobiliare comerciale, în cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite.
15. De asemenea, autoritățile competente pot să-și autorizeze instituțiile de credit să recunoască drept garanții eligibile, cu titlu de garanții pe bunuri imobiliare comerciale, acțiunile deținute la societăți imobiliare finlandeze, care funcționează în conformitate cu Legea din 1991 privind societățile imobiliare sau alte legi echivalente ulterioare, în cazul în care se îndeplinesc aceste condiții.
16. Autoritățile competente pot renunța la cerința ca instituțiile lor de credit să se conformeze condiției de la punctul 13 litera (b) pentru expunerile garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale situate pe teritoriul statului membru respectiv, cu condiția ca autoritățile competente să poată demonstra că pe teritoriul respectiv există o piață imobiliară comercială bine dezvoltată și cu vechime, având rate ale pierderilor suficient de reduse pentru a justifica o astfel de acțiune. Aceasta nu împiedică autoritățile competente dintr-un stat membru care nu recurg la această derogare să recunoască drept eligibile bunuri imobiliare rezidențiale recunoscute drept eligibile într-un alt stat membru în baza derogării. Statele membre fac publică recurgerea la această derogare.
17. Autoritățile competente din statele membre pot renunța la cerința ca instituțiile lor de credit să se conformeze condiției de la punctul 13 litera (b) pentru bunuri imobiliare comerciale situate pe teritoriul statului membru respectiv, cu condiția ca autoritățile competente să poată demonstra că pe teritoriul respectiv există o piață imobiliară comercială bine dezvoltată și cu vechime și că ratele pierderilor rezultate din credite garantate cu bunuri imobiliare comerciale îndeplinesc următoarele condiții:
 - (a) pierderile rezultate din credite garantate cu bunuri imobiliare comerciale reprezentând până la 50 % din valoarea de piață (sau, după caz, și cu condiția ca valoarea rezultată să fie mai mică, până la 60 % din creditul ipotecar) nu depășesc 0,3 % din creditele în curs garantate cu bunuri imobiliare comerciale în oricare exercițiu dat și
 - (b) pierderile generale rezultate din credite garantate cu bunuri imobiliare comerciale nu depășesc 0,5 % din creditele în curs garantate cu bunuri imobiliare comerciale în oricare exercițiu dat.
18. În cazul în care nici una dintre aceste condiții nu este îndeplinită într-un exercițiu dat, eligibilitatea recurgerii la acest tratament încetează până în momentul în care condițiile respective sunt îndeplinite într-un exercițiu ulterior.
19. Autoritățile competente dintr-un stat membru pot recunoaște drept garanții eligibile bunuri imobiliare comerciale recunoscute drept garanții eligibile într-un alt stat membru în baza derogării prevăzute la punctul 17.

(b) Creanțe

20. Autoritățile competente pot recunoaște drept garanții eligibile sumele de încasat legate de o tranzacție sau tranzacții comerciale cu o scadență inițială de cel mult un an. Creanțele eligibile nu le includ pe cele asociate cu titlurizări, subparticipații, instrumente derivate de credit sau cu sume datorate de părți afiliate.

(c) Alte garanții fizice

21. Autoritățile competente pot recunoaște drept garanții eligibile elementele fizice de alt tip decât cele indicate la punctele 13-19, în cazul în care se îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) existența piețelor lichide pentru cedarea garanției în mod rapid și eficient din punct de vedere economic și
- (b) existența unor prețuri ale pieței bine stabilite și publice ale garanției. Instituția de credit trebuie să poată demonstra că nu există dovezi care să indice că prețurile nete pe care le încasează la executarea garanției diferă semnificativ de aceste prețuri de piață.

(d) Închirieri

22. Sub rezerva dispozițiilor părții 3 punctul 72, în cazul în care cerințele enunțate la partea 2 punctul 11 sunt îndeplinite, expunerile decurgând din tranzacții prin care o instituție de credit închiriază un imobil unei părți terțe se tratează la fel ca și creditele garantate cu tipul de imobil închiriat.

1.4. Alte forme de protecție finanțată a creditului

1.4.1. Depozite în numerar deschise la o instituție terță sau instrumente asimilate numerarului deținute de o instituție terță

23. Depozitele în numerar deschise la o instituție terță sau instrumentele asimilate numerarului deținute de o instituție terță în alt regim decât cel de custodie și gajate instituției de credit finanțatoare pot fi recunoscute ca protecție eligibilă a creditului.

1.4.2. Polițe de asigurare de viață gajate instituției de credit finanțatoare

24. Polițele de asigurare de viață gajate instituției de credit finanțatoare pot fi recunoscute ca protecție eligibilă a creditului.

1.4.3. Instrumente emise de instituții și răscumpărate la cerere

25. Instrumentele emise de instituții terțe care vor fi răscumpărate de instituția respectivă la cerere pot fi recunoscute ca protecție eligibilă a creditului.

2. PROTECȚIE NEFINANȚATĂ A CREDITULUI

2.1. Eligibilitatea furnizorilor de protecție în cadrul tuturor abordărilor

26. Următoarele părți pot fi recunoscute ca furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului:

- (a) administrații centrale și bănci centrale;
- (b) administrații regionale sau autorități locale;
- (c) bănci multilaterale de dezvoltare;
- (d) organizații internaționale pentru care expunerilor li se aplică o ponderare a riscului de 0 % în conformitate cu articolele 78-83;
- (e) entități din sectorul public pentru care expunerile de risc sunt tratate de autoritățile competente ca expuneri față de instituții sau administrații centrale în conformitate cu articolele 78-83;
- (f) instituții și

(g) alte întreprinderi, inclusiv întreprinderile-mamă, filialele și entitățile afiliate ale instituției de credit, care:

(i) beneficiază de o evaluare a creditului realizată de o agenție internațională de rating recunoscută, pentru care autoritățile competente au stabilit o asociere între evaluarea respectivă și gradul 2 de calitate a creditului sau un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare a riscurilor pentru expuneri față de întreprinderi prevăzute la articolele 78-83 și

(ii) în cazul instituțiilor de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate în conformitate cu articolele 84-89, nu beneficiază de o evaluare a creditului realizată de o agenție internațională de rating recunoscută și dispun de o evaluare internă conform căreia valoarea PD este echivalentă cu valoarea menționată de evaluarea de credit realizată de agenții internaționale de rating, pentru care autoritățile competente au stabilit o asociere între evaluarea respectivă și gradul 2 de calitate a creditului sau un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare a riscurilor pentru expuneri față de întreprinderi prevăzute la articolele 78-83.

27. Atunci când valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate se calculează în conformitate cu articolele 84-89, pentru a fi eligibil, un garant trebuie să fie evaluat intern de instituția de credit în conformitate cu dispozițiile anexei VII partea 4.

28. Prin derogare de la punctul 26, statele membre pot, de asemenea, recunoaște ca furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului alte instituții financiare autorizate și supravegheate de autoritățile competente responsabile cu autorizarea și supravegherea instituțiilor de credit și care fac obiectul unor cerințe prudențiale echivalente celor aplicate instituțiilor de credit.

2.2. **Eligibilitatea furnizorilor de protecție în cadrul abordării RI, care îndeplinesc condițiile pentru tratamentul prevăzut de anexa VII partea 1 punctul 4**

29. Instituțiile, întreprinderile de asigurare și de reasigurare și agențiile de credite de export care îndeplinesc următoarele condiții pot fi recunoscute drept furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului care corespund cerințelor pentru tratamentul prevăzut de anexa VII partea 1 punctul 4:

— furnizorul de protecție are suficientă experiență în furnizarea de protecție nefinanțată a creditului;

— furnizorul de protecție face obiectul unor norme echivalente cu normele stabilite de prezenta directivă sau a beneficiat la data furnizării protecției creditului de o evaluare a creditului realizată de o agenție internațională de rating recunoscută, pentru care autoritățile competente au stabilit o asociere între evaluarea respectivă și gradul 3 de calitate a creditului sau un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare a riscurilor pentru expuneri față de întreprinderi prevăzute la articolele 78-83;

— furnizorul de protecție a beneficiat la data furnizării protecției creditului sau ulterior de o evaluare internă a PD echivalentă sau inferioară celei asociate gradului 2 de calitate a creditului sau unui grad superior în conformitate cu normele de ponderare a riscurilor pentru expuneri față de întreprinderi prevăzute la articolele 78-83 și

— furnizorul beneficiază de o evaluare internă a PD echivalentă sau inferioară celei asociate gradului 3 de calitate a creditului sau unui grad superior în conformitate cu normele de ponderare a riscurilor pentru expuneri față de întreprinderi prevăzute la articolele 78-83.

În sensul prezentului punct, protecția creditului furnizată de agențiile de credite de export nu beneficiază de nici o contragarantă formală furnizată de o administrație centrală.

3. **TIPURI DE INSTRUMENTE DERIVATE DE CREDIT**

30. Pot fi recunoscute ca eligibile următoarele tipuri de instrumente derivate de credit și instrumente care pot fi compuse din astfel de instrumente derivate de credit sau care sunt efectiv similare din punct de vedere economic:

(a) swap pe risc de credit;

(b) swap pe rentabilitate totală și

(c) titluri de credit, în măsura în care sunt finanțate în numerar.

31. Atunci când o instituție de credit cumpără protecție de credit printr-un swap pe rentabilitate totală și înregistrează plățile nete încasate pentru swap ca venit net, dar nu înregistrează deteriorarea compensării în valoarea activului protejat (fie prin reducerea valorii juste, fie printr-o majorare a rezervelor), protecția creditului nu se recunoaște ca eligibilă.

3.1. Acoperiri interne

32. Atunci când o instituție de credit realizează o acoperire internă folosind un instrument derivat de credit – adică acoperă riscul de credit aferent unei expuneri din alt portofoliu cu un instrument derivat de credit din portofoliul de tranzacționare – pentru ca protecția să fie recunoscută drept eligibilă în sensul prezentei anexe, riscul de credit transferat portofoliului de tranzacționare se transferă unei părți sau unor părți terțe. În aceste condiții, sub rezerva conformității acestui transfer cu cerințele privind recunoașterea diminuării riscului de credit prevăzute de prezenta anexă, se aplică normele enunțate la părțile 3-6 privind calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate atunci când se obține o protecție nefinanțată a creditului.

PARTEA 2

Cerințe minime

1. Instituția de credit trebuie să convingă autoritățile competente că dispune de procese adecvate de gestionare a riscurilor pentru a controla acele riscuri la care instituția de credit poate fi expusă ca rezultat al aplicării practicilor de diminuare a riscului de credit.
2. Fără a aduce atingere diminuării riscului de credit luată în considerare în sensul calculării valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate, instituțiile de credit continuă să procedeze la o evaluare deplină a riscului de credit pentru expunerea subiacentă și sunt în măsură să demonstreze autorităților competente îndeplinirea acestei cerințe. În cazul operațiunilor de report și/sau de împrumut sau de creditare de valori mobiliare sau mărfuri, se consideră, numai în sensul prezentului punct, că expunerea subiacentă constă în valoarea netă a expunerii.

1. PROTECȚIE FINANȚATĂ A CREDITULUI

1.1. **Acorduri de compensare în bilanț (altele decât acorduri cadru de compensare având ca obiect operațiuni de report și/sau de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri și/sau alte tranzacții adaptate la piața de capital)**

3. Pentru ca acordurile de compensare în bilanț – altele decât acordurile cadru de compensare având ca obiect operațiuni de report și/sau de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri și/sau alte tranzacții adaptate la piața de capital – să fie recunoscute în sensul articolelor 90-93, trebuie îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) acordurile trebuie să fie valabile și executorii din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante, inclusiv în caz de insolvabilitate sau de faliment al contrapartei;
 - (b) instituția de credit trebuie să fie capabilă să stabilească în orice moment activele și pasivele care fac obiectul acordului de compensare în bilanț;
 - (c) instituția de credit trebuie să monitorizeze și să controleze riscurile asociate încetării protecției creditului și
 - (d) instituția de credit trebuie să monitorizeze și să controleze expunerile relevante pe bază netă.

1.2. **Acorduri cadru de compensare având ca obiect operațiuni de report și/sau de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri și/sau alte tranzacții adaptate la piața de capital**

4. Pentru ca acordurile cadru de compensare având ca obiect operațiuni de report și/sau de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri și/sau alte tranzacții adaptate la piața de capital să fie recunoscute în sensul articolelor 90-93, acestea trebuie:
 - (a) să fie valabile și executorii din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante, inclusiv în caz de insolvabilitate sau de faliment al contrapartei;

- (b) să acorde părții care și-a îndeplinit obligațiile dreptul de a rezilia și de a închide rapid toate tranzacțiile în baza acordului în caz de neplată, inclusiv în caz de insolvabilitate sau de faliment al contrapartidei și
 - (c) să prevadă compensarea câștigurilor și pierderilor din tranzacțiile închise în baza unui acord cadru, astfel încât o parte să datoreze celeilalte o singură sumă netă.
5. De asemenea, trebuie îndeplinite cerințele minime pentru recunoașterea garanției financiare conform metodei generale bazate pe garanții financiare menționată la punctul 6.

1.3. Garanții financiare

1.3.1. Cerințe minime pentru recunoașterea garanțiilor financiare în cadrul tuturor abordărilor și metodelor

6. Pentru recunoașterea garanțiilor financiare și a aurului, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

(a) Corelare slabă

Calitatea creditului debitorului și valoarea garanției nu trebuie să fie într-o corelare pozitivă semnificativă.

Valorile mobiliare emise de către debitor sau de orice entitate asociată din cadrul grupului nu sunt eligibile. Cu toate acestea, emisiunile proprii ale debitorului de obligațiuni acoperite care se încadrează în condițiile de la anexa VI partea 1 punctele 68-70 pot fi recunoscute drept eligibile atunci când sunt constituite drept garanții pentru operațiuni de report, cu condiția respectării primului paragraf al prezentului punct.

(b) Certitudine juridică

Instituțiile de credit îndeplinesc orice cerință contractuală și statutară legată de caracterul executoriu al contractelor de garanție în baza legii aplicabile interesului lor față de garanție și întreprind toate demersurile necesare pentru a asigura caracterul executoriu.

Instituțiile de credit vor fi procedat la realizarea unei examinări juridice suficiente care să confirme caracterul executoriu al contractelor de garanție în toate jurisdicțiile relevante. Instituțiile de credit realizează din nou această examinare, după caz, pentru a asigura continuitatea caracterului executoriu.

(c) Cerințe operaționale

Contractele de garanție sunt consemnate corespunzător în documente, cu o procedură clară și solidă pentru executarea rapidă a garanției.

Instituțiile de credit folosesc proceduri și procese solide pentru a controla riscurile apărute din folosirea garanției – inclusiv riscuri de lipsă a protecției de credit sau protecție de credit redusă, riscuri asociate rezilierii protecției creditului, riscul de concentrare apărut din folosirea garanției și interacțiunea cu profilul de risc general al instituției de credit.

Instituția de credit dispune de politici și practici corespunzător consemnate în documente privind tipurile și sumele acceptate ca garanții.

Instituțiile de credit calculează valoarea de piață a garanției și o revaluează în consecință, cel puțin din șase în șase luni și ori de câte ori instituția de credit are motive să creadă că s-a produs o scădere semnificativă a valorii de piață a garanției.

Atunci când garanția este deținută de o parte terță, instituțiile de credit trebuie să facă demersuri rezonabile pentru a se asigura că partea terță separă garanția respectivă de activele proprii.

1.3.2. Alte cerințe minime pentru recunoașterea garanției financiare conform metodei simple privind garanțiile financiare

7. Pe lângă cerințele enunțate la punctul 6, pentru recunoașterea garanției financiare conform metodei simple bazate pe garanțiile financiare, maturitatea reziduală a protecției trebuie să dureze cel puțin cât maturitatea reziduală a expunerii.

1.4. Cerințe minime pentru recunoașterea garanției reale imobiliare

8. Pentru recunoașterea garanției reale imobiliare trebuie îndeplinite următoarele condiții.

(a) Certitudine juridică

Ipoteca sau sarcina financiară este executorie în toate jurisdicțiile care sunt relevante la data încheierii contractului de credit și ipoteca sau sarcina financiară se înregistrează în timp util. Contactul reflectă o garanție reală (adică au fost îndeplinite toate cerințele legale de constituire a gajului). Acordul de protecție și procesul juridic subiacent permit instituției de credit să realizeze valoarea protecției într-un interval de timp rezonabil.

(b) Monitorizarea valorilor bunurilor

Valoarea bunurilor este monitorizată în mod frecvent și cel puțin o dată pe an pentru imobilele comerciale și din trei în trei ani pentru imobilele rezidențiale. Atunci când condițiile de piață se modifică semnificativ, se efectuează o monitorizare mai frecventă. Pentru a monitoriza valoarea bunurilor și a identifica bunurile care trebuie reevaluate, pot fi folosite metode statistice. Evaluarea bunurilor poate fi reexaminată de un evaluator independent, atunci când informațiile indică faptul că valoarea bunurilor s-ar fi putut reduce semnificativ față de prețurile generale de piață. Pentru creditele care depășesc suma de 3 milioane EUR sau 5 % din valoarea fondurilor proprii ale instituției de credit, evaluarea bunurilor este reexaminată de un evaluator independent cel puțin din trei în trei ani.

„Evaluator independent” desemnează o persoană care deține calificările, capacitatea și experiența necesare pentru a efectua o evaluare și care este independent în raport cu procesul de decizie privind acordarea de credite.

(c) Documente

Tipurile de imobile rezidențiale și comerciale acceptate de o instituție de credit și politicile de credit ale instituției de credit în acest sens trebuie consemnate clar în documente.

(d) Asigurare

Instituția de credit dispune de proceduri pentru a monitoriza dacă bunurile constituite drept protecție sunt asigurate corespunzător împotriva daunelor.

1.5. Cerințe minime pentru recunoașterea creanțelor drept garanție

9. Pentru a recunoaște creanțele drept garanție trebuie îndeplinite următoarele condiții:

(a) Certitudine juridică

(i) Mecanismul juridic prin care se furnizează garanția este solid și efectiv și asigură drepturi clare ale creditorului asupra produsului garanției;

(ii) Instituțiile de credit trebuie să facă toate demersurile necesare pentru a îndeplini cerințele locale privind caracterul executoriu al garanției. Trebuie să existe un cadru care să permită creditorului să dețină o creanță de prim rang asupra garanției, sub rezerva că autoritățile naționale pot permite ca aceste creanțe să fie subordonate creditorilor preferențiali prevăzute în dispozițiile legislative sau de punere în aplicare;

(iii) Instituțiile de credit au realizat o examinare juridică suficientă care confirmă caracterul executoriu al garanției în toate jurisdicțiile relevante și

(iv) Regimul garanției trebuie să fie consemnat corespunzător în acte, cu o procedură clară și solidă pentru realizarea rapidă a garanției. Procedurile instituției de credit asigură respectarea oricăror condiții legale cerute pentru declararea situației de neplată a debitorului și realizarea rapidă a garanției. În caz de dificultăți financiare sau de neplată a debitorului, instituția de credit are autoritatea legală a de a vinde sau de a ceda creanțele către alte părți fără a avea acordul prealabil al debitorilor.

(b) Gestionarea riscurilor

- (i) Instituția de credit trebuie să dispună de o procedură fiabilă pentru a determina riscul de credit asociat creanțelor. Această procedură include, printre altele, analize privind activitatea și domeniul debitorului și tipurile de clienți cu care debitorul desfășoară activități comerciale. Atunci când instituția de credit recurge la debitor pentru a constata riscul de credit al clienților, instituția de credit trebuie să examineze practicile de credit ale debitorului pentru a confirma fiabilitatea și credibilitatea acestora.
- (ii) Marja existentă între valoarea expunerii și valoarea creanțelor trebuie să reflecte toți factorii corespunzători, inclusiv costul încasării, concentrarea din fondul de creanțe gajate de un debitor individual și riscul potențial de concentrare din cadrul expunerilor totale ale instituției de credit, în afară de riscul controlat prin metodologia generală a instituției de credit. Instituția de credit trebuie să mențină un proces continuu de monitorizare adecvată a creanțelor. În afară de aceasta, trebuie examinată periodic conformitatea cu cerințele privind convențiile de credit, restricțiile de mediu și alte cerințe legale.
- (iii) Creanțele gajate de un debitor trebuie să fie diversificate și să nu fie corelate necorespunzător cu debitorul. Atunci când există o corelare pozitivă semnificativă, riscurile asociate trebuie luate în considerare la stabilirea marjelor pentru fondul de garanții în ansamblu;
- (iv) Creanțele provenind de la părțile asociate debitorului (inclusiv filiale și angajați) nu sunt recunoscute ca diminuatoare de risc și
- (v) Instituția de credit dispune de o procedură consemnată în documente pentru încasarea creanțelor în situații de dificultăți financiare. Facilitățile necesare de încasare sunt aplicabile chiar și atunci când instituția de credit recurge în mod normal la debitor pentru încasare.

1.6. Cerințe minime pentru recunoașterea altor garanții fizice**10. Pentru recunoașterea altei garanții fizice trebuie îndeplinite următoarele condiții:**

- (a) regimul garanției este valabil și executoriu din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante și permite instituției de credit să realizeze valoarea bunurilor într-un interval de timp rezonabil;
- (b) cu excepția unică a creanțelor prioritare permise menționate la punctul 9 litera (a) punctul (ii), sunt permise numai drepturile sau sarcinile de prim rang asupra garanției. Astfel, instituția de credit are prioritate asupra tuturor celorlalți creditori pentru produsul realizat al garanției;
- (c) valoarea bunurilor este monitorizată în mod frecvent cel puțin o dată pe an. Atunci când condițiile de piață se modifică semnificativ, este necesară o monitorizare mai frecventă;
- (d) contractul de credit include descrieri detaliate ale garanției plus specificații detaliate privind modalitatea și frecvența reevaluării;
- (e) tipurile de garanție fizică acceptate de instituția de credit și politicile și practicile privind valoarea adecvată a fiecărui tip de garanție în raport cu valoarea expunerii se consemnează în mod clar în documentele care conțin politicile și procedurile de credit disponibile pentru examinare;
- (f) în ceea ce privește structura tranzacțiilor, politicile de credit ale instituției de credit stabilesc cerințe corespunzătoare privind garanțiile în raport cu valoarea expunerii, capacitatea de executare rapidă a garanției, capacitatea de a stabili un preț sau o valoare de piață în mod obiectiv, frecvența cu care valoarea poate fi obținută imediat (inclusiv o apreciere sau o evaluare profesională) și volatilitatea sau un indicator de aproximare a volatilității valorii garanției;
- (g) atât evaluarea inițială, cât și reevaluarea țin pe deplin seama de orice deteriorare sau caducitate a garanției. În cadrul evaluării și reevaluării se acordă o atenție deosebită efectelor pe care trecerea timpului le are asupra garanției sensibile la modă sau la anumite date;

- (h) instituția de credit trebuie să aibă dreptul de a inspecta fizic bunurile. Instituția de credit dispune de politici și proceduri care stabilesc exercitarea dreptului de inspecție fizică și
- (i) instituția de credit trebuie să dispună de proceduri care să monitorizeze dacă bunurile constituite drept protecție sunt asigurate corespunzător împotriva daunelor.

1.7. Cerințe minime pentru tratarea expunerilor asociate închirierilor ca expuneri garantate

11. Pentru ca expunerile asociate închirierilor să fie tratate ca expuneri garantate cu tipul de bun închiriat, trebuie îndeplinite următoarele condiții:
- (a) sunt îndeplinite condițiile prevăzute la punctul 8 sau 10, după caz, pentru recunoașterea drept garanție a tipului de bun închiriat;
 - (b) locatorul dispune de o gestionare solidă a riscurilor în legătură cu utilizarea atribuită bunului închiriat, vârsta și durata planificată a utilizării bunului, inclusiv monitorizarea adecvată a valorii garanției;
 - (c) există un cadru juridic fiabil care stabilește dreptul legal de proprietate al locatorului asupra bunului și capacitatea acestuia de a-și exercita drepturile de proprietar în timp util și
 - (d) în cazul în care nu a fost constatată la calcularea nivelului LGD, diferența dintre valoarea sumei neamortizate și valoarea de piață a garanției nu trebuie să fie atât de mare încât să exagereze efectul de diminuare a riscului de credit atribuit activelor închiriate.

1.8. Cerințe minime pentru recunoașterea altor forme de protecție finanțată a creditului

- 1.8.1. Depozite în numerar deschise la o instituție terță sau instrumente asimilate numerarului deținute de o instituție terță

12. Pentru a fi eligibilă pentru tratamentul enunțat la partea 3 punctul 79, protecția menționată la partea 1 punctul 23 trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
- (a) creanța debitorului față de instituția terță este gajată sau cedată în mod liber instituției de credit finanțatoare și acest gaj sau cesiune sunt valabile și executorii din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante;
 - (b) instituția terță este anunțată în legătură cu gajul sau cesiunea;
 - (c) ca rezultat al notificării, instituția terță este capabilă să efectueze plăți exclusiv către instituția de credit finanțatoare sau către alte părți cu acordul instituției de credit finanțatoare și
 - (d) gajul sau cesiunea sunt necondiționate și irevocabile.

1.8.2. Polițe de asigurare de viață gajate instituției de credit finanțatoare

13. Pentru ca polițele de asigurare de viață gajate instituției de credit finanțatoare să fie recunoscute, trebuie să fie îndeplinite următoarele condiții:
- (a) întreprinderea care furnizează asigurarea de viață poate fi recunoscută ca furnizor eligibil de protecție nefinanțată a creditului în conformitate cu partea 1 punctul 26;
 - (b) polița de asigurare de viață este gajată în mod liber sau cedată instituției de credit finanțatoare;
 - (c) întreprinderea care furnizează asigurarea de viață este anunțată în legătură cu gajul sau cesiunea și, în consecință, nu poate plăti sumele datorate în baza contractului fără acordul instituției de credit finanțatoare;
 - (d) valoarea declarată de răscumpărare a poliței nu poate fi diminuată;

- (e) instituția de credit finanțatoare trebuie să aibă dreptul de a anula polița și de a primi rapid valoarea de răscumpărare în caz de neplată de către debitor;
- (f) instituția de credit finanțatoare este informată în legătură cu situațiile de neplată de către titularul poliței în baza poliței;
- (g) protecția creditului trebuie să fie furnizată pentru toată durata creditului. Atunci când acest lucru nu este posibil deoarece relația de asigurare încetează înainte de expirarea relației de creditare, instituția de credit trebuie să se asigure că suma derivată din contractul de asigurare servește drept garanție instituției de credit până la sfârșitul duratei contractului de credit și
- (h) gajul sau cesiunea trebuie să fie valabile și executorii din punct de vedere legal în toate jurisdicțiile relevante la data încheierii contractului de credit.

2. PROTECȚIA NEFINANȚATĂ A CREDITULUI ȘI TITLURI DE CREDIT

2.1. Cerințe comune garanțiilor și instrumentelor derivate de credit

- 14. Sub rezerva punctului 16, pentru recunoașterea protecției creditului rezultând dintr-o garanție sau dintr-un instrument derivat de credit trebuie îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) protecția creditului este directă;
 - (b) măsura de protecție a creditului este clar definită și incontestabilă;
 - (c) contractul de protecție a creditului nu cuprinde nici o clauză a cărei îndeplinire nu poate fi controlată în mod direct de către creditor și care:
 - (i) ar permite furnizorului de protecție să anuleze protecția în mod unilateral;
 - (ii) ar mări costul efectiv al protecției ca rezultat al deteriorării calității creditului pentru expunerea protejată;
 - (iii) ar putea împiedica obligarea furnizorului de protecție să plătească rapid în cazul în care debitorul inițial nu efectuează o plată sau
 - (iv) ar putea permite reducerea duratei scadenței protecției creditului de către furnizorul de protecție și
 - (d) protecția creditului trebuie să fie valabilă și executorie în toate jurisdicțiile care sunt relevante la data încheierii contractului de credit.

2.1.1. Cerințe operaționale

- 15. Instituția de credit demonstrează autorității competente că dispune de sisteme de gestionare a unei potențiale concentrări de risc apărute din folosirea de către instituția de credit a garanțiilor și instrumentelor derivate de credit. Instituția de credit trebuie să fie capabilă să demonstreze modul în care strategia sa privind folosirea instrumentelor derivate de credit și a garanțiilor interacționează cu gestionarea profilului general de risc.

2.2. Contragaranții furnizate de entități suverane și alte entități din sectorul public

- 16. Atunci când o expunere este protejată de o garanție care este contragarantată de o administrație centrală sau o bancă centrală, de o administrație regională sau o autoritate locală, de o entitate din sectorul public, creanțele asupra acestora fiind tratate drept creanțe asupra administrației centrale în a cărei jurisdicție sunt constituite în conformitate cu articolele 78-83, de o bancă multilaterală de dezvoltare căreia îi este atribuită o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83, sau o de entitate din sectorul public, creanțele asupra acestora fiind tratate drept creanțe asupra instituțiilor de credit în conformitate cu articolele 78-83, expunerea respectivă poate fi tratată ca fiind protejată de o garanție furnizată de entitatea în cauză, în cazul în care se îndeplinesc următoarele condiții:
 - (a) contragaranția acoperă toate elementele de risc de credit ale creanței;

- (b) atât garanția inițială, cât și contragaranția îndeplinesc cerințele privind garanțiile prevăzute la punctele 14, 15 și 18, cu excepția că o contragaranție nu trebuie să fie directă și
 - (c) autoritatea competentă are asigurarea că acoperirea este solidă și că nimic din probele istorice nu indică faptul că acoperirea contragaranției nu este efectiv echivalentă acoperirii unei garanții directe acordate de entitatea respectivă.
17. Tratatul prevăzut la punctul 16 se aplică și pentru o expunere care nu este contragarantată de o entitate enumerată la punctul respectiv în cazul în care contragaranția expunerii în cauză este la rândul ei direct garantată de una dintre entitățile enumerate și sunt îndeplinite condițiile enumerate la punctul respectiv.

2.3. Cerințe suplimentare privind garanțiile

18. Pentru ca o garanție să fie recunoscută, trebuie îndeplinite, de asemenea, următoarele condiții:

- (a) În caz de neîndeplinire a obligațiilor contractuale și/sau neplată de către contrapartidă, instituția de credit finanțatoare are dreptul de a intenta fără întârziere o acțiune împotriva garantului pentru orice sume datorate în baza creanței și pentru care se furnizează protecție. Efectuarea plății de către garant nu este condiționată de obligația instituției de credit finanțatoare de a intenta în prealabil o acțiune împotriva debitorului.

În cazul protecției nefinanțate a creditului care acoperă creditele ipotecare pe locuințe, cerința de la punctul 14 litera (c) punctul (iii) și de la prezentul punct primul paragraf trebuie să fie îndeplinită numai în 24 de luni.

- (b) garanția trebuie să fie o obligație asumată de garant și consemnată în documente în mod explicit și
 - (c) sub rezerva tezei următoare, garanția acoperă toate tipurile de plăți pe care debitorul trebuie să le facă în legătură cu creanța. Atunci când garanția exclude anumite tipuri de plată, valoarea recunoscută a garanției se ajustează pentru a reflecta acoperirea limitată.
19. În cazul garanțiilor furnizate în contextul sistemelor de garanție reciprocă recunoscute în acest sens de autoritățile competente sau furnizate sau contragarantate de entitățile menționate la punctul 16, se consideră că cerințele de la punctul 18 litera (a) sunt îndeplinite atunci când se întrunesc următoarele condiții:
- (a) instituția de credit finanțatoare are dreptul de a obține rapid o plată provizorie din partea garantului, calculată astfel încât să reprezinte o estimare solidă a valorii pierderii economice, inclusiv pierderile rezultând din neplata dobânzii sau a altor tipuri de vărsăminte pe care debitorul este obligat să le facă și care sunt susceptibile a fi suportate de instituția de credit finanțatoare, proporțional cu acoperirea oferită de garanție sau
 - (b) instituția de credit finanțatoare poate demonstra că efectele de protecție ale garanției împotriva pierderilor, inclusiv a pierderilor rezultând din neplata dobânzii și a altor tipuri de vărsăminte pe care debitorul este obligat să le facă, justifică acest tratament.

2.4. Cerințe suplimentare privind instrumentele derivate de credit

20. Pentru ca un instrument derivat de credit să fie recunoscut, trebuie să fie îndeplinite, de asemenea, următoarele condiții:
- (a) sub rezerva literei (b), evenimentele de credit specificate în instrumentul derivat de credit includ cel puțin:
 - (i) neplata sumelor datorate în condițiile obligației suport, care sunt în vigoare la data neplății (cu o perioadă de grație care este în strânsă concordanță sau mai scurtă decât perioada de grație a obligației suport);
 - (ii) falimentul, insolvabilitatea sau incapacitatea debitorului de a-și plăti datoriile, sau incapacitatea sau recunoașterea în scris a incapacității sale de a-și onora în general datoriile la scadență și evenimente similare și

- (iii) restructurarea obligației suport implicând anularea sau reportarea principalului, a dobânzii sau a comisioanelor, care are ca rezultat un eveniment de pierdere de credit (adică ajustarea valorii sau alt debit similar privind contul de profit și pierderi);
 - (b) atunci când evenimentele de credit specificate în instrumentul derivat de credit nu includ restructurarea obligației suport astfel cum este descrisă la litera (a) punctul (iii), protecția creditului poate fi recunoscută, cu toate acestea, sub rezerva unei reduceri a valorii recunoscute, astfel cum se specifică la partea 3 punctul 83;
 - (c) în cazul instrumentelor derivate de credit care permit decontarea în numerar, se elaborează un proces solid de evaluare pentru a estima pierderea în mod fiabil. Trebuie să existe o perioadă clar specificată pentru obținerea evaluărilor obligației suport ulterior evenimentului de credit;
 - (d) în cazul în care pentru decontare este necesar dreptul și capacitatea cumpărătorului protecției de a transfera obligația suport furnizorului de protecție, condițiile obligației suport specifică faptul că nu poate fi refuzat în mod nejustificat acordul necesar pentru un astfel de transfer și
 - (e) identitatea părților responsabile pentru a stabili dacă s-a produs un eveniment de credit trebuie să fie definită în mod clar. Această identificare nu reprezintă responsabilitatea exclusivă a furnizorului de protecție. Cumpărătorul protecției are dreptul/capacitatea de a informa furnizorul protecției în legătură cu producerea unui eveniment de credit.
21. O asimetrie între obligația suport și obligația de referință din instrumentul derivat de credit (adică obligația folosită în sensul stabilirii valorii de decontare în numerar sau a valorii activului livrabil) sau între obligația suport și obligația folosită cu scopul de a stabili dacă s-a produs un eveniment de credit este permisă numai în cazul în care se îndeplinesc următoarele condiții:
- (a) obligația de referință sau obligația folosită cu scopul de a stabili dacă s-a produs un eveniment de credit, după caz, este de nivel *pari passu* sau de nivel inferior obligației suport și
 - (b) obligația suport și obligația de referință sau obligația folosită cu scopul de a stabili dacă s-a produs un eveniment de credit, după caz, au același debitor (adică aceeași persoană juridică) și există clauze executorii în caz de neplată asociată sau de exigibilitate imediată asociată.

2.5. **Cerințe de eligibilitate pentru tratamentul prevăzut de anexa VII partea 1 punctul 4**

22. Pentru a fi eligibilă pentru tratamentul prevăzut de anexa VII partea 1 punctul 4, protecția creditului rezultând dintr-o garanție sau un instrument derivat de credit trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
- (a) obligația suport este legată de:
 - o expunere față de o întreprindere astfel cum este definită la articolul 86, excluzând întreprinderile de asigurare și reasigurare;
 - o expunere față de o administrație regională, autoritate locală sau entitate din sectorul public care nu este tratată ca expunere față de o administrație centrală sau o bancă centrală în conformitate cu articolul 86 sau
 - o expunere față de o entitate de dimensiuni mici sau mijlocii clasificată ca expunere față de clienții de retail în conformitate cu articolul 86 alineatul (4);
 - (b) debitorii subiacenți nu sunt membri ai aceluiași grup ca și furnizorul protecției;
 - (c) expunerea este acoperită prin unul dintre următoarele instrumente:
 - instrumente derivate de credit nefinanțate care presupun o semnătură unică sau garanții cu semnătură unică;
 - instrumente derivate de credit la prima neplată pe bază de coș – tratamentul se aplică activului care, în cadrul coșului, are cea mai mică valoare a expunerii ponderate la risc sau

- instrumente derivate de credit la n neplăți pe bază de coș – protecția obținută este eligibilă în prezentul cadru numai în cazul în care s-a obținut și o protecție eligibilă tip n-1 neplăți, sau în cazul în care n-1 dintre activele din coș este/sunt deja în situație de neplată. În această situație, tratamentul se aplică activului care, în cadrul coșului, are cea mai mică valoare a expunerii ponderate la risc;
- (d) protecția creditului îndeplinește cerințele prevăzute la punctele 14, 15, 18, 20 și 21;
- (e) ponderarea riscului asociată expunerii anterior aplicării tratamentului prevăzut de anexa VII partea 1 punctul 4 nu influențează încă nici un aspect al protecției creditului;
- (f) o instituție de credit are dreptul și expectația de a încasa plata de la furnizorul protecției fără a fi nevoie de inițierea unei proceduri judiciare pentru a obliga cealaltă parte să efectueze plata. În măsura posibilului, o instituție de credit întreprinde demersuri pentru a se convinge că furnizorul protecției este dispus să plătească în mod prompt în caz de producere a unui eveniment de credit;
- (g) protecția creditului cumpărată absoarbe toate pierderile de credit survenite pentru fracțiunea acoperită din expunere în urma producerii evenimentelor de credit menționate în contract;
- (h) în cazul în care structura plății prevede o decontare fizică, există o certitudine juridică legată de caracterul livrabil al unui credit, obligațiuni sau responsabilități eventuale. În cazul în care o instituție de credit intenționează să livreze o altă obligație decât expunerea suport, se asigură că obligația livrabilă este suficient de lichidă astfel încât instituția de credit să aibă capacitatea să o cumpere pentru a o livra conform contractului;
- (i) termenii și condițiile regimului de protecție a creditului sunt confirmate din punct de vedere juridic în scris atât de furnizorul protecției, cât și de instituția de credit;
- (j) instituțiile de credit dispun de un proces pentru a detecta corelarea excesivă dintre solvabilitatea unui furnizor de protecție și debitorul expunerii suport cauzată de dependența performanței lor de factori comuni care depășesc factorul de risc sistematic și
- (k) în caz de protecție împotriva riscului de diluare, vânzătorul creanțelor achiziționate nu este membru al aceluiași grup ca și furnizorul protecției.

PARTEA 3

Calcularea efectelor diminuării riscului de credit

1. Sub rezerva părților 4-6, în cazul în care dispozițiile părților 1 și 2 sunt îndeplinite, calculul valorilor expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83 și calculul valorilor pierderilor anticipate în conformitate cu articolele 84-89 pot fi modificate în conformitate cu dispozițiile prezentei părți.
2. Numerarul, valorile mobiliare sau mărfurile cumpărate, împrumutate sau primite în condițiile unei operațiuni de report sau al unei operațiuni de împrumut sau de creditare de valori mobiliare sau mărfuri se tratează drept garanții.

1. PROTECȚIA FINANȚATĂ A CREDITULUI

1.1. Titluri de credit

3. Investițiile în titluri de credit emise de instituția de credit finanțatoare pot fi tratate drept garanție în numerar.

1.2. Compensare în bilanț

4. Creditele și depozitele instituției de credit finanțatoare care fac obiectul compensării în bilanț se tratează drept garanție în numerar.

1.3. Acorduri cadru de compensare având ca obiect operațiuni de report și/sau de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri și/sau alte tranzacții adaptate la piața de capital

1.3.1. Calcularea valorii complet ajustate a expunerii

(a) Folosirea ajustărilor de volatilitate conform abordării bazate pe parametri „prudențiali” sau pe „estimările proprii”

5. Sub rezerva punctelor 12-21, la calcularea „valorii complet ajustate a expunerii” (E*) pentru expunerile care fac obiectul unui acord cadru de compensare eligibil având ca obiect operațiuni de report și/sau de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri și/sau alte tranzacții adaptate la piața de capital, ajustările de volatilitate care se aplică se calculează fie folosind abordarea ajustărilor de volatilitate bazate pe parametri prudențiali, fie abordarea ajustărilor de volatilitate bazate pe estimări proprii, după cum se prevede la punctele 30-61 referitoare la metoda generală bazată pe garanții financiare. Pentru folosirea abordării bazate pe estimări proprii, se aplică aceleași condiții și cerințe ca și pentru metoda generală bazată pe garanții financiare.
6. Poziția netă pentru fiecare „tip de valoare mobilă” sau marfă se calculează scăzând din valoarea totală a valorilor mobiliare sau a mărfurilor din tipul creditat, vândut sau furnizat conform acordului cadru de compensare, valoarea totală a valorilor mobiliare sau mărfurilor de tipul împrumutat, cumpărat sau primit în cadrul acordului.
7. În sensul punctului 6, „tip de valoare mobilă” înseamnă valorile mobiliare care sunt emise de aceeași entitate, au aceeași date de emisie, aceeași scadență și fac obiectul acelorași termeni și condiții și acelorași perioade de lichidare ca și cele indicate la punctele 34-59.
8. Poziția netă pentru fiecare monedă, alta decât moneda de decontare a acordului cadru de compensare, se calculează scăzând din valoarea totală a valorilor mobiliare denumite în moneda creditată, vândută sau furnizată conform acordului cadru de compensare, adunată cu suma în numerar în această monedă creditată sau transferată conform acordului, valoarea totală a valorilor mobiliare denumite în această monedă împrumutată, cumpărată sau primită conform acordului, adunată cu suma în numerar în moneda respectivă împrumutată sau primită conform acordului.
9. Ajustarea de volatilitate adecvată unui tip dat de valoare mobilă sau poziție în numerar se aplică valorii absolute a poziției nete pozitive sau negative de valori mobiliare de tipul respectiv.
10. Ajustarea de volatilitate pentru riscul cursului de schimb (fx) se aplică poziției nete pozitive sau negative în fiecare monedă, alta decât moneda de decontare din acordul cadru de compensare.
11. Valoarea E* se calculează cu următoarea formulă:

$$E^* = \max\{0, [(\sum(E) - \sum(C)) + \sum(|\text{poziție netă pentru fiecare titlu}| \times H_{\text{sec}}) + (\sum|E_{fx}| \times H_{fx})]\}$$

Atunci când se calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83, E reprezintă valoarea expunerii pentru fiecare expunere separată din acordul care se aplică în absența protecției creditului.

Atunci când se calculează valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate în conformitate cu articolele 84-89, E reprezintă valoarea expunerii pentru fiecare expunere separată din acordul care se aplică în absența protecției creditului.

C reprezintă valoarea valorilor mobiliare sau a mărfurilor împrumutate, cumpărate sau primite sau a numerarului împrumutat sau primit în legătură cu fiecare astfel de expunere.

$\sum(E)$ reprezintă suma tuturor valorilor E din acord.

$\sum(C)$ reprezintă suma tuturor valorilor C din acord.

E_{fx} reprezintă poziția netă (pozitivă sau negativă) într-o monedă dată, alta decât moneda de decontare din acord, calculată în conformitate cu punctul 8.

H_{sec} reprezintă ajustarea de volatilitate adecvată unui anumit tip de valoare mobilă.

H_{fx} reprezintă ajustarea de volatilitate pentru cursul de schimb.

E^* reprezintă valoarea complet ajustată a expunerii.

(b) Folosirea abordării modelelor interne

12. Ca alternativă la folosirea abordării ajustărilor de volatilitate bazate pe parametri prudențiali sau a ajustărilor de volatilitate bazate pe estimări proprii pentru calcularea valorii complet ajustată a expunerii (E^*) ce rezultă din aplicarea unui acord de compensare eligibil având ca obiect operațiuni de report și/sau de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri și/sau alte tranzacții adaptate la piața de capital, altele decât tranzacțiile cu instrumente derivate, se poate permite instituțiilor de credit să folosească o abordare bazată pe modelele interne, care țin seama de efectele de corelare dintre pozițiile în valori mobiliare din acordul cadru de compensare, precum și de lichiditatea instrumentelor în cauză. Modelele interne folosite în această abordare oferă estimări ale schimbării potențiale a valorii expunerii neacoperite de o garanție ($\Sigma E - \Sigma C$). Sub rezerva aprobării autorităților competente, instituțiile de credit pot, de asemenea, să își folosească modelele interne pentru operațiunile de creditare cu apel în marjă, în cazul în care operațiunile respective fac obiectul unui acord cadru bilateral de compensare care îndeplinește cerințele prevăzute de anexa III partea 7.
13. O instituție de credit poate alege să folosească o abordare pe baza modelelor interne independent de opțiunea între articolele 78-83 și articolele 84-89 pentru calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc. Cu toate acestea, în cazul în care o instituție de credit dorește să folosească o abordare bazată pe modelele interne, trebuie să procedeze astfel pentru toate contrapartidele și valorile mobiliare, excluzând portofoliile nesemnificative, pentru care poate folosi abordarea ajustărilor de volatilitate pe baza parametrilor prudențiali sau abordarea ajustărilor de volatilitate bazate pe estimări proprii prevăzute la punctele 5-11.
14. Abordarea bazată pe modele interne este disponibilă pentru instituțiile de credit care beneficiază de recunoașterea unui model intern de gestionare a riscurilor în conformitate cu anexa V la Directiva 2006/49/CE.
15. Instituțiile de credit care nu au primit recunoașterea prudențială pentru folosirea unui astfel de model în conformitate cu Directiva 2006/49/CE pot solicita autorităților competente recunoașterea unui model intern de măsurare a riscurilor în sensul punctelor 12-21.
16. Recunoașterea se acordă numai în cazul în care autoritatea competentă este convinsă că sistemul instituției de credit de gestionare a riscurilor folosit pentru gestionarea riscurilor apărute dintr-o tranzacție ce face obiectul acordului cadru de compensare este solid din punct de vedere conceptual și aplicat cu integritate și că, în special, se întrunesc următoarele standarde calitative:
 - (a) modelul intern de măsurare a riscurilor folosit pentru calcularea volatilității potențiale a prețurilor pentru tranzacții este strâns integrat în procesul zilnic al instituției de credit de gestionare a riscurilor și servește drept bază pentru raportarea expunerilor la risc către cadrele superioare de conducere ale instituției de credit;
 - (b) instituția de credit dispune de o unitate de control al riscurilor, care este independentă de unitățile de tranzacții și care este subordonată direct cadrelor superioare de conducere. Unitatea trebuie să răspundă de proiectarea și punerea în aplicare a sistemului instituției de gestionare a riscurilor. Unitatea întocmește și analizează rapoarte zilnice privind rezultatul modelului de măsurare a riscurilor și măsurile adecvate care trebuie luate în ceea ce privește limitarea pozițiilor;
 - (c) rapoartele zilnice întocmite de unitatea de control al riscurilor sunt examinate de un nivel al conducerii care are suficientă autoritate pentru a aplica reduceri ale pozițiilor asumate și ale expunerii generale la risc;
 - (d) instituția de credit are suficient personal calificat pentru folosirea modelelor complexe în unitatea de control al riscurilor;
 - (e) instituția de credit dispune de proceduri stabilite pentru a monitoriza și a asigura conformitatea cu un set documentat de politici interne și controale privind operarea generală a sistemului de măsurare a riscurilor;
 - (f) modelele instituției de credit au dovedit o precizie rezonabilă în măsurarea riscurilor demonstrată prin controale ulterioare ale rezultatelor și pe baza datelor de pe durata a cel puțin un an;

- (g) instituția de credit realizează frecvent un program riguros de simulări de criză, iar rezultatele acestor teste sunt examinate de către cadrele superioare de conducere și sunt reflectate în politicile și limitele pe care instituția de credit le stabilește;
 - (h) instituția de credit trebuie să realizeze, ca parte a procesului său periodic de audit intern, o examinare independentă a sistemului de măsurare a riscurilor. Această examinare trebuie să includă atât activitatea unităților de tranzacționare, cât și activitatea unității de control al riscurilor;
 - (i) cel puțin o dată pe an, instituția de credit trebuie să realizeze o examinare a sistemului său de gestionare a riscurilor și
 - (j) modelul intern trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute de anexa III partea 6 punctele 40-42.
17. Calculul schimbării potențiale a valorii trebuie să respecte următoarele standarde minime:
- (a) calcularea cel puțin zilnică a schimbării potențiale a valorii;
 - (b) un interval de încredere unilateral de 99 centile;
 - (c) o perioadă de lichidare echivalentă cu 5 zile, cu excepția cazului altor tranzacții decât operațiuni de report cu valori mobiliare sau operațiuni de împrumut sau creditare de valori mobiliare, pentru care se folosește o perioadă de lichidare echivalentă cu 10 zile;
 - (d) o perioadă de observație istorică efectivă de cel puțin un an, cu excepția cazului în care se justifică o perioadă de observație mai scurtă printr-o creștere semnificativă a volatilității prețurilor și
 - (e) actualizări trimestriale ale datelor.
18. Autoritățile competente cer ca modelul intern de măsurare a riscurilor să includă un număr suficient de factori de risc pentru a încorpora toate riscurile de preț semnificative.
19. Autoritățile competente pot permite instituțiilor de credit să recurgă la corelații empirice în cadrul categoriilor de risc și între categoriile de risc în cazul în care au garanția că sistemul instituției de credit de măsurare a corelațiilor este solid și aplicat cu integritate.
20. Valoarea complet ajustată a expunerii (E^*) pentru instituțiile de credit care folosesc abordarea bazată pe modele interne se calculează cu următoarea formulă:

$$E^* = \max\{0, [(\sum E - \sum C) + (\text{produs al modelului intern})]\}$$

Atunci când se calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83, E reprezintă valoarea expunerii pentru fiecare expunere separată din acordul care se aplică în absența protecției creditului.

Atunci când se calculează valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate în conformitate cu articolele 84-89, E reprezintă valoarea expunerii pentru fiecare expunere separată din acordul care se aplică în absența protecției creditului.

C reprezintă valoarea valorilor mobiliare sau a mărfurilor împrumutate, cumpărate sau primite sau a numerarului împrumutat sau primit în legătură cu fiecare astfel de expunere.

$\sum(E)$ reprezintă suma tuturor valorilor E din acord.

$\sum(C)$ reprezintă suma tuturor valorilor C din acord.

21. La calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc prin folosirea modelelor interne, instituțiile de credit folosesc rezultatul modelului din ziua lucrătoare precedentă.
- 1.3.2. Calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate pentru operațiuni de report și/sau de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri și/sau alte tranzacții adaptate la piața de capital care fac obiectul unor acorduri cadru de compensare

Abordarea standardizată

22. Valoarea E^* calculată în conformitate cu punctele 5-21 reprezintă valoarea expunerii față de contrapartidă, rezultată din tranzacțiile care fac obiectul acordului cadru de compensare în sensul articolului 80.

Abordarea bazată pe ratingul intern

23. Valoarea E* calculată în conformitate cu punctele 5-21 reprezintă valoarea expunerii privind contrapartida, rezultată din tranzacțiile supuse acordului cadru de compensare în sensul anexei VII.

1.4. Garanții financiare

1.4.1. Metoda simplă bazată pe garanții financiare

24. Metoda simplă bazată pe garanții financiare este disponibilă numai atunci când valorile expunerilor ponderate la risc se calculează în conformitate cu articolele 78-83. O instituție de credit nu folosește în același timp și metoda simplă și metoda generală bazată pe garanții financiare.

Evaluare

25. În conformitate cu această metodă, garanției financiare recunoscute i se atribuie o valoare egală cu valoarea ei de piață stabilită în conformitate cu partea 2 punctul 6.

Calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc

26. Ponderarea riscului care s-ar aplica în temeiul articolelor 78-83, atunci când creditorul ar fi direct expus la riscul instrumentului garanției, se aplică acelor părți ale creanțelor garantate cu valoarea de piață a garanției recunoscute. Ponderarea riscului aferentă părții garantate este de cel puțin 20 %, cu excepția specificațiilor de la punctele 27-29. Restul expunerii beneficiază de ponderarea riscului care ar fi atribuită unei expuneri neacoperite de garanție față de o contrapartidă în conformitate cu articolele 78-83.

Operațiuni de report și operațiuni de împrumut sau de creditare de valori mobiliare

27. Se atribuie o ponderare a riscului de 0 % fracțiunii garantate din expunerea rezultată din tranzacții care îndeplinesc criteriile enumerate la punctele 58-59. În cazul în care contrapartida la tranzacție nu este un participant cheie pe piață, se aplică o ponderare a riscului de 10 %.

Tranzacțiile cu instrumente financiare derivate pe OTC care fac zilnic obiectul metodei marcării la piață

28. O ponderare a riscului de 0 %, în limita garantării, se aplică valorilor expunerilor stabilite în conformitate cu anexa III pentru instrumentele financiare derivate enumerate de anexa IV și care fac zilnic obiectul metodei marcării la piață, garantate cu numerar sau instrumente asimilate numerarului, atunci când nu există o asimetrie a monedelor. Se aplică o ponderare a riscului de 10 %, în limita garantării valorilor expunerilor pentru tranzacțiile garantate cu titluri de creanță emise de administrațiile centrale sau băncile centrale, cărora li se atribuie o ponderare a riscului de 0 % în conformitate cu articolele 78-83.

În sensul prezentului punct, titlurile de creanță emise de administrațiile centrale sau de băncile centrale includ:

- (a) titlurile de creanță emise de administrații regionale sau autorități locale pentru care expunerile se tratează ca expuneri față de administrația centrală în a cărei jurisdicție sunt constituite, în conformitate cu articolele 78-83;
- (b) titlurile de creanță emise de bănci multilaterale de dezvoltare cărora le este atribuită o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83 și
- (c) titlurile de creanță emise de organizații internaționale cărora le este atribuită o ponderare a riscului de 0 % în conformitate cu articolele 78-83.

Alte tranzacții

29. Atunci când expunerile la risc și garanția sunt denominate în aceeași monedă, se poate atribui o ponderare a riscului de 0 % și fie:
- (a) garanția constă într-un depozit în numerar sau un instrument asimilat numerarului, fie

- (b) garanția constă în titluri de creanță emise de administrații centrale sau bănci centrale eligibile pentru o ponderare a riscului de 0 % în conformitate cu articolele 78-83, iar valoarea sa de piață a fost redusă cu 20 %.

În sensul prezentului punct, „titlurile de creanță emise de administrațiile centrale sau de băncile centrale” le includ pe cele indicate la punctul 28.

1.4.2. Metoda generală bazată pe garanții financiare

30. La evaluarea garanțiilor financiare în sensul metodei generale bazate pe garanții, „ajustările de volatilitate” se aplică valorii de piață a garanției, astfel cum se descrie la punctele 34-59 în continuare, pentru a ține seama de volatilitatea prețurilor.
31. Sub rezerva tratamentului pentru asimetriile monedelor în cazul tranzacțiilor cu instrumentele financiare derivate pe OTC menționate la punctul 32, atunci când garanția este denominată într-o monedă care diferă de cea în care este denominată expunerea subiacentă, o ajustare care reflectă volatilitatea monedelor se adaugă ajustării de volatilitate adecvate garanției, astfel cum se prevede la punctele 34-59.
32. În cazul tranzacțiilor cu instrumentele financiare derivate pe OTC care fac obiectul acordurilor recunoscute de autoritățile competente în conformitate cu anexa III, o ajustare de volatilitate care reflectă volatilitatea monedelor se aplică atunci când există o asimetrie între moneda garanției și moneda de decontare. Chiar în cazul în care sunt implicate mai multe monede în tranzacțiile ce fac obiectul acordului de compensare, se aplică numai o singură ajustare de volatilitate monetară.

(a) Calcularea valorilor ajustate

33. Valoarea garanției ajustată pentru volatilitate care se ia în considerare se calculează după cum urmează, în cazul tuturor tranzacțiilor, cu excepția acelor tranzacții care fac obiectul unor acorduri cadru de compensare recunoscute cărora li se aplică dispozițiile punctelor 5-23:

$$C_{VA} = C \times (1 - H_C - H_{FX})$$

Valoarea expunerii ajustate pentru volatilitate care se ia în considerare se calculează după cum urmează:

$$E_{VA} = E \times (1 + H_E) \text{ și, în cazul tranzacțiilor cu instrumentele financiare derivate pe OTC, } E_{VA} = E$$

Valoarea ajustată complet a expunerii, ținând seama atât de volatilitate, cât și de efectele garanției de diminuare a riscurilor, se calculează după cum urmează:

$$E^* = \max\{0, [E_{VA} - C_{VAM}]\}$$

unde:

E reprezintă valoarea expunerii astfel cum ar fi determinată în conformitate cu articolele 78-83 sau cu articolele 84-89, după caz, atunci când expunerea nu a fost acoperită printr-o garanție. În acest scop, pentru instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83, valoarea de expunere a elementelor extrabilanțiere enumerate în anexa II reprezintă 100 % din valoarea lor și nu procentajul indicat la articolul 78 alineatul (1), iar pentru instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 84-89, valoarea expunerii elementelor enumerate de anexa VII partea 3 punctele 9-11 se calculează folosind un factor de conversie de 100 % și nu factorii de conversie sau procentajele indicate la acele punctele respective.

E_{VA} este valoarea expunerii ajustată pentru volatilitate.

C_{VA} este valoarea garanției ajustată pentru volatilitate.

C_{VAM} este C_{VA} ajustată în plus pentru orice asimetrie a scadențelor, în conformitate cu dispozițiile părții 4.

H_E este ajustarea de volatilitate corespunzătoare expunerii (E), calculată în conformitate cu punctele 34-59.

H_C este ajustarea de volatilitate corespunzătoare garanției, calculată în conformitate cu punctele 34-59.

H_{FX} este ajustarea de volatilitate corespunzătoare asimetriei monedelor, calculată în conformitate cu punctele 34-59.

E^* este valoarea ajustată complet a expunerii, ținând seama de volatilitate și de efectele garanției de diminuare a riscurilor.

(b) Calcularea ajustărilor de volatilitate care se aplică

34. Ajustările de volatilitate pot fi calculate în două moduri: prin abordarea ajustărilor de volatilitate bazate pe parametri prudențiali și prin abordarea ajustărilor de volatilitate bazate pe estimări proprii (abordarea „estimărilor proprii”).
35. O instituție de credit poate alege să folosească abordarea ajustărilor de volatilitate bazată pe parametri prudențiali sau abordarea bazată pe estimări proprii, indiferent de opțiunea între articolele 78-83 și articolele 84-89 pentru calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc. Cu toate acestea, atunci când instituțiile de credit doresc să folosească abordarea bazată pe estimări proprii, ele trebuie să procedeze astfel pentru toată gama tipurilor de instrumente, excluzând portofoliile nesemnificative, unde pot folosi abordarea ajustărilor de volatilitate bazată pe parametri prudențiali.

Atunci când o garanție constă într-un număr de elemente recunoscute, ajustarea de volatilitate este $H = \sum_i \alpha_i H_i$, unde α_i este raportul dintre un element și garanție ca întreg și H_i este ajustarea de volatilitate aplicabilă acelui element.

(i) Ajustări de volatilitate bazate pe parametri prudențiali

36. Ajustările de volatilitate care se aplică conform abordării ajustărilor de volatilitate bazate pe parametri prudențiali (presupunând o reevaluare zilnică) sunt cele prevăzute în tabelele 1-4.

AJUSTĂRI DE VOLATILITATE

Tabelul 1

Nivel de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului pentru titlul de creanță	Maturitatea reziduală	Ajustările de volatilitate pentru titlurile de creanță emise de entitățile descrise la partea 1 punctul 7 litera (b)			Ajustările de volatilitate pentru titlurile de creanță emise de entitățile descrise la partea 1 punctul 7 literele (c) și (d)		
		Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)	Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)
1	≤ 1 an	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707
	> 1 ≤ 5 ani	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828
	> 5 ani	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657
2-3	≤ 1 an	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414
	> 1 ≤ 5 ani	4,243	3	2,121	8,485	6	4,243

Nivel de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului pentru titlul de creanță	Maturitatea reziduală	Ajustările de volatilitate pentru titlurile de creanță emise de entitățile descrise la partea 1 punctul 7 litera (b)			Ajustările de volatilitate pentru titlurile de creanță emise de entitățile descrise la partea 1 punctul 7 literale (c) și (d)		
		Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)	Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)
	> 5 ani	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485
4	≤ 1 an	21,213	15	10,607	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică
	> 1 ≤ 5 ani	21,213	15	10,607	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică
	> 5 ani	21,213	15	10,607	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică

Tabelul 2

Nivel de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului pentru titlul de creanță pe termen scurt	Ajustările de volatilitate pentru titlurile de creanță emise de entitățile descrise la partea 1 punctul 7 litera (b) cu evaluări ale creditului pe termen scurt			Ajustările de volatilitate pentru titlurile de creanță emise de entitățile descrise la partea 1 punctul 7 literale (c) și (d) cu evaluări ale creditului pe termen scurt		
	Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)	Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)
1	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707
2-3	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414

Tabelul 3

Alte tipuri de garanție sau de expunere			
	Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)
Acțiuni incluse într-un index principal, obligațiuni incluse într-un index principal	21,213	15	10,607
Alte acțiuni sau obligațiuni convertibile cotate la o bursă recunoscută	35,355	25	17,678
Numerar	0	0	0
Aur	21,213	15	10,607

Tabelul 4

Ajustarea de volatilitate pentru asimetria de monedă		
Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)
11,314	8	5,657

37. Pentru tranzacțiile de creditare acoperite de garanție, perioada de lichidare este de 20 de zile lucrătoare. Pentru operațiunile de report (cu excepția cazurilor în care aceste tranzacții implică transferul de mărfuri sau drepturi garantate referitoare la proprietatea asupra mărfurilor) și pentru operațiunile de împrumut sau creditare de valori mobiliare, perioada de lichidare este de 5 zile lucrătoare. Pentru alte tranzacții adaptate la piața de capital, perioada de lichidare este de 10 zile lucrătoare.
38. În tabelele 1-4 și la punctele 39-41, nivelul de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului titlului de creanță este nivelul de calitate a creditului cu care autoritățile competente stabilesc că este asociată evaluarea creditului, în conformitate cu articolele 78-83. În sensul prezentului punct, se aplică, de asemenea, partea 1 punctul 10.
39. Pentru valorile mobiliare neeligibile sau mărfurile creditate sau vândute în cadrul operațiunilor de report sau al operațiunilor de împrumut sau creditare de valori mobiliare sau mărfuri, ajustarea de volatilitate este aceeași ca și pentru acțiunile neincluse în indexul principal cotelat la o bursă recunoscută.
40. Pentru unitățile de participare eligibile la organismele de investiții colective, ajustarea de volatilitate este media ponderată a ajustărilor de volatilitate care s-ar aplica, ținând seama de perioada de lichidare a tranzacției astfel cum este specificată la punctul 37, activelor în care fondul a investit. În cazul în care activele în care fondul a investit nu sunt cunoscute instituției de credit, ajustarea de volatilitate este cea mai mare ajustare de volatilitate care s-ar aplica oricăruia dintre activele în care fondul are dreptul să investească.
41. Pentru titlurile de creanță neevaluate emise de instituții și care întrunesc criteriile de eligibilitate de la partea 1 punctul 8, ajustările de volatilitate sunt aceleași ca și pentru valorile mobiliare emise de instituții sau de societăți cu o evaluare externă a creditului asociată gradelor de calitate a creditului 2 sau 3.

(ii) Estimări proprii ale ajustărilor de volatilitate

42. Autoritățile competente permit instituțiilor de credit care respectă cerințele prevăzute la punctele 47-56 să își folosească propriile estimări pentru a calcula ajustările de volatilitate care se aplică garanției și expunerilor.
43. Atunci când titlurile de creanță beneficiază de o evaluare a creditului efectuată de o agenție internațională de rating recunoscută echivalentă sau superioară gradului investiției, autoritățile competente pot permite instituțiilor de credit să calculeze o estimare de volatilitate pentru fiecare categorie de valoare mobilă.
44. În determinarea categoriilor relevante, instituțiile de credit iau în considerare tipul emitentului valorii mobiliare, evaluarea externă a creditului valorilor mobiliare, maturitatea lor reziduală și durata lor modificată. Estimările de volatilitate trebuie să fie reprezentative pentru valorile mobiliare incluse în categoria respectivă de instituția de credit.
45. Pentru titlurile de creanță care beneficiază de o evaluare a creditului efectuată de o agenție internațională de rating recunoscută echivalentă sau superioară gradului investiției și pentru alte garanții eligibile, ajustările de volatilitate trebuie calculate pentru fiecare element în parte.
46. Instituțiile de credit care folosesc abordarea estimărilor proprii trebuie să estimeze volatilitatea garanției sau asimetria monedelor fără a ține seama de vreo corelare dintre expunerea neacoperită de garanție, garanție și/sau cursurile de schimb.

Criterii cantitative

47. Pentru calcularea ajustărilor de volatilitate se folosește un interval de încredere unilateral de 99 centile.

48. Perioada de lichidare este de 20 de zile lucrătoare pentru tranzacțiile de creditare acoperite de garanție; 5 zile lucrătoare pentru operațiunile de report, cu excepția cazurilor în care aceste tranzacții implică transferul de mărfuri sau drepturi garantate referitoare la proprietatea asupra tranzacțiilor de creditare sau împrumut de mărfuri și valori mobiliare și de 10 zile lucrătoare pentru alte tranzacții adaptate la piața de capital.
49. Instituțiile de credit pot folosi valori de ajustare a volatilității calculate în funcție de perioadele de lichidare mai lungi sau mai scurte, majorate sau reduse proporțional în funcție de perioada de lichidare stabilită la punctul 48 pentru tipul de tranzacție în cauză, folosind formula rădăcinii pătrate a timpului:

$$H_M = H_N \sqrt{T_M/T_N}$$

unde T_M este perioada de lichidare respectivă;

H_M este ajustarea de volatilitate în funcție de T_M și

H_N este ajustarea de volatilitate bazată pe perioada de lichidare T_N .

50. Instituțiile de credit iau în considerare caracterul nelichid al activelor de calitate redusă. Perioada de lichidare este majorată atunci când există îndoeli privind lichiditatea garanției. Instituțiile de credit identifică astfel cazurile în care datele istorice pot să subestimeze volatilitatea potențială, de exemplu în cazul ancorării unei monede. Astfel de cazuri se tratează prin intermediul unei simulări de criză.
51. Perioada de observație istorică (perioada eșantion) pentru calcularea ajustărilor de volatilitate este de cel puțin un an. Pentru instituțiile de credit care folosesc un regim de ponderare sau alte metode pentru o perioadă de observație istorică, perioada de observație efectivă este de cel puțin un an (adică media ponderată a intervalului de timp dintre observații nu poate fi mai mică de 6 luni). Autoritățile competente pot cere, de asemenea, instituției de credit să își calculeze ajustările de volatilitate folosind o perioadă de observație mai scurtă în cazul în care, în opinia autorităților competente, acest lucru se justifică printr-o creștere semnificativă a volatilității prețurilor.
52. Instituțiile de credit își actualizează informațiile cel puțin din trei în trei luni și le reevaluează ori de câte ori prețurile de piață se modifică semnificativ. Aceasta presupune ca ajustările de volatilitate să fie calculate cel puțin din trei în trei luni.

Criterii calitative

53. În procesul zilnic al instituției de credit de gestionare a riscurilor se folosesc estimările volatilității, inclusiv în ceea ce privește limitele de expunere internă ale instituției de credit.
54. În cazul în care perioada de lichidare folosită de instituția de credit în procesul său zilnic de gestionare a riscurilor este mai mare decât cea prevăzută de prezenta parte pentru tipul de tranzacție în cauză, ajustările de volatilitate ale instituției de credit se majorează proporțional conform formulei rădăcinii pătrate a timpului prezentată la punctul 49.
55. Instituția de credit dispune de proceduri stabilite pentru a monitoriza și a asigura conformitatea cu setul de politici și controale consemnate în documente privind funcționarea sistemului instituției de estimare în ceea ce privește ajustările de volatilitate și integrarea acestor estimări în procesul de gestionare a riscurilor.
56. În cadrul procesului propriu de audit intern al instituției de credit se efectuează periodic o examinare independentă a sistemului de estimare a ajustărilor de volatilitate. O examinare a sistemului general de estimare a ajustărilor de volatilitate și de integrare a acestor ajustări în procesul de gestionare a riscurilor are loc cel puțin o dată pe an și include, în mod special, cel puțin:
- (a) integrarea ajustărilor de volatilitate estimate în gestionarea zilnică a riscurilor;
 - (b) validarea oricărei schimbări semnificative din procesul de estimare a ajustărilor de volatilitate;
 - (c) verificarea coerenței, punctualității și fiabilității surselor de date folosite pentru funcționarea sistemului de estimare a ajustărilor de volatilitate, inclusiv independența acestor surse de date și
 - (d) precizia și relevanța estimărilor de volatilitate.

(iii) Extrapolarea ajustărilor de volatilitate

57. Ajustările de volatilitate prevăzute la punctele 36-41 sunt ajustările de volatilitate care se aplică atunci când există o reevaluare zilnică. În mod similar, atunci când o instituție de credit își folosește propriile estimări ale ajustărilor de volatilitate în conformitate cu punctele 42-56, acestea trebuie calculate în primul rând pe baza reevaluării zilnice. În cazul în care frecvența reevaluării este mai mică decât o dată pe zi, se aplică ajustări mai mari ale volatilității. Aceste ajustări se calculează prin extrapolarea ajustărilor de volatilitate din reevaluarea zilnică, folosind următoarea formulă a „rădăcinii pătrate a timpului”:

$$H = H_M \sqrt{\frac{N_R + (T_M - 1)}{T_M}}$$

unde:

H este ajustarea de volatilitate care se aplică

H_M este ajustarea de volatilitate atunci când există o reevaluare zilnică

N_R este numărul real de zile lucrătoare dintre reevaluări

T_M este perioada de lichidare pentru tipul de tranzacție în cauză.

(iv) Condiții pentru aplicarea ajustării de volatilitate de 0 %

58. În ceea ce privește operațiunile de report și operațiunile de împrumut sau creditare de valori mobiliare, atunci când o instituție de credit folosește abordarea ajustărilor de volatilitate bazată pe parametri prudențiali sau abordarea bazată pe estimări proprii și atunci când condițiile prevăzute la literele (a)-(h) sunt îndeplinite, instituțiile de credit pot, în loc să aplice ajustările de volatilitate calculate în conformitate cu punctele 34-57, să aplice o ajustare de volatilitate de 0 %. Această opțiune nu este disponibilă pentru instituțiile de credit care folosesc abordarea modelelor interne descrisă la punctele 12-21:

- (a) atât expunerea, cât și garanția constau în numerar sau titluri de creanță emise de administrații centrale sau bănci centrale în sensul părții 1 punctul 7 litera (b) și sunt eligibile pentru o ponderare a riscului de 0 % în conformitate cu articolele 78-83;
- (b) atât expunerea, cât și garanția sunt denominate în aceeași monedă;
- (c) fie scadența tranzacției este de cel mult o zi, fie atât expunerea, cât și garanția fac obiectul unei marcări zilnice la piață sau al ajustărilor de marjă zilnice;
- (d) se consideră că perioada dintre ultima marcă la piață anterioară unei neajustări a marjei de către contrapartidă și lichidarea garanției este de cel mult patru zile lucrătoare;
- (e) tranzacția este decontată printr-un sistem de decontare care s-a dovedit fiabil pentru acest tip de tranzacție;
- (f) documentația care acoperă acordul este documentația standard de piață pentru operațiunile de report și operațiunile de împrumut sau creditare de valori mobiliare pentru valorile mobiliare în cauză;
- (g) tranzacția este reglementată de o documentație care specifică faptul că, în cazul în care contrapartida nu își onorează obligația de livrare de numerar sau de valori mobiliare sau de livrare a marjei sau alte obligații, atunci tranzacția poate fi reziliată imediat și
- (h) contrapartida este considerată „participant cheie pe piață” de către autoritățile competente. Participantii cheie pe piață includ următoarele entități:
 - entitățile menționate la punctul 7 litera (b) pentru care expunerile beneficiază de o ponderare de 0 % în conformitate cu articolele 78-83;
 - instituții;

- alte întreprinderi financiare (inclusiv întreprinderile de asigurare) pentru care expunerile beneficiază de o ponderare de 20 % în conformitate cu articolele 78-83 sau care, în cazul instituțiilor de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate în conformitate cu articolele 83-89, nu beneficiază de o evaluare a creditului realizată de o agenție internațională recunoscută și sunt evaluate intern ca având o valoare PD echivalentă celei asociate evaluărilor de credit efectuate de agenție internațională, pentru care autoritățile competente au stabilit o asociere cu gradul 2 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare a expunerilor față de întreprinderi prevăzute la articolele 78-83;
- organisme de plasament colectiv reglementate, care fac obiectul cerințelor de capital sau de îndatorare;
- fonduri de pensii reglementate și
- organizații de compensare recunoscute.

59. În cazul în care o autoritate competentă permite ca tratamentul prevăzut la punctul 58 să fie aplicat în cazul operațiunilor de report sau al operațiunilor de împrumut sau de creditare de valori mobiliare pentru valori mobiliare emise de administrația națională, celelalte autorități competente pot alege să permită instituțiilor de credit constituite în jurisdicția lor adoptarea aceleiași abordări privind aceleași tranzacții.

(c) Calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate

Abordarea standardizată

60. Valoarea E* calculată în conformitate cu punctul 33 reprezintă valoarea expunerii în sensul articolului 80. În cazul elementelor extrabilanțiere enumerate de anexa II, E* reprezintă valoarea căreia i se aplică procentajele indicate la articolul 78 alineatul (1) pentru a ajunge la valoarea expunerii.

Abordarea bazată pe ratingul intern

61. LGD* (LGD efectivă) calculată astfel cum se prevede la prezentul punct reprezintă LGD în sensul anexei VII.

$$LGD^* = LGD \times (E^*/E)$$

unde:

LGD este LGD care s-ar aplica expunerii în conformitate cu articolele 84-89 în cazul în care expunerea nu ar beneficia de garanție;

E este valoarea expunerii astfel cum este descrisă la punctul 33;

E* se calculează în conformitate cu punctul 33.

1.5. Alte garanții eligibile în sensul articolelor 84-89

1.5.1. Evaluarea

(a) Garanții imobiliare

62. Bunurile sunt evaluate de un evaluator independent la valoarea de piață sau la o valoare inferioară. În statele membre care au prevăzut criterii riguroase pentru evaluarea valorii ipotecare prin dispoziții statutare sau regulamentare, bunurile pot fi evaluate de un evaluator independent la valoarea ipotecară sau la o valoare inferioară.
63. „Valoarea de piață” înseamnă suma estimată pentru care bunurile trebuie să fie schimbate la data evaluării între un cumpărător și un vânzător interesați în cadrul unei tranzacții încheiate în condiții de concurență normală, în care fiecare parte acționează în deplină cunoștință, prudent și fără constrângeri. Valoarea de piață se consemnează în documente în mod transparent și clar.
64. „Valoarea ipotecară” înseamnă valoarea bunurilor stabilite printr-o evaluare prudentă a caracterului comercial viitor al bunurilor, ținând seama de aspectele durabile pe termen lung ale bunurilor, de condițiile de piață normale și locale, de utilizarea curentă și de utilizările alternative ale bunurilor. La evaluarea valorii ipotecare nu se iau în considerare elemente speculative. Valoarea ipotecară se consemnează în documente în mod transparent și clar.

65. Valoarea garanției este valoarea de piață sau valoarea ipotecară redusă corespunzător pentru a reflecta rezultatele supravegherii cerute la partea 2 punctul 8 și pentru a ține seama de orice creanțe prioritare asupra bunurilor.

(b) Creanțe

66. Valoarea creanțelor reprezintă valoarea de încasat.

(c) Alte garanții fizice

67. Bunurile se evaluează la valoarea lor de piață – adică suma estimată pentru care bunurile ar putea fi schimbate la data evaluării între un cumpărător și un vânzător interesați printr-o tranzacție în condiții de concurență normală.

1.5.2. Calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate

(a) Tratament general

68. LGD* calculată astfel cum se prevede la punctele 69-72 reprezintă LGD în sensul anexei VII.
69. În cazul în care raportul dintre valoarea garanției (C) și valoarea expunerii (E) se situează sub pragul C (nivelul minim necesar de acoperire prin garanție a expunerii), astfel cum este stabilit în tabelul 5, LGD* este valoarea LGD stabilită de anexa VII pentru expunerile față de o contrapartidă care nu beneficiază de garanție.
70. Atunci când raportul dintre valoarea garanției și valoarea expunerii depășește un al doilea prag superior C** (adică nivelul cerut de acordarea garanției pentru a obține o recunoaștere deplină a LGD) astfel cum este stabilit în tabelul 5, LGD* este valoarea stabilită în tabelul 5.
71. Atunci când nivelul cerut de acoperire cu garanții C** nu este atins în ceea ce privește expunerea în ansamblu, expunerea se consideră a constitui două expuneri – partea pentru care se atinge nivelul cerut al acoperirii cu garanții C** și restul expunerii.
72. Tabelul 5 prevede LGD* aplicabilă și nivelurile cerute de acoperire cu garanții pentru fracțiunea garantată a expunerii.

Tabelul 5

Valoarea LGD minimă pentru fracțiunea garantată a expunerii

	LGD* pentru creanțe de rang superior sau creanțe eventuale	LGD* pentru creanțe subordonate sau creanțe eventuale	Nivel minim cerut pentru acoperirea expunerii cu o garanție (C*)	Nivel minim cerut pentru acoperirea expunerii cu o garanție (C**)
Creanțe	35 %	65 %	0 %	125 %
Imobile rezidențiale/comerciale	35 %	65 %	30 %	140 %
Alte garanții	40 %	70 %	30 %	140 %

Sub rezerva nivelurilor de garantare indicate în tabelul 5, prin derogare, autoritățile competente pot:

- (a) permite instituțiilor de credit să atribuie o valoare a LGD de 30 % pentru expunerile de rang superior legate de contracte de închiriere de imobile comerciale;

- (b) permite instituțiilor de credit să atribuie o valoare LGD de 35 % pentru expunerile de rang superior legate de contractele de închiriere de echipamente și
- (c) permite instituțiilor de credit să atribuie o valoare LGD de 30 % pentru expunerile de rang superior garantate cu imobile rezidențiale sau comerciale.

La finalul acestei perioade, prezenta derogare se reexaminează.

(b) **Tratament alternativ pentru garanțiile imobiliare**

- 73. Sub rezerva cerințelor de la prezentul punct și de la punctul 74 și ca alternativă la tratamentul prevăzut la punctele 68-72, autoritățile competente dintr-un stat membru pot autoriza instituțiile de credit să atribuie o ponderare a riscului de 50 % fracțiunii de expunere garantată complet cu imobile rezidențiale sau imobile comerciale situate pe teritoriul statului membru, în cazul în care instituțiile de credit pot demonstra că piețele relevante sunt bine dezvoltate și au o vechime îndelungată, iar ratele pierderilor rezultate din credite garantate cu imobile rezidențiale sau comerciale nu depășesc următoarele limite:
 - (a) pierderile care decurg din credite garantate cu imobile rezidențiale până la 50 % din valoarea de piață (sau, după caz, și cu condiția ca valoarea rezultată să fie mai mică, până la 60 % din creditul ipotecar) nu depășesc 0,3 % din valoarea creditelor scadente garantate cu imobile rezidențiale într-un anumit exercițiu și
 - (b) pierderile generale rezultate din credite garantate cu imobile rezidențiale sau comerciale nu depășesc 0,5 % din valoarea creditelor existente garantate cu acea formă de bunuri imobile într-un exercițiu dat.
- 74. În cazul în care într-un exercițiu dat nu este îndeplinită nici una dintre condițiile de la punctul 73, eligibilitatea de recurgere la acest tratament încetează până în momentul în care condițiile în cauză sunt îndeplinite într-un an ulterior.
- 75. Autoritățile competente care nu autorizează tratamentul de la punctul 73 pot autoriza instituțiile de credit să atribuie ponderări ale riscului permise conform acestui tratament pentru expunerile garantate cu imobile rezidențiale sau comerciale situate pe teritoriul statelor membre în cauză, ale căror autorități competente autorizează prezentul tratament sub rezerva aceluiași condiții care se aplică în statul membru respectiv.

1.6. **Calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate în cazul unor combinații de garanții**

- 76. Atunci când se calculează valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate în conformitate cu articolele 84-89, iar o expunere este acoperită atât de o garanție financiară, cât și de o altă garanție eligibilă, LGD* care reprezintă LGD în sensul anexei VII se calculează după cum urmează.
- 77. Instituția de credit trebuie să subîmpartă valoarea expunerii ajustată la volatilitate (adică valoarea rezultată după aplicarea ajustării de volatilitate prevăzută la punctul 33) în fracțiuni care să fie acoperite separat de câte un singur tip de garanție. Aceasta înseamnă că instituția de credit trebuie să împartă expunerea într-o fracțiune acoperită de o garanție financiară eligibilă, o fracțiune acoperită de sume de încasat, fracțiunile acoperite cu garanție imobiliară rezidențială și/sau garanție imobiliară comercială, fracțiunea acoperită de o altă garanție eligibilă și fracțiunea negarantată, după caz.
- 78. LGD* pentru fiecare fracțiune a expunerii se calculează separat în conformitate cu dispozițiile relevante ale prezentei anexă.

1.7. **Alte protecții finanțate de credit**

1.7.1. **Depozite deschise la instituții terțe**

- 79. În cazul în care condițiile prevăzute la partea 2 punctul 12 sunt îndeplinite, protecția creditului care se încadrează în condițiile de la partea 2 punctul 23 poate fi tratată drept garanție acordată de instituția terță.

1.7.2. Polițe de asigurare de viață gajate instituției de credit finanțatoare

80. Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la partea 2 punctul 13, protecția creditului care se încadrează în condițiile de la partea 1 punctul 24 poate fi tratată drept garanție acordată de întreprinderea care furnizează asigurare de viață. Valoarea protecției creditului recunoscute reprezintă valoarea de răscumpărare a poliței de asigurare de viață.

1.7.3. Instrumente emise de o instituție și răscumpărate la cerere

81. Instrumentele eligibile în conformitate cu partea 1 punctul 25 pot fi tratate drept garanție de către autoritatea emitentă.
82. Valoarea protecției recunoscute a creditului este următoarea:
- (a) în cazul în care instrumentul este răscumpărat la valoarea lui nominală, valoarea protecției este reprezentată de suma respectivă;
 - (b) în cazul în care instrumentul este răscumpărat la prețul său de piață, valoarea protecției este reprezentată de valoarea instrumentului evaluat în același mod ca și titlurile de creanță specificate la partea 1 punctul 8.

2. PROTECȚIA NEFINANȚATĂ A CREDITULUI

2.1. Evaluare

83. Valoarea protecției nefinanțate a creditului (G) este suma pe care furnizorul protecției s-a angajat să o plătească în caz de neplată de către creditor sau la producerea altor evenimente de credit specificate. În cazul instrumentelor derivate de credit care nu includ ca eveniment de credit restructurarea obligației suport implicând anularea sau reportarea principalului, a dobânzii sau a comisioanelor, care are ca rezultat un eveniment de pierdere de credit (adică ajustarea valorii, efectuarea unei ajustări a valorii sau alt debit similar în contul de profit și pierderi),
- (a) atunci când suma pe care furnizorul protecției se angajează să o plătească nu este mai mare decât valoarea expunerii, valoarea protecției creditului calculată în conformitate cu prezentul punct prima teză se reduce cu 40 % sau
 - (b) atunci când suma pe care furnizorul protecției se angajează să o plătească este mai mare decât valoarea expunerii, valoarea protecției creditului nu este mai mare de 60 % din valoarea expunerii.
84. Atunci când protecția nefinanțată a creditului este denominată într-o monedă diferită de cea în care este denominată expunerea (asimetrie a monedelor), valoarea protecției creditului se reduce prin aplicarea unei ajustări de volatilitate H_{FX} după cum urmează:

$$G^* = G \times (1 - H_{FX})$$

unde:

G este valoarea nominală a protecției creditului,

G^* este G ajustată pentru orice risc de curs de schimb și

H_{FX} este ajustarea de volatilitate pentru orice asimetrie dintre moneda protecției creditului și moneda obligației suport.

Atunci când nu există o asimetrie a monedelor

$$G^* = G$$

85. Ajustările de volatilitate pentru orice asimetrie a monedelor pot fi calculate conform abordării ajustărilor de volatilitate bazată pe parametri prudențiali sau abordării bazate pe estimări proprii prevăzute la punctele 34-57.

2.2. Calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate

2.2.1. Protecția parțială – împărțirea în tranșe

86. Atunci când instituția de credit transferă o parte din riscul unui credit în una sau mai multe tranșe, se aplică normele prevăzute la articolele 94-101. Se consideră că pragurile de importanță ale plăților sub care nu se pot face plăți în cazul unei pierderi sunt echivalente cu pozițiile de primă pierdere reținute și generează un transfer pe tranșe al riscului.

2.2.2. Abordarea standardizată

(a) Protecție integrală

87. În sensul articolului 80, g reprezintă ponderarea riscului care se atribuie unei expuneri care este pe deplin protejată de o protecție nefinanțată (G_A), unde:

g este ponderarea riscului aplicabilă expunerilor față de furnizorul protecției astfel cum se indică la articolele 78-83 și

G_A este valoarea G^* calculată în conformitate cu punctul 84 și ajustată suplimentar pentru orice asimetrie de scadență prevăzută la partea 4.

(b) Protecție parțială – rang egal

88. Atunci când suma protejată este mai mică decât valoarea expunerii și fracțiunile protejate și neprotejate sunt de rang egal – adică instituția de credit și furnizorul protecției împart pierderile în mod proporțional, este permisă o scutire proporțională de la cerințele de capital. În sensul articolului 80, valorile expunerilor ponderate la risc se calculează cu următoarea formulă:

$$(E - G_A) \times r + G_A \times g$$

unde:

E reprezintă valoarea expunerii;

G_A reprezintă valoarea G^* calculată în conformitate cu punctul 84 și ajustată suplimentar pentru oricare asimetrie de scadență prevăzută la partea 4;

r reprezintă expunerile ponderate față de debitor, specificate la articolele 78-83 și

g reprezintă expunerile ponderate față de furnizorul protecției, specificate la articolele 78-83.

(c) Garanțiile acordate de entități suverane

89. Autoritățile competente pot prelungi tratamentul prevăzut de anexa VI partea 1 punctele 4 și 5 pentru expunerile sau fracțiunile din expunerile garantate de administrația centrală sau banca centrală, atunci când garanția este denominată în moneda națională a debitorului și expunerea este finanțată în moneda respectivă.

2.2.3. Abordarea bazată pe rating intern

Protecție integrală/Protecție parțială – rang egal

90. Pentru fracțiunea acoperită a expunerii (pe baza valorii ajustate a protecției creditului G_A), probabilitatea de neplată în sensul anexei VII partea 2 poate fi probabilitatea de neplată de către furnizorul protecției sau o valoare PD situată între valoarea PD a debitorului și cea a garantului, în cazul în care se consideră că nu se garantează o substituție completă. În cazul expunerilor subordonate și al protecției nefinanțate nesubordonate, LGD care se aplică în sensul anexei VII partea 2 poate fi LGD asociată creanțelor de rang superior.

91. Pentru orice fracțiune neacoperită din expunere, valoarea PD este valoarea PD a debitorului, iar valoarea LGD este valoarea LGD a expunerii subiacente.

92. G_A reprezintă valoarea G calculată în conformitate cu punctul 84 și ajustată suplimentar pentru orice asimetrie de scadențe prevăzută la partea 4.

PARTEA 4

Asimetria scadențelor

1. În sensul calculării valorilor expunerilor ponderate la risc, o asimetrie a scadențelor se produce atunci când maturitatea reziduală a protecției creditului este mai mică decât scadența expunerii protejate. Protecția cu o maturitate reziduală mai mică de trei luni și a cărei scadență este mai mică decât scadența expunerii subiacente nu este recunoscută.
2. În cazul unei asimetrii a scadențelor, protecția creditului nu se recunoaște atunci când:
 - (a) scadența inițială a protecției este mai mică de 1 an sau
 - (b) expunerea este o expunere pe termen scurt pe care autoritățile competente o menționează ca făcând obiectul unui plafon de o zi și nu al unui plafon de un an cu privire la valoarea scadenței (M) în temeiul anexei VII partea 2 punctul 14.

1. DEFINIȚIA SCADENȚEI

3. Sub rezerva unei perioade maxime de 5 ani, scadența efectivă a obligației subiacente reprezintă perioada de timp cea mai lungă posibil până la care debitorul trebuie să își îndeplinească obligațiile. Sub rezerva punctului 4, scadența protecției creditului reprezintă data cea mai apropiată la care protecția poate înceta sau poate fi reziliată.
4. Atunci când vânzătorul protecției are opțiunea de a rezilia protecția, scadența protecției se consideră a fi data cea mai apropiată la care poate fi exercitată opțiunea respectivă. Atunci când cumpărătorul protecției are opțiunea de a rezilia protecția și condițiile convenite care stau la baza protecției conțin o stimulare pozitivă pentru ca instituția de credit să denunțe tranzacția înainte de termenul scadent contractual, scadența protecției se consideră a fi data cea mai apropiată la care poate fi exercitată opțiunea respectivă; în caz contrar, se poate considera că această opțiune nu afectează scadența protecției.
5. Atunci când nimic nu împiedică un instrument derivat de credit să expire înainte de încheierea oricărei perioade de grație cerute în caz de neplată privind obligația subiacentă, scadența protecției se reduce cu termenul perioadei de grație.

2. EVALUAREA PROTECȚIEI

2.1. **Tranzacții care fac obiectul unei protecții finanțate a creditului – metoda simplă bazată pe garanții financiare**

6. Atunci când există o asimetrie între termenul scadent al expunerii și termenul scadent al protecției, garanția nu este recunoscută.

2.2. **Tranzacții care fac obiectul unei protecții finanțate a creditului – metoda generală bazată pe garanții financiare**

7. Scadența protecției creditului și cea a expunerii trebuie să se reflecte în valoarea ajustată a garanției, în conformitate cu formula următoare:

$$C_{VAM} = C_{VA} \times (t - t^*) / (T - t^*)$$

unde:

C_{VA} reprezintă cea mai redusă valoare dintre valoarea ajustată a volatilității garanției specificată la partea 3 punctul 33 și valoarea expunerii,

t reprezintă cel mai mic număr de ani dintre perioada care rămâne până la data scadentă a protecției creditului calculată în conformitate cu punctele 3-5 și valoarea T ;

T reprezintă cel mai mic număr de ani dintre perioada care rămâne până la data scadentă a expunerii, calculată în conformitate cu punctele 3-5, și 5 ani și

t^* este 0,25.

C_{VAM} se consideră a fi C_{VA} ajustată suplimentar pentru ca asimetria scadențelor să fie inclusă în formula de calcul a valorii ajustate complet a expunerii (E^*), menționată la partea 3 punctul 33.

2.3. Tranzacții care fac obiectul unei protecții nefinanțate a creditului

8. Scadența protecției creditului și cea a expunerii trebuie să fie reflectate în valoarea ajustată a protecției creditului, în conformitate cu formula următoare:

$$G_A = G^* \times (t - t^*) / (T - t^*)$$

unde:

G^* reprezintă valoarea protecției ajustate pentru orice asimetrie a monedelor

G_A este G^* ajustată pentru orice asimetrie a scadențelor

t reprezintă cel mai mic număr de ani dintre perioada care rămâne până la data scadentă a protecției creditului, calculată în conformitate cu punctele 3-5, și valoarea lui T ;

T reprezintă cel mai mic număr de ani dintre perioada care rămâne până la data scadentă a expunerii, calculată în conformitate cu punctele 3-5, și 5 ani și

t^* este 0,25.

G_A se consideră a fi valoarea protecției în sensul părții 3 punctele 83-92.

PARTEA 5

Combinarea formelor de diminuare a riscului de credit în abordarea standardizată

1. În cazul în care o instituție de credit care calculează valorile ponderate ale expunerilor în conformitate cu articolele 78-83 dispune de mai mult de o singură formă de diminuare a riscului de credit pentru a acoperi o singură expunere (de exemplu, o instituție de credit are o expunere acoperită atât printr-o garanție colaterală, cât și o printr-o garanție), instituția de credit trebuie să împartă expunerea în fracțiuni după fiecare tip de instrument de diminuare a riscului de credit (de exemplu, o fracțiune acoperită prin garanție colaterală și o fracțiune acoperită prin garanție), iar valoarea expunerii ponderate la risc pentru fiecare fracțiune trebuie calculată separat, în conformitate cu dispozițiile articolelor 78-83 din prezenta anexă.
2. Atunci când protecția furnizată de un singur furnizor de protecție are scadențe diferite, se aplică o abordare similară celei descrise la punctul 1.

PARTEA 6

Tehnici de diminuare a riscului de credit pe baza unui coș de instrumente

1. INSTRUMENTE DERIVATE DE CREDIT LA PRIMA NEPLATĂ

1. Atunci când o instituție de credit obține o protecție a creditului pentru un număr de expuneri în condiții potrivit cărora prima neplată declanșează plata și un astfel de eveniment de credit duce la rezilierea contractului, instituția de credit poate modifica modul de calculare a valorii expunerii ponderate la risc și, după caz, a valorii pierderilor anticipate aferente care, în absența protecției creditului, ar produce valoarea expunerii ponderate la risc cea mai redusă în conformitate cu articolele 78-83 sau cu articolele 84-89, după caz, în conformitate cu prezenta anexă, dar numai cu condiția ca valoarea expunerii să fie mai mică sau egală cu valoarea protecției creditului.

2. INSTRUMENTE DERIVATE DE CREDIT DE TIP N-NEPLĂȚI

2. Atunci când o n neplată declanșează plata în baza protecției creditului, instituția de credit care cumpără protecția poate doar să recunoască protecția pentru calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și, după caz, a valorilor pierderilor anticipate, în cazul în care s-a obținut protecție, de asemenea, pentru neplăți de la 1 la n-1 sau atunci când s-au produs deja n-1 situații de neplată. În astfel de cazuri, metodologia urmează dispozițiile punctului 1 privind instrumentele derivate la prima neplată, modificată corespunzător pentru produse de tipul n-situații de neplată.
-

ANEXA IX

TITLURIZAREA

PARTEA 1

Definiții în sensul anexei IX

1. În sensul prezentei anexe:

- „marja netă” reprezintă încasări din venituri de natură financiară și alte venituri din comisioane încasate aferente expunerilor care fac obiectul titlurizării, din care s-au dedus costurile și cheltuielile;
- „opțiune de retragere anticipată” reprezintă o opțiune contractuală care permite inițiatorului să răscumpere sau să închidă poziții de titlurizare înainte de rambursarea tuturor expunerilor suport, în cazul în care valoarea expunerilor exigibile scade sub un nivel de referință;
- „facilitate de lichiditate” reprezintă poziția de titlurizare care provine dintr-o înțelegere contractuală de a furniza finanțare în vederea asigurării plății la timp a fluxului de numerar către investitori;
- „ K_{trb} ” reprezintă suma de 8 % din valoarea expunerilor ponderate la risc care fac obiectul titlurizării, care ar fi fost calculată în conformitate cu articolele 84-89 în privința expunerilor care fac obiectul titlurizării, în cazul în care acestea nu ar fi fost titlurizate, la care se adaugă valoarea pierderilor anticipate asociate cu respectivele expuneri calculate în conformitate cu articolele menționate;
- „metodă bazată pe ratinguri” reprezintă metoda de calcul a valorilor expunerilor ponderate la risc pentru poziții de titlurizare în conformitate cu partea 4 punctele 46-51;
- „metoda formulei prudențiale” reprezintă metoda de calcul a valorilor ponderate ale expunerilor pentru poziții de titlurizare în conformitate cu partea 4 punctele 52-54;
- „poziție neevaluată” reprezintă o poziție de titlurizare care nu dispune de o evaluare eligibilă a creditului efectuată de o agenție internațională de rating eligibilă, definită la articolul 97;
- „poziție evaluată” reprezintă o poziție de titlurizare care dispune de o evaluare eligibilă a creditului efectuată de o agenție internațională de rating eligibilă, definită la articolul 97;
- „program de efecte de comerț având drept suport active (ABCP)” reprezintă un program de titlurizare în cadrul căruia valorile mobiliare emise au, în principal, forma de efecte de comerț cu o scadență inițială de cel mult un an.

PARTEA 2

Cerințe minime pentru recunoașterea transferului unui nivel semnificativ de risc de credit și calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate pentru expuneri care fac obiectul titlurizării

1. CERINȚE MINIME PENTRU RECUNOAȘTEREA TRANSFERULUI UNUI NIVEL SEMNIFICATIV DE RISC DE CREDIT ÎN CAZUL TITLURIZĂRII CLASICE

1. Instituția de credit inițitoare a unei titlurizări clasice poate exclude expunerile care fac obiectul titlurizării de la calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc și a valorilor pierderilor anticipate în cazul în care un nivel semnificativ al riscului de credit asociat expunerilor care fac obiectul securizării a fost transferat unor părți terțe, iar transferul îndeplinește următoarele condiții:
 - (a) documentația aferentă titlurizării reflectă substanța economică a tranzacției;
 - (b) instituția de credit inițitoare și creditorii acesteia nu mai au nici un drept asupra expunerilor care fac obiectul titlurizării, inclusiv în caz de faliment sau de încetare de plăți. Îndeplinirea acestei condiții trebuie să fie confirmată printr-un aviz juridic de specialitate;

- (c) valorile mobiliare emise nu reprezintă obligații de plată ale instituției de credit inițiatoare;
- (d) transferul se face către un emitent de instrumente financiare securizate (SSPE);
- (e) instituția de credit inițiatoare nu menține controlul efectiv sau indirect asupra expunerilor transferate. Se consideră că un inițiator a păstrat controlul efectiv asupra expunerilor transferate în cazul în care are dreptul de a răscumpăra de la destinatarul transferului expunerile transferate anterior în scopul realizării profiturilor aferente sau în cazul în care are obligația de a-și reasuma riscul transferat. Reținerea de către instituția de credit inițiatoare a drepturilor sau obligațiilor de gestionare administrativă a expunerilor nu reprezintă un control indirect al expunerilor;
- (f) în cazul unei opțiuni de retragere anticipată, trebuie îndeplinite următoarele condiții:
 - (i) dreptul de exercitare a opțiunii de retragere anticipată este la discreția instituției de credit inițiatoare;
 - (ii) opțiunea de retragere anticipată poate fi exercitată numai în cazul în care cel mult 10 % din valoarea inițială a expunerii care face obiectul titlurizării rămâne nerambursabilă și
 - (iii) opțiunea de retragere anticipată nu este structurată astfel încât să evite alocarea pierderilor asupra pozițiilor de relansare a creditului sau asupra altor poziții deținute de investitori și nici nu este structurată într-un alt mod care să asigure o îmbunătățire a calității creditului și
- (g) documentația aferentă titlurizării nu conține clauze care:
 - (i) să impună ca, în alte cazuri decât rambursarea anticipată, să fie ameliorate pozițiile de titlurizare de către instituția de credit inițiatoare, prin metode care includ, dar nu se limitează la modificarea expunerilor suport sau la creșterea randamentului plătit către investitori, pentru a contracara efectul deteriorării calității creditului aferente expunerilor care fac obiectul titlurizării sau
 - (ii) să conducă la creșterea randamentului plătit către deținătorii de poziții de titlurizare pentru a contracara efectul deteriorării calității creditului aferente portofoliului de expuneri suport.

2. CERINȚE MINIME PENTRU RECUNOAȘTEREA TRANSFERULUI UNUI NIVEL SEMNIFICATIV DE RISC DE CREDIT ÎN CAZUL UNEI TITLURIZĂRI SINTETICE

- 2. Instituția de credit inițiatoare a unei titlurizări sintetice poate calcula valorile expunerilor ponderate la risc și, după caz, valorile pierderilor anticipate aferente expunerilor care fac obiectul titlurizării, în conformitate cu punctele 3 și 4 din continuare, în cazul în care un nivel semnificativ al riscului de credit a fost transferat către terțe părți, atât prin intermediul unei protecții finanțate, cât și al unei protecții nefinanțate a creditului și în cazul în care transferul îndeplinește următoarele condiții:
 - (a) documentația aferentă titlurizării reflectă substanța economică a tranzacției;
 - (b) protecția creditului prin intermediul căreia se realizează transferul riscului de credit îndeplinește cerințele de eligibilitate și celelalte cerințe prevăzute la articolele 90-93 pentru recunoașterea unei astfel de protecții a creditului. În sensul prezentului punct, entitățile special constituite în scopul titlurizării nu sunt recunoscute în calitate de furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului;
 - (c) instrumentele utilizate pentru transferul riscului de credit nu conțin clauze sau condiții care:
 - (i) să impună praguri de plată semnificative sub al căror nivel protecția creditului să nu se considere a fi declanșată în cazul apariției unui eveniment de credit;
 - (ii) să permită încetarea protecției ca urmare a deteriorării calității creditului expunerilor suport;

- (iii) să impună ca, în alte cazuri decât rambursarea anticipată, pozițiile de titlurizare să fie ameliorate de instituția de credit inițiatore;
- (iv) să majoreze costurile instituției de credit legate de protecția creditului sau randamentul plătit către deținătorii de poziții de titlurizare, pentru a contracara efectul deteriorării calității creditului aferente portofoliului de expuneri suport și
- (d) posibilitatea executării protecției creditului în oricare dintre jurisdicțiile relevante a fost confirmată printr-un aviz juridic de specialitate.

3. CALCULUL DE CĂTRE INSTITUȚIA DE CREDIT INIȚIATOARE A VALORILOR EXPUNERILOR PONDERATE LA RISC PENTRU EXPUNERILE CARE FAC OBIECTUL TITLURIZĂRII SINTETICE

3. În vederea calculului valorilor expunerilor ponderate la risc care fac obiectul titlurizării, în situația în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la punctul 2, instituția de credit inițiatore a unei titlurizări sintetice utilizează, în conformitate cu punctele 5-7, metodologiile de calcul relevante stabilite la partea 4 și nu pe cele prevăzute la articolele 78-89. În cazul în care instituțiile de credit calculează valorile expunerilor ponderate la risc și valorile pierderilor anticipate în conformitate cu articolele 84-89, valorile pierderilor anticipate pentru astfel de expuneri este zero.
4. Din motive de claritate, punctul 3 se referă la întregul portofoliu de expuneri care fac obiectul titlurizării. În conformitate cu punctele 5-7, instituția de credit inițiatore calculează valorile expunerilor ponderate la risc aferente fiecărei tranșe de titlurizare în conformitate cu dispozițiile părții 4, inclusiv cele referitoare la diminuarea riscului de credit. De exemplu, în situația în care o tranșă este transferată unei terțe părți prin intermediul unei protecții nefinanțate a creditului, în calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc ale instituției de credit inițiatore, pentru tranșa respectivă, se aplică ponderarea riscului aferentă terței părți.

3.1. Tratatamentul asimetriei scadențelor în cazul titlurizărilor sintetice

5. În vederea calculului valorilor expunerilor ponderate la risc în conformitate cu punctul 3, orice asimetrie între scadența protecției creditului prin intermediul căreia se realizează segmentarea riscului de credit pe tranșe și scadența expunerilor care fac obiectul titlurizării se tratează în conformitate cu punctele 6-7.
6. Scadența portofoliului de expuneri care fac obiectul titlurizării este cea mai mare scadență a oricăreia dintre expunerile respective, dar nu poate depăși 5 ani. Scadența protecției creditului se determină în conformitate cu anexa VIII.
7. La calculul valorilor expunerilor ponderate la risc pentru tranșele cărora le-a fost atribuită o ponderare a riscului de 1 250 % în conformitate cu partea 4, o instituție de credit inițiatore trebuie să ignore orice asimetrie a scadențelor. Pentru toate celelalte tranșe, se aplică tratamentul aferent situațiilor de asimetrie a scadențelor, prevăzut de anexa VIII, potrivit următoarei formule:

$$RW^*_{is} = [RW(SP) \times (t - t^*) / (T - t^*)] + [RW(Ass) \times (T - t) / (T - t^*)]$$

unde:

RW^* reprezintă valorile expunerilor ponderate la risc în sensul articolului 75 litera (a);

$RW(Ass)$ reprezintă valorile expunerilor ponderate la risc în situația în care expunerile nu ar fi fost titlurizate, calculate în mod proporțional;

$RW(SP)$ reprezintă valorile expunerilor ponderate la risc calculate în conformitate cu punctul 3 în situația în care nu ar fi existat o asimetrie a scadențelor;

T reprezintă scadența expunerilor suport, exprimată în ani;

t reprezintă scadența protecției creditului, exprimată în ani și

t^* este 0,25.

PARTEA 3

Evaluări externe ale creditului

1. CERINȚE PENTRU EVALUĂRILE DE CREDIT EFECTUATE DE AGENȚII INTERNAȚIONALE DE RATING
 1. Pentru a fi utilizată în scopul calculului valorilor expunerilor ponderate la risc în conformitate cu partea 4, o evaluare a creditului efectuată de o agenție internațională de rating eligibilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
 - (a) să nu existe nici o lipsă de corelație între categoriile de plăți luate în considerare în cadrul procesului de evaluare a creditului și categoriile de plăți la care instituția de credit este îndreptățită potrivit contractului care dă naștere respectivei poziții din titlurizare și
 - (b) evaluările de credit trebuie să fie în mod public disponibile pe piață. Se consideră că evaluările de credit sunt în mod public disponibile pe piață numai în cazul în care au fost publicate într-un cadru accesibil publicului și au fost incluse în matricea de tranziție a agențiilor internaționale de rating. Evaluările de credit care sunt disponibile numai pentru un număr limitat de entități nu sunt considerate ca fiind disponibile în mod public.
2. UTILIZAREA EVALUĂRILOR DE CREDIT
 2. O instituție de credit poate desemna una sau mai multe agenții internaționale de rating eligibile ale căror evaluări de credit să fie utilizate la calculul valorilor expunerilor ponderate la risc în conformitate cu dispozițiile articolelor 94-101 („agenție internațională de rating desemnată”).
 3. Sub rezerva punctelor 5-7 din continuare, în ceea ce privește pozițiile sale de titlurizare, o instituție de credit trebuie să utilizeze în mod coerent evaluările de credit efectuate de agenții internaționale de rating desemnate.
 4. Sub rezerva punctelor 5 și 6, o instituție de credit nu poate utiliza evaluările de credit efectuate de o agenție internațională de rating pentru pozițiile sale din anumite tranșe și evaluările de credit efectuate de o altă agenție internațională de rating pentru pozițiile sale din alte tranșe din cadrul aceleiași structuri, indiferent dacă acestea din urmă au fost sau nu evaluate de prima agenție internațională de rating.
 5. În cazul în care o poziție de titlurizare dispune de două evaluări ale creditului efectuate de agenții internaționale de rating desemnate, instituția de credit utilizează evaluarea cea mai puțin favorabilă.
 6. În cazul în care o poziție de titlurizare dispune de mai mult de două evaluări ale creditului efectuate de agenții internaționale de rating desemnate, instituția de credit utilizează cele mai bune două evaluări de credit. În cazul în care cele mai favorabile două evaluări de credit sunt diferite, se aplică cea mai puțin favorabilă dintre cele două.
 7. În situația în care o protecție eligibilă a creditului în conformitate cu articolele 90-93 este furnizată în mod direct emitentului de instrumente financiare securizate (SSPE) și respectiva protecție este luată în considerare în procesul de evaluare a creditului aferent unei poziții, efectuat de o agenție internațională de rating desemnată, se poate utiliza ponderarea riscului asociată acelei evaluări a creditului. În cazul în care protecția nu îndeplinește condițiile de eligibilitate în conformitate cu articolele 90-93, evaluarea creditului nu este recunoscută. În situația în care protecția creditului nu este furnizată emitentului de instrumente financiare securizate (SSPE), ci este furnizată în mod direct unei poziții de titlurizare, evaluarea creditului nu este recunoscută.
3. PUNEREA ÎN CORESPONDENȚĂ
 8. Autoritățile competente trebuie să stabilească căror grade de calitate a creditului stabilite la partea 4 le corespund evaluările realizate de agenții internaționale de rating eligibile. În vederea determinării asocierii, autoritățile competente iau în considerare gradele diferite de risc exprimate de fiecare evaluare. Autoritățile competente trebuie să ia în considerare factori cantitativi precum ratele default și/sau de pierdere, și factori calitativi precum gama de tranzacții evaluate de evaluare de agenția internațională de rating și semnificația evaluării creditului.
 9. Autoritățile competente urmăresc să se asigure ca pozițiile de titlurizare cărora le este atribuită aceeași ponderare a riscului pe baza evaluărilor creditului efectuate de agenții internaționale de rating eligibile fac obiectul unui grad de risc de credit echivalent. Aceasta include modificarea corespunzătoare a deciziei privind nivelul de calitate a creditului cu care trebuie asociată o anumită evaluare a creditului.

PARTEA 4

Metode de calcul

1. CALCULUL VALORILOR EXPUNERILOR PONDERATE LA RISC
 1. În sensul articolului 96, valoarea expunerii ponderate la risc a unei poziții de titlurizare se calculează prin aplicarea la valoarea expunerii poziției ponderarea riscului relevantă în conformitate cu dispozițiile prezentei părți.
 2. Sub rezerva punctului 3:
 - (a) în cazul în care instituția de credit calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu punctele 6-36, valoarea expunerii unei poziții de titlurizare înregistrată în bilanț este valoarea sa bilanțieră.
 - (b) în cazul în care instituția de credit calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu punctele 37-76, valoarea expunerii unei poziții înregistrate în bilanț se măsoară înainte de aplicarea ajustărilor de valoare și
 - (c) valoarea expunerii unei poziții de titlurizare înregistrate în bilanț este valoarea nominală multiplicată cu un factor de conversie stabilit de prezenta anexă. Acest factor de conversie este 100 % în cazul în care nu se specifică o altă valoare.
 3. Valoarea expunerii unei poziții de titlurizare provenită dintr-un instrument derivat enumerat de anexa IV se stabilește în conformitate cu anexa III.
 4. În cazul în care o poziție de titlurizare face obiectul unei protecții finanțate a creditului, valoarea expunerii poziției respective poate fi modificată în conformitate cu cerințele anexei VIII, astfel cum prevede prezenta anexă.
 5. În cazul în care o instituție de credit are două sau mai multe poziții care se suprapun într-o titlurizare, este necesar ca, în măsura în care acestea se suprapun, să se includă în calculul valorilor expunerilor ponderate la risc doar pozițiile sau fracțiunea dintr-o poziție care produc cea mai mare valoare a expunerii ponderate la risc. În sensul prezentului punct, „suprapus” înseamnă că respectiva poziție reprezintă, în întregime sau parțial, o expunere la același risc, astfel încât, în ceea ce privește gradul de suprapunere, există o singură expunere.
2. CALCULAREA VALORILOR EXPUNERILOR PONDERATE LA RISC ÎN CADRUL ABORDĂRII STANDARDIZATE
 6. În conformitate cu punctul 8, valoarea expunerii ponderate la risc a unei poziții cotate din titlurizare se calculează prin aplicarea la valoarea expunerii ponderate la risc aferentă nivelului de calitate a creditului cu care a fost asociată evaluarea de credit de către autoritățile competente, în conformitate cu articolul 98, astfel cum se stabilește în tabelele 1 și 2.

Tabelul 1

Poziții, altele decât cele asociate cu evaluări ale creditului pe termen scurt

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	4	Cel mult 5
Ponderarea riscului	20 %	50 %	100 %	350 %	1 250 %

Tabelul 2

Poziții asociate cu evaluări ale creditului pe termen scurt

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	Orice alte evaluări de credit
Ponderarea riscului	20 %	50 %	100 %	1 250 %

7. În conformitate cu punctele 10-15, valoarea expunerii ponderate la risc a unei poziții neevaluate de titlurizare se calculează prin aplicarea unei ponderări a riscului de 1 250 %.

2.1. Instituții de credit inițiatoare și sponsor

8. În cazul unei instituții de credit inițiatoare sau care are calitatea de sponsor, valorile expunerilor ponderate la risc calculate pentru propriile poziții de titlurizare pot fi limitate la valorile expunerilor ponderate la risc care ar fi fost calculate pentru expunerile care fac obiectul titlurizării în cazul în care acestea nu ar fi fost titlurizate, sub rezerva aplicării unei ponderări a riscului de 150 % tuturor elementelor restante și elementelor aparținând „categoriilor reglementare cu risc ridicat” din cadrul expunerilor care fac obiectul titlurizării.

2.2. Tratatamentul pozițiilor neevaluate

9. Instituțiile de credit care dețin o poziție neevaluată de titlurizare pot să aplice, pentru calculul valorii expunerii ponderate la risc pentru poziția respectivă, tratamentul prevăzut la punctul 10 cu condiția ca, în orice moment, să fie cunoscută componența portofoliului de expuneri care fac obiectul titlurizării.
10. O instituție de credit poate aplica media ponderată a ponderărilor riscului ce ar fi aplicate expunerilor care fac obiectul titlurizării în conformitate cu articolele 78-83 de către o instituție de credit care deține expunerile, multiplicată cu un coeficient de concentrare. Coeficientul de concentrare este egal cu raportul dintre suma valorilor nominale ale tuturor tranșelor și suma valorilor nominale ale tranșelor subordonate sau cu același rang de subordonare în raport cu tranșa în care este deținută poziția, inclusiv respectiva tranșă. Ponderarea riscului rezultată nu trebuie să fie mai mare de 1 250 % sau mai mică decât nivelul oricărei ponderări aplicabile unei tranșe cotate cu grad mai mic de subordonare. În situația în care instituția de credit nu poate determina ponderările de risc aplicabile expunerilor care fac obiectul titlurizării în conformitate cu articolele 78-83, respectivei poziții i se aplică o ponderare a riscului de 1 250 %.

2.3. Tratatamentul pozițiilor de titlurizare deținute în cadrul unei tranșe secundare de alocare a pierderilor sau a unei tranșe mai favorabile în cadrul unui program de efecte de comerț având drept suport active

11. În funcție de posibilitatea aplicării unui tratament mai avantajos în temeiul dispozițiilor privind facilitățile de lichiditate prevăzute la punctele 13-15, o instituție de credit poate aplica pozițiilor de titlurizare care îndeplinesc condițiile prevăzute la punctul 12 o ponderare a riscului reprezentând valoarea cea mai mare dintre 100 % și cea mai mare dintre ponderările care ar fi fost aplicate oricăreia dintre expunerile care fac obiectul titlurizării în conformitate cu articolele 78-83 de către o instituție de credit care ar deține respectivele expuneri.
12. Pentru ca tratamentul prevăzut la punctul 11 să poată fi aplicat, poziția din titlurizare:
- (a) este încadrată într-o tranșă care, din punct de vedere economic, este într-o poziție secundară din punct de vedere al alocării pierderilor sau într-o tranșă mai favorabilă în cadrul operațiunii de titlurizare, iar tranșa de primă pierdere trebuie să furnizeze tranșei secundare o relansare semnificativă a calității creditului;
 - (b) este de o calitate cel puțin echivalentă cotației aferente investiției și
 - (c) este deținută de o instituție de credit care nu deține nici o poziție în tranșa de primă pierdere.

2.4. Tratatamentul facilităților de lichiditate neevaluate**2.4.1. Facilități de lichiditate eligibile**

13. Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute în continuare, pentru determinarea valorii expunerii se poate aplica un factor de conversie de 20 % asupra valorii nominale a facilității de lichiditate cu o scadență inițială de cel mult un an și un factor de conversie de 50 % în cazul unei facilități de lichiditate cu o scadență inițială mai mare de un an:
- (a) documentația aferentă facilității de lichiditate identifică și delimitează în mod clar circumstanțele în care facilitatea de lichiditate poate fi utilizată;
 - (b) facilitatea de lichiditate nu poate fi utilizată pentru a furniza suport de credit prin acoperirea pierderilor deja înregistrate la momentul utilizării – de exemplu, prin furnizarea de lichiditate pentru acoperirea expunerilor aflate la momentul utilizării în situație de neplată sau pentru achiziționarea de active la o valoare superioară valorii lor juste;
 - (c) facilitatea de lichiditate nu este utilizată pentru a furniza finanțare permanentă sau regulată pentru titlurizare;

- (d) rambursarea tragerilor aferente facilității de lichiditate nu este subordonată creanțelor investitorilor, altele decât cele rezultate din contractele cu instrumente financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valută, din comisioane sau alte astfel de plăți și nici nu face obiectul unor excepții sau amânări;
- (e) utilizarea facilității de lichiditate ulterior epuizării tuturor modalităților disponibile de relansare a calității creditului de pe urma cărora ar beneficia facilitatea de lichiditate nu este posibilă și
- (f) facilitatea de lichiditate trebuie să includă o clauză care să conducă la o reducere automată a valorii care mai poate fi trasă cu valoarea expunerilor care se află în situație de neplată, în sensul articolelor 84-89 sau, atunci când portofoliul de expuneri care fac obiectul titlurizării este alcătuit din instrumente evaluate, să conducă la încetarea facilității în situația în care calitatea medie a portofoliului se situează sub cotația aferentă investiției;

Ponderarea riscului care se aplică este cea mai mare ponderare care s-ar aplica oricăreia dintre expunerile care fac obiectul titlurizării în conformitate cu articolele 78-83 de către o instituție de credit care deține respectivele expuneri.

2.4.2. Facilități de lichiditate care pot fi trase doar în cazul unei crize generale a pieței

- 14. În vederea determinării valorii expunerii, se poate aplica un factor de conversie de 0 % asupra valorii nominale a unei facilități de lichiditate care poate fi utilizată doar în situația unei crize generale a pieței (de exemplu, în situația în care, în cadrul mai multor tranzacții diferite, mai mulți emitenți de instrumente financiare securizate se află în imposibilitatea de a reinnoi efectele de comerț scadente, iar această imposibilitate nu este rezultatul unei deprecieri a calității creditului unui emitent de instrumente financiare securizate sau a calității creditului expunerilor titlurizate), în cazul în care se îndeplinesc condițiile prevăzute la punctul 13.

2.4.3. Facilități la plata în avans

- 15. În vederea determinării valorii expunerii, se poate aplica un factor de conversie de 0 % asupra valorii nominale a unei facilități de lichiditate care poate fi anulată necondiționat, cu condiția ca cerințele prevăzute la punctul 13 să fie îndeplinite și în cazul în care rambursarea tragerilor aferente facilității de lichiditate are rang superior în raport cu orice alte creanțe asupra fluxurilor de numerar care decurg din expunerile ce fac obiectul titlurizării.

2.5. **Cerințe suplimentare de capital pentru titlurizarea expunerilor care se reinnoiesc cu clauză de rambursare anticipată**

- 16. În afară de valorile expunerilor ponderate la risc calculate pentru pozițiile sale de titlurizare, o instituție de credit inițitoare trebuie să calculeze o valoare a expunerii ponderate la risc în conformitate cu metodologia prevăzută la punctele 17-33 atunci când vinde expuneri care se reinnoiesc unei titlurizări care conține o clauză de rambursare anticipată.
- 17. Instituția de credit calculează o valoare a expunerii ponderate la risc în raport cu suma dintre interesul inițiatorului și interesul investitorilor.
- 18. Pentru tipurile de titlurizare în care expunerile care fac obiectul titlurizării conțin atât expuneri care se reinnoiesc, cât și expuneri care nu se reinnoiesc, o instituție de credit inițitoare aplică acelei părți a portofoliului de expuneri suport formate din expuneri care se reinnoiesc tratamentul prevăzut la punctele 19-31.
- 19. În sensul punctelor 16-31, prin interesul inițiatorului se înțelege valoarea expunerii acelei părți reprezentând principalul dintr-un portofoliu de sume trase, transferate în cadrul unei operațiuni de titlurizare, a cărei proporție în raport cu valoarea totală a portofoliului transferat în cadrul operațiunii determină proporția fluxurilor de numerar generate de încasarea principalului și a dobânzii, precum și a altor sume asociate care nu sunt disponibile pentru efectuarea de plăți către cei care dețin poziții de titlurizare în cadrul operațiunii de titlurizare.

Pentru a putea fi calificat ca atare, interesul inițiatorului nu poate fi subordonat interesului investitorului.

Prin interes al investitorului se înțelege valoarea expunerii pentru partea rămasă, reprezentând principalul din portofoliul de sume trase.

- 20. Expunerea instituției de credit inițitoare, asociată drepturilor sale care decurg din interesul inițiatorului, nu trebuie să fie considerată o poziție de titlurizare, ci o expunere proporțională față de expunerile care fac obiectul titlurizării, ca și cum acestea nu ar fi fost titlurizate.

2.5.1. Excepția de la tratamentul de rambursare anticipată

21. Inițiatorii următoarelor tipuri de operațiuni de titlurizare sunt exceptați de la cerința suplimentară de capital prevăzută la punctul 16:
- (a) titlurizări ale expunerilor care se reinnoiesc, în cazul cărora investitorii rămân expuși în totalitate față de toate tragerile viitoare ale debitorilor, astfel încât riscul aferent facilităților suport nu revine instituției de credit inițitoare nici după producerea unui eveniment de rambursare anticipată și
 - (b) titlurizări în care clauza de rambursare anticipată este declanșată numai de producerea unor evenimente care nu sunt legate de performanța activelor care fac obiectul titlurizării sau a instituției de credit inițitoare, precum modificări semnificative în legislația sau în reglementările fiscale.

2.5.2. Cerințe maxime de capital

22. În cazul în care o instituție de credit inițitoare face obiectul cerinței de capital prevăzute la punctul 16, suma dintre valorile expunerilor ponderate la risc aferente pozițiilor sale în interesul investitorilor și valorile expunerilor ponderate la risc calculate în conformitate cu punctul 16 nu este mai mare decât maximul dintre:
- (a) valorile expunerilor ponderate la risc calculate pentru pozițiile sale în interesul investitorului și
 - (b) valorile expunerilor ponderate la risc care ar fi calculate pentru expunerile titlurizate de o instituție de credit care deține respectivele expuneri ca și cum acestea nu ar fi fost titlurizate, pentru o valoare egală cu interesul investitorului.
23. Deducerea câștigurilor nete, dacă este cazul, provenite din capitalizarea profiturilor viitoare în conformitate cu articolul 57, nu se include în valoarea maximă indicată la punctul 22.

2.5.3. Calculul valorilor expunerilor ponderate la risc

24. Valoarea expunerii ponderate la risc calculată în conformitate cu punctul 16 se obține multiplicând valoarea interesului investitorilor cu produsul factorului de conversie corespunzător, în conformitate cu punctele 26-33 și al mediei ponderate a ponderărilor riscului aplicabile expunerilor care fac obiectul titlurizării, în cazul în care acestea nu ar fi fost titlurizate.
25. O clauză de rambursare anticipată este considerată controlată dacă se îndeplinesc următoarele condiții:
- (a) instituția de credit inițitoare dispune de un plan adecvat referitor la capital/lichiditate pentru a se asigura că dispune de capital și lichidități suficiente ce pot fi utilizate în cazul unei rambursări anticipate;
 - (b) pe tot parcursul tranzacției se păstrează o distribuție proporțională între interesul inițiatorului și interesul investitorului, în ceea ce privește plățile de dobândă și principal, cheltuielile, pierderile și recuperările pe baza soldurilor creanțelor exigibile la una sau mai multe date de referință din cadrul fiecărei luni;
 - (c) perioada de amortizare este considerată suficientă pentru a permite ca 90 % din totalul datoriei (interesul inițiatorului și interesul investitorului) exigibile la începutul perioadei de rambursare anticipată să fi fost rambursată sau recunoscută ca fiind în situație de neplată și
 - (d) frecvența rambursărilor nu este mai mare decât cea pe care ar implica-o amortizarea liniară pe parcursul perioadei stabilite la litera (c).
26. În cazul operațiunilor de titlurizare cu clauză de rambursare anticipată a expunerilor față de clienți de retail, care nu sunt angajate și se pot revoca necondiționat fără existența unui aviz prealabil, în situația în care clauza de rambursare anticipată este declanșată de scăderea nivelului marjei nete sub un anumit nivel de referință, instituția de credit trebuie să compare nivelul mediu pe trei luni al marjei nete cu nivelul marjei nete de la care trebuie să se renunțe la respectiva marjă.
27. În cazul în care operațiunea de titlurizare nu impune renunțarea la marja netă, nivelul de renunțare se consideră a fi cu 4,5 puncte procentuale mai mare decât nivelul marjei nete la care este declanșată rambursarea anticipată.

28. Factorul de conversie care trebuie aplicat se determină în funcție de nivelul efectiv al mediei pe trei luni a marjei nete, în conformitate cu tabelul 3.

Tabelul 3

	Operațiuni de titlurizare cu clauză de rambursare anticipată controlată	Operațiuni de titlurizare cu clauză de rambursare anticipată necontrolată
Nivelul mediu pe trei luni al marjei nete	Factor de conversie	Factor de conversie
Nivel superior nivelului A	0 %	0 %
Nivelul A	1 %	5 %
Nivelul B	2 %	15 %
Nivelul C	10 %	50 %
Nivelul D	20 %	100 %
Nivelul E	40 %	100 %

29. În tabelul 3, nivelul A reprezintă nivelul marjei nete care se încadrează între 100 % din nivelul de renunțare al marjei nete și 133,33 % din respectivul nivel. Nivelul B reprezintă nivelul marjei nete care se încadrează între 75 % din nivelul de renunțare al marjei nete pozitive și 100 % din respectivul nivel. Nivelul C reprezintă nivelul marjei nete care se încadrează între 50 % din nivelul de renunțare al marjei nete și 75 % din respectivul nivel. Nivelul D reprezintă nivelul marjei nete care se încadrează între 25 % din nivelul de renunțare al marjei nete și 50 % din respectivul nivel. Nivelul E reprezintă nivelul marjei nete mai mic de 25 % din nivelul de renunțare al marjei nete.
30. În cazul operațiunilor de titlurizare cu clauză de rambursare anticipată a expunerilor față de clienți de retail care nu sunt angajate și se pot revoca necondiționat fără existența unui aviz prealabil, în situația în care rambursarea anticipată este declanșată de o limită cantitativă referitoare la un alt element decât nivelul mediu pe trei luni al marjei nete, autoritățile competente pot aplica un tratament asemănător celui prevăzut la punctele 26-29 pentru determinarea factorului de conversie corespunzător.
31. În cazul în care, pentru o anumită operațiune de titlurizare, autoritatea competentă intenționează să aplice un tratament în conformitate cu dispozițiile punctului 30, aceasta trebuie să informeze în prealabil autoritățile competente relevante din toate celelalte state membre. Înainte ca aplicarea unui astfel de tratament să devină parte a politicii generale a autorității competente pentru operațiunile de titlurizare ce conțin clauze de rambursare anticipată de natura celei în cauză, autoritatea competentă trebuie să consulte autoritățile competente relevante din toate celelalte state membre și să țină seama de opiniile exprimate de acestea. Opiniile exprimate în cadrul unei astfel de consultări și tratamentul aplicat se fac publice de către autoritatea competentă respectivă.
32. Pentru toate celelalte operațiuni de titlurizare care cuprind o clauză de rambursare anticipată controlată a expunerilor care se reinnoiesc, se aplică un factor de conversie de 90 %.
33. Pentru toate celelalte operațiuni de titlurizare care cuprind o clauză de rambursare anticipată necontrolată a expunerilor care se reinnoiesc, se aplică un factor de conversie de 100 %.

2.6. Recunoașterea diminuării riscului de credit în cazul pozițiilor de titlurizare

34. În cazul în care o poziție de titlurizare beneficiază de protecție a creditului, calculul valorilor expunerilor ponderate la risc poate fi modificat în conformitate cu anexa VIII.

2.7. Reducerea valorilor expunerilor ponderate la risc

35. În conformitate cu articolul 66 alineatul (2), pentru o valoare a expunerii unei poziții de titlurizare căreia îi este atribuită o ponderare a riscului de 1 250 %, instituțiile de credit pot, ca alternativă la includerea poziției respective în calculul valorilor expunerilor ponderate la risc, să deducă din fondurile proprii valoarea expunerii aferente poziției în cauză. În acest sens, calculul valorii expunerii poate lua în considerare protecția finanțată eligibilă a creditului în conformitate cu punctul 34.
36. În cazul în care o instituție de credit utilizează alternativa indicată la punctul 35, rezultatul obținut prin înmulțirea cu 12,5 a valorii deduse în conformitate cu punctul respectiv, trebuie, în sensul punctului 8, să fie dedus din valoarea menționată la punctul 8 ca fiind valoarea maximă a expunerii ponderate la risc ce trebuie calculată de instituția de credit respectivă.

3. CALCULUL VALORILOR EXPUNERILOR PONDERATE LA RISC ÎN CAZUL UTILIZĂRII ABORDĂRII BAZATE PE RATINGUL INTERN

3.1. Ierarhia metodelor

37. În sensul articolului 96, valoarea expunerii ponderate la risc aferente unei poziții de titlurizare se calculează în conformitate cu punctele 38-76.
38. În cazul unei poziții evaluate sau al unei poziții pentru care se poate utiliza un rating implicit, pentru calculul valorii expunerii ponderate la risc se utilizează metoda bazată pe rating prevăzută la punctele 46-51.
39. În cazul unei poziții neevaluate se utilizează metoda formulei prudențiale prevăzută la punctele 52-54, cu excepția cazurilor în care, potrivit dispozițiilor punctelor 43 și 44, este permisă utilizarea abordării bazate pe evaluări interne.
40. O instituție de credit, alta decât o instituție de credit inițitoare sau o instituție de credit sponsor, poate utiliza metoda formulei prudențiale numai cu aprobarea autorităților competente.
41. În cazul unei instituții de credit inițitoare sau al unei instituții de credit sponsor care se află în imposibilitatea de a calcula K_{itb} și care nu a obținut aprobarea de a utiliza abordarea bazată pe evaluări interne pentru pozițiile din cadrul unui program de efecte de comerț având drept suport active, precum și în cazul altor instituții de credit care nu au obținut aprobarea de a utiliza metoda formulei prudențiale sau, pentru pozițiile din cadrul programelor de efecte de comerț având drept suport active, abordarea bazată pe evaluări interne, o ponderare a riscului de 1 250 % se atribuie pozițiilor de titlurizare care nu sunt evaluate și pentru care nu se poate utiliza un rating implicit.

3.1.1. Utilizarea ratingurilor implicite

42. O instituție de credit atribuie unei poziții neevaluate o evaluare de credit implicită, echivalentă evaluării de credit atribuită pozițiilor respective evaluate („poziții de referință”) care sunt pozițiile cu rangul cel mai înalt și care sunt, sub toate aspectele, subordonate pozițiilor de titlurizare neevaluate, în cazul în care următoarele cerințe operaționale minime sunt îndeplinite:
 - (a) pozițiile de referință trebuie să fie subordonate sub toate aspectele pozițiilor din titlurizare neevaluate;
 - (b) scadența aferentă pozițiilor de referință trebuie să fie cel puțin egală cu cea aferentă respectivelor poziții neevaluate și
 - (c) orice rating implicit trebuie să fie actualizat în permanență pentru a reflecta orice schimbări intervenite în evaluarea de credit a poziției de referință.

3.1.2. Utilizarea abordării bazate pe evaluări interne în cazul pozițiilor din cadrul programelor de efecte de comerț având drept suport active

43. O instituție de credit poate să atribuie unei poziții neevaluate din cadrul unui program de efecte de comerț având drept suport active un rating derivat în conformitate cu punctul 44, în cazul în care se obține aprobarea prealabilă a autorităților competente și în cazul în care se îndeplinesc următoarele condiții:
 - (a) pozițiile în efecte de comerț emise în cadrul programului de efecte de comerț având drept suport active sunt poziții evaluate;

- (b) instituția de credit demonstrează autorităților competente că evaluările sale interne cu privire la calitatea creditului poziției reflectă metodologia de evaluare disponibilă public a uneia sau mai multor agenții internaționale de rating eligibile pentru evaluarea valorilor mobiliare având drept suport expuneri de tipul celor titlurizate;
- (c) agențiile internaționale de rating a căror metodologie de evaluare este reflectată de evaluările interne ale instituțiilor de credit în conformitate cu litera (b) includ acele agenții internaționale de rating care au acordat un rating extern titlurilor emise în cadrul programului de efecte de comerț având drept suport active. Elementele cantitative, precum parametrii de criză utilizați pentru încadrarea unei poziții într-un anumit nivel de calitate a creditului, trebuie să fie cel puțin la fel de prudente precum cele utilizate în metodologiile de evaluare relevante ale agențiilor internaționale de rating în cauză;
- (d) la elaborarea metodologiei de evaluare internă, instituția de credit ia în considerare metodologiile de rating relevante publicate pe care agențiile internaționale de rating eligibile le utilizează pentru evaluarea titlurilor din cadrul programului de efecte de comerț având drept suport active. Acest proces trebuie să fie documentat de către instituția de credit și actualizat periodic, astfel cum se prevede la litera (g);
- (e) metodologia internă de evaluare a instituției de credit include clase de rating. Trebuie să existe o corespondență între aceste clase de rating și evaluările creditului furnizate de agențiile internaționale de rating eligibile. Această corespondență trebuie să fie documentată în mod explicit;
- (f) metodologia internă de evaluare este utilizată de instituția de credit în cadrul proceselor interne de administrare a riscului, inclusiv în cadrul proceselor decizionale, de informare a conducerii și de alocare a capitalului;
- (g) auditorii interni sau externi, o agenție internațională de rating sau structura din cadrul instituției de credit care îndeplinește funcția de analiză internă a creditului sau de administrare a riscului efectuează reexaminări periodice ale procesului intern de evaluare și a calității evaluărilor interne în ceea ce privește calitatea creditului expunerilor instituției de credit față de un program de efecte de comerț având drept suport active. În cazul în care reexaminarea este efectuată de structurile din cadrul instituției de credit care îndeplinesc funcția de audit intern, de analiză a creditului sau de administrare a riscului, respectivele structuri trebuie să fie independente de unitatea care se ocupă de programul de efecte de comerț având drept suport active, precum și în raport cu clienții;
- (h) instituția de credit monitorizează periodic performanța ratingurilor interne pentru a evalua funcționalitatea metodologiei de evaluare internă și ajustează, după caz, metodologia respectivă, în situația în care performanța expunerilor deviază în mod regulat de la cea indicată de ratingurile interne;
- (i) programul de efecte de comerț având drept suport active include standarde de subscriere sub formă de recomandări cu privire la credit și investiții. Pentru a decide asupra achiziției unui activ, administratorul programului trebuie să ia în considerare tipul activului ce urmează să fie achiziționat, tipul și valoarea monetară a expunerilor ce rezultă din furnizarea facilităților de lichiditate și relansările creditului, distribuția pierderilor și izolarea din punct de vedere economic și juridic a activelor transferate de entitatea care vinde activele. Trebuie să se efectueze o analiză a riscului de credit a profilului de risc al vânzătorului activului, care include analiza performanței financiare trecute și viitoare anticipate, a poziției curente de piață, a competitivității viitoare anticipate, a gradului de îndatorare, a fluxurilor de numerar, a ratei de acoperire a dobânzilor și a ratingului datoriei. Pe lângă acesta, trebuie să examineze standardele de subscriere, posibilitățile de administrare a împrumutului și procedurile de încasare ale vânzătorului;
- (j) standardele de subscriere ale programului de efecte de comerț având drept suport active stabilesc criterii minime de eligibilitate a activelor care, în special:
 - (i) nu permit cumpărarea de active care înregistrează întârzieri semnificative la plată sau se află în situația de neplată;
 - (ii) limitează concentrările excesive față de un singur debitor sau zonă geografică și
 - (iii) limitează tipul activelor ce urmează a fi achiziționate.
- (k) programul de efecte de comerț având drept suport active dispune de politici și proceduri de încasare care țin seama de capacitatea operațională și calitatea creditului administratorului creditului. Programul trebuie să diminueze riscul vânzătorului/administratorului creditului prin diferite metode, precum stabilirea de praguri de declanșare bazate pe calitatea curentă a creditului, de natură să împiedice orice confuzie în cadrul fondurilor;

- (l) valoarea agregată a pierderii anticipate pentru un portofoliu de active ce se intenționează a fi achiziționate în cadrul unui program de efecte de comerț având drept suport active trebuie să ia în considerare toate sursele de risc potențial precum riscul de credit și riscul de diminuare a valorii creanței. În cazul în care relansarea creditului furnizată de vânzător este dimensionată doar pe baza pierderilor aferente creditului, atunci trebuie să se constituie o rezervă distinctă pentru riscul de diminuare a valorii creanței, în situația în care riscul de diminuare a valorii creanței este semnificativ pentru portofoliul de expuneri respectiv. Pe lângă aceasta, pentru cuantificarea nivelului necesar al relansării creditului, programul trebuie să analizeze informațiile istorice înregistrate pe parcursul mai multor ani, inclusiv pierderile, neîndeplinirea obligațiilor de plată, diluări și rata de rotație a creanțelor și
- (m) programul de efecte de comerț având drept suport active include elemente structurale – precum praguri de închidere – pentru achiziționarea de expuneri în vederea diminuării deteriorării potențiale a calității creditului pentru portofoliul suport.

Autoritățile competente pot să acorde o derogare de la cerința ca metodologia de evaluare a unei agenții internaționale de rating să fie disponibilă în mod public, în situația în care autoritățile respective au garanția că, datorită caracteristicilor specifice ale operațiunii de titlurizare – de exemplu, structura unică a acestora – nu există încă o astfel de metodologie de evaluare accesibilă publicului.

44. Instituția de credit încadrează poziția neevaluată într-una dintre clasele de rating descrise la punctul 43. Poziției neevaluate îi este atribuit un rating derivat echivalent cu evaluarea creditului corespunzătoare acelei clase de rating, astfel cum se prevede la punctul 43. În sensul calculării valorilor expunerilor ponderate la risc, în cazul în care, la inițierea operațiunii de titlurizare, ratingul derivat este cel puțin la nivelul cotației aferente investiției, respectivul rating este considerat identic cu o evaluare eligibilă a creditului efectuată de o agenție internațională de rating eligibilă.

3.2. Valorile maxime ale expunerilor ponderate la risc

45. În cazul unei instituții de credit inițiatoare, al unei instituții de credit sponsor sau al altor instituții de credit care pot calcula K_{irr} , valorile expunerilor ponderate la risc calculate pentru pozițiile proprii de titlurizare pot fi limitate la valorile care ar determina, în aplicarea articolului 75 litera (a), o cerință de capital egală cu suma a 8 % din valorile expunerilor ponderate la risc obținute în cazul în care activele titlurizate nu ar fi fost titlurizate și ar fi fost păstrate în bilanțul instituției de credit plus valorile pierderilor anticipate aferente expunerilor în cauză.

3.3. Metoda bazată pe ratinguri

46. Potrivit metodei bazate pe ratinguri, valoarea expunerii ponderate la risc aferente unei poziții evaluate de titlurizare se calculează prin aplicarea asupra valorii expunerii a ponderării de risc aferente nivelului de calitate a creditului cu care autoritatea competentă a asociat evaluarea creditului, în conformitate cu articolul 98, astfel cum se stabilește în tabelele 4 și 5, multiplicată cu un coeficient de 1,06.

Tabelul 4

Poziții, altele decât cele cu evaluări ale creditului pe termen scurt

Nivel de calitate a creditului (CQS)	Ponderarea riscului		
	A	B	C
CQS 1	7 %	12 %	20 %
CQS 2	8 %	15 %	25 %
CQS 3	10 %	18 %	35 %
CQS 4	12 %	20 %	35 %
CQS 5	20 %	35 %	35 %
CQS 6	35 %	50 %	50 %
CQS 7	60 %	75 %	75 %
CQS 8	100 %	100 %	100 %

Nivel de calitate a creditului (CQS)	Ponderarea riscului		
	A	B	C
CQS 9	250 %	250 %	250 %
CQS 10	425 %	425 %	425 %
CQS 11	650 %	650 %	650 %
Mai mic de CQS 11	1 250 %	1 250 %	1 250 %

Tabelul 5

Poziții cu evaluări ale creditului pe termen scurt

Nivel de calitate a creditului (CQS)	Ponderarea riscului		
	A	B	C
CQS 1	7 %	12 %	20 %
CQS 2	12 %	20 %	35 %
CQS 3	60 %	75 %	75 %
Toate celelalte evaluări de credit	1 250 %	1 250 %	1 250 %

47. Sub rezerva punctelor 48 și 49, ponderările de risc din coloanele A ale fiecărui tabel se aplică în cazul în care poziția este deținută în tranșa cu cel mai mic grad de subordonare. Pentru a determina dacă o tranșă are cel mai mic grad de subordonare nu este necesar să se țină seama de sumele datorate în baza unor contracte referitoare la instrumente financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valută, comisioanele datorate sau de alte plăți similare.
48. Asupra unei poziții dintr-o tranșă având cel mai mic grad de subordonare într-o titlurizare se poate aplica o ponderare a riscului de 6 %, în situația în care respectiva tranșă este de rang superior din toate punctele de vedere față de o altă tranșă aferentă unor poziții din titlurizare cărora le-ar fi atribuită o ponderare a riscului de 7 % în conformitate cu punctul 46, cu condiția ca:
- (a) autoritatea competentă să aibă garanția că ponderarea este justificată datorită capacității de absorbție a pierderilor pe care o au tranșele subordonate din titlurizare și
 - (b) fie poziția să dispună de o evaluare externă a creditului care a fost asociată cu gradul 1 de calitate a creditului din tabelele 4 sau 5 fie, în cazul în care poziția nu este evaluată, să fie îndeplinite cerințele prevăzute la punctul 42 literele (a)-(c), iar prin „poziții de referință” se înțelege pozițiile din tranșa subordonată cărora le-ar fi atribuită o ponderare a riscului de 7 % în conformitate cu punctul 46.
49. Ponderările de risc din coloanele C ale fiecărui tabel se aplică în cazul pozițiilor dintr-o titlurizare în care numărul efectiv al expunerilor care fac obiectul titlurizării este mai mic de 6. În vederea determinării numărului efectiv al expunerilor care fac obiectul titlurizării, expunerile multiple față de același debitor trebuie să fie tratate ca o singură expunere. Numărul efectiv al expunerilor se determină astfel:

$$N = \frac{\left(\sum_i EAD_i \right)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

unde EAD_i reprezintă suma valorilor tuturor expunerilor înregistrate față de debitorul „i”. În cazul titlurizării expunerilor care fac deja obiectul unei titlurizări, instituția de credit trebuie să ia în considerare numărul expunerilor care fac deja obiectul unei titlurizări din cadrul portofoliului și nu pe cel al expunerilor suport din portofoliul inițial care conține expunerile suport deja titlurizate. În situația în care se cunoaște proporția din portofoliu căreia îi corespunde cea mai mare expunere, C_1 , instituția de credit poate determina N ca fiind $1/C_1$.

50. Ponderările de risc prevăzute în coloana B se aplică tuturor celorlalte poziții.
51. Diminuarea riscului de credit pentru pozițiile de titlurizare poate fi recunoscută în conformitate cu punctele 60-62.

3.4. Metoda formulei prudențiale

52. Sub rezerva punctelor 58 și 59, potrivit metodei formulei prudențiale, ponderarea riscului aferentă unei poziții de titlurizare este maximul dintre 7 % și ponderarea aplicabilă în conformitate cu punctul 53.
53. Sub rezerva punctelor 58 și 59, ponderarea riscului aplicabilă valorii expunerii este:

$$12,5 \times (S[L + T] - S[L]) / T$$

unde:

$$S[x] = \begin{cases} x & \text{when } x \leq \text{Kirbr} \\ \text{Kirbr} + K[x] - K[\text{Kirbr}] + (d \cdot \text{Kirbr} / \omega) (1 - e^{\alpha(\text{Kirbr} - x) / \text{Kirbr}}) & \text{when } \text{Kirbr} < x \end{cases}$$

unde:

$$\begin{aligned} h &= (1 - \text{Kirbr} / \text{ELGD})^N \\ c &= \text{Kirbr} / (1 - h) \\ v &= \frac{(\text{ELGD} - \text{Kirbr}) \text{Kirbr} + 0.25 (1 - \text{ELGD}) \text{Kirbr}}{N} \\ f &= \left(\frac{v + \text{Kirbr}^2}{1 - h} - c^2 \right) + \frac{(1 - \text{Kirbr}) \text{Kirbr} - v}{(1 - h) \tau} \\ g &= \frac{(1 - c)c}{f} - 1 \\ a &= g \cdot c \\ b &= g \cdot (1 - c) \\ d &= 1 - (1 - h) \cdot (1 - \text{Beta}[\text{Kirbr}; a, b]) \\ K[x] &= (1 - h) \cdot ((1 - \text{Beta}[x; a, b]) \times \text{Beta}[x; a + 1, b] c) \\ \tau &= 1000, \text{ și} \\ \omega &= 20. \end{aligned}$$

În aceste expresii, Beta [x; a, b] reprezintă distribuția beta cumulativă cu parametrii „a” și „b” evaluați în punctul x.

T (densitatea tranșei în care este deținută poziția) se măsoară ca raport între: (a) valoarea nominală a tranșei și (b) suma valorilor expunerilor care au fost titlurizate. În scopul calculului indicatorului T, în cazul unui instrument financiar derivat enumerat de anexa IV atunci când costul curent de înlocuire nu are o valoare pozitivă, valoarea expunerii aferentă instrumentului respectiv este expunerea de credit potențială viitoare, calculată în conformitate cu anexa III.

K_{irbr} reprezintă raportul dintre: (a) K_{irb} și (b) suma valorilor expunerilor care au fost titlurizate. K_{irbr} se exprimă în formă zecimală (de exemplu, K_{irb} egal cu 15 % din portofoliu este exprimat ca K_{irbr} din 0,15).

L (nivelul relansării creditului) se măsoară ca raport între valoarea nominală a tuturor tranșelor subordonate tranșei în care este deținută poziția și suma valorilor expunerilor care au fost titlurizate. Profitul viitor capitalizat nu se ia în considerare la determinarea indicatorului L. Sumele datorate de contrapartide în cazul instrumentelor financiare derivate enumerate de anexa IV, care reprezintă tranșe cu grad mai mare de subordonare față de tranșa respectivă, pot fi luate în considerare la determinarea indicatorului L, la costul lor curent de înlocuire (excluzând expunerile de credit potențiale viitoare).

N reprezintă numărul efectiv de expuneri, determinat în conformitate cu punctul 49.

ELGD, valoarea medie ponderată în funcție de expunerea pierderii datorate nerambursării, se determină astfel:

$$ELGD = \frac{\sum_i LGD_i \cdot EAD_i}{\sum_i EAD_i}$$

unde LGD_i reprezintă media pierderii datorată nerambursării (LGD) asociată tuturor expunerilor față de debitorul „i”, iar LGD se determină în conformitate cu dispozițiile articolelor 84-89. În cazul titlurizării expunerilor care au făcut deja obiectul unei titlurizări, pentru toate pozițiile de titlurizare se aplică o valoare LGD de 100 %. În situația în care riscul de nerambursare și riscul de diluare a valorii creanței aferente creanțelor achiziționate sunt tratate la nivel agregat în cadrul unei titlurizări (de exemplu, este disponibilă o singură rezervă sau garanție reală suplimentară pentru acoperirea pierderilor din ambele surse), parametrul de intrare LGD_i este media ponderată a LGD pentru riscul de credit și 75 % din LGD pentru riscul de diluare a valorii creanței. Ponderările utilizate sunt cerințele de capital la nivel individual pentru riscul de credit, și, respectiv, pentru riscul de diluare.

Date simplificate

În situația în care valoarea celei mai mari dintre expunerile titlurizate, C_1 , nu depășește 3 % din suma valorilor expunerilor titlurizate, atunci, în scopul aplicării metodei formulei prudențiale, instituția de credit poate stabili pierderea datorată nerambursării (LGD) la 50 % și N egal cu:

$$N = \left(C_1 C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1} \right) \max\{1 - m C_1, 0\} \right)^{-1}$$

sau

$$N = 1/C_1.$$

C_m reprezintă raportul dintre suma dintre valorile celor mai mari expuneri „m” și valoarea tuturor expunerilor care fac obiectul titlurizării. Valoarea parametrului „m” poate fi stabilită de către instituția de credit.

În situația în care operațiunile de titlurizare includ expuneri față de clienți de retail, autoritățile competente pot permite implementarea metodei formulei prudențiale folosind următoarele simplificări: $h = 0$ și $v = 0$.

54. Diminuarea riscului de credit aferent pozițiilor de titlurizare poate fi recunoscută în conformitate cu punctele 60, 61 și 63-67.

3.5. Facilități de lichiditate

55. În vederea determinării valorii expunerii unei poziții neevaluate de titlurizare, sub forma anumitor tipuri de facilități de lichiditate, se aplică dispozițiile punctelor 56-59.

3.5.1. Facilități de lichiditate disponibile doar în cazul unei crize generale a pieței

56. Se poate aplica un factor de conversie de 20 % asupra valorii nominale a unei facilități de lichiditate care poate fi utilizată doar în cazul unei crize generale a pieței, în cazul în care facilitatea respectivă îndeplinește condițiile de eligibilitate prevăzute la punctul 13.

3.5.2. Facilități de plată în avans

57. Se poate aplica un factor de conversie de 0 % asupra valorii nominale a unei facilități de lichiditate care îndeplinește condițiile prevăzute la punctul 15.

3.5.3. Tratatment excepțional atunci când K_{itb} nu poate fi calculat

58. În situația în care nu este practic pentru o instituție de credit să calculeze valorile expunerilor ponderate la risc care fac obiectul titlurizării ca și cum aceste expuneri nu ar fi fost titlurizate, instituția de credit poate, în mod excepțional și numai cu acordul autorității competente, să aplice temporar metoda prevăzută la punctul 59 pentru calculul valorilor expunerilor ponderate la risc aferente unei poziții neevaluate de titlurizare sub forma unei facilități de lichiditate, care îndeplinește condițiile de eligibilitate prevăzute la punctul 13 sau care se încadrează în condițiile prevăzute la punctul 56.
59. Cea mai mare ponderare a riscului care s-ar aplica în conformitate cu articolele 78-83 oricăreia dintre expunerile care fac obiectul titlurizării în cazul în care acestea nu ar fi fost titlurizate poate fi aplicată poziției de titlurizare reprezentate de o facilitate de lichiditate. Pentru a determina valoarea expunerii poziției se poate aplica un factor de conversie de 50 % asupra valorii nominale a facilității de lichiditate, în cazul în care respectiva facilitate are o scadență inițială de cel mult un an. În situația în care facilitatea de lichiditate îndeplinește condițiile prevăzute la punctul 56, se poate aplica un factor de conversie de 20 %. În toate celelalte cazuri, se aplică un factor de conversie de 100 %.

3.6. Recunoașterea diminuării riscului de credit în cazul pozițiilor din titlurizare

3.6.1. Protecția finanțată a creditului

60. Protecția finanțată eligibilă a creditului se limitează la protecția eligibilă pentru calculul valorilor expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83, astfel cum se prevede la articolele 90-93, iar recunoașterea protecției respective este condiționată de îndeplinirea cerințelor minime relevante prevăzute la respectivele articole.

3.6.2. Protecția nefinanțată a creditului

61. Protecția nefinanțată eligibilă a creditului și furnizorii unei astfel de protecții se limitează la ceea ce este eligibil în conformitate cu articolele 90-93, iar recunoașterea acestora este condiționată de îndeplinirea cerințelor minime relevante prevăzute la respectivele articole.

3.6.3. Calculul cerințelor de capital pentru pozițiile de titlurizare cu diminuare a riscului de credit

Metoda bazată pe ratinguri

62. În situația în care valorile expunerilor ponderate la risc se calculează utilizând metoda bazată pe ratinguri, valoarea expunerii și/sau valoarea expunerii ponderate la risc pentru o poziție de titlurizare pentru care a fost obținută o protecție a creditului pot fi modificate în conformitate cu dispozițiile anexei VIII astfel cum acestea se aplică în vederea calculului valorilor expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83.

Metoda formulei prudențiale – protecție integrală a creditului

63. În situația în care valorile expunerilor ponderate la risc se calculează utilizând metoda formulei prudențiale, instituția de credit determină „ponderarea de risc efectivă” a respectivei poziții. Ponderarea de risc efectivă este produsul dintre 100 și raportul dintre valoarea expunerii ponderate la risc a poziției și valoarea expunerii poziției respective.
64. În cazul protecției finanțate a creditului, valoarea expunerii ponderate la risc a poziției de titlurizare este produsul dintre valoarea expunerii ajustate cu protecția finanțată aferentă poziției (E^* , calculat în conformitate cu articolele 90-93 în scopul determinării valorilor expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83, considerând că valoarea poziției de titlurizare este E) și ponderarea de risc efectivă.

65. În cazul protecției nefinanțate a creditului, valoarea expunerii ponderate la risc a poziției de titlurizare se calculează prin multiplicarea G_A (valoarea protecției ajustate în conformitate cu anexa VIII în cazul în care există o asimetrie a monedelor și scadențelor) cu ponderarea de risc aferentă furnizorului protecției; la aceasta se adaugă produsul dintre valoarea poziției titlurizate minus G_A și ponderarea de risc efectivă.

Metoda formulei prudențiale – protecție parțială

66. În cazul în care prin diminuarea riscului de credit se acoperă „prima pierdere” sau se acoperă în mod proporțional pierderile aferente poziției de titlurizare, instituția de credit poate aplica dispozițiile punctelor 63-65.

67. În celelalte cazuri, instituția de credit tratează poziția de titlurizare ca reprezentând două sau mai multe poziții, partea neacoperită fiind considerată poziția cu cea mai scăzută calitate a creditului. În vederea calculului valorii expunerii ponderate la risc pentru această poziție, se aplică dispozițiile punctelor 52-54 cu următoarele modificări: în cazul unei protecții finanțate a creditului, „T” este ajustat la e*; iar în cazul unei protecții nefinanțate, T este ajustat la T-g, unde e* reprezintă raportul dintre E* și totalul valorilor reprezentând principalul ale portofoliului suport și unde E* reprezintă valoarea ajustată a expunerii pentru poziția de titlurizare calculată în conformitate cu dispozițiile anexei VIII, astfel cum acestea se aplică pentru calculul valorilor expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83, considerând valoarea poziției de titlurizare ca fiind E; g este raportul dintre valoarea nominală a protecției creditului (ajustată în conformitate cu dispozițiile anexei VIII pentru asimetria de monedă sau scadență) și suma valorilor expunerilor pozițiilor de titlurizare. În cazul protecției nefinanțate a creditului, ponderarea de risc aferentă furnizorului protecției se aplică acelei părți a poziției care nu se încadrează în valoarea ajustată a lui T.

3.7. Cerințe suplimentare de capital pentru titlurizarea expunerilor care se reînnoiesc cu clauză de rambursare anticipată

68. În afară de valorile expunerilor ponderate la risc calculate pentru pozițiile sale de titlurizare, o instituție de credit inițitoare trebuie să calculeze valoarea expunerii ponderate la risc în conformitate cu metodologia prevăzută la punctele 16-33, în situația în care expunerile care se reînnoiesc vândute în cadrul procesului de titlurizare conțin o clauză de rambursare anticipată.
69. În sensul punctului 68, punctele 70 și 71 se înlocuiesc cu punctele 19 și 20.
70. În sensul prezentelor dispoziții, prin interesul inițiatorului se înțelege suma dintre:
- (a) valoarea expunerii acelei părți reprezentând principalul dintr-un portofoliu de sume trase vândute în cadrul unei operațiuni de titlurizare, a cărei proporție în raport cu valoarea totală a portofoliului cedat în cadrul operațiunii determină proporția fluxurilor de numerar generate de încasarea principalului și a dobânzii, precum și a altor sume asociate care nu sunt disponibile pentru efectuarea de plăți către cei care dețin poziții de titlurizare în cadrul operațiunii de titlurizare și
 - (b) valoarea expunerii acelei părți dintr-un portofoliu de sume neutilizate din linii de credit, ale căror sume trase au fost vândute în cadrul operațiunii de titlurizare, a cărei proporție în raport cu valoarea totală a unor astfel de sume neutilizate este aceeași cu proporția valorii expunerii prevăzute la litera (a) în raport cu valoarea expunerii din portofoliul de sume trase vândute în cadrul operațiunii de titlurizare.

Pentru a putea fi calificat drept interes al inițiatorului, acesta nu poate fi subordonat interesului investitorului.

Prin interes al investitorului se înțelege valoarea expunerii acelei părți reprezentând principalul din portofoliul de sume trase care nu se încadrează la litera (a) plus valoarea expunerii acelei părți din portofoliul de sume neutilizate din linii de credit, ale căror sume trase au fost vândute în cadrul operațiunii de titlurizare, care nu se încadrează la litera (b).

71. Expunerea instituției de credit inițitoare asociată drepturilor sale care decurg din acea parte a interesului inițiatorului descrisă la punctul 70 litera (a) nu se tratează ca poziție de titlurizare, ci ca expunere proporțională din expunerea aferentă sumelor trase titlurizate, ca și cum nu ar fi existat o titlurizare, având o valoare egală cu cea prevăzută la punctul 70 litera (a). Se consideră că instituția de credit inițitoare deține o expunere proporțională cu sumele neutilizate aferente liniilor de credit ale căror sume trase au fost vândute în cadrul operațiunii de titlurizare, de o valoare egală cu cea prevăzută la punctul 70 litera (b).

3.8. Reducerea valorilor expunerilor ponderate la risc

72. Valoarea expunerii ponderate la risc a unei poziții de titlurizare căreia îi este atribuită o ponderare de risc de 1 250 % poate fi redusă cu rezultatul obținut prin înmulțirea cu 12,5 a oricărei ajustări de valoare efectuate de instituția de credit în ceea ce privește expunerile titlurizate. În măsura în care ajustările de valoare sunt luate în considerare în acest sens, acestea nu sunt luate în considerare în scopul efectuării calculelor menționate la anexa VII partea 1 punctul 36.
73. Valoarea expunerii ponderate la risc a unei poziții de titlurizare poate fi redusă cu rezultatul obținut prin înmulțirea cu 12,5 a oricărei ajustări de valoare efectuate de instituția de credit în ceea ce privește poziția respectivă.

74. În conformitate cu articolul 66 alineatul (2), valoarea expunerii unei poziții de titlurizare căreia îi este atribuită o ponderare a riscului de 1 250 % și care nu este inclusă în calculul valorilor expunerilor ponderate la risc poate fi dedusă din fondurile proprii ale unei instituții de credit.
75. În sensul punctului 74:
- (a) valoarea expunerii unei poziții poate proveni din valorile expunerilor ponderate la risc, ținând seama de orice reduceri efectuate în conformitate cu punctele 72 și 73;
 - (b) calculul valorii expunerii poate lua în considerare protecția finanțată eligibilă a creditului în conformitate cu metodologia prevăzută la punctele 60-67 și
 - (c) în cazul în care pentru calculul valorilor expunerilor ponderate la risc se folosește metoda formulei prudențiale și $L \leq K_{IRBR}$ și $[L + T] > K_{IRBR}$, poziția poate fi tratată ca reprezentând două poziții în care L este egal cu K_{IRBR} pentru poziția cu rangul cel mai mare.
76. În cazul în care o instituție de credit utilizează alternativa indicată la punctul 74, respectiva instituție deduce o sumă egală cu valoarea dedusă multiplicată cu 12,5, în sensul punctului 45, din valoarea menționată la punctul 45 ca valoarea maximă a expunerii ponderate la risc ce trebuie să fie calculată de instituția de credit în cauză.
-

ANEXA X

RISCU OPERAȚIONAL

PARTEA I

Abordarea de bază

1. CERINȚĂ DE CAPITAL

1. În conformitate cu abordarea de bază, cerința de capital pentru acoperirea riscului operațional este egală cu 15 % din indicatorul relevant definit la punctele 2-9.

2. INDICATORUL RELEVANT

2. Indicatorul relevant este egal cu media pe trei ani a sumei veniturilor nete obținute din dobânzi și a altor venituri nete decât cele din dobânzi.
3. Media pe trei ani se calculează pe baza observațiilor pentru ultimele trei perioade de douăsprezece luni, la sfârșitul exercițiului financiar. În cazul în care nu sunt disponibile cifre verificate, se pot utiliza estimări.
4. În cazul în care pentru fiecare dintre observațiile date suma veniturilor nete obținute din dobânzi și a altor venituri nete decât cele din dobânzi este negativă sau egală cu zero, această cifră nu se ia în considerare în calculul mediei pe trei ani. Indicatorul relevant se calculează ca sumă a cifrelor pozitive împărțită la numărul de cifre pozitive.

2.1. Instituții de credit care fac obiectul Directivei 86/635/CEE

5. Pe baza categoriilor contabile pentru contul de profit și pierdere al instituțiilor de credit prevăzute la articolul 27 din Directiva 86/635/CEE, indicatorul relevant se exprimă ca sumă a elementelor enumerate în tabelul 1. Fiecare element se include în sumă cu semnul său pozitiv sau negativ.
6. Elementele menționate pot necesita ajustări pentru a reflecta condițiile de la punctele 7 și 8.

Tabelul 1

1	Dobândă de primit și venituri asimilate
2	Dobândă de plătit și cheltuieli asimilate
3	Venituri din acțiuni și alte titluri financiare cu randament fix/variabil
4	Comisioane/taxe de primit
5	Comisioane/taxe de plătit
6	Profit net sau pierderi nete din operațiuni financiare
7	Alte venituri din exploatare

2.1.1. Condiții

7. Indicatorul se calculează înainte de deducerea oricăror provizioane și cheltuieli de funcționare. Cheltuielile de funcționare trebuie să includă taxele plătite pentru externalizarea serviciilor furnizate de terți care nu reprezintă întreprinderea mamă sau o filială a instituției de credit sau o filială a întreprinderii mamă, care la rândul ei este întreprinderea mamă a instituției de credit. Cheltuielile privind externalizarea serviciilor furnizate de terți pot reduce indicatorul relevant în cazul în care cheltuielile sunt generate de o întreprindere care face obiectul supravegherii în conformitate cu prezenta directivă sau cu un echivalent al prezentei directive.

8. La calculul indicatorului relevant nu se utilizează următoarele elemente:

- (a) Profituri/pierderi realizate din vânzarea elementelor din alt portofoliu decât cel de tranzacționare;
- (b) Venituri din elemente extraordinare sau elemente incidentale;
- (c) Venituri din asigurări.

În cazul în care reevaluarea elementelor contabile face parte din declarația de profit și pierderi, reevaluarea poate fi inclusă. În cazul aplicării articolului 36 alineatul (2) din Directiva 86/635/CEE, reevaluarea contabilizată în contul de profit și pierderi ar trebui inclusă.

2.2. Instituții de credit care fac obiectul unui cadru contabil diferit

9. În cazul în care instituțiile de credit fac obiectul unui cadru contabil diferit de cel stabilit de Directiva 86/635/CEE, ele trebuie să calculeze indicatorul relevant pe baza datelor care reflectă cel mai bine definiția stabilită la punctele 2-8.

PARTEA 2

Abordarea standardizată

1. CERINȚĂ DE CAPITAL

1. În conformitate cu abordarea standardizată, cerința de capital pentru acoperirea riscului operațional este egală cu media pe trei ani a indicatorilor relevanți ponderați, calculați pentru fiecare an pentru liniile de activitate prevăzute în tabelul 2. În fiecare an, o cerință de capital negativă dintr-o linie de activitate, rezultând dintr-un indicator relevant negativ, poate fi imputată ansamblului. Cu toate acestea, în cazul în care cerința totală de capital pe ansamblul liniilor de activitate dintr-un anumit an este negativă, atunci contribuția la media respectivului an trebuie să fie egală cu zero.
2. Media pe trei ani se calculează pe baza observațiilor făcute pe ultimele trei perioade de douăsprezece luni la sfârșitul exercițiului financiar. În cazul în care nu sunt disponibile cifre verificate, se pot utiliza estimări.

Tabelul 2

Linie de activitate	Lista activităților	Procent
Finanțarea întreprinderilor	Subscripție de instrumente financiare și/sau plasament de instrumente financiare pe baza unor angajamente ferme Servicii în legătură cu subscripția Consultanță pentru investiții Consultanță pentru întreprinderi cu privire la structura capitalului, strategia industrială și probleme aferente, consultanță și servicii referitoare la fuziuni și cumpărare de întreprinderi Cercetare de investiții, analiză financiară și alte forme de recomandări generale privind tranzacțiile cu instrumente financiare	18 %
Comerț și vânzări	Tranzacții pe cont propriu Brokeraj monetar Primirea și trimiterea comenzilor în legătură cu unul sau mai multe instrumente financiare Executarea comenzilor în numele clienților Plasamentul instrumentelor financiare fără angajament ferm Exploatarea facilităților multilaterale de comerț	18 %

Linie de activitate	Lista activităților	Procent
Brokeraj pentru clienți de retail (Activități cu persoane fizice individuale sau cu întreprinderi mici și mijlocii care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 79 pentru categoria de expuneri față de clienți de retail)	Primirea și trimiterea comenzilor în legătură cu unul sau mai multe instrumente financiare Executarea comenzilor în numele clienților Plasamentul instrumentelor financiare fără angajament ferm	12 %
Servicii bancare comerciale	Acceptarea depozitelor și a altor fonduri rambursabile Credite Leasing financiar Garanții și angajamente	15 %
Servicii bancare pentru clienți de retail (Activități cu persoane fizice individuale sau cu întreprinderi mici și mijlocii care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 79 pentru categoria de expuneri față de clienți de retail)	Acceptarea depozitelor și a altor fonduri rambursabile Credite Leasing financiar Garanții și angajamente	12 %
Plăți și decontări	Servicii de transferuri monetare Emiterea și administrarea mijloacelor de plată	18 %
Servicii de agent	Păstrarea în siguranță și administrarea instrumentelor financiare în contul clientului, inclusiv serviciul de custodie și servicii aferente cum ar fi administrarea numerarului/garanțiilor	15 %
Gestionarea activelor	Gestionarea portofoliului Gestionarea organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare Alte forme de gestionare a activelor	12 %

3. Autoritățile competente pot autoriza o instituție de credit să își calculeze cerința de capital pentru acoperirea riscului operațional utilizând o alternativă a abordării standardizate, astfel cum se prevede la punctele 5-11.

2. PRINCIPII DE PUNERE ÎN CORESPONDENȚĂ A LINIILOR DE ACTIVITATE

4. Instituțiile de credit trebuie să dezvolte și să documenteze politici și criterii specifice pentru punerea în corespondență a indicatorilor relevanți pentru liniile de activitate și operațiunile curente în cadrul standardizat. Criteriile trebuie examinate și ajustate pentru a fi adecvate activităților și riscurilor noi sau în schimbare. Principiile de punere în corespondență a liniilor de activitate sunt:
- (a) toate activitățile trebuie reprezentate în linii de activitate fără elemente comune și într-o manieră exhaustivă;
 - (b) orice activitate care nu poate fi reprezentată în cadrul standard al liniilor de activitate, dar care reprezintă o funcție auxiliară a unei activități incluse în cadrul standard, trebuie alocată liniei de activitate pe care o susține. În cazul în care o activitate auxiliară susține mai multe linii de activitate se utilizează un criteriu de reprezentare obiectivă;

- (c) în cazul în care o activitate nu poate fi reprezentată într-o anumită linie de activitate, atunci se utilizează linia de activitate care are ca rezultat cel mai mare procent. Pentru orice activitate auxiliară asociată se folosește aceeași linie de activitate;
- (d) instituțiile de credit pot utiliza metode interne de stabilire a prețului pentru alocarea indicatorului relevant între liniile de activitate. Costurile generate de o linie de activitate care sunt imputabile unei alte linii de activitate pot fi realocate liniei de activitate de care aparțin, de exemplu, pe baza transferului intern de costuri între două linii de activitate;
- (e) în sensul cerinței de capital pentru acoperirea riscului operațional, reprezentarea activităților în cadrul liniilor de activitate trebuie să fie coerentă cu categoriile utilizate pentru riscurile de credit și riscurile de piață;
- (f) cadrele superioare de conducere răspund de politica de punere în corespondență, sub controlul organismelor de conducere ale instituției de credit și
- (g) procesul de punere în corespondență a liniilor de activitate trebuie să facă obiectul unei reexaminări independente.

3. INDICATORI ALTERNATIVI PENTRU ANUMITE LINII DE ACTIVITATE

3.1. Modalități

- 5. Autoritățile competente pot autoriza o instituție de credit să utilizeze un indicator relevant alternativ pentru liniile de activitate: servicii bancare pentru clienți de retail și servicii bancare comerciale.
- 6. Pentru liniile de activitate menționate anterior, indicatorul relevant trebuie să fie un indicator de venit normalizat, egal cu media pe trei ani a valorii nominale totale a creditelor și avansurilor, multiplicată cu 0,035.
- 7. Pentru liniile de activitate servicii bancare pentru clienți de retail/servicii bancare comerciale, creditele și avansurile trebuie să includă totalul creditelor utilizate din portofoliile de credit corespunzătoare. Pentru linia de activitate servicii bancare comerciale se includ și valorile mobiliare neincluse în portofoliul de tranzacționare.

3.2. Condiții

- 8. Autorizarea utilizării indicatorilor relevanți alternativi face obiectul condițiilor prevăzute la punctele 9-11.

3.2.1. Condiții generale

- 9. Instituția de credit îndeplinește criteriile de eligibilitate stabilite la punctul 12.

3.2.2. Condiții particulare pentru servicii bancare pentru clienți de retail și servicii bancare comerciale

- 10. Instituția de credit este extrem de activă în domeniul activităților de servicii bancare pentru clienți de retail și/sau comerciale, care reprezintă cel puțin 90 % din veniturile sale.
- 11. Instituția de credit poate demonstra autorităților competente că o proporție semnificativă a activităților de servicii bancare pentru clienți de retail și/sau servicii bancare comerciale cuprinde credite asociate cu o probabilitate de neplată mare, iar abordarea standardizată alternativă oferă o bază îmbunătățită pentru evaluarea riscului operațional.

4. CRITERII DE ELIGIBILITATE

12. Instituțiile de credit trebuie să îndeplinească criteriile de eligibilitate enumerate în continuare, suplimentar față de standardele generale de gestionare a riscului prevăzute la articolul 22 și anexa V. Îndeplinirea criteriilor menționate se determină prin luarea în considerare a dimensiunii și gamei activităților instituțiilor de credit și a principiului proporționalității.
 - (a) Instituțiile de credit trebuie să dețină un sistem bine documentat de evaluare și gestionare a riscului operațional, cu responsabilități clar desemnate. Instituțiile de credit trebuie să identifice expunerea lor la riscul operațional și să depisteze datele relevante privind riscul operațional, inclusiv date privind pierderile substanțiale. Sistemul face obiectul unor reexaminări periodice independente.
 - (b) Sistemul de evaluare a riscului operațional trebuie să fie integrat în procesele de gestionare a riscurilor din cadrul instituțiilor de credit. Rezultatele produse de sistem trebuie să fie parte integrantă a procesului de supraveghere și control al profilului de risc operațional al instituției de credit.
 - (c) Instituțiile de credit trebuie să pună în aplicare un sistem de raportare către conducere care să furnizeze rapoarte privind riscul operațional funcțiilor competente din cadrul instituției de credit. Instituțiile de credit trebuie să dispună de proceduri pentru a lua măsurile adecvate în funcție de informațiile din rapoartele adresate conducerii.

PARTEA 3

Abordarea avansată de evaluare

1. CRITERII DE ELIGIBILITATE

1. În scopul aplicării unei abordări de evaluare avansată, instituțiile de credit trebuie să demonstreze autorităților competente că îndeplinesc criteriile de eligibilitate prezentate în continuare, suplimentar față de standardele generale de gestionare a riscului prevăzute la articolul 22 și anexa V.

1.1. **Standarde calitative**

2. Sistemul intern de măsurare a riscului operațional al unei instituții de credit trebuie să fie integrat în procesele ei zilnice de gestionare a riscului.
3. Instituția de credit trebuie să dețină o funcție independentă de gestionare a riscului pentru riscul operațional.
4. Expunerile la risc operațional și experiența privind pierderile trebuie raportate în mod periodic. Instituția de credit trebuie să dispună de proceduri pentru luarea măsurilor de corecție corespunzătoare.
5. Sistemul de gestionare a riscului al unei instituții de credit trebuie să fie bine documentat. Instituția de credit trebuie să dispună de practici de asigurare a respectării normelor și de politici de tratare a cazurilor de nerespectare.
6. Procesele de gestionare a riscului operațional și sistemele de măsurare trebuie să facă obiectul unor reexaminări periodice, realizate de auditori interni și/sau externi.
7. Validarea sistemului de măsurare a riscului operațional de către autoritățile competente trebuie să cuprindă următoarele elemente:
 - (a) verificarea faptului că procesele interne de validare funcționează în mod satisfăcător;
 - (b) asigurarea că fluxurile de date și procesele asociate sistemului de măsurare a riscului sunt transparente și accesibile.

1.2. Standarde cantitative

1.2.1. Procesul

8. Instituțiile de credit trebuie să își calculeze cerința de capital cuprinzând atât pierderile anticipate, cât și pe cele neanticipate, în afara cazului când pot demonstra că pierderile anticipate sunt luate în considerare în mod adecvat în cadrul practicilor interne de activitate. Măsurarea riscului operațional trebuie să cuprindă potențialele evenimente cu frecvență redusă și impact negativ major, situate la extrema dreaptă a curbei de distribuție statistică, obținând un standard de siguranță comparabil cu un interval de încredere de 99,9 % pe o perioadă de un an.
9. Sistemul de măsurare a riscului operațional al unei instituții de credit trebuie să cuprindă anumite elemente cheie pentru a îndeplini standardul de siguranță prevăzut la punctul 8. Elementele menționate trebuie să includă utilizarea datelor interne, a datelor externe, a analizei scenariilor și a factorilor care reflectă mediul de afaceri, precum și sistemele de control intern, astfel cum se prevede la punctele 13-24. O instituție de credit trebuie să dispună de o abordare bine documentată pentru ponderarea utilizării celor patru elemente menționate în sistemul global de măsurare a riscului operațional.
10. Sistemul de măsurare a riscului trebuie să reflecte factorii majori de generare a riscului care afectează forma extremității drepte a curbei estimărilor pierderilor.
11. Corelațiile dintre estimările pierderilor provenite din riscul operațional pot fi recunoscute numai în cazul în care instituțiile de credit pot demonstra, în mod adecvat în opinia autorităților competente, că sistemele lor de măsurare a corelațiilor sunt solide, puse în aplicare cu integritate și țin seama de incertitudinile aferente unor asemenea estimări de corelații, în special în perioade de criză. Instituția de credit trebuie să valideze ipotezele aferente corelațiilor, utilizând tehnici cantitative și calitative adecvate.
12. Sistemul de măsurare a riscului trebuie să fie coerent pe plan intern și trebuie să evite luarea în considerare de mai multe ori a evaluărilor calitative sau a tehnicilor de diminuare a riscului recunoscute deja în alte segmente ale cadrului de adecvare a capitalului.

1.2.2. Date interne

13. Măsurările de risc operațional generate pe plan intern trebuie să se bazeze pe o perioadă minimă de observație istorică de cinci ani. În cazul în care o instituție de credit trece pentru prima dată la utilizarea abordării de evaluare avansată, se acceptă o perioadă de observație istorică de trei ani.
14. Instituțiile de credit trebuie să aibă capacitatea să-și reprezinte datele istorice interne privind pierderile pe liniile de activitate definite la partea 2 și pe tipurile de evenimente definite la partea 5, precum și să furnizeze datele respective la cererea autorităților competente. Trebuie să existe criterii obiective, documentate, de alocare a pierderilor pe liniile de activitate și pe tipurile de evenimente. Pierderile provenite din riscul operațional legate de riscul de credit, care au fost incluse în bazele de date interne istoric de risc de credit trebuie înregistrate în bazele de date privind riscul operațional și trebuie identificate în mod separat. În scopul calculării cerințelor minime de capital, pierderile de acest tip nu se includ în cerința de capital pentru acoperirea riscului operațional pe parcursul perioadei în care continuă să fie tratate în contextul riscului de credit. Pierderile provenite din riscul operațional relaționate cu riscul de piață se includ în determinarea cerinței de capital pentru acoperirea riscului operațional.
15. Datele interne ale instituțiilor de credit privind pierderile trebuie să fie complete, în sensul acoperirii tuturor activităților și expunerilor maxime din toate subsistemele și regiunile geografice corespunzătoare. Instituțiile de credit trebuie să poată demonstra că orice excludere a unei activități sau expuneri, luate atât individual cât și în combinație, nu ar fi avut un impact esențial asupra estimărilor globale de risc. În scopul colectării datelor interne privind pierderile, trebuie să se definească limite de pierderi minime adecvate.
16. Pe lângă informațiile privind valoarea brută a pierderilor, instituțiile de credit trebuie să colecteze informații despre data evenimentului, eventuale recuperări din pierderea brută, precum și informații descriptive despre factorii de generare sau despre cauzele pierderii.
17. Trebuie să existe criterii specifice de atribuire a datelor privind pierderile provocate de un eveniment asociat unei funcții centralizate sau unei activități comune pentru mai multe linii de activitate, precum și privind pierderile provocate de evenimente legate în timp.

18. Instituțiile de credit trebuie să dispună de proceduri documentate pentru evaluarea relevanței în timp a datelor istorice privind pierderile, incluzând situațiile în care, în baza unei judecăți profesionale, sunt utilizate scalări/redimensionări sau alte ajustări, măsura în care acestea pot fi utilizate și persoanele abilitate să decidă în acest sens.

1.2.3. Date externe

19. Sistemul de măsurare a riscului operațional al instituției de credit trebuie să utilizeze date externe relevante, în special atunci când există motive pentru a crede că instituția de credit este expusă la pierderi cu frecvență redusă, dar cu impact negativ potențial major. O instituție de credit trebuie să dispună de un proces sistematic de determinare a situațiilor în care trebuie să se utilizeze date externe și a metodologiilor utilizate pentru a încorpora datele în sistemul propriu de măsurare. Condițiile și practicile de utilizare a datelor externe trebuie să fie revizuite periodic, să fie documentate și să facă obiectul unor reexaminări periodice și independente.

1.2.4. Analiza de scenarii

20. Instituțiile de credit trebuie să utilizeze analiza de scenarii construite pe baza opiniei unor experți, în combinație cu date externe, pentru a evalua expunerea instituției la evenimente cu impact negativ major. În timp, evaluările astfel realizate trebuie validate și reevaluate prin comparație cu pierderile înregistrate efectiv, pentru a asigura caracterul lor verosimil.

1.2.5. Mediul de afaceri și factorii interni de control

21. Metodologia de evaluare a riscului la nivelul întregii instituții de credit trebuie să cuprindă factorii cheie legați de mediul de afaceri și de controlul intern, care pot modifica profilul de risc operațional al instituției.
22. Selectarea fiecărui factor ca fiind unul semnificativ de generare a riscului trebuie justificată pe baza experienței și a opiniilor emise de experți din domeniul de afaceri afectat.
23. Sensibilitatea evaluărilor de risc la schimbările factorilor și ponderarea relativă a factorilor trebuie justificate în mod adecvat. Pe lângă modificările riscului datorate îmbunătățirii controlului riscurilor, sistemul trebuie să ia în considerare și creșterile potențiale ale nivelului de risc induse de creșterea complexității activităților sau a volumului mai mare de activitate.
24. Sistemul trebuie să fie bine documentat și să facă obiectul unei revizui independente în cadrul instituției de credit și de către autorități competente. În timp, procesul și rezultatele trebuie validate și reevaluate prin comparație cu pierderile înregistrate efectiv și cu datele externe relevante.

2. IMPACTUL ASIGURĂRILOR ȘI A ALTOR MECANISME DE TRANSFER AL RISULUI

25. Instituțiile de credit pot recunoaște impactul asigurărilor sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute la punctele 26-29, precum și al altor mecanisme de transfer al riscului în măsura în care pot demonstra autorităților competente în mod satisfăcător că s-a obținut un efect considerabil de reducere a riscului.
26. Furnizorul este autorizat să furnizeze servicii de asigurare sau reasigurare și are un rating minim de capacitate de plată a creanțelor, acordat de o agenție internațională de rating eligibilă, care a fost asociat de o autoritate competentă cel puțin gradului 3 de calitate a creditului sau unui grad superior, în conformitate cu normele de ponderare a riscului aplicabilă expunerilor unei instituții de credit în sensul articolelor 78-83.
27. Asigurarea și cadrul de asigurare ale instituțiilor de credit trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
 - (a) polița de asigurare trebuie să aibă o scadență inițială de cel puțin un an. Pentru polițe cu maturitate reziduală mai mică de un an, instituția de credit trebuie să ia măsurile adecvate care să reflecte reducerea progresivă a duratei reziduale, până la o marjă de 100 % în cazul polițelor cu maturitate reziduală de 90 de zile sau mai puțin;
 - (b) polița de asigurare prevede un termen minim de notificare a încetării contractului de 90 de zile;

- (c) polița de asigurare nu prevede clauze de anulare sau limitare determinate de acțiuni de supraveghere sau care, în cazul unei instituții de credit falimentare, ar exclude posibilitatea ca primitorul sau lichidatorul să recupereze daunele suferite sau cheltuielile suportate de instituția de credit, cu excepția cazurilor când aceste evenimente apar după inițierea procedurii de administrare judiciară sau lichidare a instituției de credit, cu condiția ca polița de asigurare să excludă orice amendă, penalizare sau daune-interese rezultate din acțiunile autorităților competente;
 - (d) calculele de diminuare a riscului trebuie să reflecte în mod transparent acoperirea asigurării, astfel încât să fie coerente cu probabilitatea și impactul efectiv ale înregistrării unei pierderi, utilizate la stabilirea globală a cerinței de capital pentru acoperirea riscului operațional;
 - (e) asigurarea este furnizată de o entitate terță. În cazul asigurărilor prin filiale sau întreprinderi din cadrul grupului, expunerea trebuie transferată unei entități terțe independente, de exemplu prin reasigurare, care să îndeplinească criteriile de eligibilitate și
 - (f) politica de recunoaștere a asigurării trebuie să fie bine documentată și justificată.
28. Metodologia de recunoaștere a asigurării trebuie să ia în considerare, prin intermediul unor reduceri sau ajustări ale sumei asigurate recunoscute, următoarele elemente:
- (a) durata reziduală a poliței de asigurare, în cazul în care este sub un an, astfel cum a fost menționat anterior;
 - (b) condițiile de încetare a poliței, în cazul în care durata reziduală a contractului este mai mică de 1 an și
 - (c) incertitudinea plății, precum și neconcordanțe în protecția oferită de polițele de asigurare.
29. Reducerea de capital care apare în urma recunoașterii asigurării nu trebuie să depășească 20 % din cerința de capital pentru acoperirea riscului operațional înainte de aplicarea tehnicilor de diminuare a riscului.

3. UTILIZAREA ABORDĂRII DE EVALUARE AVANSATĂ LA NIVELUL GRUPURILOR

30. În cazul în care o instituție de credit mamă din UE și filialele sale sau filiale ale unui holding financiar mamă din UE intenționează să utilizeze abordarea de evaluare avansată, cererea trebuie să includă descrierea metodologiei utilizate pentru alocarea capitalului în vederea acoperirii riscului operațional între diferitele entități ale grupului.
31. Cererea trebuie să indice dacă și cum se intenționează să se integreze efectele de diversificare în cadrul sistemului de măsurare a riscului.

PARTEA 4

Utilizarea combinată a abordărilor

1. UTILIZAREA ABORDĂRII PRIN MĂSURARE AVANSATĂ ÎN COMBINAȚIE CU ALTE ABORDĂRI

1. O instituție de credit poate utiliza abordarea de evaluare avansată, în combinație fie cu abordarea de bază, fie cu abordarea standardizată, sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:
- (a) să fie cuprinse toate riscurile operaționale ale instituției de credit. Autoritatea competentă trebuie să considere adecvată metodologia utilizată pentru acoperirea diferitelor activități, regiuni geografice, structuri legale sau alte diviziuni semnificative determinate pe plan intern și
 - (b) criteriile de eligibilitate prevăzute la părțile 2 și 3 trebuie să fie îndeplinite pentru partea de activități acoperite de abordarea standardizată și, respectiv, abordarea de evaluare avansată.

2. De la caz la caz, autoritatea competentă poate impune următoarele condiții:
 - (a) la data punerii în aplicare a abordării de evaluare avansată, o parte semnificativă a riscurilor operaționale ale instituției de credit trebuie să fie acoperită de abordarea de evaluare avansată și
 - (b) instituția de credit trebuie să-și ia angajamentul să extindă abordarea de evaluare avansată asupra unei părți semnificative a operațiunilor sale într-o perioadă de timp convenită cu autoritatea competentă.

2. UTILIZAREA COMBINATĂ A ABORDĂRII DE BAZĂ ȘI A ABORDĂRII STANDARDIZATE

3. O instituție de credit poate utiliza o combinație a abordării de bază și a abordării standardizate numai în cazuri excepționale, cum ar fi achiziția recentă a unei noi activități, care poate necesita o perioadă de tranziție pentru extinderea abordării standardizate.
4. Utilizarea combinată a abordării de bază și a abordării standardizate trebuie să fie condiționată de angajamentul instituției de credit de a extinde abordarea standardizată într-o perioadă de timp convenită cu autoritatea competentă.

PARTEA 5

Clasificarea evenimentelor de pierdere

Tabelul 3

Categoria de eveniment	Definiție
Fraudă internă	Pierderi provocate de acțiuni de tipul celor comise cu intenția de fraudare, însușire frauduloasă de bunuri sau sustragere de la dispozițiile o reglementare, legea sau norme ale întreprinderii, în cazul în care este implicată cel puțin o persoană din interiorul acesteia, excluzând evenimentele de discriminare sau încălcare a principiului diversității
Fraudă externă	Pierderi provocate de acțiuni de tipul celor comise cu intenția de fraudare, însușire frauduloasă de bunuri sau încălcarea legii comise de un terț
Practici de angajare și siguranța la locul de muncă	Pierderi rezultate din acțiuni contrare dispozițiilor legislației și convențiilor în materie de ocupare a forței de muncă, sănătate și siguranță la locul de muncă, din plata de daune pentru vătămări corporale sau din practici/evenimente de discriminare sau de încălcare a principiilor diversității
Clienți, produse și practici de afaceri	Pierderi rezultate din încălcarea neintenționată sau din neglijență a obligațiilor profesionale față de clienți (inclusiv cele privind încrederea/siguranța și cele privind adecvarea serviciilor) sau din natura sau caracteristicile unui produs
Daune ale activelor fizice	Pierderile rezultate din distrugerea sau deteriorarea activelor corporale în urma catastrofelor naturale sau a altor evenimente.
Întreruperea activității și funcționarea neadecvată a sistemelor	Pierderi datorate întreruperii activității sau funcționării neadecvate a sistemelor
Executarea, livrarea și gestionarea procesului	Pierderi datorate procesării neadecvate a tranzacțiilor sau gestiunii necorespunzătoare a proceselor, provenite din relațiile cu partenerii de afaceri și cu furnizorii.

ANEXA XI

CRITERII TEHNICE PRIVIND CONTROLUL ȘI EVALUAREA EFECTUATE DE AUTORITĂȚILE COMPETENTE

1. Pe lângă riscurile de credit, de piață și operaționale, controlul și evaluarea efectuate de autoritățile competente în sensul articolului 124 includ următoarele:
 - (a) rezultatele simulării de criză realizate de instituțiile de credit aplicând abordarea bazată pe ratingul intern;
 - (b) expunerea la riscul de concentrare și gestionarea acestuia de către instituțiile de credit, inclusiv îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolele 108-118;
 - (c) soliditatea, caracterul adecvat și metoda de aplicare a politicilor și procedurilor puse în aplicare de instituțiile de credit pentru gestionarea riscului rezidual asociat cu utilizarea tehnicilor recunoscute de diminuare a riscului de credit;
 - (d) măsura în care fondurile proprii deținute de o instituție de credit cu privire la activele pe care le-a asigurat sunt corespunzătoare având în vedere importanța economică a tranzacției, inclusiv gradul de transfer de risc obținut;
 - (e) expunerea la riscul de lichiditate și gestionarea acestuia de către instituțiile de credit;
 - (f) impactul efectelor de diversificare și modul în care astfel de efecte sunt integrate în sistemul de gestionare a riscului și
 - (g) rezultatele simulării de criză realizate de instituțiile de credit utilizând un model intern de calculare a cerinței de capital pentru acoperirea riscului de piață în conformitate cu anexa V la Directiva 2006/49/CE.
2. Autoritățile competente trebuie să supravegheze dacă instituția de credit a furnizat sau nu suport implicit unei titlurizări. În cazul în care se constată că instituția de credit a furnizat suport implicit în mai multe cazuri, autoritatea competentă trebuie să ia măsurile adecvate care să reflecte așteptările crescute privind furnizarea în viitor a suportului pentru titlurizare, eșuând astfel în obținerea unui transfer semnificativ al riscului.
3. În sensul determinării care trebuie realizată în conformitate cu articolul 124 alineatul (3), autoritățile competente trebuie să verifice măsura în care ajustarea valorii și dispozițiile prevăzute pentru pozițiile/portofoliile din portofoliul de tranzacționare, astfel cum se prevede la partea B a anexei VII la Directiva 2006/49/CE, permit instituției de credit să-și vândă sau să-și acopere pozițiile pe termen scurt fără a suporta pierderi semnificative în condiții normale de piață.

ANEXA XII

CRITERII TEHNICE PRIVIND INFORMAREA

PARTEA I

Criterii generale

1. Informațiile trebuie considerate semnificative pentru publicare în cazul în care omiterea lor sau declarația falsă ar putea schimba sau influența evaluarea sau decizia unui utilizator care se bazează pe informații în scopul luării unei decizii economice.
2. Informațiile trebuie considerate ca fiind proprietatea instituției de credit în cazul în care aducerea la cunoștința publicului a respectivelor informații ar submina poziția concurențială a instituției. Se includ aici informațiile despre produse sau sisteme care, în cazul în care sunt aduse la cunoștința concurenților, ar diminua valoarea investițiilor în această privință a instituției de credit.
3. Informațiile trebuie considerate confidențiale în cazul în care instituția de credit are obligația față de clienți sau în alte relații cu o contrapartidă de a păstra confidențialitatea lor.
4. Autoritățile competente trebuie să le solicite instituțiilor de credit să evalueze necesitatea publicării anumitor informații sau a tuturor informațiilor mai mult de o dată pe an, având în vedere caracteristicile relevante ale activității, cum ar fi dimensiunea operațiunilor, domeniul de activitate, prezența în diferite țări, implicarea în diferite sectoare financiare și participarea la piețe financiare și sisteme de plăți internaționale, la sisteme de decontare și compensare. Respectiva evaluare trebuie să acorde o atenție specială unei posibile nevoi de divulgare mai frecventă a informațiilor prevăzute la partea 2 punctul 3 literele (b) și (e) și punctul 4 literele (b) și (e) și a informațiilor privind expunerea la risc și alte elemente predispuse la schimbări rapide.
5. Cerința de divulgare prevăzută la partea 2 punctele 3 și 4 trebuie îndeplinită în conformitate cu articolul 72 alineatele (1) și (2).

PARTEA 2

Cerințe generale

1. Obiectivele gestionării riscului și politicile instituției de credit se publică pentru fiecare categorie individuală de risc, inclusiv pentru riscurile menționate la punctele 1-14. Publicarea respectivă trebuie să cuprindă:
 - (a) strategiile și procesele de gestionare a riscurilor menționate;
 - (b) structura și organizarea funcției de gestionare a riscului relevant sau alte măsuri adecvate;
 - (c) domeniul și natura raportării riscului și a sistemelor de măsurare și
 - (d) politicile de acoperire și diminuare a riscului, strategiile și procesele de supraveghere a eficacității continue a acoperirilor sau diminuărilor.
2. Cu privire la domeniul de aplicare a cerințelor prezentei directive se fac publice următoarele informații:
 - (a) denumirea instituției de credit căreia i se aplică cerințele prezentei directive;
 - (b) un rezumat al diferențelor între zonele de consolidare contabilă și consolidare prudențială, cu o scurtă descriere a entităților care sunt:
 - (i) integral consolidate;
 - (ii) consolidate proporțional;

- (iii) deduse din fonduri proprii sau
 - (iv) nu sunt nici consolidate, nici deduse;
 - (c) orice obstacol important, practic sau juridic, actual sau potențial, care împiedică transferul prompt al fondurilor proprii sau rambursarea datoriilor între întreprinderile mamă și filialele lor;
 - (d) suma totală cu care fondurile proprii efective ale ansamblului filialelor care nu sunt incluse în consolidare sunt mai mici decât minimul necesar și denumirea sau denumirile filialelor respective și
 - (e) după caz, circumstanțele în care se utilizează dispozițiile articolelor 69 și 70.
3. Cu privire la fondurile lor proprii, instituțiile de credit fac publice următoarele informații:
- (a) informații sintetice privind termenii și condițiile principalelor caracteristici ale tuturor elementelor și componentelor fondurilor proprii;
 - (b) valoarea fondurilor proprii de bază, cu publicarea separată a tuturor elementelor pozitive și a deducerilor;
 - (c) valoarea totală a fondurilor proprii suplimentare și fondurile proprii astfel cum se definesc la capitolul IV din Directiva 2006/49/CE;
 - (d) deducerile din fondurile proprii de bază și fondurile proprii suplimentare în conformitate cu articolul 66 alineatul (2), cu divulgarea separată a elementelor menționate la articolul 57 litera (q) și
 - (e) totalul fondurilor proprii eligibile, după aplicarea deducerilor și a limitelor prevăzute la articolul 66.
4. Cu privire la îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolele 75 și 123 de către instituțiile de credit, se fac publice următoarele informații:
- (a) rezumatul abordării utilizate de instituția de credit pentru evaluarea caracterului adecvat al capitalului intern pentru susținerea activităților actuale și viitoare;
 - (b) pentru instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83, 8 % din valorile ponderate pentru fiecare categorie de expunere specificată la articolul 79;
 - (c) pentru instituțiile de credit care calculează valorile ponderate în conformitate cu articolele 84-89, 8 % din valorile ponderate pentru fiecare categorie de expunere specificată la articolul 86. Pentru categoria de expuneri față de clienții de retail, cerința menționată se aplică pentru fiecare categorie de expunere căreia îi corespund diferitele corelații din anexa VII partea 1 punctele 10-13. Pentru categoria de expuneri pe acțiuni, prezenta cerință se aplică:
 - (i) fiecareia dintre abordările prevăzute de anexa VII partea 1 punctele 17-26;
 - (ii) expunerilor pe acțiuni cotate, expunerilor sub formă de capital de investiții în portofolii suficient de diversificate și altor expuneri;
 - (iii) expunerilor care fac obiectul unui regim de supraveghere de tranziție privind cerințele de capital și
 - (iv) expunerilor care fac obiectul unei clauze de menținere privind cerințele de capital;
 - (d) cerințele minime de capital calculate în conformitate cu articolul 75 literele (b) și (c) și
 - (e) cerințele minime de capital calculate în conformitate cu articolele 103-105, publicate separat.

5. Cu privire la expunerea instituției de credit la riscul de credit al contrapartidei definit de anexa III partea 1, se fac publice următoarele informații:
- (a) o descriere a metodologiei utilizate pentru alocarea capitalului intern și a limitelor de credit pentru expunerile de credit ale contrapartidei;
 - (b) o descriere a politicilor de obținere a garanțiilor și de constituire a rezervelor de credit;
 - (c) o descriere a politicilor cu privire la expunerile la riscuri de corelare („wrong-way risk exposure”);
 - (d) o descriere a impactului valorii garanției pe care instituția de credit ar trebui să o asigure în cazul unei reduceri a ratingului de credit;
 - (e) valoarea brută pozitivă a contractelor, beneficii de compensare, expuneri de credit efectiv după compensare, valori ale garanțiilor deținute și expunerea de credit netă pe instrumente derivate. Expunerea de credit netă pe instrumente derivate este expunerea de credit pe tranzacțiile cu instrumente derivate după luarea în considerare atât a beneficiilor din acordurile executorii de compensare, cât și din cele de garanție;
 - (f) măsuri privind valoarea expunerilor în conformitate cu metoda prevăzută la părțile 3-6 din anexa III, indiferent de metoda aplicabilă;
 - (g) valoarea nominală a acoperirilor de instrumente derivate de credit și distribuția expunerii efectivă de credit pe tipuri de expunere de credit;
 - (h) tranzacții cu instrumente derivate de credit (nominal), repartizate pe utilizarea pentru portofoliul propriu de credit al instituției de credit, precum și pe activități de intermediere, inclusiv distribuția produselor de derivate de credit utilizate, defalcate în continuare în funcție de protecția cumpărată și vândută în cadrul fiecărui grup de produs și
 - (i) estimarea α în cazul în care instituția de credit a primit aprobarea autorităților competente pentru a estima α .
6. Cu privire la expunerea instituțiilor de credit la riscul de credit și riscul de diluare, se fac publice următoarele informații:
- (a) definițiile în scopuri contabile pentru „restanță la plată” și „reduceri de valoare”;
 - (b) o descriere a abordărilor și metodelor adoptate pentru determinarea ajustărilor de valoare și a provizioanelor;
 - (c) valoarea totală a expunerilor după compensările contabile și fără a ține seama de efectele diminuării riscului de credit, precum și valoarea medie a expunerilor pe o anumită perioadă, defalcată în funcție de tipuri diferite de categorii de expuneri;
 - (d) distribuția geografică a expunerilor, repartizată pe zone semnificative și pe categorii importante de expuneri, detaliate suplimentar, după caz;
 - (e) distribuția expunerilor pe sector de industrie sau tip de contrapartidă, repartizată pe categorii de expuneri, detaliate suplimentar, după caz;
 - (f) repartizarea maturității reziduale a tuturor expunerilor, distribuită pe categorii de expunere și detaliate suplimentar, după caz;
 - (g) pe sector semnificativ de industrie sau tip semnificativ de contrapartidă, valoarea:
 - (i) expunerilor care au suferit reduceri de valoare sau în situație de restanță la plată, prezentate separat;
 - (ii) ajustărilor de valoare și a provizioanelor și
 - (iii) cheltuielilor privind ajustările de valoare și provizioanele pentru perioada dată;
 - (h) valoarea expunerilor care au suferit reduceri de valoare sau în situație de restanță la plată, prezentate separat, defalcată pe zone geografice semnificative, inclusiv, după caz, valoarea ajustărilor de valoare și a provizioanelor în legătură cu fiecare zonă geografică;

- (i) reconcilierea variațiilor ajustărilor de valoare și ale provizioanelor pentru expuneri care au suferit reduceri de valoare, prezentate separat.

Informațiile trebuie să cuprindă:

- (i) o descriere a tipului de ajustări de valoare și provizioane;
- (ii) soldurile de deschidere;
- (iii) valorile pentru provizioane în perioada dată;
- (iv) sumele rezervate sau deblocate pentru pierderile probabile anticipate pentru expuneri pe perioada dată, orice alte ajustări, inclusiv cele determinate de diferențe de schimb valutar, combinații de activități, achiziții și închideri de filiale și transferuri între provizioane și
- (v) soldurile de închidere.

Ajustările de valoare și recuperările înregistrate direct în declarația de venit se publică separat.

7. Pentru instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83, pentru fiecare categorie de expuneri specificată la articolul 79, se publică următoarele informații:
 - (a) denumirea agențiilor internaționale de rating și a agențiilor de credite de export și motivele oricăror schimbări;
 - (b) categoriile de expuneri pentru care se utilizează fiecare agenție internațională de rating și agenție de credite de export;
 - (c) descrierea procesului utilizat pentru a transfera evaluările de credit ale emitentului și ale emisiunii elementelor care nu sunt incluse în portofoliul de tranzacționare;
 - (d) asocierea ratingului extern al fiecărei agenții internaționale de rating sau al fiecărei agenții de credite de export desemnate cu nivelul de calitate a creditului prevăzut de anexa VI, luând în considerare că informația respectivă nu trebuie divulgată în cazul în care instituția de credit respectă asocierea standard publicată de autoritatea competentă și
 - (e) valorile expunerilor și valorile expunerilor după diminuarea riscului de credit asociate cu fiecare nivel de calitate a creditului prevăzut de anexa VI, precum și cele deduse din fondurile proprii.
8. Instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu anexa VII partea 1 punctele 6 sau 19-21 trebuie să facă publice expunerile alocate în fiecare categorie din tabelul 1 inclus în anexa VII partea 1 punctul 6 sau fiecărei ponderări a riscului menționate de anexa VII partea 1 punctele 19-21.
9. Instituțiile de credit care își calculează cerințele de capital în conformitate cu articolul 75 literele (b) și (c) trebuie să facă publice respectivele cerințe în mod separat pentru fiecare risc menționat la dispozițiile respective.
10. Fiecare instituție de credit care își calculează cerințele de capital în conformitate cu anexa V la Directiva 2006/49/CE trebuie să facă publice următoarele informații:
 - (a) Pentru fiecare subportofoliu acoperit:
 - (i) caracteristicile modelului utilizat;
 - (ii) o descriere a simulării de criză aplicate subportofoliului;
 - (iii) o descriere a abordărilor utilizate pentru controlul ulterior și validarea exactității și coerenței modelelor interne și a proceselor de modelare;
 - (b) gradul de acceptare de către autoritatea competentă și
 - (c) o descriere a măsurii și a metodologiilor pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute la partea B din anexa VII la Directiva 2006/49/CE.

11. Cu privire la riscul operațional, instituțiile de credit fac publice următoarele informații:
 - (a) abordările pentru evaluarea cerințelor de fonduri proprii pentru acoperirea riscului operațional pentru care instituția de credit este eligibilă și
 - (b) o descriere a metodologiei prevăzute la articolul 105, în cazul în care este utilizată de instituția de credit, inclusiv a factorilor interni și externi semnificativi, luați în considerare în cadrul abordării de evaluare a instituției de credit. În cazul utilizării parțiale, domeniul de aplicare și acoperirea diferitelor metodologii utilizate.
12. Cu privire la expunerile pe acțiuni neincluse în portofoliul privind tranzacțiile cu titluri financiare, se fac publice următoarele informații:
 - (a) diferențierea între expuneri pe baza obiectivelor acestora, inclusiv pentru relații de câștiguri de capital și motive strategice, și un rezumat al tehnicilor contabile și al metodologiilor de evaluare utilizate, inclusiv ipotezele cheie și practicile care afectează evaluarea, precum și orice modificări semnificative în cadrul practicilor respective;
 - (b) valoarea de bilanț, valoarea justă și, pentru acțiuni cotate, o comparație cu prețul de piață, în cazul în care aceasta din urmă diferă semnificativ de valoarea justă;
 - (c) tipurile, natura și valorile expunerilor pe acțiuni cotate, expuneri sub formă de capital de investiții în portofolii suficient de diversificate și alte expuneri;
 - (d) totalul profiturilor și pierderilor realizate, apărute din vânzări și lichidări în perioada dată și
 - (e) totalul profiturilor și pierderilor nerealizate, totalul profiturilor și pierderilor latente din reevaluare și oricare dintre aceste sume incluse în capitalul de bază sau suplimentar.
13. Cu privire la expunerile la riscul de rată a dobânzii pentru poziții neincluse în portofoliul de tranzacționare, instituțiile de credit fac publice următoarele informații:
 - (a) natura riscului de rată a dobânzii și ipotezele cheie (inclusiv ipotezele referitoare la rambursări anticipate de împrumuturi și comportamentul depozitelor la vedere) și frecvența măsurării riscului de rată a dobânzii și
 - (b) variația profiturilor, a valorii economice sau a altor măsuri relevante utilizate de către conducere pentru șocuri descendente sau ascendente ale ratei dobânzii, în conformitate cu metoda de măsurare a riscului de rată a dobânzii utilizată de conducere, cu defalcare în funcție de monedă.
14. Instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 94-101 fac publice următoarele informații:
 - (a) o descriere a obiectivelor instituției de credit în relație cu activitatea de titlurizare;
 - (b) rolurile jucate de instituția de credit în procesul de titlurizare;
 - (c) o indicare a gradului de implicare a instituției de credit în fiecare dintre activitățile de titlurizare;
 - (d) metodele de calcul al valorilor expunerilor ponderate la risc pe care instituția de credit le utilizează în activitățile de titlurizare;
 - (e) un rezumat al politicilor contabile ale instituției de credit cu privire la activitățile de titlurizare, inclusiv:
 - (i) în cazul în care tranzacțiile sunt considerate vânzări sau finanțări;
 - (ii) recunoașterea veniturilor din vânzări;
 - (iii) ipotezele cheie pentru evaluarea dobânzilor reținute și
 - (iv) tratarea titlurizărilor sintetice, în cazul în care acestea nu fac obiectul altor politici contabile;

- (f) denumirile agențiilor internaționale de rating utilizate pentru titlurizare și tipurile de expunere pentru care se utilizează fiecare instituție;
- (g) valoarea totală neachitată a expunerilor titlurizate de instituția de credit și care fac obiectul cadrului de titlurizare (defalcate pe titlurizări tradiționale și sintetice), pe tip de expunere;
- (h) pentru expunerile titlurizate de instituția de credit și care fac obiectul cadrului de titlurizare, o defalcare pe tip de expunere a valorilor expunerilor titlurizate care au suferit reduceri de valoare sau sunt în situație de neplată, și pierderile recunoscute de instituția de credit pe perioada dată;
- (i) valoarea totală a pozițiilor de titlurizare reținute sau cumpărate, defalcată pe tip de expunere;
- (j) valoarea totală a pozițiilor titlurizate reținute sau cumpărate, defalcată pe un număr semnificativ de benzi de ponderare a riscului. Pozițiile care au fost ponderate cu riscul la 1 250 % sau deduse se publică separat;
- (k) valoarea totală neachitată a expunerilor titlurizate care se reînnoiesc, repartizate pe interesul inițiatorului sau al investitorilor și
- (l) un rezumat al activității de titlurizare în perioada dată, inclusiv valoarea expunerilor titlurizate (pe tip de expunere) și profitul sau pierderea recunoscută pe tip de expunere.

PARTEA 3

Cerințe de calificare pentru utilizarea anumitor instrumente sau metodologii

1. Instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 84-89 fac publice următoarele informații:
 - (a) acceptul autorității competente pentru abordarea sau tranziția aprobată;
 - (b) o explicație și examinare a:
 - (i) structurii sistemelor de rating intern și a relației între ratingurile interne și externe;
 - (ii) utilizării estimărilor interne, altele decât cele pentru calculul valorilor expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 84-89;
 - (iii) procesului de gestionare și recunoaștere a diminuării riscului de credit și
 - (iv) mecanismului de control pentru sistemul de rating, inclusiv o descriere a independenței, responsabilității și a examinării sistemelor de rating;
 - (c) o descriere a procesului de rating intern, prezentat separat pentru următoarele categorii de expuneri:
 - (i) administrații centrale și bănci centrale;
 - (ii) instituții;
 - (iii) întreprinderi, inclusiv IMM-uri, operațiuni speciale de împrumut și creanțe cumpărate asupra întreprinderilor;
 - (iv) expuneri față de clienți de retail, pentru fiecare categorie de expunere căreia îi corespund diferitele corelații din anexa VII partea 1 punctele 10-13 și
 - (v) acțiuni;
 - (d) valorile expunerilor pentru fiecare categorie de expunere specificată la articolul 86. Atunci când instituțiile de credit utilizează estimările proprii ale valorii LGD sau ale factorilor de conversie pentru a calcula valorile expunerilor ponderate la risc, expunerile față de administrații centrale și bănci centrale, instituții și întreprinderi se publică separat de expunerile pentru care instituția de credit nu utilizează asemenea estimări;

- (e) pentru categoriile de expuneri față de administrații centrale și bănci centrale, instituții și întreprinderi, cuprinzând un număr suficient de categorii de debitori (inclusiv situații de neplată), pentru a permite o diferențiere semnificativă a riscului de credit, instituția de credit trebuie să facă publice:
 - (i) expunerile totale (pentru categoriile de expuneri față de administrații centrale și bănci centrale, instituții și întreprinderi, valoarea creditelor exigibile și valorile expunerilor aferente creditelor neutilizate; pentru acțiuni, suma exigibilă);
 - (ii) pentru instituții de credit care utilizează estimări proprii ale LGD la calculul valorilor expunerilor ponderate la risc, valoarea LGD medie ponderată ca procent;
 - (iii) ponderarea medie a riscului în funcție de expuneri și
 - (iv) pentru instituțiile de credit care utilizează estimări proprii ale factorilor de conversie pentru a calcula valorile expunerilor ponderate la risc, valoarea creditelor neutilizate și valorile expunerilor medii ponderate în funcție de expunere pentru fiecare categorie de expuneri;
- (f) pentru categoria de expuneri față de clienții de retail și pentru fiecare dintre categoriile definite la litera (c) punctul (iv), fie informațiile prezentate la litera (e) anterioară (după caz, pe o bază comasată), fie o analiză a expunerilor (credite exigibile și valorile expunerilor pentru credite neutilizate) față de un număr suficient de categorii de pierderi anticipate pentru a permite o diferențiere semnificativă a riscului de credit (după caz, pe o bază comasată);
- (g) ajustările efective de valoare din perioada precedentă pentru fiecare categorie de expuneri (pentru clienți de retail, pentru fiecare categorie definită la litera (c) punctul (iv) și diferențele față de valori înregistrate anterior;
- (h) o descriere a factorilor care au avut impact asupra pierderilor din perioada precedentă (de exemplu, instituția de credit a înregistrat un grad mai ridicat de neplată decât media, sau valori ale LGD și ale factorilor de conversie mai mari decât media) și
- (i) estimările instituției de credit în raport cu rezultatele reale pe o perioadă mai lungă. Acestea trebuie să includă informații cel puțin despre estimările pierderilor în raport cu pierderile reale pentru fiecare categorie de expunere (pentru clienți de retail, pentru fiecare categorie definită la litera (c) punctul (iv) pe o perioadă suficientă de timp pentru a permite o evaluare semnificativă a performanței proceselor de rating intern pentru fiecare categorie de expunere (pentru clienți de retail, pentru fiecare categorie definită la litera (c) punctul (iv)). După caz, instituțiile de credit asigură o defalcare suplimentară pentru a furniza o analiză a probabilității de neplată și, în cazul instituțiilor de credit care utilizează estimări proprii ale LGD sau ale factorilor de conversie, valorile efective LGD și ale factorilor de conversie în raport cu estimările prezentate în cadrul publicărilor privind evaluarea cantitativă a riscului menționate anterior.

În sensul literei (c), descrierea trebuie să includă tipurile de expunere incluse în categoria de expuneri, definițiile, metodele și datele de estimare și validare a probabilității de neplată și, după caz, valoarea LGD și a factorilor de conversie, inclusiv ipotezele utilizate la derivarea acestor variabile, și descrierea abaterilor semnificative de la definiția neplății menționată de anexa VII partea 4 punctele 44-48, inclusiv segmentele largi afectate de astfel de abateri.

2. Instituțiile de credit care utilizează tehnici de diminuare a riscului fac publice următoarele informații:

- (a) politicile și procesele utilizate de entitate pentru compensare în cadrul și în afara bilanțului și măsura în care se utilizează compensarea;
- (b) politicile și procesele de evaluare și gestionare a garanțiilor;
- (c) o descriere a principalelor tipuri de garanții acceptate de instituția de credit;
- (d) principalele categorii de garanți și contrapartidă de derivat de credit și solvabilitatea acestora;
- (e) informații despre concentrări de risc de piață sau risc de credit în cadrul operațiunilor de diminuare a riscului;

- (f) pentru instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83 sau 84-89, dar fără a furniza estimări proprii ale LGD sau ale factorilor de conversie cu privire la categoria de expuneri, separat pentru fiecare categorie de expuneri, valoarea totală a expunerii (după caz, după compensarea în cadrul sau în afara bilanțului) care dispune – după aplicarea ajustărilor de volatilitate – de garanții financiare eligibile și alte garanții eligibile și
 - (g) pentru instituțiile de credit care calculează valorile expunerilor ponderate la risc în conformitate cu articolele 78-83 sau 84-89, dar fără a furniza estimări proprii ale LGD sau ale factorilor de conversie cu privire la categoria de expuneri, separat pentru fiecare categorie de expuneri, valoarea totală a expunerii (după caz, după compensare în cadrul sau în afara bilanțului) care este acoperită de garanții sau instrumente derivate de credit. Pentru categoria de expuneri pe acțiuni, prezenta cerință se aplică pentru fiecare abordare prevăzută de anexa VII partea I punctele 17-26.
3. Instituția care utilizează abordarea prevăzută la articolul 105 pentru calculul propriilor cerințe de capital pentru acoperirea riscului operațional trebuie să publice o descriere a utilizării asigurării în scopul diminuării riscului.
-

ANEXA XIII

PARTEA A

Directive abrogate și modificările lor succesive (menționate la articolul 158)

Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit

Directiva 2000/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 septembrie 2000 de modificare a Directivei 2000/12/CE privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit

Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului

Numai articolul 29 alineatul (1) literele (a) și (b), articolul 29 alineatul (2), articolul 29 alineatul (4) literele (a) și (b), articolul 29 alineatul (5), articolul 29 alineatul (6), articolul 29 alineatul (7), articolul 29 alineatul (8), articolul 29 alineatul (9), articolul 29 alineatul (10), articolul 29 alineatul (11)

Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului

Numai articolul 68

Directiva 2004/69/CE a Comisiei din 27 aprilie 2004 de modificare a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește definirea „băncilor multilaterale de dezvoltare”

Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2005 de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 85/611/CEE, 91/675/CEE, 92/49/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului, precum și a Directivelor 94/19/CE, 98/78/CE, 2000/12/CE, 2001/34/CE, 2002/83/CE și 2002/87/CE, cu scopul de a institui după o nouă structură comitetele competente din domeniul serviciilor financiare

Numai articolul 3

MODIFICĂRI NEABROGATE

Actul de aderare din 2003

PARTEA B

Termene limită de transpunere (menționate la articolul 158)

Directiva		Termen de transpunere
Directiva 2000/12/CE		-----
Directiva 2000/28/CE		27.4.2002
Directiva 2002/87/CE		11.8.2004
Directiva 2004/39/CE		30.4.2006/31.1.2007
Directiva 2004/69/CE		30.6.2004
Directiva 2005/1/CE		13.5.2005

ANEXA XIV

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Prezenta directivă	Directiva 2000/12/CE	Directiva 2000/28/CE	Directiva 2002/87/CE	Directiva 2004/39/CE	Directiva 2005/1/CE
Articolul 1	Articolul 2 alineatele (1) și (2)				
Articolul 2	Articolul 2 alineatul (3) act de aderare				
Articolul 2	Articolul 2 alineatul (4)				
Articolul 3	Articolul 2 alineatele (5) și (6)				
Articolul 3 alineatul (1), paragraful al treilea					Articolul 3 alineatul (2)
Articolul 4 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1)				
Articolul 4 alineatele (2)-(5)		Articolul 1 alineatele (2)-(5)			
Articolul 4 alineatele (7)-(9)		Articolul 1 alineatele (6)-(8)			
Articolul 4 alineatul (10)			Articolul 29 alineatul (1) litera (a)		
Articolul 4 alineatele (11)-(14)	Articolul 1 alineatele (10), (12) și (13)				
Articolul 4 alineatele (21) și (22)			Articolul 29 alineatul (1) litera (b)		
Articolul 4 alineatul (23)	Articolul 1 alineatul (23)				
Articolul 4 alineatele (45)-(47)	Articolul 1 alineatele (25)-(27)				
Articolul 5					
Articolul 6	Articolul 4				
Articolul 7	Articolul 8				
Articolul 8	Articolul 9				
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 5 alineatul (1) și articolul 1 alineatul (11)				
Articolul 9 alineatul (2)	Articolul 5 alineatul (2)				

Prezenta directivă	Directiva 2000/12/CE	Directiva 2000/28/CE	Directiva 2002/87/CE	Directiva 2004/39/CE	Directiva 2005/1/CE
Articolul 10	Articolul 5 alineatele (3)-(7)				
Articolul 11	Articolul 6				
Articolul 12	Articolul 7				
Articolul 13	Articolul 10				
Articolul 14	Articolul 11				
Articolul 15 alineatul (1)	Articolul 12				
Articolul 15 alineatele (2)-(3)			Articolul 29 alineatul (2)		
Articolul 16	Articolul 13				
Articolul 17	Articolul 14				
Articolul 18	Articolul 15				
Articolul 19 alineatul (1)	Articolul 16 alineatul (1)				
Articolul 19 alineatul (2)			Articolul 29 alineatul (3)		
Articolul 20	Articolul 16 alineatul (3)				
Articolul 21	Articolul 16 alineatele (4)-(6)				
Articolul 22	Articolul 17				
Articolul 23	Articolul 18				
Articolul 24 alineatul (1)	Articolul 19 alineatele (1)-(3)				
Articolul 24 alineatul (2)	Articolul 19 alineatul (6)				
Articolul 24 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (4)				
Articolul 25 alineatele (1)-(3)	Articolul 20 alineatele (1)-(3), primul și al doilea paragraf				
Articolul 25 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (5)				
Articolul 25 alineatul (4)	Articolul 20 alineatul (3) paragraful al treilea				
Articolul 26	Articolul 20 alineatele (4)-(7)				

Prezenta directivă	Directiva 2000/12/CE	Directiva 2000/28/CE	Directiva 2002/87/CE	Directiva 2004/39/CE	Directiva 2005/1/CE
Articolul 27	Articolul 1 alineatul (3) teza a doua				
Articolul 28	Articolul 21				
Articolul 29	Articolul 22				
Articolul 30	Articolul 22 alineatele (2)-(4)				
Articolul 31	Articolul 22 alineatul (5)				
Articolul 32	Articolul 22 alineatul (6)				
Articolul 33	Articolul 22 alineatul (7)				
Articolul 34	Articolul 22 alineatul (8)				
Articolul 35	Articolul 22 alineatul (9)				
Articolul 36	Articolul 22 alineatul (10)				
Articolul 37	Articolul 22 alineatul (11)				
Articolul 38	Articolul 24				
Articolul 39 alineatele (1) și (2)	Articolul 25				
Articolul 39 alineatul (3)					Articolul 3 alineatul (8)
Articolul 40	Articolul 26				
Articolul 41	Articolul 27				
Articolul 42	Articolul 28				
Articolul 43	Articolul 29				
Articolul 44	Articolul 30 alineatele (1)-(3)				
Articolul 45	Articolul 30 alineatul (4)				
Articolul 46	Articolul 30 alineatul (3)				
Articolul 47	Articolul 30 alineatul (5)				
Articolul 48	Articolul 30 alineatele (6) și (7)				
Articolul 49	Articolul 30 alineatul (8)				

Prezenta directivă	Directiva 2000/12/CE	Directiva 2000/28/CE	Directiva 2002/87/CE	Directiva 2004/39/CE	Directiva 2005/1/CE
Articolul 50	Articolul 30 alineatul (9) primul și al doilea paragraf				
Articolul 51	Articolul 30 alineatul (9) paragraful al treilea				
Articolul 52	Articolul 30 alineatul (10)				
Articolul 53	Articolul 31				
Articolul 54	Articolul 32				
Articolul 55	Articolul 33				
Articolul 56	Articolul 34 alineatul (1)				
Articolul 57	Articolul 34 alineatul (2) primul paragraf și Articolul 34 alineatul (2) punctul 2 teza a doua		Articolul 29 alineatul (4) litera (a)		
Articolul 58			Articolul 29 alineatul (4) litera (b)		
Articolul 59			Articolul 29 alineatul (4) litera (b)		
Articolul 60			Articolul 29 alineatul (4) litera (b)		
Articolul 61	Articolul 34 alineatele (3) și (4)				
Articolul 63	Articolul 35				
Articolul 64	Articolul 36				
Articolul 65	Articolul 37				
Articolul 66 ali- neatele (1) și (2)	Articolul 38 alineatele (1) și (2)				
Articolul 67	Articolul 39				
Articolul 73	Articolul 52 alineatul (3)				
Articolul 106	Articolul 1 ali- neatul (24)				
Articolul 107	Articolul 1 ali- neatul (1) para- graful al treilea				
Articolul 108	Articolul 48 alineatul (1)				

Prezenta directivă	Directiva 2000/12/CE	Directiva 2000/28/CE	Directiva 2002/87/CE	Directiva 2004/39/CE	Directiva 2005/1/CE
Articolul 109	Articolul 48 alineatul (4) primul paragraf				
Articolul 110	Articolul 48 alineatele (2)-(4) paragraful al doilea				
Articolul 111	Articolul 49 alineatele (1)-(5)				
Articolul 113	Articolul 49 alineatele (4), (6) și (7)				
Articolul 115	Articolul 49 alineatele (8) și (9)				
Articolul 116	Articolul 49 alineatul (10)				
Articolul 117	Articolul 49 alineatul (11)				
Articolul 118	Articolul 50				
Articolul 120	Articolul 51 alineatele (1), (2) și (5)				
Articolul 121	Articolul 51 alineatul (4)				
Articolul 122 alineatele (1) și (2)	Articolul 51 alineatul (6)		Articolul 29 alineatul (5)		
Articolul 125	Articolul 53 alineatele (1) și (2)				
Articolul 126	Articolul 53 alineatul (3)				
Articolul 128	Articolul 53 alineatul (5)				
Articolul 133 alineatul (1)	Articolul 54 alineatul (1)		Articolul 29 alineatul (7) litera (a)		
Articolul 133 alineatele (2) și (3)	Articolul 54 alineatele (2) și (3)				
Articolul 134 alineatul (1)	Articolul 54 alineatul (4) primul paragraf				
Articolul 134 alineatul (2)	Articolul 54 alineatul (4) paragraful al doilea				
Articolul 135			Articolul 29 alineatul (8)		
Articolul 137	Articolul 55				
Articolul 138			Articolul 29 alineatul (9)		

Prezenta directivă	Directiva 2000/12/CE	Directiva 2000/28/CE	Directiva 2002/87/CE	Directiva 2004/39/CE	Directiva 2005/1/CE
Articolul 139	Articolul 56 alineatele (1)-(3)				
Articolul 140	Articolul 56 alineatele (4)-(6)				
Articolul 141	Articolul 56 alineatul (7)		Articolul 29 alineatul (10)		
Articolul 142	Articolul 56 alineatul (8)				
Articolul 143			Articolul 29 alineatul (11)		Articolul 3 aline- atul (10)
Articolul 150	Articolul 60 alineatul (1)				
Articolul 151	Articolul 60 alineatul (2)				Articolul 3 aline- atul (10)
Articolul 158	Articolul 67				
Articolul 159	Articolul 68				
Articolul 160	Articolul 69				
Anexa I, punctele 1-14, cu excepția ultimul- ui paragraf	Anexa I				
Anexa I ultimul paragraf				Articolul 68	
Anexa II	Anexa II				
Anexa III	Anexa III				
Anexa IV	Anexa IV				